

ELLE DANIELS

HOW FAR WILL BEAUTY
GO TO TAME THE BEAST?

HE'S NO PRINCE CHARMING

— AN EVER AFTER NOVEL —

COLECȚIA

*Tubiri
de poveste*

ELLE DANIELS

*Un aranjament
neasteptat*

O Bestie rănită... o Frumoasă cu visuri romantice...
și o iubire care îi va consuma pe amândoi

Marcus Bradley, marchizul de Fleetwood, a jurat să nu se însoare niciodată. Dar, disperat să își salveze sora de căsătoria aranjată de tatăl lor cu un om înfiorător, are nevoie să-și găsească rapid o soție – și nu una oarecare, ci o moștenitoare avută, care să aibă banii necesari pentru a răscumpăra libertatea surorii lui. Când în sfârșit reușește, o pierde pe neașteptate – din cauza unei femei mult prea băgăcioase, cu idei nebunești despre „dragostea adevărată”, care o ajută pe logodnica lui să fugă cu un alt bărbat. Acum are nevoie de o înlocuitoare și, desigur, nu există decât o persoană potrivită să-l ajute să-și ducă planul la îndeplinire – femeia care l-a făcut să piardă prima ocazie.

Danielle Strafford consideră că toată lumea merită o poveste de dragoste cu final fericit. Chiar și monstruosul marchiz de Fleetwood, cu chipul brăzdat de cicatrice și cu o reputație pe măsura aspectului. Nu că acesta i-ar fi lăsat vreo alternativă – dacă nu-l ajută, prin orice mijloace, să facă rost de soția dorită, are de gând să-i dea în vileag scandalosul secret.

Însă interesul lui Marcus față de orice altă femeie se stinge treptat pe măsură ce petrece tot mai mult timp în compania lui Danielle. Dar Bestia, căci asta este porecla pe care i-a atras-o propria înfățișare, are o misiune imposibilă: trebuie să evite să-și piardă inima din cauza unei Frumoase care nu i-a fost hărăzită.

Elle Daniels a debutat în 2014 cu romanul *Un aranjament neașteptat*, tradus până în prezent în opt limbi, care i-a adus confirmarea prin includerea în topul de bestselleruri al *Publishers Weekly*.

ELLE DANIELS

*Un aranjament
neasteptat*

*Pentru mama,
Stăteai trează până târziu și-mi citeai ca să adorm,
Te prefăceai că nu știi că mă furișez din cameră să citesc
mai departe când nu puteam,
Citeai ce scriam și păstrai totul într-o cutie pentru totdeauna,
Mă duceai cu mașina la bibliotecă cu trei minute înainte
de ora închiderii.
Mă luai la lansări de carte la miezul nopții și
Stăteai la coadă în locul meu când nu puteam,
Mi-ai oferit lumea întreagă atunci când mi-ai dăruit prima carte.
Fără tine, n-aș fi putut face niciodată asta.
Te iubesc.*

Capitolul 1

*Frumoasa zâmbi, urcându-se în șa;
Zâmbi printre lacrimile ce-i curgeau șiroaie,
Se apropia momentul despărțirii!*

Frumoasa și Bestia de Charles Lamb

Avea multe apelative. Înalta societate îl numea Bestia pe la spate. Când vorbeau cu el, îi spuneau milord. Dacă ar fi suportat să aibă prieteni, aceștia i-ar fi zis Fleetwood. Sora lui îl numea Nesuferitul. El își spunea pur și simplu Marcus.

În acest moment, oricine l-ar fi văzut i-ar fi spus că era beat. Și exact așa voia să fie. Dacă era beat însemna că nu simțea nimic. Însemna că nu-și amintea nimic. Acea licoare aurie, binecuvântată, îl ajuta să supraviețuiască încă o zi în cușca lui. Dar ușurarea nu dură mult. Cu fiecare pas pe drumul ud de ploaie, simțea cum căldura plăcută îi părăsea trupul. Simțea umbrele trecutului revenind încet în mintea lui. Era prea greu să le țină deoparte, dar gândul de-a da piept cu ele îl îngrozea.

Sunetul cizmelor lui militare și lustruite pe trotuarul pavat încetă când Marcus se opri. O lampă cu gaz lumina în întuneric. Își descheie haina și începu să se caute prin buzunare, ignorând aerul răcoros.

– Unde e plosca aia nenorocită? murmură el, căutându-se neîndemânatic prin buzunare.

Degetele lui lacome prinseră metalul neted, și Marcus își duse imediat plosca deschisă la buze. În câteva minute, căldura se răspândi la membre și senzația de amorțeală, de uitare tăcută, se întoarse. Mintea i se încețoșă, ascunzându-i trecutul și prezentul

în asemenea măsură, încât se liniști, permițându-i să-și continue drumul spre casă fără să se lase pradă amintirilor.

Abia făcuse șase pași spre destinația lui, când văzu cu coada ochiului ceva mișcându-se. Marcus se crispă și se întoarse rapid, cu pumnii ridicați și cu inima bătându-i neregulat în piept. O clipă, crezuse...

Clătină din cap la propria lui prostie și își scoase din nou plosca din buzunar. „Amintiri blestemate!”

Își lipi buzele de gura de metal într-un sărut rece. Înainte să simtă ușurarea adusă de licoare însă, văzu din nou o mișcare. Treșări de parcă fusese plesnit, întorcându-se ca să ajungă față în față cu atacatorul. Un sunet de metal lovindu-se de pavaj îl făcu să sară înapoi, pregătit să se apere de o lovitură de cuțit sau de bici.

Însă nu avea în față decât o stradă goală, cu umbrele nopții țesându-și mrejele prin colțurile întunecate. Privi în jos și văzu că scăpase plosca, provocând sunetul care îl speriasse. Rămășițele de licoare îi pătaseră pieptul hainei și bluza scrobită.

Marcus respira haotic, cu gemete scurte. Își duse o mână la piept, străduindu-se să se controleze. Își închipui că arăta exact ca Bestia cu care înalta societate îl compara – cu ochii mari, plini de groază, și o expresie sălbatică.

Se aplecă să-și ia plosca, dar se opri auzind un zgomot răsunător. Nu era nimeni pe stradă, dar ceva se mișcă iar. Marcus își termină sarcina cu mâini tremurătoare, întrebându-se dacă era cazul să investigheze. Deși căuta mereu să nu mai simtă nimic, nu-și putea stăpâni îngrijorarea. Dacă mișcarea însemna că cineva fusese rănit? Se încruntă, apoi își ascunse plosca în buzunar și porni în direcția din care venise zgomotul. Cu pași nesiguri, se apropie de porțile de fier forjat ale unui conac impunător. Ceva i se părea cunoscut la acel conac. Trăgându-se înapoi, Marcus își dădu seama că ajunsese la grădina din spate a casei logodnicei sale, domnișoara Anne Newport. Își plecă într-o parte capul, ciulindu-și urechile. Auzi un sunet slab, dar nu încăpea îndoială că era metal lovindu-se de metal.

Marcus ocoli colțul gardului înalt și descoperi uimit trei băieți furișându-se neobservați din grădină. Cel mai înalt ducea o lampă cu gaz și ținea poarta deschisă pentru ceilalți doi din spatele lui.

Cei trei porniră în grabă pe alea întunecată, oprindu-se doar o clipă, cât ultimul închise poarta. Brusc, își ridică privirea. Marcus se ascunse după colț cât de repede era în stare, neștiind dacă fusese descoperit sau nu. Așteptă să audă vreun semnal de alarmă, dar, cum nu se întâmplă nimic, privi din nou după colț. Alea era pustie.

Fără să se gândească la ce făcea, Marcus porni pe alee, urmărindu-i pe cei trei. Chiar și în halul în care era, tot își dădea seama că trei băieți furișându-se printr-un cartier rezidențial la o oră atât de târzie nu puteau însemna nimic bun. După câțiva pași, începu să mârâie. Plănuia pur și simplu să-i sperie puțin. Dumnezeu îi era martor că fața lui putea speria pe oricine, oricât de curajos.

Din instinct, Marcus își mângâie obrazul, simțind umflăturile și celelalte urme ale cicatricilor pe care avea să le poarte pentru totdeauna. Un firicel de întuneric amenința să-i invadeze gândurile, făcându-l să-și caute plosca cu mâinile tremurânde înainte să-și dea seama că ceea ce căuta îi era îmbibat în haine. Închise ochii pentru a-și alunga trecutul dureros cât de bine putea, apoi își văzu de drum. Dacă se concentra asupra a ceea ce avea de făcut, poate reușea să scape de el.

Marcus se opri la porțiunea din gard prin care apăruseră cei trei. Gardul părea întreg, dar, când își plimbă degetele pe deasupra barelor de metal ude de ploaie, simți mici știrbituri în locurile în care fuseseră retezate ca să lase loc de trecere. Se părea că băieții nu erau simpli borfași.

Văzând un aranjament atât de ingenios, Marcus ar fi trebuit să caute un polițist. Nu știa dacă băutura îi dădea un soi de curaj sau era pur și simplu hotărât să nu se lase înfrânt niciodată; în orice caz, își continuă drumul. Se opri la celălalt capăt al aleii ca să observe ce se întâmpla în fața lui. Alea se deschidea într-o stradă luminată de felinarele unei trăsuri care aștepta. Era o trăsură bine întreținută, pregătită pentru o călătorie lungă, și plină de bagaje. Cei trei băieți stăteau în fața ei. Dar...

Când Marcus îi privi mai îndeaproape, descoperi ceva ce i-ar fi scăpat dacă lumina nu le-ar fi dat la iveală chipurile. Doi dintre cei trei nu erau băieți, ci femei minione, îmbrăcate în haine

bărbătești. Murind de curiozitate, Marcus se întrebă de ce ar fi dispuse cele două femei să-și riște astfel reputația.

Marcus își concentrează atenția asupra femeii mai scunde, care tocmai îl saluta pe vizitiul coborât de pe capră. Cei doi se îmbrățișară strâns. Marcus îl trecu repede cu vederea, considerându-l destul de inofensiv. Era un om obișnuit, de înălțime potrivită, care nu se remarcă decât prin mustața ciudată, despărțită pe mijloc și răsucită la capete. Femeia, pe de altă parte, îi captivă atenția cu totul.

Nici nu știa cum de o confundase cu un băiat. Cel mai probabil, din pricina celor două sticle de whisky foarte scump pe care le consumase. Șoldurile ei se mișcau seducător sub pantalonii strânși. Plin de interes, își plimbă privirea de-a lungul formelor imposibil de generoase pentru cineva cu o asemenea statură. Își simți dintr-odată buzele uscate când bluza ei se mulă pe piept, scoțându-i până în cele mai mici detalii sânii în evidență.

Oare cât timp trecuse de când se culcase ultima oară cu o femeie? Dorința care îl cuprinsese brusc îi aduse în minte tot felul de gânduri nedorite. Nu voia să-și amintească ce lucruri triste era nevoit să facă acum pentru a se bucura de compania unei femei. Încercase să-și ia o amantă de câteva ori, însă fusese refuzat de fiecare dată. Femeile spuneau că nu suportau să-l vadă. Își făcuse un obicei din a plăti o mică avere doar ca o prostituată să se culce cu el pe întuneric.

O simplă privire înspre acea femeie scundă, luminată slab de felinarele trăsorii, îl făcu să tânjească după ceva ce nu urma să mai poată avea vreodată. Era un lucru la care pur și simplu nu mai avea dreptul. Niciodată.

– John! Ce mai faci, bătrâne?

Vocea ei șoptită se revărsă de-a lungul străzii pavate și îi învălui mintea ca un torent rece, liniștitor. Îi înecă gândurile negre și îl readuse în prezent, lucru pe care prea puțini oameni erau în stare să-l facă. Deși furios că o femeie atât de îndoielnică era în stare să-l răscolească în vreun fel, Marcus se aplecă înainte ca să audă mai bine discuția.

– Fac bine, pe cât se poate, domnișoară Danni. Băieții mei s-au certat de curând cu bătrânul Howard. Soția mea era să le rupă picioarele.

Domnișoara Danni clătină din cap auzind asta și scoase un chicot slab.

– Nu pot s-o învinovățesc, spuse ea. Domnul Howard a amenințat că va trimite poliția peste ei.

– Sunt sigur că o să ne bage în mormânt. Să nu faceți copii niciodată dacă vreți o viață tihnită.

Domnișoara Danni zâmbi. Chipul ei se transformă imediat; nu mai era doar drăguț, ci uluitor de frumos. Marcus respiră adânc, strângând înnebunit pumnii pentru a-și înfrâna dorința arzătoare de-a o poseda. Era nebunie curată, dar Marcus era oricum nebun de multă vreme.

– Liniște, John! Dacă te aude Hu? zise Danni cu un chicot la fel de delicat ca vocea ei.

– Oricum e prea târziu pentru el, răspunse John pe un ton amuzat, iar Marcus îl auzi și el. Vizitiul privi spre ceilalți doi pasageri, care așteptau la câțiva pași. Apoi își ridică privirea spre cer. Ați ales o noapte minunată pentru asta, domnișoară Danni! spuse el. Noroiul o să ne încetinească.

Marcus o auzi răsând înfundat în timp ce studia ceva la trăsură.

– De parcă eu aș fi cea care hotărăște cum e vremea! În plus, încă se poate circula pe drumuri.

John făcu un gest larg, ca și cum străzile umede din jur erau un motiv suficient de îngrijorare pentru bunăstarea pasagerilor săi.

– Nu-ți face griji. Ești mai rău ca o cloșcă, continuă Danni, ignorându-i privirea mohorâtă. Încă nu ne-a văzut nimeni și nici nu s-a dat alarma. Veți fi deja la jumătatea drumului spre Gretna înainte să se afle că Anne a dispărut.

Marcus încercă să își anihileze emoțiile. Emoțiile provocau amintiri. Nu-și putu stăpâni totuși un șoc auzind acel nume. „Anne.” Nu putea fi aceeași femeie. Erau destule femei numite Anne în Londra. Era poate o servitoare din conacul lui Anne a lui. Devenind mai neliniștit cu fiecare clipă, simți un nod în stomac, de parcă măruntaiele lui erau deja conștiente de dezastrul pe care mintea refuza să-l accepte.

Privi spre cealaltă fată, care stătea lângă singurul băiat – sau bărbat – adevărat din grup, ai cărui umeri lași sugerau o vârstă mai înaintată. Stătea la capătul străzii, ținând lanterna cu brațul întins, luminând-o slab pe cealaltă fată în timp ce privirea lui cerceta umbrele nopții. Chipul ei angelic era umbrat de o expresie neliniștită, acel chip pe care Marcus îl privise de atâtea ori în ultima lună. Își scosese boneta și acum o răsucea în mâini, dând la iveală o coadă lungă și blondă, împletită parcă în grabă, care nu semăna deloc cu coafurile elaborate pe care le purta de obicei. Nu mai încăpea nici o urmă de îndoială: ea era domnișoara Anne Newport, fiica unuia dintre cei mai bogați negustori din Londra. Logodnica lui. Care fugea de el.

Marcus nu știa ce-ar fi trebuit să simtă. Cum putuse fi atât de prost? Știa că era doar un mariaj de conveniență, dar începuse să creadă că Anne avea să ajungă să-l vadă cu ochi buni în cele din urmă. Purtaseră discuții amicale. Fusese blând cu ea, plin de respect – ca un gentleman. Aparent, se înșelase; scena la care asista oglindea un alt adevăr. Acum, înfrângerii categorice pe care o suferise avea să i se alătore și umilirea lui în public, și nici nu îndrăzne să se gândească la cât urma să sufere sora lui.

Domnișoara Danni se aplecă înspre vizitiu și îl întrebă, cu o voce care abia se auzea:

– Unde e mirele?

Vizitiul clătină din cap cu o expresie plină de îngrijorare. Danni o studie pe Anne o clipă, apoi merse spre ea.

– Și el știe că plecați în seara asta, da?

– D-da, răspunse Anne, cu vocea tremurându-i de parcă încerca să se convingă pe ea înseși. Am reușit să vorbim doar noi doi astăzi ca să aranjăm detaliile. Mi-a promis că va fi aici. George nu e genul de bărbat care să se răzgândească în ultima clipă. E unul dintre lucrurile care m-au făcut să-l iubesc.

Îl iubea. Marcus își stăpâni un hohot de râs. Se simțea amețit de absurditatea lucrurilor la care asista. Gândul vag că era pe punctul de a face o criză de isterie se ciocni de un alt gând. Fără îndoială că acest „mire” era, de fapt, un escroc care se folosea de fanteziile naive ale lui Anne și le plătea celor trei complici o sumă considerabilă pentru a-l ajuta să pună mâna pe moștenirea ei.

Marcus și-o putea imagina foarte ușor pe Anne căzând pradă unei astfel de escrocherii – era atât de naivă. Era pe jumătate hotărât să pună capăt lucrurilor, dar nu reușea să se miște.

Furia îi încinse pieptul. Incredibil că Anne i-ar face una ca asta, că ura atât de mult idea unei căsnicii cu el încât era dispusă să fugă în noapte. Deși Marcus știa că nu se iubiseră niciodată, că mariajul lor era doar o chestiune de afaceri, s-ar fi așteptat totuși la un strop de respect. Simți o dorință aprinsă de a se răzbuna. Latura lui crudă voia să o vadă primind ceea ce merita.

Ticăloasa încuviință în semn de încurajare și i se alătură celeilalte fete și bărbatului cu lanterna, toți trei privind spre capătul străzii.

– Sunt sigur că va veni, spuse ea.

Și Marcus aștepta, iar gândurile lui îmbibate de alcool se învârtejeau într-o spirală dureroasă. Dacă acest George era într-adevăr un escroc, atunci de ce nu venea să-și capete premiul? Oare nu-l lăsa conștiința? Avea regrete? Un alt gând îi răsări în mintea încețoșată. Oare George era victima, și nu Anne?

Cu un umăr sprijinit de peretele umed de cărămidă, George începu să o transforme în minte pe Anne în sora lui mai mică. Îi vedea speranța disperată din ochii verzi, îngrijorați, ce oglindeau o neliniște plină de speranță. Și-o imagină întorcându-se în cameră, distrusă fiindcă fusese abandonată de „adevărata ei iubire”, prinsă într-o căsnicie mizerabilă pentru tot restul vieții.

Îngrijorarea lui se dovedi mai puternică decât setea de răzbunare. Dacă ar fi fost Caro în locul lui Anne, ar fi sperat ca viitorul fost logodnic al ei să încerce măcar să oprească dezastrul. Respira cu dificultate din pricina furiei. Nu era acea furie ascuțită, orbitoare, cu care era atât de obișnuit. Era o furtună profundă, zguduitoare, care amenința să se transforme într-o forță mult mai rea. Se împinse de perete, cu picioarele gata să-l poarte înspre lumină, dar un strigăt jos venit dinspre cei trei „bărbați” îl opri. Se trase înapoi văzând o siluetă subțire ieșind din întuneric. Marcus observă strălucirea felinarului reflectându-se într-o pereche de ochelari. O clipă mai târziu, tânărul se prăbuși, de parcă se împiedicase.

– Vai, Georgie! Ai pățit ceva, iubirea mea? izbucni Anne, căzând în genunchi și încercând să-l ajute pe George să se ridice.

George zâmbi strâmb.

– Îmi pare rău că am întârziat așa mult, Annie, dar domnul Hessler m-a oprit până acum, și trebuia să rămân dacă e să muncesc de-acum încolo pentru a ne întreține pe amândoi. Dar am venit cât de repede am putut.

Vorbind, George pipăia cu mâinile în jur, căutându-și ochelarii care îi căzuseră de pe nas când se împiedicase. Danni îi ridică și îi întinse ramele de sârmă.

– Poftim, George. Ai grijă pe unde mergi.

– Da, domnișoară Green. O să mă obișnuiesc cu noii mei ochelari la un moment dat.

Marcus nu mai era atent. În mintea lui, lucrurile începeau să se așeze cap la cap. Pe măsură ce rezolva tot mai mult din acest puzzle, gândurile lui se întorceau iarăși; nu o mai apăra pe Anne, ci o condamna acum cu toată ființa. George era un funcționar care lucra pentru avocatul lui Marcus. George fusese trimis la casa familiei Newport pentru a aranja documentele de logodnă. Domnul Hessler vorbea mereu despre el. Spunea că pe băiat îl aștepta un viitor strălucit în drept. Furia lui Marcus creștea cu fiecare nouă umilință, iar acum își dorea să se asigure că George nu avea să atingă niciodată acel potențial promis.

Marcus văzu că Danni și bărbatul cu lanterna schimbă o privire plină de îngrijorare. Era gata să parieze că se temeau că nu vor fi plătiți dacă George ar fi pierit în vreun accident stupid.

George își așează ochelarii înapoi pe nas, apoi se lăsă ridicat de Anne și de bărbatul lat în umeri. Danni se îndrepta deja către vizitiu, făcând pași repezi și încrezători, deși avea picioarele atât de scurte. Scoase un săculeț din buzunarul de la haină și i-l întinse lui John cu un clinchet de monede inconfundabil.

– Asta ar trebui să-ți ajungă pentru toată călătoria. Ai grijă, John.

– Întotdeauna, domnișoară Danni.

Marcus privi cu plin urcându-se în trăsura, în timp ce Danni le ținea ușa. Înainte să plece, Danni se aplecă înăuntru ca să le vorbească, oferindu-i lui Marcus o vedere delicioasă a posteriorului ei. Vocea ei se auzi de-a lungul întregii străzi:

– Țineți minte ce v-am spus. Sunteți doi frați care merg în vacanță în nordul Scoției până când John vă spune că vă puteți

schimba în haine mai potrivite. Apoi veți fi domnul și doamna Jenner, veniți în vizită la rude. Nu deviați de la planurile mele. Au mers și cu alte ocazii. Ați înțeles?

– Ah, da! Și mulțumesc tare mult! se auzi vocea lui Annie, subțire și plină de încântare, dinăuntrul trăsorii.

– Nu e nici o problemă. Aștept vești când vă întoarceți, și nu vă sfiți să recomandați micuța mea librărie și cunoștințelor voastre. Discret, desigur.

Lumina reflectată de ochelarii lui George ajungea până la Marcus.

– Așa vom face, domnișoară Green, spuse George. Și, încă o dată, eu și Anne vă mulțumim pentru ajutor.

– Da, bine, plecați acum.

Danni închise ușa și bătu ușor în ea, dându-i semnalul vizitiului că putea să plece. Când trăsura se puse în mișcare, Danni făcu cu mâna, zâmbind insipid.

– Iubesc sfârșiturile fericite, Hu. Și tu, nu?

Bărbatul cu lanterna răspunse printr-un mormăit. Lui Marcus i se păru că o vede pe Danni dându-și ochii peste cap când se întoarse cu spatele la trăsura.

– Serios, Hubert Tollman, nu ești în stare decât să mormăi? Cred că nu te-am auzit decât o singură dată să spui o propoziție întreagă înăștia doi ani de când te cunosc.

După câteva momente de tăcere, femeia scundă oftă lung, dramatic.

– Cum Dumnezeu a ajuns Annabel, care e o moară stricată, cu un bărbat ca tine, Hubert?

Bărbatul nu răspunse nici de data asta. Marcus îi urmări cum dispăreau în întuneric. Rămase locului, așteptând ca pașii lor să se piardă cu totul, apoi se mișcă în sfârșit din ascunziș. Odată ce ajunsese în cercul de lumină unde se întâmplase totul, se îndreptă în direcția în care dispăruse trăsura, apoi privi spre aleea pe care porniseră cele două siluete. Nu prea știa cum să reacționeze la tot ce văzuse, sentimentele sale erau încă mult prea rănite, însă știa cu siguranță un singur lucru.

Avea nevoie de o băutură.

Capitolul 2

*Ți-am oferit tot ce era în castelul meu:
Mâncarea, focul, patul, vinul meu:
În schimb, mi-ai jecmănit toți trandafirii,
Tu, hoț de rând, simți-vei lacrimile durerii!*

Frumoasa și Bestia de Charles Lamb

De sus se auzi un tunet, iar imediat după, zgomot de sticlă spartă. Dani își ridică nasul pe deasupra ziarului din care tocmai citea ultimele vești din înalta societate și își văzu prietena coborând scările în grabă. Părul ei de culoarea morcovului îi stătea dezordonat, iar rochia ei albă de muselină era îmbibată în față cu ceaiul după-amiezii. Când ajunse la scara de jos, cealaltă femeie bătu din picior cu ciudă, scoțând un răcnet plin de frustrare din toți bojocii.

Danni era recunoscătoare că ziarul îi ascundea gura. Se îndoia că prietena ei dragă, Annabel, i-ar fi apreciat zâmbetul ce-i curba ușor buzele.

– Mi se pare cu adevărat inedit că soțul tău reușește să nu vorbească chiar și atunci când e cu un picior în groapă.

Annabel miji ochi căprui, plină de furie.

– Măcar de-ar fi adevărat, spuse ea. E cel mai copilăros om pe care l-am văzut vreodată. Până și micul Simon e mai potolit când are febră. Iar *bărbatul* meu are o simplă răceală!

– N-am auzit pe nimeni să-și tragă nasul mai tare ca el. Își păstrează toată capacitatea de a face zgomot pentru asta?

Drept dovadă parcă, un nou tunet răsună în magazin când Hu, soțul lui Annabel, strănută încă o dată. Annabel lovi din picior cu un gest neajutorat, iar pielea ei palidă căpătă aceeași nuanță ca părul.

– Pot să-ți sugerez o doză mai mare de laudanum?

– Hu nu vrea să o ia. Am încercat chiar să i-o torn pe gât, dar n-am reușit decât să ne certăm.

– Adică v-ați uitat urât unul la altul?

– Crezi că mori dacă te arăți mai plină de compasiune cu mine?

– Probabil, replică ea zâmbind.

Annabel se repezi spre Danni. Fără nici un avertisment, roșcata îi smulse ziarul din mâini și începu să-l calce în picioare. Când ziarul ajunse atât de șifonat și de rupt că nu se mai înțelegea nimic din el, prietena ei se opri, cu obrazii înroșiți și cu pieptul zbatându-i-se cu fiecare răsufare plină de furie. Danni își puse mâinile în poală și se lăsă pe spate în fotoliu.

– Ai terminat?

Ochii căprui se micșorară de ajunseră cât două gămălii.

– Dacă aș fi în locul tău, aș avea grijă.

Danni nu-și putu stăpâni un zâmbet fără pic de remușcare.

– De ce?

– Nu se știe niciodată când te poți trezi cu otravă în mâncarea de la cină.

Râsul tumultuos al lui Danni fu întrerupt de un plâns de bebeluș stărnit din senin. Obrajii prietenei ei pâliră, iar epuizarea îi reveni pe chip.

– Acum s-a trezit și Simon, spuse ea.

Oftând, lui Danni i se făcu milă de Annabel.

– Du-te să ai grijă de magazin, vrei? Mă ocup eu de Simon și de bebelușul cel mare.

Annabel o strânse într-o îmbrățișare caldă. Prietena ei zâmbi ușurată.

– Mulțumesc. Să nu-i iei în seamă lamentările lui Hu.

– N-am făcut asta niciodată. Hai, du-te!

Recunoscătoare, prietena ei ieși grăbită, fără să se uite în urmă. „Pleacă înainte să mă răzgândesc, fără îndoială.” Oftând din greu, Danni urcă scările cu pași târați și fără nici un chef de ce o aștepta sus.

Traversă sufrageria dezordonată, apoi holul care ducea la cămăruța lui Simon. Aplecându-se deasupra leagănelui, Danni îl ridică în brațe pe micuț, legându-l ușor. Simți un val de mulțumire, ca de fiecare dată când îl ținea în brațe, urmat imediat de un junghi în inimă. Voia să aibă și ea un copil. La douăzeci și patru de ani era încă destul de tânără, dar fusese atât de deziluzionată

de bărbați cu ani în urmă, că nu se simțea în stare să se atașeze de vreunul suficient cât să procreeze. Își petrecuse primul și totodată ultimul ei sezon înconjurată de vânători de avere, și asta fusese de-ajuns.

Tânjea după bărbatul perfect, sufletul ei pereche, un bărbat făcut doar pentru ea, însă numai câteva cupluri norocoase păreau să fi atins un asemenea ideal. De fiecare dată când avea grijă de Simon, își amintea de bărbatul cu care tatăl său voise să o mărite: un politician în plină ascensiune pe nume Michael Rathbourne, conte de Hemsworth. Era un gentleman perfect, care o trata mereu ca pe o prințesă. Lord Rathbourne era, de asemenea, chipeș, cu ochi căprui-deschis și un zâmbet amețitor. În ultimele două luni o însoțise la baluri și la operă, făcând mai multe debutante și mamele lor să o privească pline de invidie. Toată lumea spunea că Lord Rathbourne era cea mai bună partidă a secolului, iar ea ar fi trebuit să fie încântată să se mărite cu el. Știa că lordul ar fi fost un soț plin de curtoazie și credea că ar fi putut ajunge să-l iubească, în cele din urmă. Poate, cu timpul, ar fi ajuns chiar să simtă acea pasiune măreață la care visase.

Tatăl ei, membru în parlament, ar fi fost încântat să profite de legăturile politice ale contelui, iar Danni voia din toată inima să-l facă fericit, să-l facă să fie din nou ca înainte. Poate că, dacă era de acord să se mărite cu Lord Rathbourne, tatăl ei urma să redevină acel om blând și cald care fusese înainte ca mama ei să moară, nu bărbatul distant și rece cu care Danni se obișnuise deja.

Dând la o parte pierderea zdrobitoare pe care cel mai probabil urma să o ducă în spate o viață întreagă, Danni se consolă cu iubirea pe care o simțea pentru micul băiețel. Mângâie fruntea încruntată a lui Simon cu un deget, până când cutele se topiră sub atingerea ei. Ochii lui căprui, ca de cățeluș, se făcură mari; începu să-și sugă degetul lui favorit, cel mare. Danni voia și ea un copil la fel ca el. Și ar fi putut să-l aibă, dacă se mărita cu contele. Nu trebuia decât să-i spună „da” tatălui său. Părea un lucru *atât* de ușor, și totuși... ezita să o facă.

„Sunt o prostituată.”

Zâmbind slab și oftând, Danni așeză bebelușul înapoi în leagănul de lemn și îi dădu câteva cuburi pe care să le roadă.

– Simon, vreau să fii cuminte câteva minute, cât mă duc să am grijă de *adevăratul* bebeluș, bine?

Copilul de un an nici nu-i mai dădea atenție. Rodea deja colțurile cuburilor. Danni ieși din camera bebelușului și intră în cealaltă. Când îl văzu pe Hu, nu-și putu stăpâni un hohot de râs. Hu stătea cu spatele rezemat de scândura patului, cu o privire ucigașă, dar punga cu apă caldă pe care o purta pe cap și nasul lui roșu stricau tot efectul. Danni își stăpâni un alt hohot. Merse la pat, îl înveli mai bine cu plapuma și îi ignoră privirea sticloasă.

– Biet ursuleț dulce! spuse ea.

Hu se încruntă și mai mult auzind singura poreclă dată de Annabel pe care Danni știa cât o disprețuia. Danni nici nu se îndoia că Hu ar fi ucis-o dacă ar fi fost în stare. Stăpânindu-și râsul din nou, luă sticla cu laudanum pe care doctorul Peters o adusese. Hu strânse din dinți văzând-o, de parcă Danni ar fi fost în stare să-l forțeze să o bea.

Danni răsuci sticluța maro în mâini, văzând că lichidul dinăuntru abia fusese atins.

– Annabel trebuie să se odihnească, spuse ea. Te-a lăsat în grija mea, și sunt *foarte* dibace, să știi.

Lui Danni i se păru că îl vede cu colțul ochiului tresărind. „Bine.” Și ea, și Hu știau că nu era genul de femeie care să se lase impresionată de patetisme ieftine.

– Primul lucru pe care îl am de făcut pare să fie să te distrez, din moment ce nu pari să ai nevoie de altceva deocamdată, spuse ea. Vrei să-ți citec despre ultima descoperire a Asociației Britanice de Arheologie? Sau poate te-ar interesa mai degrabă *Predicile* lui Fordyce? După cum știi, eu caut mereu să-mi îmbunătățesc comportamentul.

Resemnat, Hu se întinse spre medicament fără nici o vorbă. Danni îi dădu sticla și zâmbi văzându-l cum soarbe o înghițitură zdravănă. Hu înșurubă dopul și îi întinse înapoi sticla, încruntându-se, apoi se afundă și mai adânc între așternuturi.

– Știam eu. Odihnește-te bine, ursuleț dulce.

Cu această ultimă înțepătură, Danni ieși din cameră și coborî scările. Era pe cale să se așeze în fotoliul ei cu al doilea exemplar din ziar, pe care îl ținea mereu la îndemână. Dacă Annabel nu îl rupea

pe primul de nervi, Simon ajungea cumva să-l mestece. Tocmai se întindea să ia o pană și o călimară, cu ziarul la subsuoară, când Annabel intră în cameră, neliniștită.

– Ce cauți înapoi jos? întrebă ea. Unde sunt Hu și Simon?

– Amândoi sunt pe cale să adoarmă.

Uimirea lui Annabel că cei doi „băieți” ai ei se arătaseră așa cooperanți fu întreruptă de sunetul puternic al clopoțelului de deasupra ușii de la intrare. Expresia ei deveni iarăși neliniștită.

– Nu știi ce să fac, spuse ea. Mai mulți clienți mi-au cerut ajutorul, și nu reușesc să găsesc nimic în magazin. Hu știe unde sunt depozitate toate, nu eu.

– Deci clopoțelul era... (Danni se întrerupse).

– Alt client care pleacă!

Danni oftă. Nu știa nici ea ce cărți aveau. Hu era cel care se ocupa de regulă de librărie, iar Annabel îl ajuta cu calculele din când în când. Danni intra mereu prin spate și nu comanda niciodată cărți noi, nici măcar atunci când era nevoie. Nu-i păsa decât de ce se întâmpla în spate.

Pentru membrii din înalta societate care nu aveau habar, G. Green Books era un magazin onorabil pe Bond Street, de unde puteau fi cumpărate lecturi de calitate. Gretna Green Bookings, pe de altă parte, era o agenție ilegală care ajuta cuplurile prinse în relații interzise să fugă și era condusă din camera din spate. În schimbul ajutorului pe care i-l dădeau cu librăria din față, Danni îi lăsa pe Hu și pe Annabel să locuiască în camerele de deasupra și le oferea salarii bunicele din profitul obținut prin vânzarea de cărți. De multe ori împărțea și profitul de la Gretna Green Bookings cu cei doi.

Danni nu avea nevoie de bani. Era fiica lui James Strafford, baron de Seaton, unul dintre cei mai influenți bărbați din țară, și a lui Mary Stowe, cea mai bogată moștenitoare care pășise vreodată în sălile de bal ale elitei londoneze. Cei doi nu doar că își iubiseră fiica, ci – lucru care nu era deloc la modă – se iubiseră unul pe celălalt. Misiunea lui Danni era să le ofere și altora șansa de a simți fericirea pe care părinții ei fuseseră atât de norocoși să o aibă: pasiune și un respect care să dureze o viață întreagă.

Ori de câte ori se gândea la mama ei, Danni simțea un val de tristețe. Mary Strafford murise la puțin timp după debutul eşuat al lui Danni în societatea londoneză, cu șase ani în urmă, iar Danni rămăsese singură cu tatăl ei îndoliat, care se afundase imediat în politică, lăsând-o de capul ei. Simțindu-se atât orfană, cât și abandonată, Danni fusese extrem de fericită când Annabel o rugase să o ajute să fugă cu un anume Hubert Tollman. Danni era extrem de singură și disperată după o aventură. Evenimentele de atunci îi dăduseră o idee, și, la puțin timp după aceea, apăruse și afacerea ei.

– Du-te și odihnește-te. Te chem dacă am nevoie de tine.

– Dar...

– Pari epuizată, Annabel. Sunt sigură că voi găsi o soluție.

– Danni..., încercă din nou roscata.

Danni își ignoră prietena și trecu dincolo de ușa care împărțea magazinul în două. Trânti cu putere ușa în fața lui Annabel, lăsând de partea cealaltă tot ce era în general, inacceptabil – deși nu neapărat ilegal.

Era suficient de rău ca o femeie să țină o librărie, însă, dacă i s-ar fi aflat și adevărata ocupație de lady în armură strălucitoare care salva alte domnișoare de peștorii lor malefici, reputația ei ar fi fost pătată iremediabil, iar cariera politică a tatălui ei ar fi luat imediat sfârșit. Să nu mai vorbim despre mamele și tații furioși că îndrăzneala să se amestece în contractele de căsnicie atât de meticolos aranjate. Ar fi atârnat-o cu capul în jos de degetele de la picioare dacă ar fi știut.

Danni își simți biete degete de la picioare chircindu-se la gândul că ar putea păți așa ceva. Privi în jur. Din fericire, în librărie nu era nici un client. Rugându-se să nu vină nimeni, se așeză în spatele tejghelei și își luă pana și călimara. Deschise ziarul din acea zi pe tejghea și începu să citească lista cu logodne și micile bărfe, căutând posibile cliențe. Era bine pentru afaceri să aibă la dispoziție cele mai recente informații, din moment ce una dintre aceste domnișoare ar fi putut intra pe ușă în orice clipă, cerându-i ajutorul.

Chiar când medita la asta, clopoțelul de deasupra ușii sună o dată. Sperând că venise una dintre posibilele cliențe la care tocmai

se gândise, Danni împături ziarul și ieși din spatele tejghelei cu un salut pe buze.

Primul ei gând când îl văzu pe bărbatul care apăruse din spatele unui raft fu că una dintre clientele ei trimisese un golan ca să se răzbune pentru serviciile sale nesatisfăcătoare. Avea în față un monstru dintr-o poveste. Aerul din jurul lui era încărcat de aburii unei violențe abia stăpânite, și forța lui animalică o făcea să rămână în alertă, de parcă străinul se putea rezezi în orice clipă înspre ea. Era mult mai înalt decât Danni, un uriaș cu membre kilometrice, groase ca niște copaci. Chipul lui pătrat era marcat de semnele unei vieți grele. O cicatrice îi cobora pe partea stângă a feței, de la primele fire de păr până sub bărbie. Alta îi despica o sprânceană spilcuită în două, ratând ochiul la milimetru. A treia îi traversa bărbia, până la buza groasă de jos. Bărbatul își întoarse latura feței cu cea mai urâtă cicatrice departe de ea, iar părul lui blond spălăcit și mult prea lung îi căzu pe frunte.

Nimic din bărbatul pe care îl avea în față nu o liniștea. Ochii lui o făceau să se simtă ca o pradă. Erau strălucitori ca două smaralde și la fel de reci. Nu exprimau nimic, nu spuneau nimic. Dacă ochii sunt într-adevăr ferestrele sufletului, atunci acest străin nu părea să aibă vreunul.

Trecu un minut până când Danni reuși să-și smulgă privirea de la chipul lui și să-i studieze și trupul. Pantalonii îi veneau ca turnați peste picioarele musculoase. Trupul lui bine făcut era acoperit de o haină bleumarin bine croită și de o vestă argintie. Dacă îi ignorai chipul, era o apariție elegantă – avea aspectul unui lord. Gândul nu reuși să o liniștească decât în mică măsură; aparent, nefericita ei clientă nu trimisese un golan oarecare ca să o ucidă, ci un lord.

Danni inspiră profund și își regăsi curajul.

– Cum vă pot ajuta, domnule? întrebă ea.

Buzele lui se mișcă într-o imitație de zâmbet plină de răceală. Danni își stăpâni un tremur de frică și se lipi de tejghea. Nu voia să-și lase teama să se vadă.

Dar nici să îl lase să se apropie de ea prea mult.

Bărbatul privi nonșalant în jur, studiind rafturile pline de romane și de tomuri groase. Își scoase o mânășă de piele, apoi pe cealaltă, după care o străpunge cu privirea la fel cum un zoolog

străpunge o insectă din insectar – sau cel puțin așa i se păru lui Danni.

– Până la urmă, Danni, spuse el, sper că eu voi fi cel care te ajută pe tine.

Șocată că străinul îi cunoștea numele, Danni icni:

– Mă scuzați, domnule?

Spre mândria ei, vocea nu îi tremură. Era însă o victorie minusculă în fața unei asemenea prezențe.

– Dumneata, draga mea domnișoară Green, mă vei ajuta să rezolv o problemă destul de neplăcută. În schimb, eu nu îți voi divulga micul secret.

„Vai, Doamne, nu!“ Danni se simți cuprinsă de confuzie și de teamă, atât de tare, că abia mai putea să respire. Doar nu avea de unde să știe despre afacerile ei. Poate că știa doar că Danni se folosea de un nume fals. Se gândise că, folosind numele de Green, își putea apăra tatăl de un eventual scandal, dar orice funcționar ar fi descoperit imediat în numele cui fusese cumpărată clădirea.

– Ce secrete aș putea să am, domnule? Sunt doar o simplă vânzătoare.

– Haide, nu face pe proasta. Credeam că ai cel puțin un strop de inteligență. Ești mult mai mult decât o simplă vânzătoare.

– Chiar așa?

Străinul o studie încet din cap până în picioare. Danni se simțea de parcă el îi putea vedea trupul centimetru cu centimetru, dincolo de lenjerie.

– Ah, da. Ești o vânzătoare, dar întrebarea este... ce vinzi.

Danni simți cum i se strânge pieptul, apoi stomacul. Ce ar fi fost mai rău să se afle? Numele ei sau adevărata sa îndeletnicire? Singura ei apărare era *să nege, să nege, să nege*.

– Privește în jur, domnule. Nu vei descoperi decât cărți.

– Încetează! Vocea lui era ca un tunet abila stăpânit, răsunând în întreaga cameră, făcând-o să se cutremure până în vârful degetelor. Chipul lui era încordat, de parcă se lupta să țină în frâu o emoție colosală. Nu îi arde de joacă.

– B-bine, se bălbâi ea, încercând să-l liniștească. Să presupunem că spui adevărul. Am o afacere imaginară, în afară de munca mea de la librărie. Cu ce se presupune că aș putea să te ajut?

Chipul lui se relaxă imperceptibil. Danni se simți imediat ușurată, dar nu era într-atât de prostuță încât să-și lase cu totul garda jos. Într-o clipită, bărbatul se apropie de ea dintr-un pas. Era mult prea aproape. Danni îi simți căldura pielii radiind în aerul dintre ei, încălzind-o dintr-odată. Uimită de o asemenea senzație, se trase înapoi, cu spatele lipit de tețghea, blocată de trupul lui. Își ridică privirea, întâlnind-o pe a lui. Ochii străinului erau verzi, de nepătruns.

Încet, bărbatul își coborî capul până când Danni îi simți respirația în ureche. Respirația ei îngheță și trupul i se încordă, simțindu-se atacată de masculinitatea lui. Nu se mai putea mișca, de parcă el o vrăjise. Simțea un miros de lichior scump. Se încruntă auzindu-i vocea groasă, de bariton, care îi răscolea toate simțurile:

– Îmi datorezi o soție, micuțo.

Danni își simți buzele uscate. „Vai, Doamne ajută-mă!“ Știa exact cine era acest bărbat: Marcus Bradley, marchiz de Fleetwood.

„Cum i se spune în înalta societate...? Bestia.“

Era bărbatul pe care îl lăsase fără soție cu două nopți în urmă. Una dintre cele mai rele temeri ale ei chiar se adevăra. Un bărbat furios că fusese abandonat o găsisese și acum voia răzbunare.

„Îi datorez o soție?“ Doar nu venise să o ceară de nevastă, nu-i așa? Nu dădea nici un semn că ar ști de averea ei. Dar, dacă știa, oare venise aici ca să-i facă curte? *În halul ăsta?* Putea să încerce orice, Danni n-avea de gând să se mărite cu el. Nici o femeie n-ar fi suportat să fie legată pe viață de o asemenea bestie.

Decisă să nu se lase intimidată sau să-și coboare privirea, Danni își făcu curaj și își lipi mâna de pieptul lui, împingându-l departe de ea. Contactul îi arse palma. Își stăpâni impulsul de a-și freca degetele de materialul moale al gulerului hainei lui. În ochii lui hipnotizanți prinse viața o scânteie imposibil de citit. Danni înghiți un nod din gât și își întoarse capul. În acea clipă, amândoi știură că Danni se predase și că bărbatul învinsese în lupta tăcută dintre voințele lor.

– Și cum se presupune că ar trebui să-mi plătesc o atare datorie?

Străinul înclină ușor din cap, ascunzându-și și mai mult cicatricea înfloritoare ce-i mărginea chipul. Ezită o clipă, apoi respiră adânc.

– Ei bine? întrebă încurcată Danni, cu sprâncenele încruntate.

– Vreau să mă ajuți să răpesc o moștenitoare.

Danni îngheță, nevenindu-i să creadă că auzise bine.

– Poftim?

Urișul păru să se tragă înapoi fără prea mare tragere de inimă. Zâmbi sinistru, deși probabil nu era în stare de mai mult.

– Ai un atac de moralitate, trădătoare? E prea târziu acum, după ce te-am descoperit, nu crezi?

– Te asigur că habar n-am despre ce vorbești și nici nu apreciez asemenea insulte, domnule.

– Nu te-am insultat cu nimic, micuțo, fiindcă acesta e adevărul.

– Despre ce adevăr vorbești, mai exact?

Ochii lui se îngustară ca două fante de culoarea smaraldului.

– Haide. Chiar trebuie să continui acest joc? Ți-am văzut mica escapadă cu Anne și știu limpede ce urmăreai. Tu ajuți vânătorii de avere să-și găsească mirese abia ieșite de pe băncile școlii și să le prindă în căsătorii dezastruoase. Îmi închipui că, pe parcurs, îți oprești și ție o porțiune considerabilă din averea lor.

Danni pufni, peste poate de scandalizată.

– E o minciună sfruntată! spuse ea. Nu fac decât să ajut domnișoarele să scape de o căsătorie pe care nu și-o doresc, ca să se poată mărita din dragoste!

– Ah, înțeleg, pufni el. Anne era deci nefericită alături de mine, un aristocrat în stare să-i îndeplinească toate capriciile, dar *nu e nefericită* împreună cu un funcționar în drept care abia așteaptă să pună mâna pe moștenirea ei.

– Vrei să spui că tu nu voiai să te însori cu ea pentru bani?

În ochii lui se aprinse o scânteie care aducea a vinovăție.

– După căsnicia noastră, tot ea ar fi controlat o mare parte din avere.

Mintea lui Danni fu asaltată de posibilități la care nu se mai gândise până acum. Se temea că făcuse o greșeală. Întrebă singurul lucru care conta pentru ea:

– Deci o iubești?

Marchizul strănse din dinți. Era singurul răspuns de care Danni avea nevoie. Era, de asemenea, o asigurare că făcuse ceea ce trebuia. Domnișoara Anne urma să fie mult mai fericită alături de George.

Danni își încrucișă brațele și își ridică bărbia într-un gest încâpățânat.

– Ha! Ești exact genul de bărbat împreună cu care mă acuzi că aș fi conspirat. Eu nu fac decât să ajut domnișoarele disperate să evite bărbați ca dumneata.

– Ei bine, din păcate, acum ești nevoită să ajuți un *bărbat ca mine*, ca să-ți salvezi fundulețul *tău* cel draguț. Eu încă am nevoie de o mireasă.

Marchizul se aplecă înspre ea, mult prea aproape, ca să dea greutate cuvintelor sale.

– Deci vrei să *răpesc* una? Îți dai seama că poți fi spânzurat pentru răpire.

Chipul lui rece se aprinse din nou de setea de răzbunare. Cu ochii înghețați, spuse:

– Atunci ar fi bine să nu ne lăsăm prinși. Mai ales tu.

– Eu? scânci Danni.

Bărbatul încuviință, cercetând-o insolent cu privirea înainte să se oprească pentru a se uita țintă în ochii ei. Danni se simți brusc ca și când fusese judecată și considerată un eșec lamentabil. Nu voia să se arate jignită, dar acest lucru o durea.

Își încrucișă brațele peste talie într-un gest protector, liniștitor, și reuși să-și adune curajul suficient de mult încât să-l privească.

– Eu sunt un aristocrat, deci am relații care mă vor proteja.

Dacă suntem prinși, tu ești singura în pericol să fie spânzurată.

– Deci ar trebui să risc totul doar pentru fericirea dumitale?

– Tu... Bărbatul înclină din cap, cu o privire plină de înfumurare. Nu vei rămâne cu absolut nimic dacă nu mă ajuți acum.

Danni nu mai știu ce să spună pusă față în față cu o capcană atât de îngrozitoare.

– Care e răspunsul tău, Danni? Te vei arăta cooperantă la planul meu sau va trebui să-mi petrec întreaga după-amiază de mâine discutând cu tații ale căror fete au fugit de curând?

Pentru a-și dovedi intențiile, marchizul scoase un teanc de ziare din buzunarul hainei. Danni simți o minge de plumb în stomac în fața unei asemenea acuzații. El nu avea nici o dovadă, dar chiar și un zvon ar fi fost de ajuns ca să-i dea la iveală secretul, să-i pună capăt afacerii, să-i distrugă planurile de căsătorie cu contele și să-l ruineze cu totul pe tatăl ei. Oare era în stare să sacrifice

viitorul unei singure nefericite, să o dea în ghearele bestiei, ca să-și salveze tatăl? Ca să își salveze toate clientele viitoare? Ca să se salveze pe ea însăși? Care era răul mai mic?

Simți cum o cuprinde disperarea. Îl privi în ochi pe marchiz, simțindu-i hotărârea. Ar fi trebuit să-i spună că ea însăși era o moștenitoare, dar nu avea de gând să devină un martir. Nu voia ca această bestie să aibă parte de vreoa femeie, și cu atât mai puțin de ea însăși. Adunându-și în voce toată ura de care era în stare, îi scuiță în față:

– Nici nu e de mirare că ți se spune Bestia.

Chipul lui se crispă din nou, respirația îi deveni neregulată, ochii lui începură să arunce flăcări de culoarea smaraldului. Trupul i se încordă, și strânse orb pumnii. O clipă, Danni se temu că era în pericol, dar apoi marchizul se întoarse brusc cu spatele.

– Văd că nu îți va fi ușor să iei o decizie. Ai timp până mâine la ora zece, apoi am să-mi încep vizitele.

Marchizul aruncă teancul de articole pe tejghea și se întoarse să plece. Sunetul clopotelului de la intrare răscoli întreaga librărie. Danni îl privi îndepărtându-se prin ferestrele magazinului. Apoi privi spre ziarlele de pe tejghea.

Ce urma să facă?

Capitolul 3

*Surorile ei mai mari, vesele și lăudăroase,
O priveau pline de scârbă, invidioase,
Își dădeau ochii peste cap, cu aere princiare;
Rochiță, modă și plăceri – singura lor preocupare.*

Frumoasa și Bestia de Charles Lamb

Marcus fixa cu privirea ușa de stejar masiv de la biroul tatălui său, cercetând meandrele sculptate din lemn și dorindu-și să fie oriunde altundeva numai nu aici. Se ținuse departe de el pe cât de mult fusese în stare, dar tatăl său era pe cât de nemilos, pe atât de neobosit. Acum,

Marcus aștepta, adunându-și curajul de care avea nevoie pentru a-l înfrunta pe bărbatul care îi făcuse viața un iad încă de la prima răsufare. Se gândise la toate motivele pentru care ar fi putut fi chemat acum, dar nu reușise să-și dea seama ce urmărea bătrânul. Își ridică o mână, cu degetele tremurânde, și își apăsă pieptul, unde ascunsese, în buzunarul de la haină, scrisoarea care îl chema acasă.

I se păru că zgomotul de hârtie strivită era asurzitor în tăcerea sinistră, întreruptă doar de ticăitul încet al ceasornicului și de pașii târșiți ai servitorilor care se străduiau să-și evite stăpânul.

Într-un final, Marcus nu mai putea amâna. Inspiră profund ca să se liniștească și își ridică mâna pentru a ciocăni la ușa. Când încheieturile degetelor atinseră ușa de lemn, sunetul răsună pe întregul coridor. Bătuse prea tare; ușa nu era încuiată, iar lovitura o făcu să se deschidă. Dinăuntru veni un miros de whisky învechit, iar Marcus simți un fior în stomac. Tensiunea din aer era palpabilă. Marcus păși înainte, peste prag, și ajunse în biroul slab luminat. Scena melodramatică din fața ochilor nu-l surprinse. Perdelele fuseseră trase; materialul întunecat bloca orice rază de lumină, orice posibilitate de scăpare. În șemineul masiv de marmură ardea focul. Gargui din piatră flancau deschizătura, ca niște pui de cerber treziți la viață, cu chipurile pe jumătate umbrite.

Și chipul tatălui său era cufundat în aceleași umbre. Avea trăsăturile ascuțite, măcinate de ani și ani de abuzuri. Bărbatul care îl crease folosea toate mijloacele pe care le avea la dispoziție pentru a-și intimida dușmanii. Inclusiv propriul său fiu.

– Închide ușa.

Cuvintele sfâșiară aerul, rostite pe o voce joasă, într-o cadență rapidă. Marcus nu voia ca servitorii să audă discuția, așa că decise să-și asculte pe moment tatăl.

Însă nu mai era un copil care să se teamă de bărbatul din fața lui. Petrecuse douăzeci și unu de ani încercând să-l mulțumească pe monstrul care îl cerceta din penumbră, dar acum se terminase. Se opri în fața tatălui său, de cealaltă parte a biroului.

– Stai jos.

Marcus rămase în picioare. Știa toate jocurile tatălui său. Și, la naiba, n-avea de gând să traverseze tabla de șah doar ca să-i cadă în capcană.

Văzu că tâmpile tatălui său pulsează și că strânge din dinți drept reacție la un asemenea gest de împotrivire tăcută. Celălalt bărbat se ridică, încercând să-l intimideze cu statura sa, așa cum făcuse în copilăria lui Marcus. Satisfăcut, Marcus observă că acum era mai înalt cu câțiva centimetri decât tatăl său. Prinse, de asemenea, și momentul în care tatăl lui deveni conștient de asta. Ochii îi scânteiară cu o furie abia stăpânită, apoi se îngustară.

– Te vei însura în acest sezon.

Anunțul făcut de tatăl său îl ului cu totul. Rămase fără cuvinte, cu gândurile învățându-se, încercând să înțeleagă. Apoi își văzu tatăl zâmbind crud, cu subînțeles. La naiba! De unde știa de promisiunea pe care Marcus și-o făcuse sieși acum atâția ani? În acea noapte rece, închis în camera din turnul conacului Fleetwood, casa ancestrală a familiei, plângând și sângerând, își jurase să nu se însoare niciodată. Jurase să nu ducă mai departe numele familiei, la care tatăl său ținea atât de mult. Mai mult decât orice altceva. În toți acei ani de iad, Marcus știuse că avea să supraviețuiască abuzurilor, bătăilor. Știuse că era moștenitorul cel prețios, cel care avea să ducă mai departe titlul. Cea mai mare răzbunare a sa era să nu se căsătorească, să nu-i ofere tatălui său moștenitorul legitim după care tânjea atât de mult.

– Nu o voi face, spuse Marcus, privind-și tatăl în ochii care semănau atât de mult cu ai lui.

Tatăl său încuviință cu o grimasă urâtă, plină de furie. Următoarele lui cuvinte îi confirmară bănuielile lui Marcus.

– Mă gândeam eu. Nu-mi place sfidarea ta, Marcus.

Marcus rămase pe loc, cu capul ridicat, refuzând să se lase provocat de insultele tatălui său.

– E din cauză că arăți atât de urât? Orice fată de viță nobilă ar leșina văzându-te, mârâi acest bărbat care îl adusese pe lume.

Marcus își strânse pumnii, rezistând tentației de a-și pipăi cicatricile de pe față. Rămî pe care tatăl său i le făcuse.

– Nu-ți face probleme. Ți-am aranjat deja o partidă. Fata e destul de tânără, dar asta-i vârsta la care o poți dresa cel mai bine.

Marcus refuză să comenteze vorbele atât de dure ale celui alt. Le mulțumi astrelor că ajunseseră la vârsta la care putea, în mod legal, să refuze o asemenea cerere.

– Nu.

Furia tatălui său se aprinse imediat. Prima lovitură îl luă pe nepregătite pe Marcus, aruncându-l peste o măsuță de sticlă. Simți o durere ascuțită, agonizantă, când ateriză peste cioburile de sticlă. Scoase un suspin, luptându-se să-și recapete calmul. Din nas îi curgea sânge roșu întunecat, iar în gură simțea un gust de sare și rugină. „Ar fi trebuit să fiu pregătit. Înainte, știam când urma să izbucnească dacă era beat.”

Tatăl său nu ezită, ci se aruncă din nou spre el. Chiar și acum, la bătrânețe, era tot ca un taur stârmit.

Pe măsură ce piciorul tatălui său se apropia, Marcus avea impresia că timpul încetinește. Își aminti bătăile suferite ani de-a rândul, iar amintirile îl făcură să se înecă și să suspine, așteptând o inevitabilă durere. Simțea loviturile de bici pe spate; auzea țipetele surorii sale mai mici, pe care se străduia să o apere. Simțea gustul sărat al lacrimilor. Vede chipul tatălui său deasupra, cu respirația îmbibată de alcool.

Apoi reveni în prezent. Vocea tatălui său răsună asurzitor:

– Te vei căsători cu nenorocita aia și îmi vei face un moștenitor! Titlul de marchiz de Fleetwood va dăinui pentru totdeauna.

În sfârșit, mintea și trupul lui Marcus se treziră la viață. Se rostogoli, ferindu-se de lovitură, și sări în picioare. Prinse pumnul tatălui său înainte ca lovitură să-l atingă. Cu cealaltă mână îl apucă de gât și îl izbi cu spatele de bibliotecă. Cu sângele pulsându-i în urechi, Marcus văzu cum tatăl său începe să spumege. Nu mai avea nici un alt gând – doar răzbunare. Apăsă din toate puterile, simțind cum esofagul celui alt se zbate sub palma lui, cu o furie la fel de mare ca a bătrânului.

Marcus îi studie chipul tatălui său, care începuse să se învinețească. Semănau atât de mult. Privirea îi fu atrasă de ochii verzi ai bătrânului. Marcus își văzu propriile trăsături schimonosite de nebunie. Cutremurat, îi dădu drumul și se trase înapoi, fără să audă sunetul slab de sticlă strivită sub talpa cizmelor. Niciodată nu mai fusese atât de aproape... de a ucide pe cineva. Își privi mâinile, tremurând din toate încheieturile la gândul a ceea ce fusese cât pe ce să facă.

– Ești un nimic! Mi-e rușine că tu vei moșteni titlul meu!

Marcus își privi din nou tatăl în ochi și, dintr-un motiv straniu, aproape că i se făcu milă de el.

– Nu mă voi căsători, spuse el. Poți să faci ce vrei, dar eu nu-ți voi oferi niciodată un nenorocit de moștenitor!

Marcus se întoarse să plece, cu trupul și cu mintea amorțite.

– Marcus.

Nu voia să se oprească, însă tonul pe care tatăl său i se adresase îl făcu să se întoarcă din nou spre el. Marchizul se îndreptă încet de spate, pipăindu-și hainele, încercând în zadar să le netezească. Își privi băiatul în ochi, tremurând. Marcus înțelese cu uimire că avea în față un om care devenise dintr-odată bătrân și demn de milă. Un zâmbet sinistru îi schimonosi încet buzele.

– Vei regreta asta, îți promit. Pot obține ceea ce vreau în multe feluri.

Marcus nu răspunse. Tatăl său nu putea spune sau face nimic care să-l determine să se răzgândească. Ieși pe ușă și totodată din viața marchizului.

– Milord?

Marcus se trezi tresărind. Clipi în lumina soarelui care se strecura prin perdele. Văzu chipul ridat și plin de îngrijorare al valetului său, care îl privea cu ochii lui mari și albaștri și o expresie voit neutră întipărită pe chip.

– Vreți să vă aduc ceva?

Marcus scoase un geamăt și se ridică în capul oaselor, dându-și seama că iarăși avusese un coșmar și căzuse din pat în timpul nopții. Podeaua de lemn se încălzise sub pielea lui fierbinte, în somn. Își prinse tâmplele care îi zvâcneau, respiră adânc și simți o urmă din parfumul de trandafiri al domnișoarei Green.

Parfumul îi amintea de toate lucrurile pe care nu urma să le aibă vreodată.

– La naiba, murmură el, bucurându-se că se simțea furios. Pregătește-mi o baie.

Nu mai suporta să-i simtă parfumul nici măcar o clipă.

Tremurând slab, Marcus închise ochii, amintindu-și chipul domnișoarei Green. Băuse un pahar ca să-și facă curaj înainte să o înfrunte pe impotoare. Doar așa reușise să spună cu glas tare ce gândea. Era singurul mod de a se asigura că își putea duce planul la îndeplinire. Însă nu luase în calcul și reacția lui la ea.

Din clipa în care intrase în librărie, privirea îi fusese captivată de ochii ei de culoarea caramelului, mari și plini de teamă.

Intenționase să fie plăcut, convingător, însă sentimentele pe care le citise pe chipul ei oval îl înfuriaseră. Din cine știe ce motiv nebulos, sperase că ea avea să fie diferită de alte femei, mai dură și mai neînfricată, deși se vedea limpede că nu era așa. Se înșelase. Iar reacția lui la ea fusese mai rea decât reacția ei în fața lui: se lăsase cuprins de gânduri pline de dorință, de pasiune.

De fiecare dată când o insultase, își imaginase în secret părul ei de culoarea mahonului căzându-i despletit pe umeri. Își închipuise buzele ei pline înroșite de pasiune, ochii ei strălucind de iubire și nu de teamă sau de neliniște. Când palma ei moale îi atinsese pieptul, Marcus avusese nevoie de toată stăpânirea de sine de care era în stare. Ea căutase să-l îndepărteze, dar bestia din el nu voia decât să se apropie de ea până la capăt, să o strângă în brațe și să nu-i mai dea niciodată drumul. Singurul lucru care îl oprise fusese faptul că își amintise cum această femeie îi ruinase planurile. „O lună de ore și minute prețioase. Risipite.“

Marcus se ridică de pe podea, forțându-și încheieturile amorțite să-i dea ascultare. Își înveli trupul dezgolit în cearceaful răcoros de bumbac. Era prea agitat ca să stea locului, așa că începu să se plimbe dintr-un capăt în celălalt al camerei, în timp ce servitorii intrau și ieșeau, ducând găleți cu apă încălzită pentru baie.

Din clipa în care ieșise din acea librărie blestemată, dacă o putea numi astfel, se înecase în alcool. Băuse un lichior mult prea scump ca să fie folosit pentru așa ceva. Se gândise la tatăl său la fiecare înghițitură. Îl urăse toată viața. Era vina lui că ajunsese într-o asemenea încurcătură.

Încă nu-i venea să creadă cât de inteligent se dovedise tatăl său. Găsise totuși o cale de a-l forța să se însoare până la urmă. Ticălosul știa foarte bine că Marcus își iubea enorm sora. Era singura lui slăbiciune, motiv pentru care încasase majoritatea bătăilor în copilărie. Cândva, în perioada dintre cearta lor și moartea lui de cu un an în urmă, bătrânul încheiase un contract de căsătorie între Caroline și ducele de Harwood, un bărbat și mai violent, a cărui reputație o depășea chiar și pe a tatălui lor. Înțelegerea se cerea onorată, altfel despăgubirile ar fi ruinat familia Fleetwood. Marcus nu avea de ales, trebuia să se însoare cu o moștenitoare a cărei avere să-i permită să rupă logodna lui

Caro. Apoi, cu semnătura ducelui, contractul putea fi declarat nul. Nu ar fi suportat gândul ca sora lui să aibă o căsnicie chiar mai rea decât copilăria lor.

Fusese atât de aproape să-i asigure o viață liniștită surorii sale, dar în ultima clipă victoria îi fusese răpită de o escroacă și de un funcționar cu ochelari care îi răpise logodnica de sub nas. La naiba cu contractele tatălui său! La naiba cu Anne! Și, mai mult decât oricine altcineva, la naiba cu domnișoara Danni Green.

Marcus fu trezit din reverie de un pleoscăit, urmat de un țipăt. Un servitor ieși în fugă din cameră, ud până la piele de apa fierbinte dintr-una din găleți. Auzi cum Weller își cere scuze în gura mare, apoi un nou clipocit de apă turnată. Servitorul se uita urât în continuare, semn că nu accepta scuzele bătrânului valet.

Marcus ignoră scena. În jurul valetului neîndemânatic era mereu haos. Servitorii erau nevoiți să se țină departe de el. Marcus începu să se plimbe în altă direcție, dureros de încet, simțindu-și încheieturile înțepenite. Scoase un geamăt și își prinse în mâini tâmpile care îi zvâcneau, ferindu-și ochii de razele nemiloase ale soarelui care se strecurau printre draperii. Se răsuci pe călcăie, cu spatele la lumină, și se prăbuși într-un fotoliu. Era cuprins de amărăciune, furios pentru starea în care ajunsese, deși în mare parte era vina lui. Se purtase un imbecil.

Domnișoara Green îl făcuse să pară un prost, dar și domnișoara Anne Newport era de vină. Fusese prea uimit să o vadă furișându-se în noapte cu amantul ei. Când îi ceruse mâna, după ce încheiase un contract cu tatăl său, Anne se lăsase cu greu convinsă să îl accepte. Marcus crezuse însă că Anne ținea la el, fie și doar puțin. Știa că tatăl ei dorea o căsnicie între ei mai mult decât ea însăși. Până una-alta, în schimbul zestrei fetei, familia ei avea să obțină un titlu nobiliar. Întregul aranjament era o chestiune de afaceri, care nu avea nici o legătură cu sentimentele.

Cum de fusese atât de prost încât să o creadă mereu bolnavă în ultima vreme, când „boala“ ei fusese un simplu pretext ca să nu îl primească în vizită? Ar fi trebuit să-și dea seama că era ceva putred la mijloc. Dacă soarta nu l-ar fi condus spre acel colț de stradă cu două seri în urmă, chiar la momentul potrivit, n-ar fi aflat niciodată de Gretna Green Bookings.

După ce o părăsise pe domnișoara Green cu un ultimatum, Marcus își simțise conștiința muștrându-l din nou, după cum se obișnuise. Nu fiindcă o șantaja pe acea femeie manipuloare, desigur, ci din milă față de viitoarea lui „soție“... care era până una-alta victima lui. Nu voia să facă asta, dar oare avea de ales? Trebuia să o facă... pentru Caro.

– Vreți să vă aduc un pahar de coniac, ca de obicei?

Marcus își ridică privirea. Weller îl privea nerăbdător.

– Dumnezeuule, da, Weller. Și, te rog, încearcă să nu spargi nimic astăzi.

Valetul său îi ignoră ordinul, împiedicându-se imediat de covorul persan în drum spre măsuța din colț. Scăpă din mâini serviciul de ceai de dimineață, care căzu cu zgomot, urmat de valetul însuși. Deși văzuse întreaga scenă, Marcus tresări totuși de parcă fusese lovit. Privi în jur, pregătit să se apere. Respira scurt, sacadat; își duse o mână la piept, încercând să-și stăpânească bătăile nebunești ale inimii. Se simțea ridicol.

Weller se grăbi să se ridice, strângând cioburile. Valetul privi precaut în jur, încercând să evite alte dezastre. Caroline, sora lui Marcus, îl considera nebun fiindcă ținea un valet atât de neîndemânatic. Marcus credea că era un miracol că Weller nu plecase încă.

– Ți-am spus de mai multe ori să te uiți în jur când mergi. Vasele sparte de tine mă costă o avere.

– M-am uitat. Doar că nu în jos.

În ciuda durerii, Marcus zâmbi amar.

– Ah. Defectul fatal din planul tău.

Weller se opri din drum și își înclină gânditor capul într-o parte.

– Și în sus am probleme.

Marcus îl privi cercetător, știind că urma să-și regrete întrebarea:

– În sus?

– Oh, da. E incredibil de câte ori mă lovesc de crengile copacilor.

Marcus își cuprinse capul cu palmele și își sprijini coatele de genunchi.

– De ce mă mai obosesc să te țin în serviciul meu?

– Nu o faceți, milord, spuse Weller, turnându-i o cantitate generoasă de coniac. Cred că m-ați concediat din nou azi-noapte.

– Atunci ce mai cauți aici?

– N-ați putea funcționa dacă plec, sir, spuse Weller, întinzându-i paharul cu un zâmbet slab.

Precaut, Marcus dădu peste cap băutura, urmărindu-l pe Weller cum se îndrepta spre baie.

– Ați visat urât azi-noapte, milord?

Întrebarea îl trezi pe Marcus într-o clipă. Nu vorbea despre coșmarurile sale. Niciodată.

– Da.

Răspunsul monosilabic nu mai lăsa loc de discuție. Înainte ca valetul să apuce să insiste, Marcus se cufundă în apa fierbinte din cadă. Visele care îi bântuiau nopțile și umbrele care îl urmau zi de zi erau treaba lui și a nimănui altcuiva. Căldura îi pătrunse în oase, relaxându-i încheieturile înțepenite și netezind vechile cicatrici care deveniseră dureroase în timpul nopții. Era obosit. Se săturase de viața lui, de poverile de care nu reușea să scape. Obosit să se lupte mereu doar ca să-și păstreze luciditatea. Obosit... atât de obosit.

Marcus își cufundă fața sub apă, lăsând undele liniștitoare să-i mângâie cicatricile înainte să reiasă la suprafață. În fața ochilor îi apăruse o bucată de săpun deschis la culoare. Marcus luă săpunul și un ștergar de la Weller, dar așteptă în tăcere până când valetul se retrase înainte să înceapă să se spele. Făcea tot posibilul ca numeroșii lui servitori să nu-i vadă cicatricile, dar acceptase cu mult timp în urmă ideea că era inevitabil ca unul sau doi dintre ei să afle.

Gândurile lui se întoarseră din nou la domnișoara Green. Se întrebă cum de o femeie atât de frumoasă ajunsese să se încurce într-o treabă atât de murdară. Se întrebă dacă domnișoara Green avea vreun motiv mai nobil sau era pur și simplu mânată de lăcomie. Dacă ar fi fost să parieze, ar fi pariat pe lăcomie. Nimeni nu-i ajuta pur și simplu pe alții fără să se aștepte la vreo recompensă. Ideea era pur și simplu ridicolă.

Weller se întoarce cu un prosop cald, întrerupându-i șirul gândurilor. Marcus se cufundă din nou, apoi puse capăt băii

atât de relaxante. Își urmă valetul cel neîndemânic, ștergându-se din mers. Weller merse la dulap să-i aleagă hainele, reușind să nu se lovească decât de o masă Chippendale de import înainte să ajungă la destinație.

– Încă mai intenționați să vă duceți la îndeplinire planul, milord? Sunt sigur că nu e un lucru înțelept să vă răpiți mireasa.

Marcus se încruntă către valet, care era întors cu spatele. Weller îi spunea asta de o zi întreagă, în ciuda faptului că ar fi trebuit să-și dea seama că o făcea degeaba. Hotărârea lui era luată și n-avea de gând să și-o schimbe.

– A fost al naibii de greu până și cu Anne să o conving să se mărite cu mine. A fost prostesc din partea mea să mă aștept ca ea să ajungă să țină la mine.

– N-a fost prostesc deloc! Multe fete de măritat se prefac inabordabile până reușesc să prindă o partidă bună. Cel puțin așa mi s-a spus.

Marcus își stăpâni un zâmbet, înfășurându-se cu un prosop. Valetul său îi era loial, o altă trăsătură de caracter pe care Marcus i-o admira și pe care n-o descoperise încă la ceilalți servitori. Majoritatea lor se temeau să nu-l supere cu ceva, să nu stârnească Bestia. Se simțea izolat, lucru care îl irita și îi amintea încă o dată de moștenirea lăsată de tatăl său.

Văzând că Marcus nu mai spune nimic, Weller continuă:

– Și dacă sunteți prins? Chiar merită să răpiți o mireasă?

Marcus își petrecuse întreaga viață apărându-și sora de tatăl lor. N-avea de gând să se oprească acum. Deși tatăl lor era mort de un an, prezența lui încă îi bântuia.

Marcus clipi, alungându-și gândurile negre și sentimentele neplăcute pe care i le evocaseră acestea. Dăduse greș din nou; nu-și mai putea apăra sora, fiindcă logodnica lui îl jucase pe degete. Își dorea să fi anticipat o asemenea tragedie când domnul Hessler îl trimisese pe acel funcționar nenorocit la conacul Newport cu contractul de căsătorie. Își dorea să fi știut dinainte ce avea să facă tatăl său.

Însă acum nu mai putea schimba nimic. Trebuia să se adapteze, să meargă mai departe, dar nu mai voia să aibă de-a face cu înalta societate ca să-și caute o altă mireasă. Șoaptele. Privirile pe furis.

Femeile care se prefăceau a leșina. Nu, de data asta avea o metodă garantată să-și găsească o soție pe care să o și păstreze. Mulțumită domnișoarei Green.

Se așeză cu grijă într-un scaun mult prea mic pentru el ca să se lase bărbierit, spunându-și același lucru pe care și-l repeta în fiecare dimineață: să pună acel scaun pe foc în acea seară.

Weller îi acoperi fața cu cremă rece de bărbierit. Apoi scoase un brici proaspăt ascuțit și-l îndreptă direct spre gâtul stăpânului său. Marcus își aminti de servitorul opărit și de serviciul de ceai făcut țăndări și se grăbi să-i ia briciul înainte să se trezească cu gâtul tăiat. Scăpă repede de mustățile groase, strâmbându-se puțin când briciul trecu peste cicatricile îngroșate și albite de vreme. Cu cât petrecea mai puțin timp în fața oglinzii, cu atât mai bine. Cu ultima alunecare a briciului, Weller se opri dintr-odată, zâmbind larg, dar precaut.

– Am uitat să vă spun, milord, că sora dumneavoastră e aici.

– Poftim?

– Lady Caroline e aici. A venit de azi-dimineață. E o domnișoară atât de fermecătoare și de frumoasă. Și părul ei – culoarea, lungimea... remarcabil.

Marcus își simți inima bătându-i nebunește în piept, cuprinsă de un amestec de teamă și furie. „Nu, nu acum. Nu astăzi.“

– Dă-o afară.

Capitolul 4

Negustorul povestea BESTIEI a spus;
apoi întristat el s-a pus pe plâns.

Frumoasa și Bestia de Charles Lamb

– Doar nu vorbiți serios. E sora dumneavoastră!

– Și știe de ce nu e bine-venită aici.

– Milord, nici prin gând nu-mi trece să vă contrazic...

– Atunci nu o face.

– ... Dar vă puneți în pericol tot restul vieții pentru siguranța ei. Nu înțeleg. Trebuie să faceți împreună un efort pentru a rezolva problema.

Marcus se duse la măsuță și își mai turnă un pahar de coniac. Era singurul lucru care îl ajuta să treacă cu bine de fiecare zi. Își dădea seama cât de ironic era faptul că și el, și tatăl său beau prea mult, dar, în cazul lui Marcus, băutura alunga coșmarurile pe care whisky-ul tatălui său le crease.

– Prezența ei mi-ar aminti de lucruri pe care ar fi mai bine să le uit, șopti el.

După această confesiune, Marcus dădu peste cap tot lichidul rămas în pahar. Apoi ridică paharul de cristal gol într-o rază de lumină ce se strecura printre draperii. Mici picături aurii curgeau pe pereții străvezii, strângându-se pe fund. Coniacul de contrabandă era cel mai bun. Trebuia sorbit încet, savurat cum se cuvine. Ce risipă.

Marcus luă carafa și își mai turnă un pahar, făcând tot posibilul să ignore prezența lui Weller. Nu putea da piept cu Caro acum. Deocamdată reușise să păstreze secret față de Caroline testamentul tatălui său, dar asta doar fiindcă o ținuse departe de el. Intenționa să o țină departe și de-acum încolo. Știa că era un gest egoist din partea lui, dar îi era rușine de cum ar fi reacționat dacă ar fi fost față în față cu ea.

– Spune-mi să-mi scrie și gata.

Weller rămase locului cu o grimasă severă.

– Ce s-ar întâmpla dacă ați vedea-o, domnule?

Marcus lăsă paharul din mână ca să îmbrace cămașa apretată pe care Weller i-o întindea.

– Ceva ce n-ai vrea să vezi a doua oară, spuse el.

Valetul îl privi plin de compasiune, apoi merse la măsuța de toaletă de lângă dulap. De fiecare dată când se întâmpla *acel lucru*, Weller era cel care liniștea lucrurile. Marcus ajunsese să depindă de el, lucru de care nu era foarte încântat. Se întoarse înapoi la măsuță ca să-și mai toarne un pahar. Se îndrepta cu pași mari spre acea stare de beție care îi era deja cunoscută și care îi amorțea sentimentele suficient cât să poată funcționa în societate zi de zi.

Marcus se crispă auzind din nou zgomot de sticlă spartă. Privi doar o clipă peste umăr ca să vadă ce se spărsese de data asta. Weller agățase oglinda lui de mână, pe care nu o folosea niciodată, și aceasta căzuse pe podea. În jurul ramei de argint era plin de cioburi de sticlă spartă. Oftând, Marcus se întoarse la ritualul său de dimineată.

Weller apăru lângă el cu o pereche de butoni noi, privind timid cioburile de pe podea.

– Uneori e o idee bună să vă înfrunțați trecutul, milord. Așa lăsați mai mult loc viitorului.

– Nu, spuse Marcus, clătînând din cap. Trecutul trebuie să rămână îngropat.

Gândurile lui începură să rătăcească într-o direcție spre care nu voia să se îndrepte. Grăbit, se întinse după carafă ca să le alunge. Era atât de preocupat, că nu observă cum Weller rămase cu butonii în mână, holbându-se la silueta care apăruse în prag.

– Ce i-ați spune surorii dumneavoastră dacă ați putea, milord? întrebă el.

Marcus clipi; alcoolul începea să-i încetinescă judecata.

– Ce Dumnezeu vrei să spui?

Weller îi ținu o haină maronie, iar Marcus o îmbracă peste umerii lui lași.

– Dacă i-ați putea spune orice fără să suferiți efectele... situației dumneavoastră, ce i-ați spune?

– I-am spus deja prin scrisori tot ce am de zis. E mai bine pentru ea să stea în oraș cu prietenele ei, cu familia St. Leon.

Marcus le era dator celor din familia St. Leon. Caroline făcuse cunoștință cu cea mai mică fată a lor, Althea, în școală. Se împrieteniseră imediat și, prin urmare, familia o primea de multe ori pe Caroline în vacanțe și vara. Din fericire, Caroline nu asistase la multe din atacurile de la beție ale tatălui lor, iar Marcus era recunoscător pentru asta, mai ales după *acel incident* care o schimbase pentru totdeauna.

– Mă îndoiesc că ar vrea să mă audă cum o bat la cap zi de zi, spuse el.

– Dar problema, dragul meu frate, este că n-am avut onoarea de a decide asta eu singură.

Marcus se întoarse. Lângă ușa stătea o versiune feminină a sa. Caroline, care avea acum douăzeci de ani, crescuse vizibil de când Marcus se autoexilase din viața ei. Purta o rochie de muselină verde, care îi scotea în evidență ochii verzi. Ținuta ei era completată de mănuși lungi și albe și de o poșetă care îi atârna la încheietură. Părul blond, aproape alb, care semăna atât de mult cu al lui, era coafat elegant și incredibil de lung, atârându-i peste umăr și amintindu-i de povestea cu Rapunzel. Era mai înaltă ca alte femei, dar, din fericire, nu la fel de înaltă ca majoritatea rudelor ei. Era încarnarea a tot ce era pur, curat și cuviincios în ochii înaltei societăți. Rochia și manierele ei erau impecabile. Părea că plutea în vreme ce se apropia de el, iar Marcus își simțea inima bătându-i tot mai tare.

Însăși perfecțiunea ei îi reaminti cât de mult voia să o protejeze de un bărbat la fel cum fusese tatăl lor. De ceea ce suferise în acea noapte, cu atâția ani în urmă, când se alesese cu toate acele cicatrice. Se luptase din răspuseri să o apere de tatăl lor în acea noapte. Iar acum... dăduse greș și nu era în stare să împiedice o căsnicie cu creatura aleasă de tatăl lor. Cum ar fi putut să o privească în ochi când nu făcuse decât să dea încă o dată greș?

Pipăi în jur, căutând carafa cu gesturi la fel de neîndemânatică ca ale lui Weller, privind-o în ochi. Caroline se încruntă văzând ce căuta.

– Cum poți să te îneci în băutura zi de zi? De-asta am ajuns la un pas de-a fi ruinați?

Tirada ei îl luă prin surprindere, făcându-l să se oprească. Amintirile pe care le ținea închise de atâta vreme se opriră și ele, ca niște bestii înghețate de spaimă. Surioara lui devenise nu doar femeie, ci și o luptătoare, din câte se părea. Descoperirea îl neliniștea.

– Ce insinuezi, draga mea soră?

– Ce insinuez? Te întreb direct. Ne-ai falimentat averea cu viciile tale sau nu?

– Singurul viciu de care sufăr este băutura. Marcus ura faptul că era nevoit să recunoască asta față de ea. Și nu am habar despre ce vorbești.

– Nu te cred.

Marcus nu mai putea amâna următorul pahar. Pâcla pe care și-o crease cu atâta grijă începuse să se risipească rapid. Luă carafa, se îndepărtă de sora lui și se întoarse cu spatele la ea.

– Întreabă-l pe Weller, spuse el. O să-ți spună că singura mea dragoste este sticla.

Valetul cel neîndemânatic, care strângea cu nonșalanță cioburile de oglindă de pe podea în timp ce trăgea concentrat cu urechea, spuse prompt:

– E adevărat, milady.

Caroline pufni, încă nevenindu-i să creadă. Își ridică poșeta și începu să caute ceva înăuntru. În cele din urmă, găsi o bucată de ziar și începu să o fluture în aer.

– Atunci de ce se bârfește că ne-ai ruinat cu obiceiurile tale animalice?

În ciuda tremurului pe care îl simțea deja în membre, Marcus reuși să ridice din umeri.

– Pentru că sunt Bestia, presupun.

Marcus clipi, iar sora sa bătu din picior, făcând buclele care îi cădeau până pe șolduri să se cutremure. Caroline strânse pumnul, mototolind hârtia. Dincolo de fațada de domnișoară, se ascundea o femeie puternică, iar Marcus era recunoscător pentru asta. Înalta societate nu reușise să-i răpească spiritul. Nu-i plăcea în schimb că nu mai vedea nici o urmă din fata pe care și-o amintea el. Cea care avea mereu fața murdară de praf, părul ciufulit, ochii strălucind veseli în acele rare momente de libertate. Odată fusese lumina din bezna vieții lui, dar acum simpla ei prezență îl învăluia în umbră.

– De ce trebuie să fii așa dificil? Caro miji ochii văzându-l cum ia o înghițitură zdravănă. Și termină cu asta!

„Cât de mult aș vrea“, se gândi el.

Dura prea mult să se îmbete din nou. Fără aburii alcoolului nu era în stare să se lupte încă o dată cu trecutul. Tremura din toate încheieturile și abia se mai ținea pe picioare. Își simțea fruntea transpirată, simțea că se sufoca de căldură. Știa ce urma; era doar o chestiune de timp până să paralizeze cu totul. Apoi avea să fie învăluit din nou de focurile iadului și să rătăcească prin groaza trecutului ore în șir.

Marcus își luă batista de pe masa de toaletă, dintre celelalte lucruri. Își tamponă fruntea, încercând să se concentreze asupra siluetei agitate a lui Caroline.

Brusc, ochii ei se umplură de lacrimi.

– Știu că nu-ți mai pasă de mine, Marcus, dar credeam că mi-ai pus deoparte o zestre, dacă tot vrei să scapi de mine. Acum nu mă mai pot mărita!

Marcus voia să o liniștească, să-i spună cât de mult o iubea, dar nu reușea să rostească nici un cuvânt. Își simțea limba îngroșată.

Weller întrerupse tăcerea, aruncând cioburile oglinzii într-un coș de gunoi. Zgomotul făcut când acestea se izbiră de pereții și de fundul coșului răsună în întreaga cameră. Câteva cioburi aterizară pe lângă și se infipseră în covor. Weller se încruntă spre ele, apoi își dresе glasul.

– Îmi cer scuze, milord, dar, dacă-mi permiteți, v-aș îndemna să vă uitați la bucata de ziar pe care Lady Caroline a mototolit-o de nerăbdare.

Marcus clipi, privind spre bucata de hârtie pe care Caroline nu se obosise să i-o întindă. Sora lui netezi hârtia cu degetele înmănușate. Începu să se plimbe prin cameră cu pași furioși și cu chipul înroșit, recitând cu glas tare:

– „Autoarea acestui articol a descoperit cea mai siropoasă bârfă, care a luat întreaga Londră prin surprindere de joi încoace. Stând lângă bolul cu punch la balul dat de Lady Shelton ieri-seară, studiind rochia albastră purtată de sus-numita Lady S., am auzit din întâmplare o conversație. Autoarea n-ar face niciodată gestul atât de josnic de a trage cu urechea, dar cine strigă trebuie să se aștepte să fie auzit și de alții. Zvonul, dragi cititoare, este că un anume Lord B., logodit până nu de mult cu domnișoara Anne Newport, are mari probleme. Dacă nu se însoară cu o moștenitoare, familia sa va fi ruinată! Dragi cititoare, încuiați-vă ușile și păziți-vă fetele, să nu cumva să cadă în ghearele murdare ale Bestiei!” Caroline se opri din citit, îl privi. Cum explici asta?

– Nu pot.

„Altfel ar trebui să-i spun și de logodnă.”

– Știam eu! Tu ne-ai ruinat. Când vin recuperatorii? Poate reușesc eu să fac ceva. Am relații, să știi...

Caroline continuă să bolborosească până când Marcus se înfurie destul cât s-o întrerupă:

– Caroline! Nu pot să-ți explic asta fiindcă nu suntem ruinați! E o minciună.

Sora lui se opri și îi aruncă o privire neîncrezătoare.

– Atunci de ce se spun lucruri atât de groaznice? Acum nu mai pot să mă mărit până nu dovedesc că suntem la fel de bogați ca înainte.

Alcoolul nu reuși să-i stingă furia lui Marcus. Știa de unde pornise acest zvon. Știa exact cine era de vină.

La naiba cu Anne! Nu era suficient de grav că îl părăsise. Trebuia să se și răzbune fiindcă fusese obligată să se mărite cu el. George, funcționarul, îi spusese probabil totul.

Amintindu-și de testamentul tatălui său, George își pierdu complet controlul. Încheieturile îi înțepeniră, iar mușchii îi înghețară, ținându-l locului. Gândurile i se întoarseră spre acel abis întunecat din sufletul lui.

– Cum ai de gând să rezolvăm problema, Marcus? Caroline se încruntă văzând că fratele ei nu răspunde. Se opri brusc și îl privi pe Marcus, care stătea suspect de nemișcat, cu o privire goală. Marcus?

Îngrijorată, Caroline se apropie. Silueta lui înaltă era nemișcată, cu toți mușchii încremeniți. Caroline simți un fior pe șira spinării. Înghiți un nod, stăpânindu-și teama, și se apropie până când ajunse în fața lui. Simțindu-se cu totul deconectată de ceea ce se întâmpla, își văzu mâna întinzându-se, mângâind pielea arzătoare a fratelui său. Marcus nu se mișcă. Își simți buza de jos tremurând, de parcă redevenise o fetiță de doar cinci ani care fugea de bastonul tatălui lor.

Îl împunse ușor pe Marcus, studiindu-l atentă. Părea să nici n-o fi văzut apropiindu-se. Îl strânse de braț și mai tare. Trupul lui începu să se clatine. Caro sări înapoi și își acoperi gura cu o palmă ca să nu țipe îngrozită. Marcus se clatină agonizant de încet, înainte și înapoi, până când picioarele îi cederă. Se prăbuși pe podea, aterizând la câțiva centimetri de cioburile de pe covor, apoi începu să se zbată. Trupul lui era cutremurat de spasme.

Caroline nu mai reuși să-și stăpânească țipetele. Avea ochii plini de lacrimi.

– Marcus! Weller, ajută-l!

Caroline încercă să-l îndepărteze pe fratele ei de cioburile de sticlă, găfâind din pricina efortului. Se strădui să-l prindă de încheieturi și să-l țină locului, dar el se izbi de ea, tăindu-i răsuflarea. Caroline simți un gust sărat pe buze și își dădu seama că plângea în hohote.

– Oprește-te, Marcus!

Bărbatul scoase un geamăt. Caroline se trase înapoi, dându-și seama că nu putea face nimic pentru el. O pereche de brațe calde o prinseră de talie, ridicând-o de pe podea și ajutând-o să-și revină. Fără a sta pe gânduri, Caroline îl îmbrățișă pe bărbatul care o sprijinea.

Ca prin vis, se lăsă condusă afară din cameră și văzu alte persoane intrând. Weller o duse în salonul privat al familiei. Sună din clopoțel, chemând un servitor care să aducă ceaiul. Caroline nu se opri din tremurat decât după ce primi o ceașcă de ceai fierbinte. Ignorând farfuriuara, cuprinse cana de porțelan cu mâinile, bucurându-se de fierbințeala care îi încălzea degetele înghețate prin mânuși.

În fața ochilor îi apărură o batistă, ca un steag alb fluturat în semn de predare. Caroline primi pătratul de pânză, încercând să-și revină. Trebuia să preia controlul și să se asigure că fratele ei avea să fie îngrijit cum se cuvine și nu lăsat de izbeliște să se zbată pe podea. Măcar atât putea face după câte suferise Marcus în copilărie din cauza ei. Era pe cale să dea ordin servitorilor să cheme un doctor, când valetul se așeză pe fotoliul de lângă al ei. Privirea lui Weller părea să-i pătrundă până în străfundurile sufletului, iar expresia lui era serioasă. Caro îl privi pe bătrânul gentleman, văzând că părul lui brunet începea să încărunțească și că în jurul ochilor și al gurii avea riduri adânci, semne ale unei vieți grele.

– N-ați mai văzut niciodată o asemenea scenă, milady? Întrebă el, cu un calm care o șoca.

– Bineînțeles că nu! Ce-i cu el? Cine are grijă de el? Ați chemat vreun doctor?

Privirea lui Weller rămase pironită asupra ei.

– Mă numesc Michael Weller, milady. Cred că lordul v-a scris despre mine.

Acum, că își revenise, Caroline ajunsese la capătul răbdării. Își lăsă ceașca de ceai pe masă. Nu era momentul să bea. Fratele ei avea nevoie de ea.

– N-am timp de politețuri, spuse ea. Trebuie să mă întorc la Marcus! Când ajunge doctorul?

Weller rămase nemișcat.

– Nu va veni nici un doctor, spuse el.

Caro sări în picioare.

– Poftim? Marcus are nevoie de un doctor, imediat!

Caroline își ridică poalele, pregătindu-se să alerge la doctor ea înseși, dacă era nevoie, dar vocea ascuțită a lui Weller o ținutui locului.

– Stați jos.

Caroline se așeză.

– Marcus va fi dus în pat. Servitorii au grijă de el. Știm ce să facem ca să-i fie bine. Nu vă faceți griji, vă rog. Dați-mi voie să explic, milady.

– Dacă nu sunt mulțumită de explicația dumitale, voi chema imediat un doctor.

– Cum doriți, milady. Valetul înclină din cap o clipă, iar, când își ridică privirea, Caroline îi simți pentru prima oară tristețea din ochi. Fratele dumneavoastră suferă din cauza amintirilor.

– Nu înțeleg. Cum pot câteva amintiri să provoace un asemenea episod?

– Lordul suferă din cauza celor întâmplare în copilărie, milady. În unele zile se simte mai bine, dar amintirile îl urmăresc peste tot, ca propria lui umbră. Uneori se întâmplă lucruri care le readuc la suprafață, iar atunci se lasă copleșit de ele. Acum are nevoie de liniște și de odihnă ca să-și revină.

Caroline nu spuse nimic, înăbușindu-și propriile ei amintiri care amenințau să dea năvală. Știa că fratele ei suferise groaznic cât timp ea era ascunsă în siguranță la familia St. Leon.

– Marcus a suferit mult mai mult decât mine, spuse ea.

– Știu, zise Weller, ridicând din umeri.

- Atunci știi că are nevoie de un doctor.

Valetul miji ochii.

- Să ajungă în Bedlam? se răsti el. Știți ce se întâmplă cu pacienții de-acolo?

Caroline nu știa, dar tonul pe care i se vorbise îi strânse stomacul.

- Îi leagă cu lanțuri de perete și le dau să bea laudanum cu forța. Uneori îi folosesc ca să încerce noi medicamente. Norocoșii mor repede. Fratele dumneavoastră are un titlu nobiliar, deci nu ar avea un asemenea noroc.

Caroline simți cum sângele îi fuge din obraji. Nu ar fi permis niciodată să i se întâmple așa ceva lui Marcus. Semăna prea mult cu ceea ce le făcuse tatăl lor.

- Dar nu-l putem lăsa așa!

- Episoadele nu se întâmplă prea des, milady. Când lordul era logodit cu domnișoara Anne, nu s-au întâmplat deloc. Cred că lordul se gândea că domnișoara Anne avea să-l accepte în cele din urmă, că urma să ducă în sfârșit o viață normală - cu cineva care îl iubește pentru cine este și care să-i ofere în cele din urmă o familie. Dar apoi știți ce s-a întâmplat. Valetul se opri o clipă. Din nefericire, când vede ceva care îi aduce aminte de trecutul său, amintirile îi provoacă un nou atac. Valetul își întoarse privirea. Astăzi, acel ceva ați fost dumneavoastră.

Caroline se simți cuprinsă de un val de rușine și vinovăție, amestecate cu furie. Nu era suficient de rău că trebuia să trăiască zi de zi știind că fratele său arăta ca o bestie din cauza ei? Acum trebuia să trăiască știind că Marcus nu o ignora fiindcă nu-i mai păsa de ea, ci fiindcă pur și simplu nu suporta să o vadă. Simți lacrimi arzându-i în colțul ochilor. Așeză ceașca pe masă, apoi își tamponă pleoapele cu batista lui Walter, străduindu-se să nu plângă.

- Iar eu credeam că mă urăște din cauza lucrurilor pe care le-a făcut ca să mă protejeze, spuse ea cu o voce slabă, înăbușită. Din cauză că a suferit atât de mult.

- Lordul nu v-ar putea urî niciodată, milady. Ar renunța până și la propria lui fericire doar ca să vă știe în siguranță.

- Dar a renunțat deja la atât de multe! exclamă Caroline.

Weller își ridică privirea spre dormitorul stăpânului său. Dădu să spună ceva, apoi ezită. Oftă resemnat și o privi din nou pe Caroline, zâmbindu-i trist.

- E alegerea lui, milady.

Caroline strânse neliniștită batista delicată în mâini, abia simțind materialul moale prin mânușile din piele de ied.

- Și cum rămâne cu alegerile mele? întrebă ea.

Expresia înțeleaptă de pe chipul valetului se întunecă. Își dres glasul, apoi răspunse pe un ton calm, liniștit:

- Trebuie să aveți încredere în fratele dumneavoastră. Acum, că v-am cunoscut, înțeleg de ce este gata să facă orice ca să vă protejeze.

- Domnule Weller, ce vrei să...?

Conversația lor fu întreruptă de o bătaie la ușă. Un servitor intră, se înclină spre Caroline și le spuse amândurora:

- Lordul s-a întins în pat și doarme.

Caroline se liniști într-o clipă auzindu-l. Fusese atât de îngrijorată. Se lăsă moale pe fotoliu și închise ochii.

- De asemenea, adăugă servitorul către Weller, a sosit o scrisoare de la G. Green Books. Să o las în biroul lordului?

- Cred că va vrea să o citească imediat ce se trezește. Du-o în camera lui, răspunse Weller, apoi se întoarse spre Caroline. Îmi cer scuze că vizita dumneavoastră s-a încheiat așa, milady.

- Nu e nevoie.

Acum, că știa că fratele ei avea să fie bine și aflase că familia ei nu era ruinată, după cum se zvonea, Caroline își dădu seama că venise timpul să plece. Își strânse lucrurile și se îndreptă spre ușă.

- După cum mi-ai sugerat, voi avea încredere în Marcus... deocamdată.

Marcus deschise încet ochii. Lumina slabă a serii îi colorase dormitorul în nuanțe de roz și auriu. Îl durea tot corpul. Tâmpurile îi zvâcneau și mușchii îi înțepeniseră. Cu o încetineală agonizantă, începu să-și dezmoștească încheieturile, mișcându-le cu grijă într-o parte și în alta. La jumătatea exercițiului, Marcus descoperi o scrisoare pe noptieră. Întinse un braț obosit, încordat, și apucă

plicul. Adresa era scrisă cu litere elegante, feminine. Privirea lui obosită descifra cuvintele scrise cu cerneală neagră. Domnișoara Green îi trimisese un răspuns.

Pe de o parte, Marcus spera că domnișoara Green îl refuzase. Dacă spusese „nu”, atunci putea da vina și pe ea pentru situația lui Caroline, așa cum o învinuia și pe Anne. Putea învinui pe oricine, mai puțin pe adevăratul vinovat – nimeni altul decât el însuși. Dacă ar fi făcut ce i se ceruse cu ani în urmă, ar fi salvat-o pe Caroline de furia tatălui său.

Cu degete încă înțepenite, tremurând de efort, Marcus atinse pecetea din ceară verde. Ura că ajunsese să bea la fel de mult ca tatăl său, dar nu se putea opri, fiindcă altfel amintirile l-ar fi copleșit. Ura că era nevoit să facă așa ceva. Nu voia să răpească viitorul unei fete nevinovate, dar urma să o facă fiindcă nu avea de ales.

Răsufală adânc, apoi rupse pecetea. Foșnetul de hârtie despăturită sparse tăcerea sinistră din încăperea.

Marcus își simți inima bătând nebunește și stomacul i se răsuca dureros cu fiecare cuvânt. Scoase un geamăt tremurat și lăsă scrisoarea deschisă să-i cadă pe piept, apoi își acoperi ochii cu palmele, încercând în zadar să se ascundă de întreaga lume. Sentimentele îi apăsau dureros pieptul, făcându-l să ofteze amarnic din rărunchi. După câte se părea, urma să aibă multe de făcut înainte de miezul nopții.

Capitolul 5

*Cu fiecare pahar, simțea cum teama îi dispărea.
Pas cu pas, curajul tot creștea,
(Dar tot spera să nu dea greș).*

Frumoasa și Bestia de Charles Lamb

Danni coborî din trăsura fără a băga în seamă treapta de fier. Degetele ei alunecară de-a lungul ușii din stejar lustruit. Lăsă

să-i scape clanța din metal neted, cu gândurile învârtindu-i-se. Metalul era înghețat, rece, ca ochii marchizului. O furie reînnoită o sufoca. Trânti ușa, făcând întreaga trăsură să se clatine. La naiba cu marchizul!

Phillip, un bărbat înalt și slab, cu păr brunet și ochi negri, îi aruncă de pe capră o privire ofensată. Acest tânăr pios, care servea acum pe post de vizitiu, nu era deloc mulțumit de poziția în care se afla stăpâna sa. Ce mai conta o clanță ruptă pe lângă lista întreagă de lucruri cu care îl supăraseră?

Danni nu l-ar fi implicat deloc în asta, dar John, bărbatul care îi conducea de regulă trăsura, încă nu se întorsese din călătoria cu Anne Newport și George. Danni scrâșni din dinți, blestemând-o. Anne îi zguduise din temelii viața ei organizată; din vina ei, Danni era acum victima unui șantaj. Niciodată nu și-ar fi închipuit că avea să sufere atât de mult ajutând pe cineva să-și găsească fericirea.

Phillip tuși ostentativ de tare. Danni se încruntă spre el, iar vizitiul își ridică nasul și spuse:

– Tatăl dumitale nu m-ar ierta niciodată să știe că te ajut cu asta, domnișoară Strafford.

– Atunci nu-i spune.

– Cum să pleci îmbrăcată în pantaloni bărbătești? Ce ar zice mama dumitale?

Phillip greșise aducând vorba despre mama lui Danni. Danni respiră adânc de câteva ori. Se săturase de comentariile lor. Îl amenințase deja că avea să fie concediat dacă nu făcea ce i se spunea, iar acum Danni avea de gând să își ducă amenințarea la îndeplinire. Urma să o facă imediat ce termina cu marchizul. De regulă, nu o deranja când servitorii își exprimau o opinie, dar Phillip o agasa de multă vreme.

Danni se îndepărtă de trăsură, privind în jur și bucurându-se de libertatea de mișcare pe care i-o ofereau pantalonii. Locul în care își dăduse întâlnire cu marchizul era numai bun ca să-și lase trăsura. Luminile erau suficient de slabe cât să îi ascundă de trecători, iar aleile din preajmă duceau în direcții diferite dacă dintr-un motiv anume se vedeau nevoiți să fugă de urmăritori.

Își dorea ca Hu să fi fost aici. El o însoțea de regulă peste tot. De data asta însă, Danni nu voia să-i implice pe Hu și pe Annabel.

Amândoi i-ar fi pus prea multe întrebări și ar fi încercat să o facă să se răzgândească. Iar dacă Danni era prinsă, cei doi i-ar fi devenit complici și ar fi avut de suferit la rândul lor. Cât despre Phillip, ei bine, la cât de enervant era în seara asta, merita să sufere. Era cel mai bine ca Annabel și Hu să nu știe nimic și să fie, prin urmare, în siguranță. Astfel, amândoi puteau nega cu conștiința curată că știa ceva despre intențiile lui Danni.

Danni tocmai ridica piciorul unuia dintre cai ca să cerceteze cărpele din jurul copitelor, când sunetul unei trăsurii care se apropia o făcu să privească în jur. O trăsură fără nici un însemn, trasă de patru cai, tocmai dădea colțul. Vizitiul încetini și trase lângă marginea drumului. Ușa trăsurii se deschise, dând la iveală o pereche de picioare lungi, masculine. Goliat, în forma lui aristocrată, ieși dinăuntru. Danni pufni arogant văzând că folosise scara. Ușa se închise în urma lui și trăsură plecă mai departe, iar ritmul copitelor nu își schimbă cadența decât o clipă.

Danni își încrucișă brațele și intră într-un cerc de lumină. Pașii marchizului răsunară pe strada pietruită. Când ajunse la marginea cercului de lumină, păru să ezite. Danni nu avea de ce să fie politicoasă de data asta.

– Vino la lumină. N-am chef să stau de vorbă cu o umbră.

Aristocratul scoase un mârâit gros, apoi păși înainte, oprindu-se mult prea aproape, de parcă ar fi provocat-o să țipe de spaimă.

Danni nu scoase nici un sunet.

Dar Phillip da.

Ochii lui înghețați, pe care Danni și-i amintea atât de limpede, îl studiară o clipă pe vizitiu, apoi se întoarseră la ea. Cicatricile lui profunde încă o speriau, deși avusese timp să le cerceteze și cu o zi în urmă. Însă teama nu o mai paraliza. În schimb, îl blestema în gând cu înverșunare.

– Mă mir că ai venit.

– Da, spuse Danni, privindu-l în față și ignorându-i expresia ușor batjocoritoare. Și eu ar trebui să-ți spun că n-am avut de ales. Hai să terminăm cu platitudinile. Știai că vizita ta va duce la asta.

Marchizul se înclină puțin. Cicatricea de pe buză îi făcea rânjetul să alunece într-o parte.

– Da, știam, răspunse el.

Aburii de alcool o izbiră în față, făcând-o să exclame:

– Ești beat!

El surâse disprețuitor, cu ochii sticlind.

– Ba chiar deloc.

Danni îl privi îngrozită. Era pe cale să comită o infracțiune, alături de un complice care era, fără nici o urmă de indoială, nebun.

– Mergem?

Marchizul îi întinse brațul cu un gest cavaleresc, însă Danni nu se lăsă păcălită. Pufni, ridicându-și bărbia.

– Nu e cazul să o faci pe gentlemanul. Uită că știi cine și ce ești de fapt.

Ochii de culoarea frunzei ai marchizului înghețară. Scărăni din dinți. Încuviințând scurt, își lăsă brațul să cadă.

– Doar nu ai de gând să mergi cu el?

Danni făcu o grimasă auzind vocea pițigăiată a vizitiului ei, venind de sub trăsură. Aparent, Phillip se ascunsese acolo când marchizul ieșise la lumină. Danni începea să se întrebe dacă nu cumva ar fi fost mai bine să angajeze un alt vizitiu pentru acea seară. Nici nu îndrăznea să se gândească la reacția lui Phillip dacă apărea vreo problemă pe drum.

– Ba da, Phillip, oftă exasperată Danni.

Celălalt idiot de lângă ea scoase un sunet înfundat de dezgust.

– Cine e imbecilul? Întrebă marchizul.

– El e vizitiul nostru.

– Nu ești amuzantă absolut de loc, domnișoară Green. Unde este John?

– Nici nu încercam să par amuzantă. John încă e pe drum, cu fosta dumitale logodnică, care a început să-mi dea mari bătăi de cap.

– Perfect de acord cu dumneata.

Danni îl privi surprinsă pe marchiz și îl văzu cercetând-o cu aceeași expresie – un respect precaut –, apoi își feriră amândoi privirea. Marchizul începu să cerceteze atent împrejurimile; Danni

deveni brusc interesată de zgârieturile de pe cizme. Nu voia să se trezească împărtaşind părerile celui care o şantaja.

– Ah! Uită-te la mine! Uniforma mea cea nouă e plină de praf, spuse Phillip cu o voce plângăcioasă care o enervă iarăşi pe Danni şi ieşi din ascunzătoare.

Lui Danni îi venea să-şi dea ochii peste cap. Oare la ce se aşteptase? Plonjase sub trăsură – doar nu credea că ăla era cel mai curat loc în care se putea ascunde. Încercă să-şi amintească de ce îl angajase pe Phillip. În nici un caz fiindcă avea cine ştia ce caracter remarcabil.

– Îţi interzic să-l urmezi pe acest... golan! spuse Phillip, ridicându-şi nasul cărn şi mai mult. Dacă tatăl dumitale...

– Phillip, îl întrerupse Danni.

Vizitiul se încruntă, dar ştia prea bine care erau riscurile. Până acum, Danni reuşise să-şi ţină secretă identitatea şi nu-l implicase nici pe tatăl său. Intenţiona ca lucrurile să rămână așa, iar asta era un motiv în plus să scape de Phillip cât mai repede. Mai mult ca sigur că vizitiul era în stare să spună lucruri pe care marchizul nu le dorea cunoscute.

– Un tată? Ce caută o escroacă ca tine cu așa ceva? întrebă Marcus pe un ton batjocoritor. Mă întreb ce fel de bărbat a crescut o asemenea fiică.

Danni se întoarse spre duşmanul ei.

– Pot să suport orice insulte consideri că aş merita, dar să nu îndrăzneşti să vorbeşti urât despre familia mea. Ne-am înţeles, milord?

Marchizul se aplecă spre ea, apropiindu-se şi mai mult. Ochii lui de culoarea jadului, atât de seducători, străluciră. De data asta însă, Danni nu mai simţi teamă, ci un alt fel de nelinişte care îi tăia răsuflarea.

– Spre deosebire de majoritatea celor din lumea bună, draga mea micuţă, eu înţeleg foarte bine legăturile de sânge.

Timpul păru să se oprească în loc. Marchizul era atât de aproape. Danni se întrebă cum de un bărbat atât de respingător o fascina dintr-odată. Se priviră în ochi, secundă după secundă, şi Danni văzu o urmă de emoţie în ochii lui ca de jad. Regret? Dorinţă? Omenie? Sentimentul trecu prea repede ca Danni

să îl identifice, strivit de marchiz într-o clipită. Danni rămase confuză, speriată.

Apoi, Phillip scoase un mormăit nervos, smulgând-o din reverie. Danni făcu un pas înapoi, apoi altul, dându-şi seama cât de aproape fuseseră unul de celălalt. Clatină din cap ca să-şi limpezească gândurile. Bestia din faţa ei era un simplu infractor care avea de gând să răpească o fată. Cu siguranţă, nu era om.

– E târziu deja. N-ar trebui să vă grăbiţi?

Marchizul încuviinţă spre Phillip.

– Are dreptate, spuse el. Timpul e preţios; nu ne putem permite să-l pierdem cu certuri inutile.

Danni nu se lăsă jignită. Marchizul o muştra ca un copil, deşi el era cel care pornise discuţia. Se întoarse la trăsură cu paşi voit mici şi scoase un săculeţ de pânză pe care şi-l prinse peste umeri. Marchizul îi aruncă o privire curioasă, apoi o conduse pe o alee din partea cealaltă a trăsurii.

– Pe cine o să... împrumutăm? şopti Danni.

– Nu e nevoie de eufemisme. Vom răpi pe cineva.

– Aş prefera să nu spun asta, mulţumesc.

Aşteptând un răspuns, Danni observă nerăbdătoare că părul încâlcit al marchizului se clatină dintr-o parte în alta.

– Ei bine?

– O vom răpi pe una din surorile Foley-Foster.

– Vai, Dumnezeu! Dintre toate fetele pe care le-ai fi putut... împrumuta!

– De ce, ce-i cu ele? Am auzit că sunt puţin ciudate, dar sunt suficient de bogate.

– Tatăl lor este lord mare-amiral, la naiba! şuierea Danni.

„Să nu mai vorbim despre faptul că e prieten bun cu tata.“ Danni înghiţi dureros un nod, sperând ca fetele să nu o recunoască, deşi se întâlniseră de multe ori la seratele date de tatăl său.

– Ştiu.

Danni se opri, refuzând să mai facă vreun pas. Marchizul o privi provocator peste umăr.

– Ce e? Ți-e teamă că amiralul își va aduce navele pe uscat ca să te urmărească?

– De fapt, mă întrebam cum de cineva atât de slab la minte a fost în stare să-mi descopere afacerea.

Genele lui coborâră puțin, semn că replica îl nemulțumise. Într-un gest scandalos, scoase din buzunar o ploscă mică, de argint. Desfăcu capacul și luă o înghițitură.

– Putem continua, te rog?

– Ne riscăm viețile, și dumneata te-ai trezit să bei!

– Poți să crezi ce vrei. Dar faptul că-mi tot spui că sunt beat nu înseamnă că ai dreptate. Să ne mișcăm.

Deși nu mai avea nici o speranță, Danni mai făcu o ultimă încercare de a-l opri de la o asemenea greșeală. Era însăși viața lui la mijloc. Și a ei.

– Trebuie să fie și altcineva, o *cu totul* altă persoană! Eu n-am nici un cuvânt de spus în legătură cu asta?

Pașii marchizului ezitară. Întoarse capul, de parcă ar fi vrut să-și ascundă cicatricile de ea. Dar era imposibil. Cu siguranță Danni își imagina ceva ce ar fi vrut să vadă.

Marcus își drese glasul și porni mai departe.

– Eu sunt cel care se va căsători cu ea, spuse el.

– Iar eu sunt cea care te ajută să o ră... să o împrumuți.

Marcus scoase un mârâit văzând că Danni încă nu era în stare să spună acel cuvânt.

– Să o răpesc, vrei să spui. *Tu* ești motivul nefericit pentru care s-a ajuns aici. Prin urmare, *tu* trebuie să-mi oferi mijloacele de a obține această fată.

– Ei bine, am făcut ce mi-ai spus. Pot să plec acum?

– Nu fi ridicolă. Încă n-am scos-o din casă. Doar n-ai de gând să mă lași singur cu vizitiul cel netot.

Danni simți un val apăsător de furie. Era sigură că fața i se înroșise cu totul.

– Și ce ai de gând să faci cu amiralul? Presupun că plănuiești să mergem și să-i cerem pur și simplu să ne-o dea pe fiica lui.

Marchizul îi aruncă o privire ucigătoare. Radia din nou o aură de putere abia stăpânită.

– Amiralul se întoarce dintr-o călătorie mâine. Dacă vrem să reușim asta, trebuie să o răpim în seara asta. Acum sau niciodată.

Cuprinsă un nou acces spasmodic de furie neajutorată, Danni se lovi cu pumnul peste coapse. Povestea îngrozitoare în care se vârâse îi scăpase de sub control. Nu avea de ales. Trebuia să facă asta, altfel tatăl ei, contele și, probabil, Annabel și Hu ar fi ruinați cu toții. Și ce s-ar alege de dragul de Simon? Danni scrâșni din dinți și gemu:

– Atunci hai să terminăm odată.

Danni porni înainte cu pași hotărâți, răsunând de-a lungul întregii străzi înguste, pavate cu piatră. Cerul era limpede în seara asta și părea că nu avea să plouă. Pereții de cărămidă care se întindeau de-a lungul străzii erau din ce în ce mai deschiși la culoare pe măsură ce se îndepărtau de mizeria din stradă. Nu era o alee pe care te-ai fi așteptat să o găsești în acest cartier scump din Londra.

Danni își simți inima bătându-i mai repede. Era atât de speriată, atât de neajutorată. Încă nu-i venea să creadă că era pe cale să facă așa ceva. Nu conta că, în clipa în care marchizul și presupusa lui mireasă plecau cu trăsura, Danni plănuia să-i trezească pe toți membrii casei. Dacă acest bărbat își închipuia că Danni avea de gând să-i permită să-i distrugă viitorul unei fete sărmene, se înșela amarnic. Buzele ei se ridicară ușor, savurând deja expresia uluită a marchizului când avea să fie prins de autorități.

– De ce zâmbești?

Danni se smulse din visare și întâlni privirea severă a marchizului.

– Nu zâmbesc absolut deloc, milord, spuse ea, ridicând bretelele săculețului din spate ca să le așeze mai bine.

Mișcarea ei sugera că spusese tot ce avea de spus, dar bineînțeles că Bestia era un nobil arogant.

– Atunci cum numești *tu* faptul că buzele tale se ridică la colțuri și ochii tăi radiază veselie?

– Încruntătură.

Marchizul o privi de parcă înnebunise. Danni era întru totul de acord cu asta. Se simțea la un pas de o criză de isterie.

– Cred că ești unul dintre cei mai ciudați oameni pe care i-am întâlnit vreodată, domnișoară Green.

Ceva din tonul lui o făcu să nu-i dea răspunsul obraznic la care se gândise. Iarăși o privea așa. Așa cum o privise în librărie. Marchizul semăna cu un animal sălbatic. Statura lui impunătoare și cicatricile îl făceau să arate îngrozitor, dar în același timp îi putea vedea o vulnerabilitate înfometată. Era un contrast imposibil de înțeles. O fascina pe Danni, dar în același timp o făcea să se simtă extrem de neliniștită.

Danni își drese glasul.

– În ritmul ăsta n-o să ajungem niciodată să o împrumutăm.

Tensiunea fu ruptă în sfârșit de oftatul lui exasperat. Cuvintele lui murmurate răsunară pe aleea goală:

– O hoță care nici măcar nu e în stare să vorbească despre furtul ei.

Danni se zbârli toată, însă ajunseseră la peretele care înconjura conacul amiralului. Rămase la temelia gardului de doi metri și jumătate, cu capul dat pe spate. Suprafața era netedă și bine întreținută, fără nimic de care să se prindă ca să se cațare peste gard. Semăna mai degrabă cu un perete de fortăreață decât cu un zid care înconjura o grădină. Exact cum se aștepta de la un bătrân marinar.

– Cum urcăm, domnișoară Green?

– Poftim?

– Am întrebat cum urcăm. De-asta te-am luat cu mine.

– Poftim? repetă ea prostește.

– Dumneata ești experta în evadări. Trebuie să trecem de acest zid.

– Nu am obiceiul să răpesc oameni, să știi. Femeile pe care le ajut să evadeze vor să plece. Nu trebuie să le iau eu cu forța!

Marchizul o privi iarăși pieziș, apoi începu să studieze atent zidul. Danni găsi un pretext excelent pentru a pune capăt nebuniei.

– Nu-mi vine în minte nici o idee, milord. Se pare că trebuie să renunțăm.

– Dacă nu îți iei sarcina în serios, domnișoară Green, vei suferi consecințele.

Danni îl privi întrebându-se dacă avea cu adevărat de gând să-i facă rău. Expresia lui era atât de sumbră, că răspunsul ar fi fost,

fără îndoială, neplăcut pentru ea. Pe cine încerca să păcălească? Un bărbat atât de josnic încât să răpească pe cineva pentru bani nu s-ar fi lăsat oprit de un perete de doi metri și jumătate.

Oftând, Danni se trase înapoi, căutând vreun copac crescut aproape de perete.

– Vezi ceva de partea cealaltă de care am putea lega o frânghie? întrebă ea.

Marchizul se trase în spate, silueta lui imensă dominând-o pe a ei. Danni se simțea ridicol de mică. Bestia clătină din cap.

– Văd vârful celui lalt perete. Nimic altceva.

– Așa pățești dacă vrei să te furișezi în grădina cuiva din marină. De ce nu ți-ai ales o moștenitoare bogată de negustor, de exemplu?

– Statutul lui social îmi va fi de folos.

– Bineînțeles. Amiralul nu va putea anula căsătoria fără să distrugă și reputația propriei familii.

Marchizul o privi lipsit de expresie, cu ochii mijiiți. Mai că părea trist.

– Dacă asta crezi dumneata, spuse el.

– Asta cred, pufni Danni. Oricum, habar n-am cum putem sări zidul.

Marchizul o privi, apoi se uită la propriile mâini și, în sfârșit, se întoarse spre zid. Expresia i se înăspri, de parcă știa de pe-acum că lui Danni n-avea să-i placă ideea lui.

– Te ridic eu.

Avusese dreptate.

– Categorie nu!

Chipul lui începea să se înroșească; doar cicatricile rămăseseră albe.

– Dar care este problema? întrebă el.

– E nedemn. Dacă aș purta o rochie...

– Dar porți pantaloni, pufni el, aruncându-i o privire plină de subînțelesuri.

– Nu voi face așa ceva.

– Ba da. Nu se poate altfel. Dacă te ridic, poți trece foarte ușor peste zid.

Danni îi privi expresia hotărâtă, apoi se uită la zid. Nici măcar nu avea să se gândească la o asemenea posibilitate.

- Nu.

Marchizul scoase un mârâit adânc, din coșul pieptului. Fără nici un alt avertisment, se repezi asupra ei. Mâna lui înmănușată îi înăbuși țipătul surprins. Brațul lui ca de fier i le ținea pe ale ei lipite de talie. Danni se trezi lipită de trupul tare al Bestiei, abia fiind în stare să respire. Începu să se zbată din răspuțuri.

- Nu te mai agita, murmură el furios.

Danni deschise gura și îi mușcă palma. Marchizul scoase un geamăt, dar mâna lui nu se clinti.

- Dacă nu te oprești, îți promit că te arunc peste zid cu capul înainte. Mă întreb în ce ai ateriza.

Un pat de mărăcini, își imaginează ea. Sau, la cât de bănuitor era amiralul, poate că pregătise cine știe ce capcană îngrozitoare pentru intruși. Danni rămase nemișcată, dar își dădu seama imediat că făcuse o greșală.

În răcoarea nopții, trupul marchizului era cald ca un furnal, iar căldura lui îi aprinse pielea. Răsufierea lui fierbinte îi mângâia pielea sensibilă de pe gât. Danni se simți cuprinsă de un val de fierbințeală care îi tăie răsufierea, îi slăbi puterile. Mai rău, era aproape sigură că și bărbatul care o strângea în brațe tremura puțin.

- Acum vei face ce ți se spune? șopti el, iar buzele lui îi atinseră o clipă lobul urechii.

Danni își stăpâni un suspin. Ca prin vis, încuviință. Parfumul lui exotic, purtat de o adiere ușoară, îi făcea inima să tânjească. Avu nevoie de întreaga ei stăpânire de sine ca să nu se topească în brațele calde ale marchizului. Dintr-odată, el îi dădu drumul.

Danni se împiedică, încercând să-și recapete echilibrul. Vraja cu care o înlănțuise Fleetwood se rupse. Respiră adânc ca să-și curețe plămâni, fără să dea atenție florilor care încă o străbăteau. Se folosi de furie ca să-și ascundă confuzia.

- Să nu mă mai atingi niciodată. *Niciodată!*

Marchizul o privi insistent, crispându-se de parcă tocmai fusese plesnit. Danni se simți cuprinsă de un val de compasiune complet nedorită. Aproape că își regreta cuvintele, ceea ce o făcea

să se simtă și mai furioasă. Tăcerea fu spartă într-un final de vocea lui înghețată.

- Imediat ce trecem de zid, îți promit că nu te voi mai atinge niciodată, madam.

Danni se crispă în sinea ei. Avea tot dreptul din lume să fie furioasă pe el. Marchizul o șantajase. O insultase. O smucise cu atâta brutalitate. Dar expresia de pe chipul lui o făcea, din cine știe ce motiv, să se simtă ca o brută.

Marchizul se apropie de cărămizi și își împreună palmele. Danni nu mai avea de ales. Înaintă, își puse un picior în căușul lui și se lăsă ridicată încet, căutând în zadar ceva de care să se prindă.

Datorită siluetei lui uriașe, Danni ajunse imediat aproape de vârf. Se trase în sus și se așeză pe margine. Fleetwood era la doar câțiva metri dedesubt. Îi privi creștetul capului, cu șuvițele lui rebele, cârlionțate, și se simți brusc străbătută de un fior.

- Cum intenționezi să urci și dumneata? întrebă ea.

Pentru prima oară de când se cunoscuseră, marchizul zâmbi. Chipul i se schimbă cu totul. Dinții lui albi aproape că străluceau în contrast cu pielea umbrită, iar în mijlocul buzei de sus îi apăruse o gropiță fermecătoare, fără îndoială din cauza cicatricei de acolo. Ochii lui străluceau, verzi și captivanți. Danni simți că i se taie răsufierea. Priveliștea o încânta. Apoi însă, marchizul răspunse:

- Mă vei trage tu peste zid, desigur.

Capitolul 6

*Cu mâinile ei moi, plină de grație,
Frumoasa luă locul servitorilor.*

Frumoasa și Bestia de Charles Lamb

- Glumești.

Marchizul era aproape de două ori mai mare decât ea!

- Absolut deloc.

- Ești beat.

- Greșit, din nou.

- Cum Dumnezeu te aștepti să fac așa ceva? Ești un uriaș, literalmente! mârâi ea de sus, atentă să nu vorbească prea tare.

- Trebuie să-ți amintesc iarăși că dumneata obișnuiești să faci astfel de lucruri?

- Devine din ce în ce mai evident că va trebui să mă retrag, murmură ea.

- După ce înțelegerea noastră e dusă la bun sfârșit.

Danni nu mai spuse nimic, dându-și seama că marchizul se aștepta într-adevăr ca ea să fie în stare să-l tragă peste zid. Se răsuci puțin, cercetând grădina din spatele ei, acoperită de petice de umbră de la norii care ascundeau din când în când luna. Grădina era surprinzător de feminină și nu se vedeau pe nicăieri tufele cu țepi pe care și le imaginase. Descoperi chiar și straturi de iriși și mușcate, printre multe alte soiuri de flori. Grădina era o capodoperă bine întreținută. Privind în jur cu atenție, Danni înțelese de ce nu văzuseră nici un copac din stradă. În grădină nu era nici unul. Ceea ce însemna că nu avea de ce să lege capatul frânghiei.

- Chiar nu știu cum să te trag. N-ar fi mai bine să aștepti aici și să mă lași pe mine să ți-o aduc? îi șopti ea marchizului, a cărui siluetă se foia printre umbrele cenușii.

- Adică să te las să vii cu poliția?

- Chiar îți închipui că așa face așa ceva? suspină ea, prefăcându-se jignită.

- Chiar e nevoie să-ți amintesc ce îți pot face, domnișoară Green? Pot să găsesc un polițist cu mult înainte să intri dumneata în casă. Tu vei fi hoța. Eu voi fi eroul care te-a văzut furișându-se înăuntru.

Danni scrâșni din dinți și se încruntă spre el. Luna se ascunde în spatele unui nor; nu-i mai vedea decât ochii verzi și strălucitori.

- Ajută-mă să sar zidul chiar acum, madam.

Danni privi din nou în jur. Nu era nimic de care s-ar fi putut folosi...

Zâmbind, se rostogoli pe burtă și se lăsă să cadă de cealaltă parte a zidului.

*

Lui Marcus nu-i venea să-și creadă ochilor. Acum o clipă, escroaca stătea pe creasta zidului, prefăcându-se jignită de ideea de a răpi o altă fată, doar ca să dispară un moment mai târziu. La cât de bine mergeau lucrurile, n-ar fi fost surprins dacă Danni și-ar fi rupt gâtul.

- Domnișoară Green?

Tăcere.

Imaginându-și trupul ei frânt printre straturi de flori, Marcus se simți cuprins de un val de amețeală. Intră în panică.

- Danni!

Marcus își trecu mâinile prin păr, căutându-și plosca. Tânjea după câteva înghițituri. Deși încercase să nu se implice prea mult, nici nu putea nega regretul și groaza care îl cuprinseseră. Și așa era groaznic că se vedea nevoit să recurgă la o răpire. Dacă mai și omora pe cineva, nu era sigur că ar fi putut supraviețui. Mai ales dacă acea cineva era ea. Ochii ei de culoarea caramelului nu aveau să mai sclipească niciodată plini de indignare, nu aveau să-l mai privească niciodată confuzi. Ar putea zace acolo moartă.

Din cauza lui.

- Danni! șopti el, cu vocea ascuțită. Răspunde-mi!

Din cealaltă parte a zidului se auzi un pufnit. Marcus se simți atât de ușurat că, trebui să se sprijine de mortarul rece. Apoi îi veni un alt gând, care îl înfurie pe dată.

- Dacă ai de gând să dai alarma, ești chiar mai lipsită de judecată decât te credeam!

- Și ce-ai de gând să faci ca să mă oprești? îi răspunde ea, cu vocea plină de dispreț. Ești de cealaltă parte a unui zid de doi metri și jumătate.

Marcus scrâșni din dinți. Fata asta nenorocită îi spulbera răbdarea și așa slăbită.

- Nu mă pune la încercare, domnișoară Green.

- Chiar nu-mi mai pari așa înspăimântător, acum, că sunt de cealaltă parte a zidului. Ai nevoie de mine, așa că îți sugerez să nu mă mai ameninți, milord.

- La naiba! Ajută-mă să trec dincolo!

- Bineînțeles. Orice pentru dumneata, milord.

Marcus se răsuci pe călcăie, surprins să-i audă vocea chiar de lângă el. Se încordă imediat, cu garda ridicată, amintindu-și din nou de copilăria lui. Imaginea palmei tatălui său, apropiindu-se în viteză, întunecă totul în jurul lui. Se simți cuprins de sudoare. Clipi rapid, făcând un efort suprem de voință ca să nu se ferească de ea. Nu voia să-și dea la iveală tumultul dinăuntru. Danni era rezemată de perete – pe partea lui. Teroarea amintirilor fu înlocuită imediat de un nou acces de furie.

– Ce șmecherie mai e și asta?

– Nici o șmecherie. E o ușă după colț. Nu se vede decât dinăuntru grădinii. Foarte inteligent, nu-i așa?

– Femeie netrebnică. Știai de asta de la început, și tot ți-ai bătut joc de mine.

– Cât de perspicace ești, răspunse ea, zâmbind sarcastic.

Marcus nu mai gândea. Se repezi înainte, făcând-o să se lipească de perete prin simpla lui apropiere. Evită cu grijă să o atingă, amintindu-și amenințările ei și reacția lui neliniștitoare avută ultima dată când făcuse asta. Ochii ei erau mari, plini de teamă, iar Marcus se stăpâni cu greu să nu se tragă înapoi, urându-se pe sine însuși. Strânse pumnii orbește, plin de frustrare. Era la fel de rău ca tatăl său, folosindu-se de forța fizică pentru a o forța pe această femeie să-i facă pe plac.

– Domnișoară Green, ai tot dreptul să mă urăști, dar hai să ne vedem de treabă, da? Nu avem timp pentru asemenea prostii. În ciuda a ceea ce crezi, nu-mi face deloc plăcere să fac asta.

Danni pufni, aruncându-i o privire plină de o ură cu greu ascunsă. Marcus nu era surprins că vorbele lui nu avuseseră nici un efect. Asupra propriei conștiințe sigur nu avuseseră vreo influență.

– Pe aici, șopti ea aprig.

Marcus o urmări prin deschizătură. Un perete fals de cărămidă asemănătoare cu restul zidului era lipit de o poartă din fier forjat. Din câte se părea, amiralul își construise o cale isteată de evadare din fortăreața lui.

– Și nu puteai să-mi spui asta în clipa în care ți-ai dat seama?

– Nu voiam să pierd ocazia de-a te face să te simți mizerabil.

Marcus strânse pumnii, dar nu mai avea de gând să încerce să se apere. Dezgustul ei îl obosea, dar se părea că Danni nu avea de gând să-și schimbe părerea pentru nimic în lume.

Traversară gazonul în tăcere, străduindu-se să nu facă nici un zgomot. Domnișoara Green cerceta ferestrele conacului, căutând probabil o cale de a intra.

– Presupun, madam, că nu ai un plan nici pentru asta?

Gândurile lui Danni se citiră limpede în privirea pe care i-o aruncă. Ar fi scăpat bucuroasă de el. Ridică din umeri cu nonșalanță, arcuindu-și sprâncenele cu un aer de superioritate.

– Găsesc eu ceva din mers, spuse ea. Oricum nu știam pentru ce ar fi trebuit să mă pregătesc.

Marchizul scoase un zgomot slab, strangulat, simțindu-se încă o dată aproape copleșit de furie. Își încrucișă brațele și se trase înapoi, stăpânindu-și furia și răspunsul acid pe care îl avea pe buze. Nu aveau timp de pierdut cu asta. O urmări îndeaproape în jurul conacului. Danni se oprea din când în când ca să încerce câte o fereastră. A treia era descuiată. Cu mișcări ușoare, o deschise.

„Deci cam așa stă treaba cu fortăreața amiralului.”

Capul ei dispăru înăuntru. Marcus se grăbi să se uite și el peste umerii ei. Camera era întunecată. Ochii lui avură nevoie de o clipă pentru a se obișnui cu bezna. Fereastra se deschidea într-un salon. Tapetul părea să aibă o culoare deschisă; în jurul șemineului erau aranjate cu bun-gust mai multe scaune și fotolii, invitând parcă la conversație.

– La o parte. De-acum merg eu înainte.

– Nici nu mă gândesc, pufni Danni, împingându-l cu umerii și oprindu-l din drum. Nu mă pot mișca până nu te miști și dumneata.

Marcus se trase înapoi, călcându-și pe inimă. Ignoră căldura pe care atingerea ei o lăsase în urmă.

– Nu am de gând să te aștept aici, spuse el încrunțat.

– Trebuie, șopti domnișoara Green pe un ton jos, dar plin de forță.

– Nu. De unde știi că n-ai de gând să trezești toată casa?

Domnișoara Green ridică din sprâncene, mușcându-și cu furie buza de jos.

– Planul meu nu va funcționa dacă vii și tu. Trebuie să rămâi aici ca să o prinzi.

Marcus făcu ochi mari.

– Ai de gând să o arunci pe fereastră?

Domnișoara Green ridică din umeri, ascunzându-și grimasa.

– Ei bine, dumneata ce mi-ai sugera?

– O duc eu în brațe.

– Categoriec nu, spuse Danni, clătînînd din cap. Ești prea mare.

Orice servitor te va observa imediat. Cineva te va prinde.

Marcus zâmbi, deși privirea lui era dură.

– Credeam că asta vrei, spuse el.

Fusese mai abil ca ea de data asta, dar felul în care Danni își împinse bărbia înainte îi spuse că nu se terminase. Danni se trase deoparte, făcînd o plecăciune ostentativă spre fereastră.

– Atunci poștește, milord. Vom merge împreună.

Femeia asta nenorocită avea de gând să-i pună bețe în roate, dar cel puțin așa o putea controla. Hotărât, Marcus se prinse de săculețul ei și dispăru prin fereastră. Din clipa în care o văzu pe domnișoara Green sărînd pervazul cu piciorul ei delicat și trăgându-se prin deschizătură, iar pantalonii ei se strânseseră delicios pe posteriorul bombat, Marcus știu că aveau să dea de belele. Din senin, își închipui cum ar fi să-și plimbe palma pe coapsele ei, apoi mai sus... Danni se ridică pe vîrfuri ca să închidă fereastra.

Marcus respiră tremurat. Nu se putea hotărî dacă voia să o sărute sau să o ucidă, salvînd astfel omenirea din mrejele unei asemenea vrăjitoare. Nici n-ar fi trebuit să se gîndească la asta. Ar fi trebuit să-și dea seama că nu avea să se poată concentra în asemenea condiții, fiindcă o dorise din clipa în care o văzuse pentru prima oară. Pantalonii ei îi captivaseră atenția și îl îndemneau chiar și acum să acționeze. „Probabil o va lua la fugă țîpînd dacă mai încerc să o ating.“

Marcus făcu o grimasă, strîngînd la piept săculețul, pentru ca obiectele dinăuntru să nu scoată nici un zgomot. Desigur, o femeie ca ea n-ar fi avut de ce să-și dorească să-i fie aproape. Deși se bucura de un titlu nobiliar, femeile aveau tendința să o ia la fugă în cealaltă direcție când îl vedeau apropiindu-se.

Scărțăitul podelei îl scoase din reverie. Domnișoara Green stătea în lumina lunii, cu o expresie îngrozitor de hotărâtă pe chip. Era încordată și nu-i plăcea deloc ce era nevoită să facă, asta se vedea limpede, dar părea să se fi resemnat. Posac, Marcus îi făcu un semn cu bărbia să o ia înainte, cercetînd împrejurimile cufundate în întuneric. Întregul salon era adâncit în umbre profunde, care conturau mobilierul parcă prea mic. Se mișcă pe cât de silențios îi permitea silueta lui gigantică și o urmă pe Danni în hol, urmărindu-i mișcările cu atenție. În prag, domnișoara Green se opri o clipă, ezitînd, cercetînd toate direcțiile în timp ce el aștepta afară. Și Marcus își ținea răsufarea, ascultînd atent orice zgomot. Danni îngheță, aruncîndu-i o privire întrebătoare. Marcus clătîna din cap; el nu auzise nimic.

Nu mai așteptară nici o clipă. Porniră în sus pe scări cât de repede erau în stare și apoi la dreapta, unde era o altă scară. Întreaga societate știa cum dormeau surorile. Refuzaseră să se despartă când tatăl lor se mutase în Londra cu întreaga familie. Conacul fusese renovat de curînd, pentru ca surorile să poată dormi împreună. Din nefericire, singura încăpere suficient de mare ca să permită asta era podul.

Cînd ajunseră la ultimul etaj, domnișoara Green deschise ușa fără nici un zgomot. Dincolo de prag, șapte paturi erau aliniolate la perete. În fiecare dormea câte o fată. Marcus se opri în prag, privindu-le cu inima bătîndu-i cu putere. Ce naiba făcea? Îneebunise? Cum Dumnezeu își închipuise că ar fi în stare de așa ceva? Era mult mai probabil să atârne în ștreang pentru asta decît să se însoare! Răsufli tremurat, apoi făcu apel la dragul său prieten – alcoolul.

„Pentru Caro.“

Marcus alesese una dintre ficele amiralului dintr-un motiv anume. Da, amiralul avea să-l urască pentru asta, dar, dacă Marcus reușea să se însoare cu una dintre fetele lui, atunci urma să-i devină ginere. Amiralul ar avea deci un motiv solid pentru a pune capăt scandalului. Apoi, cînd Marcus avea să rupă contractul de logodnă al surorii sale, amiralul n-ar avea de ales decît să-l sprijine.

Domnișoara Green îi aruncă o privire întrebătoare.

Marcus se holba la tocul ușii, nefind în stare să înainteze. Era stupid să-și închipuie că pragul era o barieră, dar chiar așa era. Odată ce pășea peste el, nu se mai putea întoarce. „Pentru Caro.“ Luă încă o înghițitură de whisky, apoi își văzu piciorul ridicându-se, parcă din proprie voință, și coborând cu un sunet înfundat pe podeaua de lemn vechi. Își îndreptă umerii. O făcuse. Ezitând, înaintă în încăpere.

Privi în jur, cercetând paturile de diferite mărimi și siluetele de sub așternuturi. Trei paturi erau pe o parte a camerei, patru pe cealaltă. Lumina lunii intra prin ferestre, poleind culoarul dintre ele. Simțindu-se ca un intrus de cea mai joasă speță, Marcus porni înainte, oprindu-se lângă domnișoara Green. Danni părea să-i cerceteze fiecare mișcare. Marcus se ruga ca ea să nu-și dea seama de cât de îngrozit era de fapt. Nu-și permitea să se arate slab. Era necesar ca Danni să îl urască, să se teamă de el, pentru a face în continuare ce îi cerea.

Privind din nou spre ea, Marcus își dădu seama că spera degeaba. Cu o voce joasă, timidă, domnișoara Green spuse:

– Încă avem timp să ne întoarcem.

– Nu pot, răspunse Marcus, cu o șoaptă tăioasă.

– Voi încerca până la final, suspină ea, iar Marcus se relaxă.

În cel mai apropiat pat de lângă ei dormea cea mai mică fată pe care o văzuse vreodată. Avea trei, poate patru ani. „Ea trebuie să fie Griselda.“ Biata de ea. Marcus era pe cale să-i întoarcă lumea cu susul în jos.

Mai departe, Marcus se furișă de-a lungul camerei, privind cele patru paturi în care dormeau fetele cele mai mici ale amiralului. Când ajunse la ultima, se întoarse și începu să le cerceteze pe cele de la celălalt perete. Se opri în prag. Danni apăru lângă el.

– Care dintre ele? întrebă ea, mai mult pe mutește.

Marcus ridică nepăsător din umeri.

– Nu m-am gândit la asta, spuse el.

– *Nu te-ai gândit la asta*, repetă ea, furioasă și neîncrezătoare. De ce mă mir? Ești un vânător de avere, un răpitor, de ce ți-ar păsa personalitatea viitoarei tale mirese?

– Sst. Domnișoară Green...

– Atâta timp cât e suficient de bogată și de drăguță și îți naște un moștenitor, ești mulțumit. Haide, milord, alege-ți una. Toate au aceeași moștenire.

– Danni.

Danni nu mai spuse nimic, dar se vedea limpede că era furioasă. Pieptul i se ridica și îi cobora amețitor de repede. O clipă, Marcus rămase captivat. Femeia care stătea în fața lui arăta atât de frumoasă, chiar și așa, cuprinsă de furie. Marcus își dorea cu ardoare să fie și el apărat cu atâta ardoare, așa cum domnișoara Green le apăra acum pe fetele amiralului, care îi erau străine. Dacă viața lui ar fi decurs altfel, și-ar fi dorit să o cunoască pe această femeie mai bine. Dar destinul îi adusese aici. Arăta ca un monstru și se pregătea să devină oficial unul. Era pe cale să le riște viețile amândurora, să comită o faptă abominabilă, să distrugă viața unei fete nevinovate.

Cu un fior care îl umplu de greață, Marcus înțelese cât de mult semăna de fapt cu tatăl său, deși nu recunoscuse niciodată asta. Cu mâinile tremurânde, mai luă o înghițitură de whisky, ca să-și amortășcă gândurile dureroase.

Ignorând privirea plină de reproș a domnișoarei Green, se întoarse iarăși spre dormitor. Le cunoștea pe fete doar din zvonurile care umblau. Cea care avea să-i dea cel mai puțin de furcă era probabil Ginny, sau Toanta, după cum era poreclită în înalta societate. Se apropie încet de patul ei, urmat de Danny. Pletele roșcate ale lui Ginny ieșeau de sub cuvertură. Ea era suficient de bună pentru ce își dorea Marcus. Nu avea nevoie decât de averea ei. Spera ca fata să accepte să-i fie soție odată ce înțelegea că Marcus nu-și dorea un moștenitor. Ginny era încă tânără, și lui nu i-ar păsa dacă ea l-ar înșela. Marcus se gândi că ar putea ajunge chiar să fie mulțumită alături de el. Poate... în cele din urmă.

– Ea.

Șoapta i se păru forțată până și lui însuși.

Domnișoara Green își luă săculețul și scotoci înăuntru. Scoase un mic flacon și o bucată de pânză. Stăteau de o parte și de alta a patului lui Ginny.

– Ce e asta? întrebă el.

– E o infuzie din ierburi. O să o adoarmă.

- Doarme deja.

Danni își dădu ochii peste cap.

- Și crezi că o să rămână adormită când o mișcăm din loc?

Marcus se văzu nevoit să îi dea dreptate. Oftă, apoi trase la o parte cuvertura, dând la iveală o pereche de ochi albaștri înfricoșaji. Ginny deschise larg gura, gata să țipe. „La naiba!”

Marcus îi astupă imediat gura cu mâna, oprind sunetul. Domnișoara Green scoase un geamăt și îi întinse repede bucata de pânză, îmbibată acum. Marcus se forță să zâmbească încurajator - sau cel puțin așa spera - și ridică bucata de pânză

- Îmi pare rău, scumpo, spuse el.

Ochii lui Ginny se făcură și mai mari. O apucă tremuratul.

Marcus începu să se teamă că nu avea să suporte să-și ducă misiunea la capăt, dar trebuia să o salveze pe Caro. Bruscu, Ginny dădu ochii peste cap, și trupul ei rămase nemișcat. Marcus încă nu îi astupase nasul și gura cu pânza.

- Ce s-a întâmplat? întrebă el, cuprins de panică.

Oare o rănise fără să vrea?

- Cred că a leșinat. Domnișoara Green îi aruncă o privire nesigură, apoi ridică din umeri. Fă-o oricum.

Cu mișcări hotărâte, Marcus îi apăsă pânza pe față câteva clipe. Mulțumit, o ascunse în buzunarul de la haină.

- Liniște, dar hai să ne grăbim!

Danni își strângea deja lucrurile. Marcus începu să o ridice pe Ginny. Gemând, o aruncă peste umăr. Nu-și putu stăpâni un mormăit când îi simți greutatea. Cu siguranță n-ar fi trebuit să bea atât de mult.

- Sst, șuieră Danni.

- Ah, nu cred că voi putea să o car tot drumul. Mi-e teamă să n-o scap.

Domnișoara Green îl cercetă cu privirea, studiindu-l din cap până-n picioare. Marcus simți un val ușor de căldură observând că era privit astfel. Ura gândul că Danni îi putea vedea fața.

- Ce ne facem?

Marcus mormăi, gândindu-se deja la variantele pe care le aveau la dispoziție. Urmări razele de lună până la fereastră, apoi privi săculețul lui Danni.

- Ai frânghie, da?

- Nu plec niciodată de acasă fără frânghie.

- O să o cobor pe fereastră.

Domnișoara Green privi de la fereastră îngustă la trupul fetei.

- Nu știu dacă e neapărat o idee bună.

- Prostii! E o idee strălucită.

Marcus legă repede frânghia în jurul taliei lui Ginny. Apoi înnodă un soi de harnașament, pe care îl căptuși cu cearceafuri și un șal închis la culoare pe care îl găsisse la capul patului ei. Domnișoara Green se trase înapoi, lăsându-i cale liberă spre fereastră.

Deschizând ușor fereastră, Marcus o așeză cu grijă pe femeie pe pervaz. Danni se apropie apoi să-l ajute.

Trupurile lor se frecară ademenitor unul de altul. Sub haină, pielea începu să-l furnice. Înghiți un nod, simțind o căldură irezistibilă în tot corpul.

Marcus își îngropă dorința alături de amintirile trecutului și o lăsă încet pe Ginny de pe pervaz. Danni se aplecă și îl ajută să o scoată cu grijă pe fereastră. Când trupul fetei trecu în sfârșit prin rama de lemn, Marcus expiră lung, dându-și seama că își ținuse răsuflarea. Danny scoase și ea un geamăt slab. Marcus era pe cale să se tragă înapoi, să prindă frânghia și să o coboare pe domnișoara Foley-Foster până jos, dar din spatele lor se auzi un foșnet. Înghetă, iar victima lui rămase suspendată.

„Doamne, te rog, fă să se fi întors careva de pe o parte pe alta și nimic altceva.”

Capitolul 7

Plină de spaimă, îngrozită...

Frumoasa și Bestia de Charles Lamb

- Ce mai e acum?

Marcus îi făcu semn lui Danni să tacă, ducându-și mâna liberă la buze. Așteptă să o vadă încuviințând și abia apoi cercetă camera cu privirea. La fel ca înainte, cele șase fete erau întinse în paturile

lor. Nici una nu părea să-și fi schimbat poziția, și lumina lunii nu se reflecta în nici o pereche de ochi deschiși. Teama îl prinse în gheare mai aprig ca niciodată. Inima îi bătea atât de tare, că abia mai putea respira. Palmele tremurânde erau alunecoase de la atâta sudoare. Dumnezeuule, avea nevoie de o băutură chiar acum.

Danny dădu în tăcere din cap, întrebându-l din priviri. Marcus clătină din cap. Nu era nimic.

Frânghia cu care o legase pe biata domnișoară Foley-Foster îi intrase deja în carnea palmelor. Ignorând durerea, Marcus se apropie de fereastră și se sprijini de rama de lemn. Încetul cu încetul, coborî trupul fetei până jos, atent să nu o lase să se lovească de marginea casei. Într-un final, Ginny ateriză pe gazon cu un zgomot surd. Marcus se întoarse spre Danni, care urmărea cu atenție paturile prin semiîntuneric. Îi aruncă o privire curioasă.

Teama de pe chipul ei îi spuse tot ce voia să știe.

Marcus încuviință și făcu semn spre frânghie.

Danni privi peste umăr pentru ultima oară, asigurându-se că nu se ridicase nimeni din pat, apoi își luă săculețul. Marcus se trase la o parte, lăsând-o pe ea să treacă înainte. De data asta, Danni nu mai protestă. Își legă săculețul pe spate și prinse funia. Își scoase apoi picioarele pe fereastră și se lăsă în jos cât de repede era în stare. Marcus se apropie de pervaz din nou, urmărind-o încordat. Simți un fior pe șira spinării. Dacă scăpa frânghia și cădea?

Tocmai își imagina ce-ar însemna să fie descoperit în dormitorul fetelor la o asemenea oră, cu una dintre fiicele amiralului inconștientă și trupul frânt al domnișoarei Green sub fereastră, când simți cum frânghia i se zbate în mâini, semn că domnișoara Green ajunsese în siguranță pe pământ. Silueta ei abia se deslușea în beznă; tocmai o dezlega pe domnișoara Foley-Foster. După ce privi încă o dată prin cameră, cuprins de panică, și se asigură că totul era în regulă, Marcus începu să caute ceva de care să prindă frânghia pentru a coborî și el. O legă repede de un dulap solid, știind că asta urma să o scurteze destul de mult. Se strecură prin fereastră și alunecă în jos, rănindu-și palmele în coborârea grăbită. Nu putea să o lase pe Danni singură cu prizoniera lor prea mult timp. Încă nu avea încredere în ea. Danni era o variabilă imprezvizibilă într-un plan și așa plin de lacune.

Și, desigur, când Marcus ajunse jos, Danni încerca să o trezească pe cealaltă femeie. Fără îndoială că plănuia să le încetinească evadarea. Îi aruncă o privire încruntată, apoi se chină să ridice trupul inert al prizonierei pe umeri și se îndreptă împleticindu-se spre poarta ascunsă. Danni îl urmă îndeaproape. Acum, că erau gata să-și ducă planul la bun sfârșit, se mișcau cât de repede îi duceau picioarele.

Odată ce ajunseră pe aleea întunecată, Marcus o lăsă jos pe domnișoara Foley-Foster, își îndreptă spatele care îl dorea deja și se rezemă de zidul rece, suspinând adânc. Își scoase plosca, dorind cu disperare să simtă din nou căldura alcoolului în vene. Se concentră să-și oprească tremurul din mâini. Reușise. Reușise să răpească o femeie.

Se simțea îngrozitor.

Când Danni reuși să-și vină și ea în fire și să-și ascundă teama, îi aruncă o privire plină de reproș văzându-l că bea iarăși și îi șopti tremurat:

– Crezi că ne-a văzut cineva? Mă gândeam că vreuna dintre ele s-o fi trezit.

– Nu, dar... Marcus luă o înghițitură de curaj lichid, arzător. Dacă da, mă îndoiesc că vom avea probleme.

– Dacă ne-au văzut și ne pot descrie?

Marcus se gândi la asta o clipă.

– Nu cred, spuse apoi. Ce-ar putea să zică? „Un monstru și un spiriduș mi-au răpit sora?”

Danni zâmbi amar, dându-și seama în sfârșit ce îl ajutase pe Marcus să facă. Privi apoi silueta adormită a domnișoarei Foley-Foster.

– Încă ai de gând să o duci la Gretna Green? întrebă ea.

Marcus o privi bănuitor pe Danni și mai luă o înghițitură de whisky, apoi răspunse:

– Am făcut deja ce era mai greu. De ce nu?

– Atunci eu plec acum. Nu te mai însoțesc. Phillip nu va protesta prea mult.

Marcus îi zâmbi superior complicei sale. Dacă domnișoara Green își închipuia că avea să-i permită să rămână în Londra și să dea alarma, se înșela amarnic. Marcus știa că Danni era suficient

de prostituță încât să se întoarcă la conacul amiralului și să trezească pe toată lumea. Nu, trebuia să o ia cu el – și nu conta ce trebuia să facă pentru asta.

Mintea lui începu să dezbătă posibilitățile pe care le avea la îndemână, încercând să-și dea seama cum era cel mai bine să o facă să îi dea ascultare. Se încruntă, apoi o privi pe domnișoara Foley-Foster, se ridică nesigur și o luă în brațe.

Ideea îi veni în clipa când intrară în cercul de lumină care înconjura trăsura. Phillip sări de pe capră și făcu ochi mari văzând ce ducea Marcus în brațe.

– Ah! Vă rog, nu-mi spuneți că ați făcut ce cred că ați făcut!

Danni îl ignoră pe vizitiu și deschise ușa trăsorii. Vizitiul insistă, vorbind din ce în ce mai tare, cuprins de panică:

– Domnișoară Danni! Credeam că doar glumiți când spuneți că veți răpi pe cineva!

– Taci, Phillip! O împrumutăm doar, atâta tot. Nu va fi nici o problemă.

Phillip pufni, uitându-se urât la Marcus.

– E opera *lui*, nu-i așa? Femeile se lasă corupte atât de ușor!

Marcus o așeză pe domnișoara Foley-Foster într-o poziție comodă înăuntru, apoi se apropie de Phillip. Își coborî vocea cu o octavă, folosindu-se de toate tertipurile pe care le știa ca să se facă temut, și spuse:

– Încetează cu pâlăvrăgeala chiar acum, altfel te mănânc de viu!

Chipul vizitiului pâli. Phillip nu mai scoase nici un cuvânt și se trase înapoi, îngrozit. Pe Marcus îl amuza de fiecare dată gândul că lumea chiar îl credea în stare de asta. Efectul fu stricat însă de pufnetul neîncrezător al lui Danni.

– Ah, da, Phillip, spuse ea. O să te fiarbă de viu cu un pic de sare, ca să-ți dea gust.

Phillip rânji. Marcus îi aruncă o privire, apoi se întoarse spre Danni, care o învelea pe domnișoara Foley-Foster cu o pătură de călătorie.

– Sper că îți dai seama că încercam să te apăr, madam, spuse el.

Danni abia dacă se uită spre el.

– Nu am nevoie de ajutor cu angajații mei, milord. Urcă în trăsură, te rog. Trebuie să pleci.

Marcus își strânse pumnii, stăpânindu-și furia. Își băgă o mână în buzunar și găsi pânza cu care o adormise pe domnișoara Foley-Foster. Se simți deopotrivă ușurat că nu o pierduse când evadaseră și îngrijorat că nu mai rămăsese suficientă tinctură cât să-și facă efectul. Însă nu avea de ales.

Se apropie de Danni pe la spate și, în timp ce ea îi învelea picioarele domnișoarei Foley-Foster, Marcus o prinse și o ținu lipită de el, ignorându-i parfumul de trandafiri și apăsându-i pânza peste nas și gură.

– Îmi pare rău, îi șopti el la ureche, dar nu pot să te las să dai alarma până nu ne îndepărtăm suficient.

Danni răspunse lovindu-l cu cotul în coaste din toate puterile. Marcus scoase un geamăt, dar lovitura era slabă; tinctura câștigase deja. Danni se lăsă moale în brațele lui. O așeză repede în trăsură, lângă domnișoara Foley-Foster, și se trase înapoi, simțind cum gândurile i se învălmășesc în minte. Scotoci frenetic în buzunare și scoase plosca, sorbind jumătate din ce mai rămăsese. Încă o faptă reprobabilă, împotriva unei alte femei. În ce se transformă?

Scâncetul slab al lui Phillip îi atrase atenția. Vizitiul se holba la el, incapabil să se miște, ca un iepure prins în capcana unui vânător.

– Gretna Green! se răsti Marcus la el.

Servitorul își privi stăpâna, apoi se cățără imediat pe capră. Marcus îi înveli atent picioarele lui Danni cu o cuvertură. Se urcă și el în trăsură, închise ușa și se așeză pe cealaltă banchetă. Trăsura porni cu o smucitură. Marcus se lăsă pe spate, epuizat. Partea cea mai dificilă trecuse. Acum nu le mai rămânea decât să ajungă în orașelul din Scoția fără să fie prinși.

„Ar trebui să fie ușor.“

Griselda – sau Grisly, cum era poreclită cu drag – dădu la o parte așternuturile și începu să se târască înspre marginea patului. Ajunse la capăt și alunecă, împiedicându-se de poalele cămășii de noapte care îi rămăsese de la o soră mai mare. Se luptă să se elibereze, simțind sub tălpi podeaua rece. Tremura din toate încheieturile, ceea ce nu-i era deloc de folos. Într-un final alergă

la fereastră, cu coada ei împletită, roșie ca focul, legănându-se dintr-o parte în alta.

Când ajunse la pervazul înalt, Griselda își dădu seama că era prea scundă ca să vadă afară. Ochii ei albaștri-cenușii descoperiră o mică bibliotecă în colț. Aduse cărțile una câte una și își construi un soi de scăriță, până când reuși în sfârșit să vadă până jos. Cărțile se înclină sub greutatea ei, dar nu se prăbușiră. Griselda își văzu sora mai mare cum era dusă prin grădina spre poarta ascunsă. Câteva clipe mai târziu, auzi un ordin răstit:

– Gretna Green!

Apoi, o trăsură porni înspre nord, pe drumul care se îndepărta de conac.

Griselda urmări trăsura de la fereastră, simțind deja cum o cuprindea furia. Abia mai putea gândi limpede. Știa ce avea de făcut. Cineva o furase pe Ginny. Nimeni n-avea voie să-i răpească sora.

Cu o mișcare hotărâtă, Grisly dădu la o parte trena cămășii de noapte, apoi sări de pe teancul de cărți. Își privi încruntată surorile, furioasă că toate dormiseră în timp ce Ginny era răpită. Apoi bătu din picior și trase adânc aer în piept, pregătită să procedeze asemenea amiralului când voia să se facă auzit de fetele sale – să țipe.

– Treziți-vă! Cineva a răpit-o pe Ginny!

Capitolul 8

*Călătorea abia de-o zi,
Când nenorocul iarăși îl descoperi;
Vântul începu să bată, cerul se înnegri,
Venea furtuna, nu o putea opri.*

Frumoasa și Bestia de Charles Lamb

– Te urâsc!

Strigătul reverberă în craniul lui Danni ca o lovitură de tun. Scoțând un geamăt, încercă să-și ia capul în mâini, dar altcineva

se dovedi mai rapid. Simți o compresă udă și rece pe frunte, mișcată ușor înainte și înapoi, calmându-i durerea. Oftă fără să vrea. Compresa rece îi făcea bine.

O altă mână, caldă și aspră, îi sprijini ceafa, ridicându-i capul. Cineva îi duse o cană de tablă la buze. Danni simți un gust metalic în gură. Apa era rece ca gheața. Tremură, trăgându-se înapoi, bucurându-se de mâna caldă, în timp ce apa îi alunecă pe gât și până în stomacul care i se zbătea spasmodic.

Se auzi un alt țipăt. Danni se crispă cu totul, uitând de apă și de compresă. În ciuda gălăgiei, degetele aspre care îi sprijineau ceafa începură să o maseze ușor, în cercuri micuțe. Danni oftă din nou, simțind furnicături în locurile în care degetele străinului o atinseseră. Nimeni nu mai făcuse asta pentru ea. Era o senzație divină.

– Te urâsc! Te urâsc din tot sufletul!

Danni simți un nou val de indignare și gemu furioasă. Persoana care țipa trebuia să înceteze chiar acum. Încercă să deschidă ochii, dar lumina dimineții era orbitoare și o făcu să strângă imediat pleoapele, simțindu-se slabă și bolnavă și urându-se pentru asta. Lumea ei se cutremură cu forță, înainte și înapoi, scuturând-o și făcându-i stomacul să se agite iarăși.

Simți din nou metalul rece pe buze și bău cu lăcomie, deși își simțea gura plină cu vată și limba mult prea umflată. Întorcându-se spre sursa mâinilor, își odihni capul pe un braț noduros. Contrastul dintre apa rece și pielea fierbinte o făcu să se înfioare, simțind dintr-odată un val straniu de căldură. Încordându-și pântecul, se gândi că era mai bolnavă decât crezuse.

– Te voi urî veșnic!

Scrâșnind din dinți, Danni încercă să se ridice ținându-și în continuare pleoapele strâns închise, dar ceva o împinse violent la loc. Minte ei confuză înțelese un prim lucru: se afla într-o trăsură în mișcare. Își încordă iarăși pântecul, simțindu-și stomacul zvâcnind, și încercă să înghită și să-și păstreze demnitatea. Plescăi pentru a-și umezi buzele, ca să aibă ce înghiți. Marginea rece a ceea ce luă drept carafă îi atinse din nou buzele.

– Te urâsc, naiba să te ia!

Un mormăit dureros se suprapuse peste blesteme. Lui Danni i se părea ciudat că cineva țipa în continuare. Se încruntă, pe măsură ce mintea începea să-i funcționeze din nou. Țipetele și trăsura nu se potriveau cu presupusa ei boală. Ar fi trebuit să fie acasă, îngrijită de...

Amintirile îi reveniră dintr-odată. Șantajul. Răpirea. Fereastra cea blestemată. Și...

Danni se ridică în capul oaselor, uitând de greață. O dureau ochii de la lumina orbitoare a soarelui, așa că îi miji și se uită în jur. Priveliștea care o întâmpină o făcu să zâmbească fără să vrea.

Fleetwood era ghemuit pe podeaua trăsorii, cu o cârpă umedă și o ploscă în mână. Ochii lui verzi erau severi, dar obosiți. O privea fix, provocând-o parcă să râdă. În spatele lui era domnișoara Ginny Foley-Foster. Cămașa ei de noapte îi era ridicată scandalos deasupra genunchilor, iar spatele ei era sprijinit de banchetă, astfel că Ginny putea să-l lovească liniștită în spate pe Marcus, iar, și iar, și iar.

– Te urâsc, bestie plină de ciumă! M-ai drogat!

Fleetwood oftă lung, amarnic, și îi întinse plosca lui Danni, spunând pe un ton sfârșit:

– Ar fi bine să bei asta. A ajutat-o pe domnișoara Foley-Foster să-și revină surprinzător de bine.

Danni își stăpâni zâmbetul, frecându-și fruntea care încă îi zvâcnea. Nu se abținu să nu întrebe:

– Acum cât timp a fost asta?

– Acum două ore.

Danni râse scurt. Bău câteva înghițituri mari și o privi din nou pe Ginny, care se zbătea și lovea cu picioarele, copleșită de furie. Părul ei roșu ca focul îi atârna în șuvițe încâlcite, iar ochii ei erau ca două safire aprinse. Avea fața înroșită.

– Să te ia naiba, diavole!

Deși era evident că Fleetwood suferea, marchizul zâmbi totuși timid și o privi jucăuș pe Danni.

– Cred că putem spune cu certitudine că mă urâște, afirmă el.

Danni își stăpâni încă un zâmbet. Expresia lui epuizată îi atinsese o coardă sensibilă. Sentimentul o neliniștea, așa că făcu tot posibilul să-l dea uitării. Așa era cel mai bine.

– Se pare că Toanta Londrei are un temperament vulcanic, remarcă ea.

Fleetwood mormăi din nou. Danni privi plosca pe care o ținea în mână și mai luă o sorbitură; apa diminua efectele drogului. Cu privirea plecată, Danni spuse plină de o furie pe care nu și-o putea stăpâni:

– Sper că nu mi-ai pus droguri și în băutura?

Fleetwood mormăi când domnișoara Foley-Foster îl atinse într-un loc dureros.

– Dacă aș fi avut droguri, i le-aș fi dat ei.

Danni se încruntă mirată. Nu se așteptase să-l vadă făcând glume. Până acum nu-l văzuse decât ca pe un agresor. Ceea ce încă era, de fapt. Așa că de ce îi venea să râdă? Oare experiența pe care o împărtășiseră crease o legătură între ei? Era și ea la fel de rea ca el acum? Danni pufni spre el. „Imposibil.“

Auzind sunetul, ochii lui verzi se întunecară și expresia îi deveni indescifrabilă. Simțind o plăcere perversă văzând asta, Danni îl privi încruntată, strângându-și furia în jurul ei ca un scut. Nu își putea permite să aibă vreo urmă de îngăduință față de el. Era un bărbat care o drogase și o răpise și pe ea. Până acum fusese indignată doar pentru că marchizul o manipula. Acum însă se făcea vinovat de un atac în adevăratul sens al cuvântului. Îl privi în ochi și spuse:

– Nu trebuia să mă răpești și pe mine, *milord*.

Fleetwood miji și el ochii, pufnind neîncrezător.

– Ai fi vrut să te las să te întorci la conac și să dai alarma înainte să ieșim din Londra?

Danni își încrucișă brațele. De ce trebuia să fie așa isteț bețivul ăsta? Ar fi fost atât de ușor altfel. Fleetwood zâmbi plin de sine, iar Danni se uită urât la el. Marchizul știa că o învinsese. Îl ura.

– Să te ia naiba, Fleetwood.

– Ah! Bine spus!

Amândoi se întoarseră surprinși spre prizoniera lor. Nici măcar nu-și dăduseră seama că domnișoara Foley-Foster nu mai țipa, ci îi asculta cu atenție. Văzându-se privită, își luă tirada de la capăt:

– Să vă ia naiba! Vă urâsc pe amândoi!

Danni se întoarse spre Fleetwood, care reuși să ridice din umeri, deși Ginny îl lovea în continuare în spate. Îl văzu crispându-se când o lovitură ateriză într-un loc care era deja învinețit. Era de-ajuns.

– Domnișoară Foley-Foster.

Danni îi vorbise calm, sperând să o liniștească, dar fata o ignora cu totul. Oftând, țipă din toate puterile:

– Ajunge!

Ginny se opri o clipă, privind-o surprinsă. Fleetwood nu avea nevoie de mai mult de atât. Se întoarse și îi prinse picioarele fetei. Domnișoara Foley-Foster se zbătu, încercând să-i zgârie fața. Ochii ei albaștri erau mari, plini de teamă. Danni înțelegea de ce; biata fată habar n-avea ce urma să se întâmple, iar Fleetwood era un bărbat înfricoșător.

Rugându-se la ceruri să-i dea răbdare, Danni se așeză pe cealaltă banchetă și luă mâinile fetei într-ale ei. Domnișoara Foley-Foster o privi cu ochi mari, plini de lacrimi.

– Nimeni n-o să-ți facă rău, Ginny. Îmi dai voie să-ți spun Ginny?

Ginny încuviință, prea speriată ca să fie în stare să spună ceva.

– În regulă, Ginny. Numele meu este Danielle Green, iar el este Marcus Bradley, marchiz de Fleetwood.

Ginny îl privi neîncrezătoare pe Fleetwood, apoi se întoarse înapoi spre Danni.

– Dacă îmi promiți că nu-l mai lovești pe lord, îți va da drumul și ne vom așeza amândoi de cealaltă parte a trăsुरii. Cum ți se pare?

Încet, încet, ochii lui Ginny se limpeziră. Nu mai erau plini de teamă, ci mijți, semn că în mintea ei rotițele începuseră să se învârtă. Danni se simți îmboldită să se ridice și să o aplaude.

– Nu-l mai lovesc.

Fleetwood îi dădu drumul și se trânti pe cealaltă banchetă, plin de ușurare. În clipa în care și Danni îi eliberă mâinile, Ginny își ridică piciorul și îl lovi pe Fleetwood în plină față. Marchizul scoase un urlat de durere și își acoperi nasul lovit cu palmele.

– Acum am terminat.

Danni îngheță de șoc. Nu se așteptase ca Ginny să se miște atât de repede. Îi venea să chiuie de bucurie, dar, pe de altă parte,

o singură privire spre Fleetwood o făcu să vrea să fugă unde vedea cu ochii. Marchizul se ridică de pe banchetă și își coborî mâinile. Ochii lui scânteiau, iar din nas îi curgea un firicel de sânge. Buzele lui se traseră înapoi, dându-i la iveală dinții scrâșniți. Scoase un mârâit profund. În acea clipă semăna cu o adevărată Bestie.

Ginny rămăsese nemișcată, înghețată de groază. Furia îi dispăruse cu totul. În schimb, avea fața scăldată în lacrimi. Și Danni era îngrozită. Dar, la naiba, n-avea de gând să-l lase pe Fleetwood să o rănească după tot ce făcuseră ca să ajungă aici. Adunându-și tot curajul de care era în stare, Danni se aruncă între ei. Ginny se agăță de ea și se ascunse și mai mult în spatele ei, folosind-o pe Danni ca pe un scut. „Cam asta a fost cu tentativa de-a o înveseli”, se gândi amar Danni, simțind cum unghiile lui Ginny îi intră în carne.

– Înapoi! Nu te las să-i faci rău.

Fleetwood se opri, tresărind ușor. Dacă Danni n-ar fi fost atentă la mișcările lui, nici n-ar fi observat. O clipă, ochii lui verzi se umplură de suferință; apoi mârâi plin de frustrare, iar sentimentul dispăru.

– Dă-te la o parte, femeie.

Danni își schimbă poziția, hotărâtă să nu renunțe. Marchizul strânse pumnii, respirând greu, stăpânindu-se cu greu. Brusc, mâinile lui se întinseră spre ea. Danni suspină. Fleetwood o prinse pe după umeri, suficient de ferm cât să nu se poată elibera, dar având grijă să nu o rănească.

Fără nici un efort aparent, o ridică, se întoarse în trăsura înghesuită și o aruncă fără menajamente pe banchetă, lângă el. Danni era prea confuză ca să se miște din loc. Nu mai fusese niciodată tratată așa. Vru să țipe scandalizată, dar își dădu seama că momentul trecuse. Privirile lor se întâlniră în tăcere și rămaseră așa o clipă mai mult decât s-ar fi convenit. Furia lui dispăruse. Părea epuizat. Danni avu impresia că vedea regret și chiar durere în ochii lui verzi. Ori se înșelase?

Fleetwood se întoarse brusc spre Ginny, care păli văzându-se din nou în centrul atenției lui. Avea ochii mari, și pistruii se reliefa clar pe chipul ei alb. Marchizul se aplecă asupra fetei, care tremura, și spuse pe un ton jos, plin de furie:

– Nu-ți voi face nici un rău.

Apoi îi aruncă brusc șalul pe care Danni îl adusese mai devreme. Ginny îl urmărea așa cum prada urmărește un prădător.

Fleetwood își dresă glasul. Încă era furios, dar vorbi pe un ton mai stăpânit:

- Nu mă mai lovi cu piciorul, madam.

Ginny luă șalul și se înveli strâns cu el. Îl privi cu ochi mari pe Fleetwood, întorcându-i în gând cuvintele pe toate părțile.

În tăcerea care se așternuse, Fleetwood se lăsă pe spate pe bancheta de lângă Danni, cu capul plecat și cu mâinile prinse între genunchi. Oftă adânc.

- Nu vreau să-ți fac rău, domnișoară Foley-Foster. Știi că n-am nici un drept să-ți cer asta, dar ești drăguță să nu mă judeci după cum arăt, te rog?

Danni văzu surprinsă că Fleetwood se transformase din Bestie într-un om care părea înfrânt, și asta în doar câteva clipe. Era sigură că Ginny avea să-l refuze din start, că avea să-l trimită iarăși la naiba. Dar Ginny nu făcu asta.

- Te judec după felul în care te porți, domnule, nu după cum arăți. Ginny se opri, iar, când vorbi din nou, părea gânditoare. Înțeleg însă de ce e nevoie de măști.

Marchizul o privi lung, în tăcere, de parcă încerca să se hotărască dacă să o creadă sau nu. Încuviință încet, apoi se lăsă pe spate.

Lui Danni nu-i venea să creadă ceea ce tocmai văzuse.

Niciodată nu s-ar fi așteptat să-i vadă pe cei doi căzând la pace. Ar fi putut să jure că Ginny avea să rămână o victimă furioasă, neajutorată, până la sfârșitul acestei farse nenorocite.

Privirea ei trecu de la unul la celălalt; amândoi priveau în tăcere pe aceeași fereastră, cu o expresie gânditoare pe chip.

Într-un final, Ginny se lăsă pe spate. Ochii ei albaștri aveau cearcăne roșii de la atâta plâns și erau încă mari, neliniștiți. Părul ei roșcat îi cădea peste umeri, peste măsură de încălzit după cât se zbătuse. Își ținea șalul mov cu portocaliu în jurul ei ca pe o armură. Danni simți un fior dureros văzând cât de palidă și de epuizată era cealaltă fată.

Privirea ei alunecă spre Fleetwood și zăbovi acolo. Chipul lui ar fi fost frumos dacă n-ar fi avut atâtea cicatrici. Obrajii lui erau trași și brăzdați de riduri. Ochii lui erau înfundați, învinși, vulnerabili.

De ce oare lui Danni nu-i plăcea deloc ideea că Fleetwood și Ginny urmau să se căsătorească?

- Ți-am spart nasul?

Vocea lui Ginny o smulse pe Danni din gândurile ei neliniștite. Ginny privea insistent nasul marchizului, care era acoperit momentan de o cărpă. Fleetwood se întoarse spre ea, clătinând încet din cap în semn de răspuns. Ginny se lăsă pe spate, cuprinsă de ușurare.

- Știi că n-ar trebui să-mi pese, din moment ce m-ai răpit din pat, dar n-am mai lovit pe nimeni, niciodată.

Fleetwood încuviință abia vizibil. Danni începea să simtă o urmă de furie. Biata fată se străduia să intre în vorbă și, după ce că el fusese cel care încercase primul să dreagă lucrurile, acum nu o încuraja deloc. Ar fi trebuit să-i primească scuzele cu mai mult entuziasm.

Ginny își răsuci o șuviță lungă între degete cu mișcări smucite, neliniștite.

- Ce se va întâmpla cu mine? Mă veți răscumpăra? Vreți să aflați secretele flotei? Vă asigur că nu știu absolut nimic despre ce face tatăl meu.

Fleetwood o ținut cu privirea pe Ginny. Se încordă, de parcă se aștepta să fie lovit din nou, dar nu spuse nimic. Se întoarse încet spre Danni, apoi își scoase repede plosca.

Danni nu mai putea aștepta. Biata fată avea dreptul să-și știe viitorul.

- Are de gând să se însoare cu tine în Gretna, Ginny.

Ginny făcu ochii mari, șocată de o asemenea veste. Privirea ei se mută de la Danni la Fleetwood.

- Poftim?

- Lordul are nevoie de bani, și tu vei moșteni o avere.

- Nu! Nu mă pot mărita așa!

Auzind urletul fetei, Danni îi aruncă lui Fleetwood o privire ucigătoare. Marchizul privea însă pe fereastră, sorbind adânc din ploscă.

- Te rog, imploră Ginny, nu mă face să mă mărit cu tine, milord. Răscumpără-mă. Așa vei obține banii de care ai nevoie.

În sfârșit, Fleetwood se întoarse spre ea. Spuse, pe un ton dur ca fierul, ruginit de amărăciune:

– Știu că n-aș fi un soț ideal pentru nimeni, dar trebuie să mă căsătoresc cu tine, domnișoară Foley-Foster. Înțeleg cât de nedrept sunt față de dumneata, dar căsătorindu-mă cu tine mă voi pune la adăpost și de tatăl dumitale, lucru pe care o simplă recompensă nu mi-l poate oferi. Îți promit însă, aici și acum, că, odată ce vom fi căsătoriți, vei putea face orice dorești și cea mai mare parte din zestrea pe care o vei primi îți va reveni tot ție.

Ginny rămase nemișcată, pistruii conturându-se tot mai mult pe fața ei palidă. Se uită spre Danni o clipă, cu ochii umezi, apoi își coborî privirea. Danni rămase ținută locului, neștiind ce să spună și cum să o ajute. O lacrimă căzu pe mâinile împreunate ale celeilalte fete.

Fleetwood se înclină neliniștit spre ea, întinzându-i o batistă. Gâtuit de emoție, spuse, cu o voce neobișnuit de groasă:

– Știu că fetele nu visează la un bărbat ca mine când se gândesc la viitorul lor soț și știu că îți cer foarte mult. Nu voi face niciodată vreun lucru împotriva voinței dumitale și vei fi liberă să faci tot ce dorești. Doar ajută-mă. *Te rog.*

Danni simți că deranja un moment intim și era stânjenită să-l vadă pe Fleetwood atât de vulnerabil. O neliniștea să vadă un bărbat atât de puternic rugându-se de altcineva.

Înghiți un nod. Nu-și putea imagina să se fi măritat în asemenea condiții. Pe de altă parte însă, știa prea bine că majoritatea căsătoriilor din înalta societate se destrămau după ce se năștea un moștenitor, iar soțul și soția trăiau în case diferite.

Ginny clătină din cap, pălind și mai mult.

– Te rog, milord? Dă-mi drumul!

Fleetwood se trase înapoi, lăsându-i batista.

– Îmi pare rău, domnișoară Foley-Foster. Nu.

Ginny izbucni în lacrimi. În acea clipă, Danni îl ura cum nu urăse nici un alt bărbat, niciodată.

Ginny rămase fără lacrimi abia după câteva ore. Danni se așeză lângă ea și o luă în brațe, încercând să o liniștească. Abia atunci, Danni își dădu seama cât de subțire era cămașa de noapte a lui

Ginny, care ținea șalul atât de strâns în jurul ei fiindcă înghețase. Simțindu-se oarecum exasperată că nu observase, Danni își luă săculețul de pe podea și căută înăuntru, scoțând una dintre rochiile pe care le împachetase pentru călătorie.

Ginny privi suspicioasă rochia, de parcă se temea să o atingă.

– Arată mai bine decât cămașa ta de noapte și îți va ține cald. Eu și Fleetwood vom privi în altă parte.

Marchizul privea deja pe fereastră, așa că Danni se ridică ușor, cu spatele cocoșat, și întinse șalul ca pe un soi de perdea. Se auzi foșnet de haine o clipă, apoi Ginny vorbi din nou:

– Gata.

Danni se întoarse și văzu că Ginny își trăsese rochia peste cămașa de noapte și își înfășurase din nou șalul în jurul umerilor, construind astfel încă o barieră între ea și restul lumii. Danni o înțelegea perfect. Când mama ei murise, și ea simțise o singurătate incomensurabilă, dublată de o teroare înghețată. Avusese nevoie de toată tăria de care era în stare ca să nu se ascundă în pat, sub toate cuverturile ei.

– Bun. Pun pariu că...

Trăsura se opri brusc cu o smucitură și de afară izbucniră țipete. Danni își pierdu echilibrul și ateriză direct în poala lui Fleetwood. Brațele lui solide o înconjurară, ținând-o aproape, iar trăsura se înclină periculos pe o parte. Căii nechezară înspăimântați și Ginny începu să strige de pe podea. Haosul din jurul lor se liniști ca prin minune când Danni privi chipul lui Fleetwood și îi văzu hotărârea. Înghiți greu, simțindu-și inima bătând mai repede. Căldura din brațele lui se scurgea în ea, făcând-o să se simtă în siguranță, deși era cuprinsă de teamă.

– Banii sau viața!

– La naiba!

Înjurătura lui Ginny rupse vraja. Danni clipi spre Fleetwood. Se eliberă din brațele lui și văzu că Ginny o privea bănuitoare. Apoi ușa trăsorii fu aproape smulsă din balamale.

O siluetă mascată se ivi în deschizătură. Arăta de parcă ar fi călătorit prin timp din cine știe ce epocă de mult apusă. Era înalt, slab, îmbrăcat într-o cămașă neagră care flutura în bătaia vântului, cu gulerul și manșetele bufante. La șold purta o spadă.

Pantalonii lui negri erau strânși pe picior și vârați în cizmele înalte. Pe cap avea o pălărie de matelot, cu o pană neagră înfiptă în panglica verde-închis. Banditul își aruncă pe spate mantia verde, asortată, și intră pe jumătate în trăsură. Danni îi văzu privirea batjocoritoare, ascunsă în spatele unei fâșii de pânză neagră.

– Bine ați venit la Finchley Common, unde se fură toate lucrurile.

– Bandiți!

Vocea surprinsă a lui Ginny îi atrase atenția banditului, care o privi de sus. Făcu o plecăciune, de parcă s-ar fi întâlnit într-o sală de bal.

– Câtă perspicacitate, Ochi-Albaștri.

Buzele fetei se traseră înapoi într-un mârâit care îi dădu la iveală dinții, deși banditul scoase un pistol de la centură.

– Ai de gând să mă muști? întrebă el.

Fleetwood răspunse înaintea lui Ginny, atrăgându-i din nou atenția banditului asupra lui.

– Picioarele ei sunt mult mai letale, mârâi el.

Banditul clipi, surprins de cicatricile de pe chipul Bestiei. Făcu o grimasă, dar în clipa următoare zâmbi.

– O să țin cont de asta. Acum pregătiți-vă să fiți jefuiți de Banditul Verde.

Toți trei clipiră. Danni avu impresia că Banditul Verde se așteptase să fie recunoscut. Bărbatul se încruntă, privind de la unul la altul.

– Deci n-ați auzit niciodată de mine, nu-i așa?

Toți trei clătinară din cap. Cu o expresie peste măsură de confuză pe chip, Ginny întrebă:

– Dacă ești verde înseamnă că nu faci asta de mult timp?

Banditul o privi descumpănit o clipă, apoi scrâșni din dinți și mormăi ceva cum că ar fi cazul să-și schimbe numele. Apoi întinse iarăși mâna. Nimeni nu se mișcă, deși erau încordați cu toții. Danni îl blestema pe Phillip din tot sufletul. Toată lumea știa că drumul care trecea pe lângă Finchley Common era plin de bandiți. Singura ei consolare era că aveau prea puține lucruri care să merite furate.

Respirând adânc, Danni își dădu seama că trebuia să facă ceva: Fleetwood nu se putea mișca. Nu era într-o poziție din care să-l atace pe bandit și nici nu putea ajunge la el înainte ca acesta să-și descarce pistolul. Știa că Fleetwood nu era înarmat. Eventual putea folosi plosca lui nenorocită ca pe o armă.

Danni se ridică de pe podea, dintre banchete, și își ascunse săculețul la spate. Cu spinarea aplecată, se apropie de bandit, care clipi surprins și întinse apoi mâna spre ea. Danni o ignoră și privi dincolo de el. Banditul Verde nu avea decât un singur însoțitor – un țigan, din câte se părea – care stătea ceva mai încolo, îmbrăcat în haine asemănătoare. Era însă ocupat să-l țintuiască pe Phillip cu pistolul și nu era atent la ce făcea partenerul său. Danni privi spre Fleetwood, sperând ca marchizul să-și dea seama că avea un plan.

– Madam?

Danni privi afară încă o clipă, apoi se întoarse spre bandit, a cărui față era surprinzător de aproape de a ei. Încercă să-l privească în ochi, dar ochii lui erau umbriți de borul lat al pălăriei. Își dresе glasul.

– Încerc să cobor, domnule, spuse ea.

Banditul încuviință, ridicându-și și mai mult mâna în semn că intenționa să o ajute să coboare. Danni se prefăcu că se întinde ca să-i apuce mâna și încercă să-l lovească cu săculețul. Banditul se feri spre stânga, și trupul lui Danni se lovi de al lui. Danni se împinse din toate puterile. Banditul se împiedică și căzu pe spate, trăgând-o pe Danni după el. Cu un mârâit sălbatic, Fleetwood sări și el din trăsură și ateriză cu o bufnitură peste ceilalți doi. Pumnul marchizului îl lovi pe bandit cu un zgomot înfundat, dar în același timp un pistol se descărcă undeva și se auzi un țipăt.

Danni îngheță văzându-l pe Phillip prăbușindu-se de pe capră. Căii bandiților fugiră innebuniți într-un nor de praf, pufnind și nechezând de frică. Danni își lăsă arma improvizată din mâini și alergă să-și ajute vizitiul, în timp ce banditul care îl împușcase luă frâiele în mâini. Fleetwood alergă pe lângă ea, încercând să-l prindă.

Danni ajunse lângă Phillip, care se zvârcolea pe pământ, cu uniforma și părul pline de praf și cu fața scaldată de lacrimi.

Se ținea de un picior. Danni își simți inima gata-gata să-i sară din piept. Îi prinse mâna care acoperea rana cu a ei.

– Phillip? Vai, Doamne, Phillip! izbucni ea, cuprinsă de remușcări văzându-i sângele. Unde te-a împușcat?

– Ah, mă doare, gemu el, cu vocea sugrumată de durere. O să mor!

– Lasă-mă să văd.

Danni încercă să-și facă singură curaj. Phillip gemu din nou. Danni se strădui să-i dea la o parte mâna, dar vocea banditului o făcu să înghețe.

– Nimeni nu mișcă, altfel domnișoara moare, strigă Banditul Verde.

Danni se întoarse și văzu că banditul o prinsese pe Ginny pe după gât cu o mână și își ținea pistolul ațintit spre tâmpla ei. Fața lui era plină de sânge și, deși purta încă masca, era cel mai crud bărbat pe care Danni îl văzuse vreodată. Biata Ginny pâlise din nou, iar ochii ei mari rătăceau în toate părțile, de parcă ar fi fost un șoarece prins în cursă. Fleetwood își ridicase brațele cât de sus era în stare; complicele banditului îi ținea inima cu pistolul.

Danni se săltă cu mișcări lente.

– Ce vreți de la noi? întrebă cu voce șoptită, rugătoare. După cum vedeți, nu avem nimic de valoare.

Banditul Verde o cercetă cu o privire poficioasă, oprindu-se la pantalonii pe care Danni îi furase de la un grăjdar cu un an în urmă.

– Nu, nu, văd asta, chicoti el. Îmi plac femeile în pantaloni atât de mult...

Danni se înroși atât de tare, încât simți că pământul îi fugea de sub picioare. Ca prin ceață, îl auzi pe Marcus mârâind iar, plin de furie.

– Ne-ați făcut destule probleme mie și prietenului meu, continuă banditul. Merităm o compensație.

Danni simți un nod în stomac.

– Ce fel de compensație, hoțule?

– Poate ne facem de cap cu voi, zise partenerul banditului.

Fleetwood scoase un mârâit feroce, dar nici unul din bandiți nu era atent la el. Cel de la ușa trăsorii zâmbi larg, privind-o pe Ginny.

– Cred că o vom lua cu noi pe Ochi-Albaștri.

– Eu o vreau pe asta de-aici, spuse celălalt, clătînând din cap. E tare focoasă.

Pistolarul o cercetă gânditor pe Danni, care își înăbuși un fior. Ea trebuia să fie cea răpită, nu Ginny. Totul era din vina ei, până la urmă. Biata Ginny suferise destul.

– Luați-mă pe mine, șopti ea.

Fleetwood scoase un strigăt de furie neputincioasă, dar pistolarul încuviință. Danni făcu un pas înainte ca să-i ia locul lui Ginny, însă aceasta avea alte planuri.

Călcăiul ei îl lovi pe bandit în gleznă cu un zgomot infundat. Banditul Verde scoase un geamăt. Strânsoarea lui slăbi puțin, dar nu îndeajuns.

– Cum îndrăznești?! țipă Ginny.

Banditul mormăi de durere și o scutură din toate puterile.

– Liniște! îi ordonă el.

– Tatăl meu e lord mare-amiral! strigă scandalizată Ginny, zbatându-se din toate puterile. Veți fi spânzurați pentru asta!

Banditul Verde zâmbi larg.

– Chiar așa? Interesant. Cred că m-am îndrăgostit.

Danni blestemă încet auzindu-i râsul triumfător.

– Se pare că tot pe tine te luăm până la urmă. Ochi-Albaștri e premiul cel mare. Toată lumea știe că amiralul își iubește fetele și va plăti o avere pentru una dintre ele, sunt sigur. Ha!

Ginny fu luată pe sus și aruncată înapoi în trăsură, în vreme ce se zbătea și striga din toate puterile. Banditul se cățără după ea. Fără nici un cuvânt, complicele său se urcă pe capră și caii porniră la galop.

Cei trei dispărură pe după un colț într-un nor de praf și frunze.

Danni rămăsese fără cuvinte. Se uită de la Fleetwood, care părea descumpănit, la trăsura care dispărea și în cele din urmă la vizitiul ei rănit.

Era incredibil, de necrezut. Cei doi bandiți le răpiseră mireasa răpită.

Capitolul 9

*Zăpada, grindina și ceața se uneau,
Orbind și călăreț, și cal.
Nu mai știau pe ce drum se aflau,
Pierduți, ca într-un labirint fatal.*

Frumoasa și Bestia de Charles Lamb

Danni îl văzu pe Fleetwood alergând după trăsura, cu o expresie îngrozită. Trăsura mergea mult prea repede ca să o prindă fugind. Marchizul se opri și se lăsă pe vine, gâfâind. Danni continuă să se holbeze în direcția în care trăsura dispăruse. Praful de pe drum începea să se așeze, iar sunetul roților abia se mai auzea. Ginny le fusese răpită. Dacă i s-ar fi întâmplat oricui altcuiva, Danni ar fi apreciat ironia.

– Ticăloșii au luat-o pe Ginny, strigă Fleetwood, cu vocea răgușită de panică, parcă nevenindu-i să creadă. Trebuie să-i urmărim!

– Știu, se răsti Danni, înfuriindu-se iarăși, dar Phillip a fost împușcat. Și nici n-avem cai.

Fleetwood o ignoră, întorcându-se în direcția în care dispăruse trăsura. Îngrijorarea îi scotea și mai mult în evidență cicatricile. Danni privi pentru ultima oară dărele de praf, apoi se așeză în genunchi lângă Phillip. Servitorul ei era principala grijă. Moartea lui ar fi fost o adăugire înfiorătoare la dezastrul de care aveau deja parte. Mai ales fiindcă ea îl forțase să-i însoțească. Practic, îl șantajase. De parcă el era de vină că treceau pe un drum bântuit de hoți și bandiți. Ah, ce tragicomedie devenise viața ei!

– Trebuie să mă lași să-ți văd rana, îl imploră ea.

Phillip clătină amărât din cap și continuă să se tăvălească prin praf de parcă tot ce se întâmplase era prea greu de suportat. Danni întinse o mână să-l liniștească, însă descoperi cu stupeoare că Phillip tremura din toate încheieturile. Simți o gheară înghețată în piept. Fleetwood se apropie din spate, transpirat, gâfâind din greu, cu ochii lui verzi marcați de îngrijorare. Se așeză lângă ea;

ținuta lui elegantă era acum prăfuită și hainele îi erau rupte în câteva locuri. Își puse o mână grea pe umărul ei.

– Unde l-au împușcat? întrebă el, iar încruntătura îi făcu cicatricile să pară și mai adânci.

Danni ridică din umeri neajutorată, încercând să-i dea la o parte mâna. Fleetwood nu se lăsă convins. Căldura din palma lui trecu prin pâna subțire a cămășii, liniștind-o deși încă era furioasă pe el.

– Dă-te la o parte. N-am nevoie de ajutor.

Fleetwood își ridică amândouă mâinile, prefăcându-se că se predă. Danni se prefăcu la rândul ei că nu tânjea să-i simtă din nou căldura. Își privi servitorul.

– Tremură atât de tare, spuse ea. E în stare de șoc?

Fleetwood îl studie cu o expresie îngrijorată. Clătină din cap, apoi își scoase haina. Danni îi simți greutatea pe umeri și fu învăluită de parfumul lui exotic, cu care se obișnuise deja.

– Nu Phillip e cel care tremură, Danni.

Danni își ridică mâna și descoperi că, într-adevăr, și brațul și degetele îi tremurau vizibil. Inspiră adânc, pentru a se liniști, și se întoarse din nou spre vizitiu.

– Va fi bine? N-o să mi-o iert niciodată dacă i se întâmplă ceva.

Marcus zâmbi slab, cu o expresie blândă de care Danni pur și simplu nu îl crezuse în stare. Îi luă mâinile lui Phillip într-ale lui și le îndepărtă de pe rană. Danni nu suporta să se uite. Se întoarse și își lipi fața de umărul lui Fleetwood, neîndrăznind să privească rana pe care Phillip o suferise din cauza ei. Trupul ei tresări fără să vrea când îl atinse pe al lui Fleetwood. Simți un impuls puternic să-și ascundă fața la pieptul lui, să se ascundă de lumea care o copleșea.

Fleetwood se încordă. În aer se lăsă o tăcere apăsătoare. Danni își stăpâni un suspin, convinsă că tăcerea însemna că Phillip nu mai putea fi ajutat.

– E groaznic, nu-i așa?

Marchizul pufni. Danni se trase înapoi, scandalizată în locul servitorului său.

– Să nu îndrăznești să răzi de durerea lui! izbucni ea.

– Uită-te și tu, Danni, răspunse Fleetwood pe un ton iritat.

Făcându-și curaj, Danni se întoarse și privi rana. Însă nu era nici o rană. Nu chiar. Răsufilând mânioasă, Danni se încruntă văzând piciorul *foștului* ei vizitiu. Pielea palidă era însemnată cu o zgârietură minusculă, din care abia dacă picura sânge. În jur erau câteva vânătăi neînsemnate, violacee. Nu era o rană de glonț.

– Nici n-am cuvinte să descriu ce simt, scrâșni Danni printre dinți.

Phillip scoase un geamăt, dar nu deschise ochii.

– Cât de rău e? întrebă el. Știu doar că o să mor!

Fleetwood își dădu ochii peste cap.

– Nici măcar n-ai fost împușcat, idiotule, spuse el, strâmbându-se dezgustat. Probabil te-ai rănit când ai sărit de pe capră.

– Vă rog să nu mințiți, domnule! Deja simt o sfârșeală. Ah, Doamne, ai milă de sufletul meu!

Danni nu se mai putu stăpâni.

– Phillip, dacă nu încetezi cu scena asta chiar acum...

– Mă căiesc pentru toate păcatele mele! În afară de ultimul, desigur. Ea m-a obligat!

– Ahh! izbucni Danni, atât de furioasă, că nici nu mai era în stare să vorbească. Am terminat cu tine! Ești concediat, Phillip. Sunt sigură că vei aduce o mulțime de oameni la capătul răbdării în viața lungă pe care o vei avea de-acum înainte.

Phillip deschise un ochi. O privi cu o expresie de neîncredere.

– Mă concediați pe patul de moarte?

Danni se repezi spre vizitiu, ajunsă la capătul răbdării. Fleetwood o prinse pe după talie. De data asta, Danni ignoră toate senzațiile pe care i le stârnea atingerea lui. Se simți ridicată pe sus și se zbatu până când Fleetwood îi dădu drumul, câțiva pași mai încolo.

– O să-lucid. Jur!

Fleetwood chicoti, dar o ținu în continuare locului cu brațele lui puternice.

– Nu mă îndoiesc că ești în stare, micuțo, dar aș prefera să nu ne mai facem vinovați și de o crimă.

Danni miji ochii gânditoare.

– Cum mi-ai spus?

Fleetwood îngheță, apoi zâmbi slab.

– Micuțo?

– Nu-mi zice așa. Nu sunt un copil.

– Acum, că știi asta, mă tem că nu mă voi putea abține, *micuțo*, chicoti Fleetwood.

– Am zis să nu-mi spui așa, mormăi Danni, uitându-se urât la el, apoi la vizitiu, peste umăr.

Phillip rămăsese întins în mijlocul drumului, cu capul ridicat ca să-i privească. Imediat ce văzu că Danni îl pironia cu privirea, se lăsă să cadă la loc și scoase un geamăt dramatic, cu limba atârându-i la colțul gurii.

– Prefăcutule.

Fleetwood își dădu capul pe spate și izbucni în râs.

– Nu e amuzant deloc, țipă Danni. Chiar credeam că o să moară, și totul ar fi fost din vina mea.

Marchizul se chinuia să se stăpânească, dar nu îi era deloc ușor.

– Cred că ar trebui să-l lăsăm aici, spuse el. Dacă avem noroc, o să-l mănânce vreun animal sălbatic.

– Ce animale sălbatice? Poate vreun iepure se trezește din senin să devină carnivor?

– Speranța moare ultima, mormăi Fleetwood.

Danni zâmbi fără să vrea. Zâmbetul lui îl transforma atât de mult. Era fermecător și, într-o oarecare măsură, chipeș. Cicatricile păreau să i se estompeze. Când marchizul se înfuria, ochii lui erau mistuiți de flăcări reci, cinice, iar Danni se obișnuise să-l vadă așa. Acum însă, privirea lui era cu totul altfel; parcă sclipea. Buza lui de jos avea o gropiță neobișnuită în mijloc, probabil din cauza cicatricii de pe bărbie. Danni se simți îmboldită să i-o atingă.

Văzând-o cum îi privește buzele, chipul marchizului se întunecă și zâmbetul îi dispăru. Se răsuci repede, astfel că obrazul cu cea mai mare cicatrice era întors în partea cealaltă. Danni fu cuprinsă de un val de rușine înțelegând la ce se gândea Marcus.

– Fleet...

– Trebuie să prindem din urmă trăsura pe care ai lăsat-o să ne scape.

– Eu am lăsat-o? întrebă Danni, iar empatia ei se stinse sub un torent de furie. Ce vrei să spui cu asta?

- Exact ce am spus. Dacă m-ai fi lăsat pe mine să discut cu ei, acum am avea și mireasa, și trăsura.

- Ah, ești un bărbat îngrozitor! Dacă planul meu era atât de groaznic, de ce te-ai mai amestecat și tu?

- Nu mi-ai dat de ales. Practic te-ai aruncat la gâtul lui.

Danni porni cu pași mari în direcția în care dispăruse trăsura cu încărcătura ei prețioasă.

- Nu te-am văzut formulând cine știe ce plan isteț de scăpare. Așa că am tras concluzia că eu sunt singura în stare să încerc o diversiune.

Marcus o prinse imediat din urmă cu pașii lui enormi.

- Ți-am spus că n-am avut timp.

- Unde mergem? scânci Phillip din spate.

Danni și Marcus se opriră și se întoarseră spre vizitiu, care se ridicase în coate.

- Credeam că ești pe moarte, replică Danni, uitându-se urât la el.

Phillip se lăsă imediat să cadă înapoi, zbatându-se și prefăcându-se cuprins de suferință.

- Chiar mor! Întinse o mână spre cer. Îl văd pe Dumnezeu!

Marcus scoase un geamăt.

- Unde mergem? o întrebă pe Danni.

Danni ezită, încercând să-și amintească harta regiunii pe care o studiase.

- Cred că, dacă urmăm pur și simplu drumul, vom da de un oraș. Se poate să-i găsim acolo - sau cel puțin să aflăm unde le e ascunzătoarea.

Fleetwood mormăi din nou fără a se opri. Din câte se părea, chiar intenționa să-l lase pe Phillip acolo unde căzuse. Danni privi peste umăr la servitorul ei, încruntându-se. Deși se simțea extrem de tentată, nu putea să-l abandoneze pur și simplu. Se întoarse lângă el și se așeză pe vine, oftând.

- Ne vom întoarce cu ajutoare, îl asigură ea.

Phillip încuviință slab.

- Să nu mori până atunci, adăugă Danni, neputând să se abțină.

Apoi se ridică și descoperi o bucată de pânză pe drum: săculețul ei. Știa că, printre celelalte obiecte dinăuntru, avea și o rochie

de rezervă. Amintindu-și cum o privise banditul, se simți cuprinsă de scârbă. Era cazul să se îmbrace din nou cum se cuvenea.

- Cu cât pierdem mai mult timp aici, cu atât mai departe va ajunge trăsura, se răsti Marcus.

Danni se posomori dintr-odată. Îl asigură din nou pe Phillip că aveau să se întoarcă, apoi își luă săculețul și se grăbi spre marchiz, încercând să-și potrivească pașii cu ai lui. Era imposibil. Un pas de-al lui făcea cât doi pași de-ai ei. Nu reuși decât să înceapă să gâfăie.

- Vrei să mergi mai încet, te rog?

Marchizul nu încetini și nici măcar nu răspunse.

- Presupun că ai de gând să mergem până dăm de trăsură?

Tăcere.

Danni alergă înainte, simțindu-se tot mai nervoasă cu fiecare pas. Alergă în fața lui și se opri, proptindu-și ferm picioarele în praful drumului. Marchizul se opri, studiind-o curios. Danni îl privi în ochi, dar nu văzu decât o expresie rece. El o ocoli în tăcere și își văzu de drum.

- Ești furios *pe mine*? îi strigă Danni, cu vocea plină de o frustrare uimită. Doar nu mă acuzi pentru toate astea. Să-ți aduc aminte că tu ești cel care m-a șantajat și m-a târât în această escapadă oribilă? Nu mi-ai lăsat nici măcar o zi, cât să plănuiesc o fugă sigură și discretă. Danni se opri o clipă să-și tragă răsuflarea. Acum, că începuse, nu avea de gând să se oprească. Dacă ai fi avut răbdare, vizitiul meu s-ar fi întors din călătoria cu fosta ta logodnică, și el nu s-ar fi aventurat niciodată pe un drum atât de nesigur.

- Să nu-mi mai vorbești niciodată despre acea femeie, se răsti Marcus.

Danni se opri, luată prin surprindere. Înghețată la mijlocul pasului văzându-i expresia plină de amărăciune, ridurile adânci, privirea întunecată. Brusc, Fleetwood se întoarse cu spatele la ea și își drese puternic glasul.

- Îmi cer scuze, spuse el.

Danni rămase cu gura căscată. El îi ceruse ei scuze?

Marchizul își continuă drumul cu pași la fel de mari și nu mai spuse nimic. Danni își mușcă buzele, simțindu-se ciudat de tristă.

Ar fi trebuit să-i fie recunoscătoare că o ignora. Până una-alta, el era Bestia.

Continuară așa câțiva metri, apoi Danni nu se mai putu stăpâni.

– Bine. Dacă nu vrei să vorbești cu mine, așa să fie.

Fleetwood nu dădu nici un semn că o auzise. Scrâșnind din dinți, Danni alergă din nou ca să-l prindă din urmă.

Avusese și cu alte ocazii de-a face cu bărbați încăpățânați. Marcus nu era cu nimic mai special.

Danni reuși să nu spună nimic preț de trei ore. Nu știa cum să citească ora după poziția soarelui, așa că număra fiecare secundă. Era mai bine așa decât să se lasă pradă gândurilor ei nebunești.

– Fleetwood? murmură ea într-un final.

Tăcere.

Danni își mușcă buza de jos și grăbi pasul, bătând din picior cu fiecare pas, strivind cu ură firele de iarbă peste care călca. „Nici măcar Hu nu e așa încăpățânat.”

Amintindu-și de prietenii ei, Danni își dădu seama câtă nevoie avea de ei. Dacă Hu ar fi venit și el, nimic din toate astea nu s-ar fi întâmplat. Iar Annabel i-ar fi înțeles necazurile lui Danni. Și ea l-ar fi urât pe Fleetwood. O aliată i-ar fi prins extrem de bine în acele clipe. Și un sendviș. Mai ales un sendviș cu salată.

Danni simți cum stomacul i se strânge de foame. Se simți dintr-odată plină de hotărâre. Începu să tropăie și mai tare. Intenția ei era să facă pe cât de mult zgomot era în stare. Ceva îi pocni sub talpă și, când se uită în jos, descoperi un băț rupt amestecat cu compostul care se adunase sub copaci. Fleetwood o condusese în acea pădure care părea să nu se mai termine cu un sfert de oră în urmă. Nu-i spusese de ce schimbase direcția dintr-odată, ci pur și simplu pornise într-acolo, așteptându-se ca Danni să-l urmeze. „Ce bărbat arogant.”

Danni se întrebese dacă nu era mai bine să rămână pe drumul principal, dar nu avea de gând să-și riște viața doar ca să învingă în disputa lor. Erau încă mult prea departe de civilizație ca să se aventureze singură. Simți din nou un fior de teamă pentru Ginny. Nici nu-și putea închipui ce-i făceau acei bandiți dezgustători

chiar în acele clipe. Simți că i se întoarce stomacul. Grijele nu-i dădeau pace. Se simțea profund neajutorată. Toate astea se întâmplau numai din vina ei. Da, ea era principalul vinovat. Ea sacrificase o față nevinovată ca să-și salveze propria ei reputație. Era mai josnică decât bandiții.

Până acum își făcuse griji că fuseseră văzuți răpind-o pe Ginny. Acum spera că familia ei îi descoperise absența. Asta ar fi însemnat că nu doar ea și Fleetwood, ci și întreaga amiralitate o căutau. Brus, Danni se bucură că nu mai erau pe drumul principal. Ar fi riscat să se întâlnească cu amiralul însuși după fiecare cotitură. Gândul că ar putea sfârși cu ștreangul de gât o făcea să se teamă pentru soarta ei aproape la fel de mult ca pentru a lui Ginny; și, de ce să nu recunoască, se temea și că s-ar putea rătăci de Fleetwood în pădurea cea blestemată. Nu știa dacă Fleetwood s-ar fi întors după ea și nici nu voia să afle.

Așa se face că, atunci când Fleetwood trase la o parte o creangă, apoi îi dădu drumul exact când Danni trecea prin dreptul ei, iar creanga o lovi în față, Danni se hotărî că îndurase destul.

– Unde *naiba* mergem?

Întrebarea ei răstită nu primi nici un răspuns. Oricât i-ar fi făcut plăcere să-i privească spatele bine făcut și umerii lași, Danni voia răspunsuri. Tânjea să audă o voce omenească. Dacă i-ar fi plăcut tăcerile lungi și încordate, ar fi putut rămâne alături de tatăl ei în casa lor de pe King Street și n-ar mai fi deschis niciodată Gretna Green Bookings.

Gândindu-se la tatăl său, Danni își aminti de logodnicul ei. Ei bine, erau aproape logodiți, asta presupunând că acel conte de Hemsworth nu-i luase absența drept refuz. Danni își jură sieși că, dacă reușea să o înapoieze pe Ginny familiei sale și să scape cu reputația nepătată, avea să se întâlnească numaidecât cu lordul și cu familia acestuia pentru a accepta oficial căsătoria. Apoi urma să fie contesă, să ducă o viață minunată și credea din toată inima că ea și contele aveau să ajungă să se iubească. Ar fi un sfârșit ca în povești, așa cum își dorise dintotdeauna.

Se întrebă în treacăt dacă tatăl ei își făcea griji pentru ea. Îl respecta și îl iubea din toată inima, dar era atât de ocupat cu munca lui din parlament, că, uneori, Danni se întreba dacă își mai

amintea că avea o fiică. Știa că Hemsworth n-ar fi neglijat-o. Era un bărbat respectuos și blând, iar Danni știa că ținea la ea.

Resemnându-se cu tăcerea și cu gândurile ei sumbre, Danni merse înainte. Copacii din parcurile londoneze erau prăfuiți și șterși, dar aici frunzele străluceau spectaculos în razele soarelui care se strecurau printre crengi. Culoarea lor îi amintea într-o oarecare măsură de ochii marchizului atunci când îi zâmbise. Danni pufni, dezamăgită de ea însăși. „Sunt gânduri prea frumoase pentru el!” Tocmai își imaginase o viață împlinită alături de viitorul ei logodnic, nu-i așa?

Cu cât mergeau mai mult, cu atât Danni se simțea mai furioasă. De fapt, totul era din vina lui Marcus. El o manipulase și tot el o acuzase pentru propriile lui greșeli. Ce drept avea să-i distrugă și ei viața? Ar fi trebuit să lucreze împreună, să aibă grijă de ea, nu să o târască printr-o pădure sălbatică și, peste toate astea, să o mai și ignore.

Nu-l putea lăsa să câștige și nici nu avea de gând să-i permită să se comporte așa până o găseau pe Ginny. Îi veni o idee. Avea să-l facă să ia parte la discuție fie că voia, fie că nu. Zâmbind diabolic, începu să meargă cu pași și mai sprinteni.

– Vai de mine, cred că avem o problemă. Nu știi unde mergem, nu-i așa?

Marcus nu răspunse. Danni continuă, zâmbind și mai larg, pe măsură ce se obișnuia cu noul ei rol:

– Văd cât de confuz ești, milord. Nu-ți face griji! Sunt sigură că putem descoperi unde ne-ai rătăcit.

Umerii lui Fleetwood se mișcă aproape imperceptibil, singurul semn că o asculta.

– De unde să începem? Tata mi-a spus mereu că trebuie să studiezi împrejurimile. Haide să facem asta, și cu siguranță vom găsi un indiciu! Danni se opri și privi ostentativ în jur. Suntem înconjurați de foarte mulți copaci. Și de plante. Cred că putem presupune că suntem, de fapt, într-o pădure. Știi ce e o pădure, nu-i așa?

Marcus încă nu vorbea, dar, judecând după privirea lui exasperată, cel puțin îi atrăsese atenția.

– Dar, vai! Să nu-mi spui că nu știi nici măcar ce e un copac?

Uriașul din fața ei nu-și putu stăpâni un pufnet. Privirea lui se fixă înainte. O ignora.

Danni simți o durere de cap de la cât de tare scrâșnise din dinți. Deschise gura ca să înceapă o nouă tiradă, dar în clipa următoare înghiți un mănunchi de frunze și crenguțe de pe o ramură. Scuișând, căzu pe spate. Clipi surprinsă și văzu că Marcus mergea înainte, zâmbind.

– Ah. Ești... ești o bestie! Ai făcut-o intenționat!

– Și ce se presupune că aș fi făcut?

– Mi-ai dat cu creanga peste față!

Marcus se întoarse și o fixă cu privirea, cu o expresie plină de nedumerire.

– Ce e o creangă?

Danni rămase cu gura căscată. Chipul lui rămase impasibil.

– Și ce e cu acele plante despre care vorbeai? Sunt comestibile? continuă el.

Danni își suffecă mânecele și se ridică.

– Numai dacă ești un iepure! răspunse ea, privindu-l încruntată.

Apoi se repezi la el.

Râzând, Marcus o prinse în jurul taliei, strângând-o la piept cu putere. Danni își stăpâni un suspin. Simți vocea lui vibrându-i în tot corpul, până în vârful degetelor. Trupul ei micuț se pierdu cu totul în brațele lui uriașe, iar palmele lui se lipiră de pielea ei. Danni își simți sângele încălzindu-se pe dată, ca un mănunchi de vreascuri aprins de o scânteie. Căldura îi coborî până în vintre.

Apoi, Marcus începu să o gâdile.

Cu ochii mari, Danni țipă înfundat descoperind ce i se întâmplase. Amândoi începură să râdă în hohote până când, în cele din urmă, ochii ei se umplură de lacrimi.

– Oprește-te! Te rog!

Fleetwood dispăru imediat. Danni suspină, simțindu-se dintr-odată singură și descumpănită. Era frig, așa că își încolăci brațele în jurul propriului corp. Se întoarse și văzu că marchizul era lângă ea. Strângându-se în brațe, Danni observă cum expresia copilăroasă și atât de candidă a lui Fleetwood – nu, a lui Marcus – se topi treptat, înlocuită de severitatea lui obișnuită. Transformarea o întristă peste măsură.

Ochii lui verzi, de culoarea minții acum, nu aveau curaj să-i întâlnească privirea. Îi prinse o șuviță de păr între degete, răsucind-o. Danni îi simți căldura, chiar și de la distanță.

– Îmi pare rău, șopti el. Am vrut să țin creanga, dar mi-a scăpat.

Danni își văzu șuvița alunecând încet dintre degetele lui, apoi Marcus atinse ușor vânătaia pe care i-o făcuse creanga. Danni simți că i se taie răsufierea. Parcă avea fluturi în stomac, iar senzația nu era neapărat plăcută. Înghiți un nod și îi căută privirea.

Nici nu-i venea să creadă că la început ochii lui i se păruseră atât de reci. În adâncurile lor verzi se oglindea fiecare gând al lui.

– Mă ierți? îi șopti el.

Danni înțelese că nu se referea doar la acea creangă.

Dar nu îl putea ierta.

– E mult mai rău decât îmi închipuiam, spuse ea, trăgându-și nasul cu zgomot. Poate ar trebui să-ți explic mai întâi ce e o plantă. Cred că e prea dificil să începem direct cu creanga.

Chipul lui plin de cicatrici se întristă o clipă, apoi deveni iarăși indescifrabil. Danni simți o durere fizică în piept. Porniră din nou în tăcere. Pentru Danni, liniștea era insuportabilă.

Cum ar fi putut să-l ierte pentru că o obligase să ia parte la așa ceva? Poate dacă l-ar fi înțeles puțin mai bine? Până acum nu știa decât că Marcus avea nevoie de bani, și asta imediat. Nu și de ce.

Presupusese că, din moment ce marchizului îi plăcea să bea, avea și alte vicii. Era posibil să-și fi pierdut averea la cărți. Mulți aristocrați păteau asta și erau nevoiți să se împrumute folosindu-se de titlurile lor pentru a-și păstra stilul de viață cu care erau obișnuiți. Sau să se căsătorească cu fete bogate.

Apoi era și acel articol publicat în fișuca de bârfe a domnișoarei Lavina Lux, pe care îl citise înainte să plece, dar acel zvon ar fi putut fi răspândit la fel de bine de domnișoara Anne Newport, probabil fiindcă își ura fostul logodnic. Oricum, zvonurile erau doar atât – zvonuri.

Poate, dacă l-ar fi întrebat, Marcus i-ar fi spus un motiv ireal, care l-ar fi absolvit de orice vină. Atunci l-ar fi ajutat cu dragă inimă, poate chiar fără să o oblige pe Ginny să se mărite cu el. Danni se pregăti să-l întrebe, dar se lovi brusc de ceva solid.

Pierdută în gândurile sale, nu observase că Marcus se oprise din nou, așa că se izbise de umerii lui lași și căzuse pentru a doua oară. Strânse pumnii, adunând două mănunchiuri de frunze uscate și mușchi.

– Ți-am spus vreodată câtă aversiune există între mine și pământ?

Urișul se întoarse spre ea, ezitând. Ochii lui erau umbriți.

– Ai auzit? întrebă el.

Danni clipi, înclinându-și capul pe o parte și căutând vreun sunet ciudat. După o clipă, clătină din cap.

Marcus scoase un mormăit și afișă din nou expresia lui obișnuită, severă și distantă. Întoarse capul, ascunzându-și cele mai urâte cicatrici.

– Sigur, tu n-ai cum să auzi nimic, murmură el grăbit, vorbele lui zeflemitoare făcând să dispară curiozitatea ei legată de proveniența acelor semne îngrozitoare.

Brusc, Danni nu mai voia să știe de unde avea cicatricile. Marcus își trecu o mână prin părul cârlionțat, și, în ciuda a tot ce se întâmplase, Danni se simți tentată să facă același lucru. Să-i simtă părul blond și mătăsos și vârfulurile țepoase ale fiecărei șuvițe. Era aproape convinsă că asta ar fi liniștit-o.

Strângând pumnii, își fixă atenția asupra covorului de frunze. Acasă o aștepta un viitor logodnic cu care să trăiască până la adânci bătrâneți. Nu avea de gând să își riște fericirea pentru un capriciu, sau o pasiune de moment, sau... sau ce-o fi fost acel sentiment nesuferit. Trebuia să se întoarcă acasă împreună cu Ginny, și asta cât mai repede. Bestia n-avea decât să rămână în habitatul lui natural. Astfel, și Ginny, dar mai ales Danni, aveau să fie în siguranță. Cu cât stătea mai mult în preajma lui, cu atât se simțea mai fascinată de acest bărbat atât de complicat.

Trebuia să-și salveze victima. Și avea nevoie de Marcus pentru asta. Încercând să învelească puțin atmosfera, Danni întrebă:

– Asta înseamnă că vorbești din nou cu mine?

Se lăsă o tăcere apăsătoare. Marcus miji ochii și chipul lui deveni imobil, ca o statuie de gheață. Se ascunsese sub o altă mască. Copleșită de seriozitatea lui, Danni privi în altă parte.

Apoi auzi sunet de frunze uscate strivite sub picioare. Rămase nemișcată o clipă. Oare avea de gând să o abandoneze, după toate acestea?

Marcus se opri, întorcându-și jumătatea fără cicatrici a feței spre ea. Ochii lui verzi erau aprinși de emoție; umbra era ascunsă, dar nu dispăruse.

— Încă nu m-am hotărât, spuse el.

Apoi își continuă drumul, așteptând ca ea să îl urmeze. Danni scrâșni din dinți și îl ajunse în fugă.

— Nu-mi vine să cred! izbucni ea. M-ai șantajat. M-ai drogat. Cineva m-a amenințat cu pistolul. Să nu mai vorbim despre faptul că am ajuns să rătăcesc printr-o pădure la uitată de Dumnezeu și că mor de foame. Toate acestea din vina ta. Iar tu nici măcar nu binevoiești să vorbești cu mine?

Tăcere.

— Perfect. Pur și simplu perfect! Acum nu mai lipsește decât să ningă în mai, și viața mea va fi împlinită.

Trecură încă trei ore. Da, numărase fiecare secundă din nou. Acum făcea tot posibilul să se arate recunoscătoare pentru lucrurile mărunte.

Nu ninsse în luna mai.

Începu să plouă.

Capitolul 10

*Privind prin noaptea neguroasă,
Zări în depărtare-o fereastră luminoasă.
Bucuros, negustorul nu putea să creadă
Că un palat începuse să vadă.*

Frumoasa și Bestia de Charles Lamb

Marcus își strânse haina și mai mult în jurul umerilor, făcând tot posibilul să nu se lase udat de ploaie și mai tare. Degeaba.

Hainele lui erau deja îmbibate cu apă. Tremurând și simțind câte un fior înghețat din când în când, privi în urmă.

La câțiva pași mai în spate, Danni se făcuse și mai mică, tremurând de frig. Marcus se opri. Fiecare pas al ei scotea un sunet umed, de cizme îmbibate. Marcus îi văzu expresia de pe chip. Era furioasă.

În ciuda indignării ei, Marcus nu-și putu stăpâni un zâmbet, convins că Danni nu avea habar cât de caraghios arăta. Părul ei drăguț, de culoarea mahonului, îi atârna pe umeri în șuvițe umede, iar din coada împletită cu care pornise la drum seara trecută nu rămăsese mai nimic. Picăturile de ploaie îi curgeau pe frunte și îi udau genele lungi. Pe obraz avea un mic petic de pământ, de la căzătura de mai devreme. Ploaia îl umezise, și acum îi curgea pe obrajii palizi în firicele murdare. În lipsa unei descrieri mai potrivite, arăta ca un șobolan pe jumătate înecat.

Era atât de frumoasă.

— De ce ne-am oprit? întrebă Danni, clănțanind puternic din dinți.

Într-o clipă, Marcus îi observă hainele subțiri și ude. Danni se îmbrăcase pentru o seară răcoroasă din Londra, dar acum materialul subțire din care erau croite cămașa și pantalonii i se lipise de piele din cauza ploii. Pânza de bumbac devenise aproape transparentă, scoțându-i în evidență formele voluptuoase. Pantalonii ei descriau perfect linia bombată a soldurilor și a coapselor. Marcus simți un val de căldură și un imbold puternic de a o poseda aici și acum, pe care și-l stăpâni cu greu.

Conștiința lui de gentleman începu să-l mustre. Danni era îmbrăcată mai subțire decât el, și trupul ei micuț nu era la fel de bine protejat de intemperii. Înainte să se răzgândească, își dădu jos jacheta, ca un șarpe căruia îi năpârlește pielea. Frigul din oase i se înteți la prima pală de vânt înghețat. Uneori era atât de enervant să fii gentleman.

— Ia-o, spuse el, luptându-se să scoată cuvintele printre dinți.

Apoi îi întinse haina.

Danni îl privi bănuitoare, dar nu putea refuza haina. Marcus nu știa cât de cald i-ar putea ține o haină deja udă, dar se simți puțin mai bine. Nu voia ca Danni să moară de pneumonie; asta

ar fi adus un final neașteptat escapadei lor. Nu își închipuise niciodată că aveau să dea greș atât de crunt.

În clipa în care Danni își luă mâinile de la piept, Marcus își simți gura uscată.

– Asta nu schimbă nimic. Încă sunt supărată pe tine, murmură ea cu o expresie amărâtă.

Marcus nu o asculta, nu era în stare să o asculte. Pânza udă îi reliefa sânii până în cele mai mici detalii. Privirea lui înfometată descoperi un sfârc micuț și roz care se vedea perfect prin cămașă. Se stăpâni din greu să nu o atingă, strângându-și pumnii. Sfârcul părea să-l cheme, tânjea să fie încălzit cu buzele, dezmiertat, răsfățat. Sângele lui ardea. Tremurând, își coborî privirea.

Neînțelegând adevăratul motiv pentru care Marcus tremura, Danni privi nesigură jacheta de un albastru-închis.

– Poate că ar trebui s-o păstrezi tu, spuse ea indecisă.

Expresia ei însă dădea de înțeles că ar fi preferat să-și mănânce pantofii decât să renunțe la ea.

Marcus strânse din buze și îi întinse din nou haina. Era absolut necesar ca Danni să o poarte acum. Lâna rece urma să-i ascundă sânii ispititori, iar astfel dorința lui avea să se liniștească. Imaginea lor îi rămăsese însă în memorie.

Danni își puse haina pe umeri. Marcus era suficient de aproape încât să-i simtă parfumul de trandafiri pe care îl răspândea cu fiecare mișcare.

Își înfipse unghiile adânc în palme. Îl înnebunea să fie atât de aproape de ea. Crezuse și înainte că avea s-o ia razna, dar acum... acum se simțea prizonier în iad fiindcă nu-i era permis să o atingă pe această femeie atât de frumoasă, atât de la îndemână. Cu un efort suprem, Marcus se întrebă cum aveau să supraviețuiască. Trebuia să găsească un adăpost. Și un foc cu care să se încălzească până trecea furtuna.

Marcus se întoarse cu spatele la ea fără nici un cuvânt. Nu se simțea suficient de stăpân pe sine cât să vorbească. Danni scoase un sunet gutural, plin de furie, apoi pașii ei umezi se auziră iarăși. De data asta, Marcus zâmbi.

– Chiar ești un nesuferit. Să știi că am de-a face cu bărbați care nu sunt în stare să scoată două vorbe zi de zi. Tatăl meu nu-mi

vorbește aproape niciodată, abia dacă știe că exist de când a murit mama mea. Hu mi-a adresat vreo zece cuvinte de când ne-am cunoscut, acum doi ani. Dar cel puțin *ei* știi să comunice! Tu nici măcar nu te uiți la mine când vorbesc cu tine.

Auzind ce se întâmpla în familia ei, Marcus simți o gheară în piept. Poate de-asta devenise și ea o escrocă? Pentru a-și impresiona tatăl? Ca să nu se mai gândească la tatăl ei, se simți nevoit să încerce o glumă:

– Dacă mă uit la tine când îmi vorbești, s-ar putea să dau într-o... cum i-ai spus? O creangă?

– Ah! Ah, cred că te urăsc.

Marcus își stăpâni un zâmbet.

– N-o să-mi revin niciodată, madam.

Un pleoscăit mai puternic decât celelalte se auzi din spate. Marcus ghici că Danni încercase să bată din picior.

– Și urăsc și cizmele astea!

Zâbind, Marcus privi în jur, încercând să găsească un loc în care să se adăpostească de ploaie. Danni rămase tăcută; singurul sunet care venea din direcția ei era lipăitul cizmelor.

– Fleetwood?

Marcus înclină din cap în semn că o asculta.

Danni oftă din greu, de parcă purta pe umeri întreaga lume.

– Propun un armistițiu.

Marcus se opri la jumătatea pasului și se răsuci pe celălalt călcâi.

– Un armistițiu? Întrebă el, cu o voce evident surprinsă. Adică să nu ne mai certăm?

Danni se încruntă. Haina mult prea mare o făcea să pară un copil care se juca de-a soldații.

– Da. Există vreun alt fel de armistițiu?

Marcus deschise gura, dar Danni își ridică grăbită mâna, oprindu-l. Sau cel puțin mâneca hainei se ridică. Marcus presupuse că înăuntrul ei se ascundea o mână.

– Ne va fi de folos amândurora, spuse ea. Dacă ne certăm încontinuu, nu văd cum am putea să o găsim pe Ginny.

Marcus se văzu nevoit să îi dea dreptate.

Începu deci să-i asculte termenii armistițiului. Ceva despre gesturi brutale, altceva despre... Marcus nu o mai asculta. Întorcându-se spre ea, observase o căsuță – dacă mormanul de materiale putea fi numit așa – care se întrededa printre doi stejari uriași.

– ... Deci ești de acord cu propunerea mea?

Marcus o ignoră cu totul. Îi prinse mâneca hainei și o târî înspre căsuță.

– Scuză-mă! Credeam că ți-am spus să nu mai faci asemenea gesturi brutale!

Marcus pufni. Era mult mai important să-și găsească un adăpost și să aprindă focul decât să cadă la cine știe ce învoială ridicolă. Porniră deci prin buruienile ude, și nu trecu mult până când ajunseră în fața căsuței.

Construcția arăta la fel de rău pe cât păruse de departe. Natura își recupera încet-încet teritoriul; plante agățătoare crescuseră pe toate laturile, prinzându-se de peretii de lemn. Dar dedesubt, căsuța cea veche părea încă solidă. Iar acoperișul era întreg. Ușa atârna într-o balama ruginită. Era curent înăuntru, dar oricum era mai bine decât să rămână afară.

Văzând căsuța, Danni nu mai protestă.

– Genial, Fleetwood! chicoti ea, bătând fericită din palme.

Marcus nu vedea care era meritul lui în faptul că găsisese o casă deja construită, dar era destul că Danni zâmbea. N-avea de gând să-i strice plăcerea.

Danni intră prima, apoi Marcus, nevoit să se aplece ca să încapă înăuntru. N-ar fi fost uimit să descopere că acea căsuță era folosită de bandiți pentru cine știe ce lucruri necurate. Mobila fusese scumpă odată, dar acum putrezise și era marcată de intemperii. Acoperișul avea o spărtură, iar scaunul de dedesubtul spărturii băltea de apă.

Aveau mare nevoie de căldură, așa că Marcus se apropie pe dată de șemineu. Căutând printre cărămizile sparte și urmele de cenușă, descoperi o scăpărătoare. Mâna de vreascuri care rămăsese nu era de ajuns să facă focul. Stomacul i se strânse, dându-și seama că nici afară nu aveau de unde face rost de lemn uscat.

De cealaltă parte a camerei, Marcus văzu un pat îngust. Dând la o parte frunzele uscate, scoase așternuturile de pe saltea veche

de paie. Cearceafurile erau într-o stare acceptabilă. Îi aruncă unul lui Danni, care îl privi cu ochii mari și tăcuți.

– Dă-ți jos hainele.

Marcus își simți fața incingându-se, dar făcu tot posibilul să ignore acea senzație.

– Nu voi face așa ceva, protestă Danni, scandalizată de-a dreptul. E suficient de rău că trebuie să stau în aceeași cameră cu tine și abia avem loc amândoi. N-am pic de intimitate, și dacă s-ar afla că... Danni pâlî și miji ochii, dintr-odată infuriată. Nici în ruptul capului!

Marcus se strădui să nu și-o imagineze pe Danni învelită doar într-un cearceaf. În aceeași cameră. Scrașni din dinți.

– Bine. Dacă vrei să faci febră și să mori, rămâi cu hainele ude.

Danni îi aruncă o privire acuzatoare.

– Întoarce-te cu spatele. Mă voi îmbrăca cu rochia pe care am adus-o în săculeț.

Marcus scrașni și mai tare din dinți.

– O să-ți fac o favoare și mai mare.

Marcus ieși din căsuță. Nu se opri auzindu-i suspinul șocat și nici nu se îndepărtă prea mult. Înconjură construcția, căutând lemne de foc sau orice altceva ar fi putut folosi. Găsi un bol vechi, de lemn. Nu se obosi să se întrebe cum ajunsese bolul pe verandă. Recunoscător, îl ridică și îl lăsă să se umple cu apă de ploaie. Bău cu sete și îl umplu de încă două ori până să se sature. Se întoarse la adăpost cu bolul, dar nu intră. Era hotărât să-i acorde lui Danni tot timpul de care avea nevoie.

Nu era o concesie lipsită de suferință. Urechile lui încercau să prindă până și cel mai mic foșnet de mătase. Imaginația lui se aprinse, oferindu-i lucruri pe care nu le-ar fi putut avea niciodată în realitate. Strânse bolul și își imagină cum ar fi să-i atingă pielea ei rece cu mâinile lui calde. Degetele lui încălzind-o cu fiecare mângâiere, explorându-i formele pline sub ploaia neostenită de afară. Deși era ud până la piele și aproape înghețat, sângele lui fierbinte reuși totuși să-i trezească dorința. Scoase un geamăt plin de frustrare. O dorea cu fiecare răsufare. Era insuportabil.

– Te-ai îmbrăcat?

Dinăuntru se auzi un răspuns răstit:

- E și asta un fel de a spune.

Marcus își scutură părul ud și intră în căsuță. Când o văzu, simți că i se taie răsufierea. Danni se hotărâse să se învelească în cearceaful uscat. Materialul era înfășurat cu artă în jurul ei, acoperind cât de multă piele se putea. Părul îi atârna în șuvițe groase - libere și pieptănate cu degetele. Din coada împletită nu mai rămăsese nimic. Noroiul de pe față era singurul semn că Danni nu ieșise dintr-o cadă aburindă chiar atunci.

- Rochia e umedă, spuse ea, întorcându-și privirea. Ar fi fost mai rău dacă m-aș fi îmbrăcat cu ea.

Dorința cu care Marcus se luptase până atunci se întoarse în forță. Clipi rapid și privi în altă parte, întinzându-i bolul.

- Bea, apoi spală-te pe față.

Danni își duse imediat mâinile la obraji cu o expresie panicată, atât de tipică pentru o femeie.

- Ce?

Marcus nu-și putu stăpâni un zâmbet slab. Puse bolul pe scaun, lăsându-l să se umple cu apă de ploaie. Era ridicol că ea își făcea probleme pentru cum arată în fața lui.

- Ai puțin noroi pe față, rezultat al încercării tale de a mă ataca.

Danni îl fulgeră cu o privire otrăvită. Marcus luă un cearceaf de pe saltea.

- Potrivit tratatului nostru de pace, persoana care a inițiat tratatul are dreptul să atace fără nici un fel de consecință, inclusiv verbal.

Asta îi atrase atenția lui Marcus. Se întoarse, privind-o neîncrezător. Zâmbea cu jumătate de gură.

- Doar nu vorbești serios, spuse el.

- Cât se poate de serios, răspunse Danni, încrucișându-și brațele și privindu-l fix.

- E ridicol. Refuz să fiu de acord cu așa ceva.

- Ai acceptat deja.

Marcus se încruntă. Bănuia că avea să fie nevoit să o ucidă. Foarte curând.

- Ai acceptat când m-ai luat de mână. N-a fost chiar cea mai reușită strângere de mână, dar tot se pune.

- Pe naiba!

- Ah. Trebuie să adaug și Regula Numărul Șapte: n-ai voie să folosești un limbaj sau un comportament necorespunzător în prezența persoanei care a inițiat tratatul.

- *La naiba*, chicoti el. Vorbești ca un politician *nenorocit*!

Danni păli. Marcus se întrebă dacă nu cumva mersese prea departe.

- Îmi cer scu...

- Regula Numărul Treisprezece: persoana care a fost de acord cu tratatul nu are voie să facă insinuări sau presupuneri jignitoare pe baza acțiunilor persoanei care a inițiat tratatul.

Marcus clipi des. Cât tupeu! Danni înconjură scaunul ud, cu cearceaful atârând în urma ei ca o trenă. Se purta de parcă ar fi fost în cel mai modern salon din Londra, iar ea ar fi purtat cea mai frumoasă rochie. Nu ca și când ar fi fost goală sub un cearceaf. Într-o căsuță. Într-un loc din Anglia uitat de Dumnezeu. Danni își dădu capul pe spate, și nările i se dilatară de nemulțumire.

- Să mai adaug vreun amendament?

- Vorbești prostii, o acuză el.

Ochii ei de culoarea caramelului licăriră diabolic.

- Deci e o prostie să încercăm să avem o relație amicală?

Marcus izbucni în râs. Zâmbi apoi slab, simțind un val neașteptat de tandrețe.

- Nu încerc să fiu amuzantă, replică Danni, încruntându-se și prefăcându-se jignită.

Marcus râse din nou, iar obrajii ei se înroșiră de furie.

- Până și un sfânt te-ar ucide, spuse ea printre dinți.

Marcus zâmbi. Cunoștea jocul.

- Regula Numărul Paisprezece: persoana care a inițiat tratatul nu va lua în deșert Divinitatea și sfinții Săi pentru a-l insulta pe cel care a acceptat tratatul.

Danni rămase cugura căscată, fără cuvinte. Apoi, peneșteptate, zâmbi. Ochii ei se împlânziră, sclipind amuzați. Zâmbetul îi schimbă tot chipul, iar Marcus simți un fior străbătându-i inima. O făcuse să zâmbească. El, un bărbat care nu merita să fie tratat omenește, o făcuse să zâmbească.

– Dacă n-am voie să răcesc, nici tu n-ai voie, spuse Danni, privind cu subînțeles cearceaful din mâinile lui.

Bucuria de o clipă a lui Marcus dispăru, înlocuită de o neliniște bine-cunoscută. N-avea de gând să se dezbrace în fața lui Danni. Ceilalți nu aveau voie să-i vadă trupul. Niciodată. Cei câțiva care avuseseră acest nenoroc se trăseseră înapoi, îngroziți. Chiar și Weller. Dacă domnișoarele se speriau de chipul lui, ar fi murit de groază văzându-i trupul.

Părerea ei n-ar fi trebuit să conteze pentru el. Danni era pur și simplu o unealtă pe care o folosea pentru a duce la bun sfârșit o sarcină neplăcută. Dar, privindu-i expresia provocatoare, Marcus știu imediat că gândurile ei contau, și încă foarte mult, pentru el. Contaseră încă de la început. Nu voia ca Danni să-l creadă o bestie posacă și cu o reputație îndoielnică. Deși chiar asta era. Iar acum se făcea vinovat și de o răpire.

– Cearceaful va absorbi o mare parte din apă. După ce fac focul, restul se va usca de la sine, se eschivă el.

Danni se înfurie iarăși. Marcus își dădu seama că își făcea griji pentru el.

– Nu vreau să te îmbolnăvești, Fleetwood. Îți jur că n-aș ști să am grijă de tine.

– Voi fi bine. Trupul meu e mai robust decât al tău, micuțo.

Danni pufni. Marcus o ignoră și începu să se șteargă cu cearceaful.

– Ce bărbat arogant, murmură Danni. Tipic.

Marcus o ignoră. Aruncă cearceaful umed într-un colț al camerei și se îndreptă spre un scaun rupt, căutând lemne pentru foc. Îl ridică de picioarele din față și, lovind rapid cu piciorul, rupse unul din ele. Dinspre podea se auzi o bufnitură asurzitoare. Danni țipă. Marcus reacționează imediat.

Se aruncă peste ea, și căzură amândoi la pământ. O luă în brațe, apărând-o de orice soi de impact, privind înnebunit în jur. Se întinse deasupra ei, găfâind, ca un scut uman. Era o poziție pe care nu fusese nevoit să și-o asume de ani de zile. De când Caro reușise să evadeze din casa părintească.

– Fleetwood?

În colțurile camerei era întuneric. Nu se mișca nimic. Trecutul îl învățase însă că asta nu însemna că pericolul trecuse.

– Fleetwood!

Marcus văzu că bolul se vărsase și rămăsese cu gura în jos. Apa dinăuntru păta podeaua de lemn și covorul persan care începuse să se destrame. Lângă bol era piciorul scaunului pe care îl rupse ca să-l folosească pentru foc.

– Marcus!

Ca prin ceață, Marcus își dădu seama că simțea o apăsare pe piept. Privi în jos. Ochii lui îi întâlniră pe ai lui Danni. Expresia ei era surprinsă și puțin temătoare. Marcus înțelese ce făcuse și, spre disperarea lui, simți cum fața începea să i se înroșească de rușine. Dacă Danni nu-l crezuse un monstru până acum, atunci asta pusese capac.

Marcus își plecă ușor capul, căutând o scuză pentru felul în care se purtase. Acesta era motivul pentru care evita mulțimile și locurile publice. Niciodată nu știa la ce urma să reacționeze.

Cu cât Marcus zăbovea deasupra ei, cu atât teama îi dispărea și începea să-i simtă tot mai pregnant trupul moale sub al lui. Picioarele lor erau încurcate în cearceaf, șoldurile lor se potriveau perfect, sânii ei îi împingeau pieptul. Respirau în același ritm profund, liniștitor. Căldura trupului ei se contopea cu a lui, parfumurile lor și pielea ei moale îl intoxica. Își cufundă fața în pielea caldă de pe gâtul ei și rămase așa, peste măsură de mulțumit, nefiind în stare să-și mai ridice capul. Îi era groază de expresia dezgustată cu care Danni era foarte probabil să-l privească.

Danni rămase nemișcată o clipă, așa că Marcus îndrăzni să-și ridice privirea, atent să-și ascundă pe cât se putea fața desfigurată. Confuzia ei dispărea încetul cu încetul. Obrajii ei aveau acea nuanță roșie pe care o adora, iar ochii ei se îmbălânziseră. Mâinile ei mici și moi se odihneau pe umerii lui, iar palmele ei îi încingeau pielea. Danni se mișcă sub el, frecându-și șoldurile de trupul lui. Marcus nu mai putea respira. Bătăile inimii sale îl asurzeau.

– Nu te mișca, micuțo, spuse el.

Danni se încruntă.

– De ce?

Făcând un efort suprem de voință, Marcus își stăpâni sentimentele năvalnice. Respiră adânc, simțindu-i parfumul, cu buzele atingându-i gâtul ușor, ca o mângâiere. Simțea o cascadă de flori pe spate.

– Pentru că și așa îmi e greu să mă controlez.

– Ah, spuse ea.

Buzele ei roz erau despărțite ușor. Măinile ei începură să-i maseze umerii cu mișcări circulare.

– Suntem în siguranță. Nu ai de ce să-ți faci griji. Sst. Asta te ajută? șopti ea.

„Categoric nu.“

Dorința lui se trezi la viață. Pielea lui se aprinse sub atingerea ei. Abia mai putea respira. Trupul ei era lipit perfect de al lui.

– Ah... puțin, spuse el.

Marcus îi simți zâmbetul și își imaginează că și ochii ei de culoarea caramelului se aprinseseră. Măinile ei se mișcau tot mai jos. În acea clipă, Marcus își dorea cu ardoare să-i fi putut citit gândurile.

– Marcus?

Vocea ei era înceată, groasă, șoptită. Marcus savură felul în care îi fusese rostit numele. Ar fi dat orice să o audă chemându-l așa în fiecare zi.

– Mda? murmură el, ridicându-și capul fără să vrea.

Danni avea o expresie blândă, iar obrajii ei erau îmbujorați.

– Ești destul de greu, spuse ea încet. Poți să te ridici acum? Te rog.

Marcus se simți din nou peste măsură de rușinat. Se rostogoli pe o parte, evitând să o privească direct. Își trecu o mână prin păr, dorindu-și cu disperare o sticlă de whisky. Niciodată nu mai tânjise atât după alcool.

Era un imbecil, un mare prost. După ce că o strivise de podea fiindcă nu fusese în stare să-și controleze neliniștea, crezuse chiar... pentru o clipă...

Clătinând din cap ca să-și alunge fanteziile ridicole, Marcus se ridică, iar Danni îl urmă imediat. Încercă să-și ascundă chipul, dar Danni își înclină capul, urmându-l cu o privire curioasă, gânditoare. Marcus ura să fie privit atât de îndeaproape.

– Îmi cer scuze, spuse el, folosindu-se de primul pretext care îi venise în minte. Nu... nu știu... am avut impresia că acoperișul se prăbușește sau că a cedat podeaua. Își dresе glasul, evitând să o privească. Credeam că ești în pericol și... voiam doar... să te știu în siguranță.

Aerul dintre ei era încărcat de tensiune. Cu coada ochiului, Marcus văzu că Danni încuviințează încet și se retrage puțin.

– Sunt bine. Am fost surprinsă când s-a rupt lemnul, atâta tot.

– Înțeleg, murmură el.

Înghițindu-și nodul din gât, Marcus luă piciorul de scaun de pe podea și merse să aprindă focul. Abia când primele scântei se transformară în mici flăcări, Danni vorbi. Tonul ei era măsurat. Aproape prea calm. Marcus se așteptase la o nouă tiradă, la acuze și implorări de a se întoarce imediat la civilizație. În schimb, Danni se purta de parcă nimic nu se întâmplase.

– Data viitoare, avertizează-mă că ai de gând să rupi un scaun. M-ai luat prin surprindere.

Marcus era mult prea surprins ca să răspundă. Danni pur și simplu trecuse peste comportamentul lui inexplicabil și inadmisibil.

Grație eforturilor sale, focul din șemineu prinse viață și începu să ardă cu flăcări înalte. Marcus se așeză pe cărămizile din jurul șemineului. Căldura focului începu să-i usuce hainele. Își lipi capul de perete. Se simțea epuizat gândindu-se la dezastrul pe care îl provocase, iar tâmpile îi zvâcneau. Încercă să strivească amintirile care amenințau să iasă la suprafață, dar era în zadar. Tatăl lui s-ar fi bucurat nespun să-l vadă ajuns în asemenea hal.

Trecutul îl ajunsese din urmă. Începu să tremure violent. Brațele și picioarele îi slăbiră de abia mai reușea să stea drept. Fruntea începu să-i transpire. Îi era insuportabil de cald și simțea că se sufoca în propria lui piele. Iadul se apropia cu pași mari, înfigându-și ghearele în adâncurile minții.

Danni veni spre el, în foșnet de cearceafuri și lipăind cu picioarele goale pe podeaua de lemn. Marcus închise ochii, amețit, și se concentră pe căldura care i se răspândea în tot corpul. Trebuia să fie puternic. Nu putea permite ca Danni să vadă ce creatură demnă de milă devenea în asemenea momente.

– Crezi că... i-au făcut rău... lui Ginny? întrebă Danni, iar șoapta ei îngrijorată se auzi printre limbile de foc.

Marcus simți cum stomacul i se strânge cu vinovăție.

– Nu, bineînțeles că nu. Pot cere o recompensă mai mare dacă nu-i fac rău.

Dar amândoi știau că era o minciună. Amiralul ar fi plătit oricât ca să-și recupereze fiica, în orice situație. Marcus aproape că auzea răsesele demonice ale tatălui său din iad.

– Sper că Phillip a primit ajutor sau a găsit un loc unde să se adăpostească.

Marcus îi zâmbi slab. Danni avea un suflet mare dacă își făcea griji pentru un asemenea bărbat.

– Ești epuizată, micuțo. Nu-ți pierde timpul făcându-ți griji pentru cineva ca el. Oricum nu poți face nimic ca să-i ajuți pe Ginny sau pe Phillip până dimineață. Culcă-te ca să ai energie mâine.

În ciuda a ceea ce spusese, vinovăția încerca să-i răpească puțină stăpânire de sine care îi mai rămăsese. Și el era responsabil pentru viața lui Phillip.

Fără să conștientizeze cât de agitat era Marcus, Danni încuviință fără tragere de inimă și se încolăci la câțiva pași de șemineu. Răsuflarea ei deveni tot mai domoală și mai profundă. Marcus o urmări cum adoarme. Șuvițele ei de culoarea mahnului erau risipite pe podea, scăldate de lumina moale, aurie a flăcărilor. Simți o invidie puternică. Tânjea să fie el în locul luminii, mângâindu-i brațele și umerii, trecându-și degetele prin părul ei. Atingerea mătăsoasă a singurei șuvițe pe care o apucase în pădure îi era gravată în amintire pentru totdeauna. Îl cuprinse tristețea. Danni era tot ce visase vreodată, însă știa că nu o putea avea.

Urma de la acea creangă se contura slab pe obrazul ei. Marcus nu o mințise: creanga chiar îi alunecase din mână, dar nu se putuse abține să nu facă haz de ea când se întâmplase asta. Zâmbi slab, amintindu-și cât de furioasă fusese Danni în acele momente.

Îi privi din nou trupul, formele voluptuoase. Își rezemase capul pe un braț și își ridicase un genunchi la piept, sub pătură. Dacă... dacă s-ar fi întâlnit în alte circumstanțe. Dacă tatăl lui n-ar

fi încheiat acel contract. Tatăl lui... îi controla încă viața, chiar și după atâția ani. În mod ironic, încercând să scape din ghearele tatălui său – mort de un an –, Marcus își ruinase iremediabil viața, dar și pe a lui Ginny, a lui Danny și poate chiar a lui Phillip. Și nici nu reușise să o salveze pe Caro.

Marcus rămase cu privirea ațintită asupra flăcărilor. Strânse pumnii, temându-se că fantomele întunecate ale trecutului său aveau să-l acapareze din nou, simțindu-le cum îl pândeau deja din umbre. Își trecu o mână prin păr. Nu putea să doarmă, și stomacul îl durea de foame, dar ceea ce voia de fapt era o băutură – coniac, whisky, orice. Ceva care să-i ardă gâtulejul, să i se răspândească în stomac și să-l încălzească. Ceva care să-i amortzească simțurile. Să le ucidă.

Privirea i se împăienjeni din nou.

„La naiba.“

Pierdea lupta. În curând avea să fie cuprins de flăcările iadului și să rătăcească prin amintirile groaznice ale trecutului ore în șir. Își dorea ca Weller să fi fost aici. Weller ar fi știut ce să facă și cum să-i ascundă slăbiciunea de Danni.

Marcus scoase un geamăt și închise ochii. Gândurile îl copleșiră cu totul.

Danni fu trezită de un scâncet straniu. Clipi de câteva ori ca să-și limpezească ochii și privi în jur, cercetând temătoare umbrele tot mai mari. Oare focul care stătea să se stingă atrăsese vreun animal sălbatic?

Nevăzând nimic, Danni se întoarse spre foc și se ghemui și mai tare. Ținea ochii închiși, dar avea urechile ciulite. Nu auzea decât picăturile de ploaie care loveau în continuare frunzișul de afară. Și acoperișul spart de deasupra lor. Zgomotul lor liniștitor o legăna tot mai aproape de apele somnului.

Auzi încă un scâncet, apoi un geamăt gutural, plin de durere.

Danni se ridică. Geamătul se auzi din nou. Surprinsă, se întoarse spre Marcus ca să-l trezească. La ce bun să aibă un bărbat uriaș lângă ea dacă nu era în stare să alunge câteva animale?

Un strigăt cum Danni nu mai auzise niciodată răscolii întreaga căbanuță. Danni se trase înapoi, simțind cum i se face părul

măciucă. Își strânse tot curajul de care era în stare și se întinse spre el. Silueta pe care o credea a lui Marcus se mișcă, zbătându-se pe covorașul din fața șemineului, cu un alt sunet dureros. Danni suspină, dându-și seama că nu auzise nici un animal.

Panicată, neștiind ce să facă, Danni se repezi să arunce o mână de lemne pe foc, conjurând un adevărat infern din cei câțiva cărbuni rămași. Apoi se aplecă să-l examineze pe Marcus. Pleoapele lui tremurau rapid, iar chipul lui era tras și scaldat de sudoare. Trupul lui se cutremura violent. Danni scoase un scâncet surprins și se apropie de el, ferindu-se de mâinile și de picioarele care se zbăteau.

– Sper că te prefaci, Marcus Bradley, spuse ea, punându-i mâna pe fruntea umedă.

Pielea lui Marcus ardea.

Capitolul 11

*Când soarele urcă încet pe cer,
Ca o boare lină, FRUMOASA se trezi
Din somnul magic și la drum porni.*

Frumoasa și Bestia de Charles Lamb

– Marcus? Vocea lui Danni tremura. Nu glumeam când ți-am spus că nu știu să am grijă de tine.

Danni se apropie și mai mult de el și începu să-l scuture, încercând să-l trezească.

– Marcus! Să nu mă faci să-ți citesc din *Predicile* lui Fordryce.

Nu se așteptase să-l trezească cu asta. Chiar deloc. Ei bine, poate doar puțin.

Danni își mușcă buza de jos, neștiind ce să facă. Marcus ar fi trebuit să-și schimbe hainele ude când îi spusese ea să o facă. Dar nu, se încăpățănase, iar acum îl apucase febra. Danni o ajutase pe Annabel când Hu răcise, dar nu mai avusese niciodată grijă

de cineva cu adevărat bolnav. Nici măcar nu avusese de-a face cu vreun doctor ca să știe ce era de făcut, fiindcă nu se îmbolnăvise niciodată suficient de grav cât să aibă nevoie de vreunul. Se simțise binecuvântată să aibă o constituție atât de robustă. Până acum.

– Ce ar face Annabel? întrebă Danni, privind înnebunită în jur și descoperind cearceaful deșirat. Da, își spuse ea. O compresă.

Danni apucă cearceaful umed, găsi un capăt deșirat și trase din toate puterile. Materialul ud se rupse greu. Într-un final, Danni aruncă bucata pe care reușise să o sfășie în bolul spart pe care îl scoase în fața ușii ca să se umple cu apă. Apoi se întoarse la Marcus și își aruncă pătura de pe umeri peste el, ignorând senzația de frig și de despuiere. Oricum, Marcus era mult prea bolnav ca să observe goliciunea ei și, în plus, avea nevoie de căldură.

Acum ce urma?

Când Hu se îmbolnăvea, Annabel îl obliga să stea într-o cameră încălzită. Danni nu putea opri curentul din căsuță, dar cel puțin putea întreține focul. Căută, așadar, mai multe lemne. Acum, că nu îl mai avea pe Marcus care să rupă bucăți de mobilă, nu avea prea multe variante la dispoziție. Marcus pregătise deja un teanc de lemne, dar Danni se temu că nu erau de-ajuns. Focul avea deja nevoie de combustibil.

Se gândi să caute lemne afară, dar nu avea decât cearceaful care să o apere de frig și, din moment ce ploaia nu se oprise, se îndoia că ar putea găsi lemne uscate. Și risca să răcească și ea. Disperată, se uită înspre pat. Marcus începu să tremure și mai tare, așa că Danni nu mai ezită nici o clipă.

Pipăind salteaua, fu cuprinsă de un val de speranță. Înăuntru erau fire lungi de paie. Trase cu putere, iar salteaua din patul atent sculptat căzu la pământ. Danni cercetă cusăturile din jur, căutând o deschizătură pe care să o lărgească ca să scoată patele dinăuntru. Nu găsi nimic. Ar fi putut să o rupă cu dinții, dar ideea în sine o dezgusta. N-avea de unde să știe prin ce trecuse salteaua. Gândul că trebuia să o atingă cu buzele... Uf.

Un nou suspin, mai puternic decât cele dinainte, îi atrase atenția. Marcus se ghemuise pe podea, cu bărbia la piept, și tremura din toate încheieturile.

Danni mușcă salteaua.

Începu să roadă ața subțire. Maxilarele o dureau, și materialul avea un gust îngrozitor. Gura i se umpluse de bucăți aspre de bumbac. Era o senzație atât de îngrozitoare, că se opri. De ce încerca să-l salveze pe acest bărbat, din cauza căreia ajunsese o proscrisă?

Nu se putea minți. Știa exact de ce voia să-l salveze. Privi spre el. Inima îi tânjea după atingerile lui. Credea că Marcus era un om bun. Un om cu defecte și cu un trecut misterios și întunecat, care îl urmărea încă îndeaproape. O înnebunea, dar trebuia să-și recunoască măcar sieși că îi plăcea asta. O făcea să se simtă vie – și băgată în seamă. După atâția ani în care tatăl său o neglijase, crezând că-i face un bine, tânjea după atenție. Oare nu de asta plănuia să accepte oferta contelui de Hemsworth și să se mărite cu el?

Dar Marcus era altfel. Voia să știe – nu, avea nevoie să știe – de ce acest bărbat se comporta așa cum o făcea.

Danni trase de un capăt de ață care ieșea din pânza ce învelea salteaua, și materialul se rupse cu un sunet plăcut. Trase și mai tare, lărgind gaura, apoi își băgă mâna înăuntru și scoase un pumn de paie uscate. Cu o expresie triumfătoare, hotărâtă, trase salteaua mai aproape de flăcări și puse câțiva pumni de paie pe foc. Flăcările se treziră la viață imediat, mistuind firele aurii. Paiele nu durau prea mult, dar Danni avea și câteva lemne și le putea folosi pe rând. Spera ca asta să fie de-ajuns până când ploaia se oprea.

Danni se întoarse la ușă și luă bolul. Pânza dinăuntru era umedă, și pe fundul bolului se strânsese destulă apă rece. Perfect. Danni căzu în genunchi lângă el și îl înveli mai strâns cu pătura, apoi îl luă de mână ca să-i dea de înțeles că nu era singur. Buzele lui se mișcară, formând cuvinte în tăcere. Danni se apropie mai mult, sperând să-l audă spunându-i că totul avea să fie bine.

– ... Caroline. Trebuie să o salvez...

Danni se trase înapoi, șocată. Cine era Caroline? O amantă? Oare le putea aranja fuga împreună, astfel încât Marcus să nu mai aibă nevoie de Ginny? Danni simți un nod în gât imaginându-și-l pe Marcus împreună cu o altă femeie. Ce o apucase? Era logodită. Ei bine... aproape.

Căutând frenetic prin amintirile sale, Danni încercă să o identifice pe acea Caroline. Cunoștea destule domnișoare din înalta societate. Se simți cuprinsă de un val de ușurare, pe care îl ignoră, amintindu-și că Marcus avea o soră cu care nu vorbea și pe care o chema Caroline. Dacă își aducea bine aminte, Caroline locuia cu familia St. Leon, doi bătrâni cunoscuți ca fiind excentrici. Dar de ce trebuia Marcus să o salveze? De la ce? Frustrată că nu avea răspunsurile pe care le căuta, Danni se aplecă spre el și ascultă din nou.

– ... Nu, suspină el, strângând-o pe Danni de mână din toate puterile. Te rog, tată... nu da cu biciul. Te rog.

Danni căzu pe spate. Ce își închipuia Marcus? Avea halucinații? Șoaptele lui pline de agonie... tonul lui implorator, care îi frângea inima...

„Respiră. Te agiți prea mult. Marcus e bolnav și tu n-ai mai avut grijă niciodată de un om bolnav. Respiră adânc. Liniștește-te.“

Danni luă pânza udă din bol, o stoarse și i-o așeză pe frunte. Cu o altă bucată de pânză îi tamponă ușor fața și gâtul, sperând să-i scadă puțin febra. Brusc, Marcus o apucă de cearceaf. Danni privi spre chipul lui. Ochii lui verzi erau încrețoși de febră, înroșiți. Marcus al ei nu era acolo.

Danni simți un atac de panică, rece ca un tăiș de cuțit. Oare Marcus avea pur și simplu halucinații din cauza febrei? Sau era vreo altă boală a minții de care nu știa? Oare tocmai privise în trecutul Bestiei? Era posibil ca vorbele lui să fie adevărate, ceea ce ar fi fost îngrozitor, însă Danni voia să știe mai multe. Marcus cel pe care îl cunoștea o exaspera și o făcea să râdă. Restul lumii îl vedea pe marchizul de Fleetwood ca pe un bărbat dur, defensiv și mereu furios. Acest Marcus era vulnerabil, îngrozit, distrus.

Danni îl luă din nou de mână, încercând să-l consoleze cu prezența ei. Carnea lui fierbinte, tremurândă, o ardea. Marcus avea nevoie de un doctor, însă Danni nu știa unde ar fi putut găsi unul.

– Sunt aici, Marcus, spuse ea.

Cu cealaltă mână, cea cu care o apucase de cearceaf, Marcus o luă de mână liberă și începu să o strângă, așa cum un înecat se agață de un fir de pai.

– Micuțo, murmură el încet, răgușit.

Danni simți un fior. Ura felul în care Marcus spunea asta de obicei, ca și când ar fi râs de ea, însă de data asta porecla o liniști puțin. Marcus știa că Danni era lângă el. Îl strânse de mână, apoi mai puse câteva paie pe foc.

Brațul lui Marcus tremură puternic. Închise ochii pe jumătate, cu un suspin.

– Nu mă părăsi, micuțo.

Danni înghiți un alt nod, simțind cum ochii i se umezesc, în mod straniu.

– Niciodată, murmură ea.

Și vorbea serios.

Fu cuprinsă deodată de o hotărâre aprigă, ce-i pătrundea până în suflet, o hotărâre cum nu mai simțise niciodată. Nu știa prea multe despre acest bărbat, dar era sigură de un lucru: avea să-l facă să priceapă că viața era prea scurtă ca să o trăiască bântuit de umbrele trecutului.

Danni se trase mai aproape și îi culcă capul în poala ei. Începu să-i mângâie părul mătăsos, cedând în sfârșit tentației și încercând în același timp să-l liniștească. Marcus suspină din nou, dar nu mai era ghemuit atât de strâns. Danni își mușcă buza de jos și îi dădu o șuviță cărlionțată la o parte de pe frunte, plimbându-și degetele de-a lungul ei. Trupul lui Marcus se relaxă, și bărbatul începu să respire mai rar.

Danni îi atinse ușor fruntea cu degetele, netezindu-i cutele dureroase. Deși își simțea obrazii înroșiți din cauza situației lor compromițătoare, alt gen de căldură începu să i se adune în stomac.

Simțise aceeași senzație preț de o clipă atunci când Marcus o lipise de podea. Fusese surprinsă de reacția lui rapidă, ce-i drept, dar surprinderea fusese copleșită rapid de senzația trupului său greu deasupra ei, apăsând-o. Formele lui dure îi luaseră cu asalt simțurile. Se înroșise, simțindu-se privită. Trupul ei tânjise să-i simtă și mâinile în locurile pe care observase că el le sorbea din priviri. Primul lui instinct fusese să o protejeze. Știind asta, Danni nu mai fusese atât de speriată de gesturile lui.

Fără să se gândească, Danni îi atinse cicatricea de deasupra sprâncenei stângi, cercetând-o cu degetele. Ezită o clipă, întrebându-se dacă se cuvenea într-adevăr să-i atingă pielea rănită. Marcus își ascundea cicatricile de ea dacă se simțea privit prea insistent, de parcă se aștepta ca Danni să se declare apoi dezgustată de ce vedea. Chiar și la starea în care era acum, Danni se temea ca nu cumva Marcus să se ridice, atât de tare părea să se urască pe sine.

Danni se hotărî să-i înfrunte furia. Marcus o fascina. Voia să știe tot ce era de știut despre el, inclusiv felul în care își dobândise cicatricile. Oare le avea dintr-o luptă? Sau avusese vreun accident în copilărie?

Danni urmă cicatricea surprinzător de netedă până la colțul ochiului, apoi trecu la una mai mare, de pe obrazul drept. Simți o apăsare moale pe mână. În somn, Marcus își lipise obrazul de palma ei. Mustățile lui îi gădilau pielea, iar căldura respirației lui îi înflora încheietura mâinii. Inima lui Danni bătu cu putere, iar căldura din stomac coborî mai jos, devenind mai intensă.

Privirea lui Danni trecu apoi la cicatricea cea mai lungă, cea care pornea de la bărbie și se ridica până la buza lui de jos. Fără să-și dea seama, degetele ei îi urmară privirii. Își ținu răsufierea și îi atinse ușor buza cu vârful degetului. Își aminti de zâmbetul lui cu gropițe și se opri. Când o sărutase pe gât, nu-i mai simțise gropițele. Oare le-ar putea simți cu buzele, dacă l-ar săruta? Știa răspunsurile la toate aceste întrebări. Intensitatea Bestiei ar fi copleșit-o, ar fi controlat-o cu totul. Vulnerabilitatea lui era cea care îi doborâse baricadele.

Chipul ei se înroși de la asemenea gânduri rușinoase. Știa că nu ar fi trebuit să-l atingă astfel. N-ar fi trebuit să se gândească la un om bolnav – și, pe lângă asta, un răpitor – ca la un posibil amant. Respiră încet, slab, temându-se că Marcus se va trezi și o va prinde făcând asemenea gesturi compromițătoare. Mâna ei liberă se lipi de căldura care amenința să o copleșească. Cealaltă mână îi prinse bărbia aspră. Senzația îi făcu tot corpul să se cutremure. Danni își mușcă buza de jos și mai tare, ca să-și stăpânească un geamăt.

Un buștean pe jumătate ars se răsturnă cu zgomot în șemineu, iar zgomotul rupse vraja. Danni așeză capul lui Marcus înapoi

pe podea, rapid, dar blând, apoi strecură încă o bucată de lemn în șemineu și aruncă mai multe paie deasupra. Începu să se plimbe neliniștită prin fața flăcărilor, respirând adânc. Trebuia să-și limpezească gândurile.

Deși Marcus avea și o latură blândă, pe care și-o ascundea atât de bine, nu se cuvenea să uite că tot el plănuiise o răpire și o dusese la bun sfârșit cu sânge rece, iar victima era o fată nevinovată, pe care Marcus încă plănuiia să o oblige să se mărite cu el pentru a pune mâna pe averea ei, din cine știe ce motiv. O credea pe Danni o escroacă și o povară, o vânătoare de avere în felul ei, care ajuta tinerele moștenitoare să fugă cu amanții lor, în pofida contractelor semnate de părinți. Sentimentele pe care le avea pentru el nici nu se comparau cu gravitatea faptelor de care se făcea vinovat.

Danni își frecă obrazii cu furie, încercând să-și șteargă fizicele gândurile. Erau aliați doar până o recuperau pe Ginny. Din clipa în care fata revenea în custodia lor, armistițiul lor lua sfârșit. Marcus n-avea de gând să-și schimbe intențiile – și nici Danni. Ea și Ginny aveau să se întoarcă în Londra, ambele cu reputația și cu averea intacte.

Danni se târi înapoi la salteaua de pe podea și se întoarse spre flăcări, urmărindu-le dansul hipnotic. Fusesse atât de aproape de el, că uitase ce era cu adevărat important. În clipa în care Marcus începu să se zbată din nou, Danni închise ochii. Nu trecu mult și auzi fraze incoerente, care cereau ajutor, implorau milă. Danni își acoperi urechile, străduindu-se să nu le mai audă. Voia să le ignore, să-l lase să sufere, așa cum merita orice bestie, dar ochii ei se deschiseră fără să vrea, întâlnindu-i ochii lui înroșiți. „Lasă-l în pace, lasă-l în pace...”

În cele din urmă însă, Danni se ridică și merse din nou lângă vatră. Își înăbuși orice sentimente binevoitoare, justificându-și acțiunile ca fiind motivate pur și simplu de compasiune, și se așeză lângă el, luându-i mâna umedă într-a ei. Când Marcus se liniști puțin, Danni se întinse lângă el, asigurându-se că pânza compresei era încă la locul ei. Își rezemă apoi capul de brațul lui întins, și ochii i se închiseră pe nesimțite.

*

Lumina soarelui atinse pleoapele lui Marcus, proiectând un tablou haotic în nuanțe de roșu și galben. Păsările de afară cîrpeau vesele. În cameră se simțea o briză rece, împropătată de ploaia din noaptea trecută.

Era o dimineață frumoasă.

Iar Marcus se simțea ca naiba.

Dar, slavă Domnului, ce era mai rău trecuse. Marcus supra-viețuise și acestei nopți, așa cum o făcuse de sute de ori înainte.

Însă avea nevoie de băutură. Neapărat.

Totul îl durea. Mușchii încordați, oasele, chiar și dinții. Scoase un geamăt și se apropie mai tare de sursa de căldură din dreapta, o luă în brațe. Inspiră profund, așteptându-se să simtă miros de apă de ploaie ce se usca sub razele soarelui, dar simți în schimb familiara apă de trandafiri. Surprins, deschise larg ochii.

În brațele lui dormea Danni. Trupul ei era lipit de al lui, fața ei era întoarsă spre el și respirația ei blândă îi atinge pielea gâtului, trimițându-i fiori pe șira spinării. Marcus nu știa cum de Danni adormise de cealaltă parte a focului și sfârșise în brațele lui, dar nu-i putea permite să rămână așa. Dacă se trezea lângă el, într-o asemenea ipostază, s-ar fi infuriat peste măsură.

Privind în jur, Marcus descoperi câteva lucruri neobișnuite. Salteaua de paie era ruptă și aruncată lângă șemineu, iar jumătatea din umplutura ei lipsea. Lemnele pe care le strânsese dispăruseră, transformate în cenușă, iar în bolul spart din care băuseră apă era o bucată umedă de pânză. Observă, de asemenea, că erau amândoi înveliți cu pătura și cu cearcafurile groase.

Ce văzuse Danni în noaptea ce trecuse? Marcus scoase un geamăt plin de regret și se rostogoli pe spate ca să-și stoarcă părul umed. Danni îi văzuse latura cea mai groznică. Avea fața urâtă, se purta urât, iar acum își dăduse la iveală și urâtenia din suflet.

Trebuia să se îndepărteze de ea, cel puțin pentru o vreme. Ignorând migrena care părea să-i despice craniul în două, își scoase brațul de sub talia ei goală și încercă să-i ridice capul de pe umărul lui. Danni scoase un sunet slab, în semn de protest. Temându-se că o va trezi, Marcus îi lăsă capul acolo unde era. Danni se mișcă, lipindu-se și mai mult de el. Îi simțea greutatea pe vintre. Marcus scoase un șuierat, luptându-se cu plăcerea care îl cuprinsese. De cât

timp nu se mai culcase cu o femeie? Nu, când se trezise ultima oară alături de una?

„Niciodată.”

Marcus înlemni, asaltat încă o dată de amintiri amare. Danni oftă lung, alungându-le. Fața ei era palidă, și genele negre îi mângâiau obrazii, care păreau să strălucească în lumina soarelui. Răsuflarea ei trecea printre buzele întredeschise cu un sunet care aducea a sforăit. Marcus zâmbi. Era incredibil, dar Danni arăta de parcă ar fi vrut într-adevăr să doarmă alături de el.

Marcus se întreabă cum de Danni ajunsese acolo, în brațele lui. Oare căutase să-l liniștească? Era evident că încercase să aibă grijă de el. Ce secrete dăduse la iveală? Cum o convinsese să rămână lângă el în timpul crizei, în loc să plece prin noapte ca să caute ajutor? Danni era într-adevăr un miracol.

Fu cuprins de o tandrețe care nu-i era deloc familiară. Stăpânindu-și un geamăt, fiindcă încheieturile îi amorțiseră cu totul, Marcus îndrăzni să-i dea la o parte o șuviță de păr de pe obraz, să-i atingă pielea moale. Adormită, Danni își lipi șoldurile de ale lui. Marcus simți o căldură mocnită în vîntre. Strânse din dinți, hotărât să rămână un gentleman. Nici nu-și închipuise că avea să ajungă să împărtășească un asemenea moment cu Danni. Nu avea de gând să-și forțeze norocul.

Șoldurile lui Danni se mișcă iarăși, frecându-se de bărbăția lui. Marcus abia se stăpâni să nu se miște și el, la rândul lui. Genul de dorință pe care aproape o dăduse uitării se trezise acum la viață. Nici nu-și mai simțea durerea din oase; nu își mai dorea decât să-i posede trupul.

O cuprinse cu brațul pe după talie și o trase mai aproape, imposibil de aproape. Trupul ei se plie pe al lui. Capul ei se întinse spre el, de parcă i-ar fi ghicit intențiile. Bestia dinăuntru lui îl îmboldea să o posede aici și acum, dar gentlemanul i se împotriva.

Danni oftă, încântată, iar bestia învinse. Marcus nu voia decât o sărutare. Una singură. O merita, după ce îi suportase capriciile atâta vreme. Închise ochii, imaginându-și șirul nenumărat de femei care îl respinseseră de-a lungul anilor. Încercă să-și închipuie groaza lui Danni dacă se trezea acum. Însă nu se mai

putea stăpâni. Și-o închipui goală, zbatându-se sub el, prinsă în ghearele pasiunii. Îi vedea pieptul, îi simțea buzele fierbinți, lipite de ale lui.

Danni oftă din nou. Doar o sărutare. Doar una, apoi nu avea să o mai atingă vreodată. Plecându-și capul, Marcus își lipi ușor buzele de ale ei. Primul contact îl năuci. Buzele ei erau atât de moi, atât de netede. Își plimbă limba pe deasupra lor, gustându-le căldura, lipindu-se de ele, sărutând-o profund, tandru. Se trase înapoi, știind că va trebui să se resemneze cu acea singură sărutare pe care o furase, pentru totdeauna.

Brusc, ochii ei de culoarea caramelului se deschiseră, privindu-l arzător. Marcus îngheță, la câțiva milimetri de fața ei. Fusese prins. „La naiba.” Se pregăti să-i audă țipetele, blestemele sau chiar – Doamne ferește – să o vadă leșinând. Ar fi trebuit să-și dea seama că avea de-a face cu *Danni*, nu cu vreo altă femeie. Danni nu făcea niciodată ce era de așteptat.

– Marcus..., murmură ea, iar răsuflarea ei îi mângâie buzele.

O clipă, Danni îl privi în ochi, nehotărâtă. Apoi, privirea ei coborî, cercetându-i buza de jos, și, cu o ezitare curioasă, Danni își ridică ușor capul și își lipi buzele de ale lui. Șocat, Marcus rămase nemișcat, și toate gândurile îi fugiră din minte.

Ea îl săruta. *Pe el*.

Inima lui începu să bată nebunește, și o sărută la rândul lui, plin de pasiune. Danni îl cuprinse cu brațele pe după gât, strângându-i înnebunită cămașa, trăgându-l mai aproape. Marcus nu avea tăria să se retragă – și nici nu voia. Cu o neîncredere plină de uimire, o prinse și el cu brațele și începu să se joace cu părul ei. Gândul că Danni ar fi putut să se elibereze și să fugă de el în orice clipă îl îngrozea.

Cu cât petreceau mai mult timp împreună, cu atât mai fascinat se simțea de ea. Era un mister pe care și-ar fi petrecut bucuros tot restul vieții ca să-l rezolve. Danni căuta o căsnicie plină de iubire, nu una care să-i confere un statut social, după cum era obiceiul vremii. Deși își câștiga existența vânzând cărți, îi amintea de multe ori de o domnișoară din înalta societate. Nu se temea niciodată să-și exprime opinia sau furia, era enervantă și foarte încăpățanată. Îl făcea să râdă, și era ca un balsam peste amintirile

lui. Pentru ea, Marcus nu era Bestia, ci pur și simplu o ființă umană. Nu-i venea să creadă cât de norocos era că o găsisese.

Un oftat plin de plăcere vibră în aerul dintre ei. Marcus o sărută și mai adânc, pierdut în dulceața ei. Limba lui îi exploră încă o dată buzele, netezindu-le micile cute, apoi se aventurează înăuntru. Parfumul de trandafiri îi copleși gândurile, înnebunindu-l. Doamne, cât de mult o dorea! Începu să îi exploreze cu mâinile formele pline. Trupul ei părea făcut pentru plăcere. S-ar fi putut pierde în adâncurile ei. Gândul aproape că îl făcu să-și piardă mințile.

Mâna lui coborî mai jos, strângându-i fesele, iar Danni începu să-și maseze umerii și să-și treacă degetele prin buclele lui, zgâriindu-l ușor cu unghiile. Marcus scoase un geamăt și îi sărută gâtul, apoi clavicula, dezmierdându-i pielea sensibilă. Și-o închipui pe Danni udă până la piele, afară, în ploaie, răpitor de frumoasă. Căută și găsi un sân plin, pe care îl strânse prin cearceaful subțire în care era învelită.

Danni rămase nemișcată sub el și scoase un sunet surprins, oprind sărutul. Oare exagerase? Marcus se rostogoli imediat de lângă ea. Trupul lui îl îmboldea să continue. Gâfâi, străduindu-se să se controleze.

Se ridică, văzând că Danni îl privea cu ochi mari, ducându-și degetele la buze. Cearceaful ei subțire îi dezgolea picioarele, un umăr și începutul ademenitor al unui sân. Părul ei era încălzit și în dezordine. Obrajii ei înroșiți și pieptul care i se zbătea cu fiecare răsuflet îl făcuseră să-și strângă pumnii. Nu îndrăznea să respire. Așteptă... aproape rugându-se... ca ea să-i spună că totul era bine ca să o poată săruta din nou.

– De ce m-ai sărutat? șopti Danni printre degete.

Întrebarea ei îl lăsă confuz. De ce să n-o fi sărutat? Era frumoasă, plină de viață și dragăstoașă. Dar de ce îl sărutase ea pe el? Era o bestie înfiorătoare și înăuntru, și în afară.

– Eu ar trebui să te întreb asta, spuse el.

Ochii ei aurii se umbriră de un amalgam de emoții pe care el nu le putea identifica.

– Nu știi, răspunse ea, iar vocea ei era înceată, distantă, neliniștită. Nu... nu pot face asta, Marcus. Nu pot.

Marcus simți că i se frânge inima.

– Danni, eu...

Se așeză mai comod, luptându-se cu epuizarea, cu slăbiciunea și confuzia care îl cuprinsese. Durerea de cap revenise, cu o zvâcnire înnebunitoare. Nu știa ce ar fi putut spune, nu-și găsea cuvintele prin care să-i dea de înțeles cât de mult o dorea fără s-o insulte. Danni păruse dispusă să-l accepte, dar cum ar fi putut o femeie ca ea să se simtă atrasă de un bărbat ca el?

Se întrebă amar dacă nu cumva Danni îl sărutase de milă. De fiecare dată se făcea de râs, nu-i așa? Era cazul să nu-și mai facă iluzii că cineva ar putea ajunge să țină la el. Fu asaltat de amintiri amare. Ce bine ar fi fost să fi avut un alt tată, care să-l fi iubit în loc să-i fi lăsat cicatricile astea îngrozitoare. Oare Danni l-ar fi acceptat atunci?

Plin de furie, Marcus izbucni, vrând să știe de unde începuse totul.

– Tu ești cea care s-a trezit și m-a sărutat. De ce? De ce m-ai sărutat?

„De ce?” Danni ieși în fugă din căsuță, întorcând întrebarea pe toate părțile. „De ce?”

Nu avea habar.

Buruienile și crengile umede îi zgâriau pielea, dar Danni fugea în continuare. Plămânii îi ardeau. Verdeța umedă îi uda acoperământul, îi încetinea înaintarea, îi rănea tălpile. Danni se împiedică de o creangă și se lovi la un deget de la picior, dar își stăpâni țipătul și alergă în continuare.

Nu, era o minciună. Știa exact de ce îl sărutase. Când deschisese ochii după ce îi simțise atingerea moale, ezitantă, lumea ei fusese captivată de ochii lui verzi, ca de smarald. Cu o clipă înainte să se întindă spre el, sufletul lui se dezgolisese în fața ei.

Era un suflet atât de frumos.

Inima lui Danni fusese cuprinsă de dorință văzându-i privirea tandră, marcată de singurătate. Sentimentele amenințaseră să o copleșească, însă căldura lui blândă o liniștea. Uitase că își promisese să o găsească pe Ginny și să se întoarcă imediat la tatăl ei, la viitorul ei logodnic și la traiul din sânul civilizației. În acea clipă, totul păruse atât de normal, atât de firesc, că Danni

acționase din instinct. În acel moment, pentru ea, nu mai contase nimic altceva decât Marcus.

La prima lor atingere, simțise o scânteie – ca o scânteie de electricitate – de-a lungul buzelor. Atingerea buzelor lui moi o înnebunise. Mirosul de apă de ploaie care încă învăluia pielea lui Marcus o încase cu totul. Simțise din nou acea căldură delicioasă, făcându-i coapsele să tresară și degetele de la picioare să se strângă. Degetele lui o mângâiaseră pe deasupra cearceafului, făcând-o să se cutremure. Buza lui de jos o atinsese pe a ei, iar Danni îi simțise imediat gropița din mijloc. Își frecase buzele de ea, încântată de acea senzație ispititoare, unică. Inima îi bătuse atât de tare, risipindu-i gândurile, răpindu-i rațiunea. Niciodată nu mai simțise o plăcere atât de intensă.

Nici nu visase că ar fi putut să aibă sentimente. Auzise că actul iubirii dintre un bărbat și o femeie poate fi intens, dar își imaginase că n-ar fi mai mult decât... plăcut. Pasiunea dintre ea și Marcus se rezuma la foc și dorință. Cu siguranță nu se simțise așa niciodată în compania contelui de Hemsworth în scurta perioadă de când acesta îi făcea curte.

Danni își încetini pașii, încercând să-și țină în frâu sentimentele. Își apăsă buzele umflate cu degetele. Erau calde, umede, și încă mai simțea furnicăture după ce Marcus o sărutase. Tot trupul îi vibra, iar locurile în care Marcus o atinsese ardeau. Dacă Marcus n-ar fi surprins-o atingându-i sânul, se întrebă îngrozită cât timp s-ar mai fi lăsat în seama lui, ademenită de mângâierile lui blânde. O înnebunea cu totul.

Danni știa acum că Marcus nu era doar un vânător de avere diabolic și cinic. Din murmurele lui de noaptea trecută aflase că ceva îl împingea la asemenea fapte reprobabile și, poate, dacă ar fi știut ce era acel ceva, i-ar fi putut scuza acțiunile. Și totuși, asta nu schimba nimic. Marcus era un om hăituit, furios și defensiv. Nu era cineva alături de care să-și petreacă ea viața. Cu siguranță nu ar fi un soț potrivit. Cu atât mai puțin cu cât tatăl ei și contele îi aranjaseră viitorul lui Danni cu atâta grijă. Din punct de vedere rațional, și ea era de acord că un mariaj cu contele era cea mai bună variantă pe care o avea. Sentimental însă, nu mai fusese niciodată atât de confuză.

Trebuia să se concentreze din nou asupra scopului cu care pornise: să o salveze pe Ginny din mâniile bandiților și să o înapoieze familiei. Nemăritată. Apoi avea de gând să se întoarcă acasă, să accepte propunerea contelui de Hemsworth și să-și facă în sfârșit tatăl fericit. Tatăl ei se cufundase în tristețe de la moartea mamei ei. Danni își amintea cât de cald, de atent și de zâmbitor fusese înainte și știa că, dacă s-ar supune voinței lui, ar reuși să și-l apropie iarăși.

Nu putea permite ca acțiunile lor de mai devreme să schimbe ceva.

Însă știa că, în realitate, *totul* se schimbase.

Ochii ei se umplură de lacrimi. Era atât de frustrată! Expresia lui Marcus, amară și înfrântă, o urmărea pas cu pas. Cum mai putea să dea ochii cu el? Se simțea rănit, și pe bună dreptate. Danni era rușinată de felul în care se comportase și furioasă pe ea însăși. Oare nu se hotărâse să-l lase în pace chiar înainte să adoarmă?

O crenguță îi biciui piciorul gol, făcând-o să șuiere de durere. Își strânse și mai tare la piept acoperământul umed. Lovi o piatră cu piciorul gol; durerea era atât de diferită de atingerea blândă și caldă a lui Marcus. Danni scoase un geamăt furios. Oare avea să se raporteze la el de fiecare dată? Fusese atât de grăbită să evadeze, că își lăsase și hainele, și saculețul. Se comporta prosteste. Trebuia să se întoarcă. Să dea ochii cu el.

Un foșnet de vegetație îi atrase atenția. Ar fi putut fi orice, dar probabil era Marcus. Simți o gheară de panică în piept. Nu mai știa ce să creadă. Nu era pregătită. Nu putea să-l înfrunte. Nu încă. Alergă și mai repede, încercând să i-o ia înainte. Avea nevoie de timp ca să-și adune gândurile. Dar îl auzea apropiindu-se. Picioarele lui erau mai lungi și se mișca mai repede.

Danni fugea prin pădure împleticindu-se. Pași într-un petic de noroi și se trezi zburând prin aer. Se răsuci ca să se protejeze și începu să se rostogolească pe o pantă pe care nu o observase până atunci. Ateriză dur pe un strat de pământ bătătorit, se mai rostogoli de câteva ori și se opri într-un final cu membrele întinse înainte. Scoase un geamăt, dându-și brusc seama că nu mai auzea sunetele pădurii. Ducându-și o mână la ceafă, unde se lovise destul

de rău, Danni se ridică, simțindu-și trupul plin de zgârieturi și de vânătăi. O dureau toate. Până și palmele o usturau. Din pădure se auzi un strigăt înăbușit, care aducea pe undeva cu numele ei. Se întoarse încet în direcția respectivă, temându-se că avea să-l vadă pe Marcus apropiindu-se. Dezorientată, își dădu brusc seama că ajunsese în mijlocul unui drum îngust. Se ridică încet, clipind des, și începu să alerge din nou.

Se opri auzind zgomot de copite care loveau pământul.

Își ridică privirea și îngheță. Cel mai mare cal pe care îl văzuse vreodată venea întins spre ea. Călărețul luase curba în viteză, lovindu-și animalul cu cravașa. Pieptul lat al calului era acoperit de spumă. Se apropiau cu o viteză amețitoare, și, din câte se părea, călărețul nu o observase. Calul scoase un nechezat speriat, însă Danni rămăsese ținută locului. Se străduia să se miște, încerca din toate puterile, dar nu putea. În ultima clipă, călărețul observă în sfârșit că era cineva pe drum. Țipă ceva, însă Danni nu își auzea decât bătăile inimii.

Avea să moară aici.

Ceva o lovi dintr-o parte, trântind-o iarăși la pământ. O peche de brațe puternice o înconjură, absorbind cea mai mare parte a șocului. Auzi gemete de durere. Inima îi bătea nebunește. Se opriră cu mâinile și picioarele încălcite, în frunzișul care crescuse înalt pe marginea drumului. Danni clipi rapid și se ridică, distanțându-se panicată de salvatorul ei. Călărețul se îndepărta rapid. Nici măcar nu încetinise ca să vadă dacă Danni supraviețuise.

Danni simți că i se înmoaie genunchii și se prăbuși la pământ. Se așteptase la durere, dar nu simțea nimic. Se întoarse și îl văzu pe Marcus întins pe spate printre buruieni, ținându-și o mână la ochi și găfâind.

– Să nu mai faci niciodată așa ceva! se răsti el.

– Doar nu crezi că plănuiam să mor călcată de cai! pufni ea.

Marcus își ridică privirea, ținându-o.

– De-asta ai fugit de mine? Aveai o întâlnire cu Dumnezeu?

Danni își dădu ochii peste cap, încercând să-i ignore îngrijorarea din ochii lui verzi. Se ridică nesigură. Își potrivea acoperământul, cu mâinile tremurând.

– Nu te mai purta copilărește, Marcus, răspunse, încercând să-și păstreze calmul. Nu am intenționat să se întâmple așa ceva.

Marcus miji ochii auzindu-i tremurul din voce, apoi se ridică și el. Privi în direcția în care dispăruse călărețul, apoi traversă drumul. În câteva clipe reapăru, ducând hainele lui Danni strânse într-un pachetel și cizmele ei în cealaltă mână. Danni le privi cu jind, apoi i le luă din brațe și dispăru în pădure.

Danni se ascunse în spatele unui copac cu trunchiul gros și scăpă în sfârșit de acoperământul ei umed și murdar. Pantalonii ei erau încă umezi și miroseau neplăcut a mușegai. Cămașa era rece ca gheața când o atinse. Nici prin gând nu-i trecea să le îmbrace din nou. Ar fi răcit într-o oră. Scotocind prin săculețul ei, scoase rochia pe care o adusese. Era incomodă fără lenjerie pe dedesubt, dar o alegere mult mai bună decât vechile ei haine. Și mult mai decentă.

Îmbracă rochia cât de repede era în stare. Cizmele scurte de piele se întăriseră, dar nu-și adusese pantofi de rezervă, așa că le încălță oricum. Se simțea mizerabil și încă tremura când termină, dar cel puțin acum era îmbrăcată cum se cuvenea. Și era recunoscătoare că trăia.

După ce Danni se întoarse, Marcus îi răspunse la mulțumirile timide spunând:

– Ar trebui să-l urmărim. Drumul pe care suntem acum trebuie să ducă la o casă sau la un han.

Danni își ignoră sentimentele tumultuoase. Trebuia să judece din nou la rece. Își putea face griji mai târziu.

– Sau poate ne va conduce la ascunzătoarea bandiților, spuse ea.

Marcus încuviință grăbit și porni cu pași mari. Danni încercă să se țină după el, dar ritmul era epuizant, iar cizmele prea strânse îi rodeau picioarele. Era hotărâtă să nu se răstească la el, să nu-i ceară să încetinească, oricât de tentată se simțea să facă asta. Trebuia să rămână în relații cordiale cu el dacă voia să o salveze pe Ginny.

Era mai ușor de mers pe drum decât prin pădure, iar în lipsa traficului puteau înainta chiar repede. În cele din urmă, Marcus

încetini înaintarea, și Danni reuși să țină mai bine pasul cu el. Încă nu-și vorbeau însă și nici nu se priveau în ochi.

Ceea ce era exact ce-și dorise Danni. Dar, desigur, trebui să spună ceva.

– Mulțumesc. Pentru că m-ai salvat și pentru că mi-ai adus hainele.

Marcus ridică din umeri. Privi spre ea, apoi scoase un mormăit în semn că auzise.

– Acum suntem chit, spuse el. În schimbul faptului că m-ai ajutat noaptea trecută.

Danni ezită. Nu voia să își aducă aminte de acele momente intime, dar trebuia să-l întrebe totuși:

– Pari să te simți mai bine acum. Ți-a trecut febra?

– Voi fi bine, murmură el, iar Danni abia îl auzi.

– Ești sigur? șopti ea, plină de îngrijorare.

În ciuda a tot ce se întâmplase, Danni nu voia să abandoneze subiectul. Simțea că Marcus îi ascundea ceva.

– Tremurii și ardeai tot. Poate ar trebui să te odihnești mai mult înainte să...

– Am spus că sunt bine, se răsti el și o porni înainte.

Danni tresări surprinsă, apoi porni în fugă după el. Între ei se lăsă din nou acea tăcere dureroasă pe care Danni o ura. Era asaltată de sentimente confuze și de gânduri nerostite. Voia să-i știe motivele. Voia să afle despre trecutul pe care Marcus îl lăsase să se întrevadă o clipă în delirul lui. Voia să știe de ce Marcus credea că trebuia să-și salveze sora. Dacă era un motiv bun, l-ar fi putut ierta pentru felul în care se comportase și pentru că o șantaja. Însă nu avea să-l ierte niciodată pentru ce-i făcuse lui Ginny. Viitorul lui Ginny era probabil distrus acum – cine ar fi luat de soție o femeie care petrecuse câteva zile în compania unor bandiți? –, iar vina pentru asta era a lui.

Cât despre ce se întâmplase în acea dimineață, Marcus era de vină. De la el pornise totul. Iar Danni nu regreta absolut deloc că îl sărutase și ea. Nu se mai simțise niciodată atât de bine, deși știa că greșea. Se simțise uimitor în brațele lui, dezmiertată de mângâierile lui. Acum înțelegea de ce Annabel își părăsese familia și viața în înalta societate londoneză ca să trăiască alături

de Hu. O asemenea pasiune era cea mai mare ispită. Danni spera să ajungă și ea la același nivel alături de contele de Hemsworth, care era un aristocrat politicos, blând și lipsit de complicații. Trebuia doar să aibă puțină bunăvoință și era sigură că scânteia dintre ei urma să înflorească.

– Îți propun să uităm tot ce s-a întâmplat și să ne concentrăm pur și simplu să o găsim pe Ginny. Ce spui?

Danni întoarse capul, văzând că Marcus zâmbea slab. Simți că i se taie răsuflarea și inima îi bate mai repede. Zâmbetul lui, deși nesigur, era un semn de armistițiu peste măsură de bine-venit. Oftă ușurată, prefăcându-se că era la fel de calmă ca el, și îi zâmbi și ea.

– De acord.

Câteva clipe nu se auziră decât pașii lor pe pământul umed. Apoi, precaut, Marcus reluă discuția:

– Chiar ajuți fetele să fugă cu „adevărata” lor iubire?

Danni clipi surprinsă spre el. Marcus privea fix înainte, dar se vedea că răspunsul îl interesa peste toate. Zâmbi amuzată și răspunse:

– Dacă întrebarea ta e de fapt dacă tu ești primul vânător de avere pe care l-am ajutat să-și găsească o mireasă, atunci răspunsul este da.

Marcus o privi fix, înclinându-și capul într-o parte, cercetându-i expresia să vadă dacă glumea. Zâmbi slab.

– Explică-mi cum funcționează asta.

Danni se întrebă dacă nu era mai bine să-l mintă. Oare putea risca să-i spună lucruri pe care nu le știa decât ea? Nu voia ca Marcus să o creadă o escroacă. Speră să-l facă să înțeleagă cât de importantă era dragostea într-o căsnicie. Nimic nu conta mai mult. Poate că, dacă reușea să-l convingă, Marcus înțelegea și de ce Ginny trebuia să se întoarcă acasă. Nemăritată.

– De regulă, viitoarea mireasă e cea care mă caută. Și, tot de regulă, pentru că nu vrea să se mărite, încep ea ezitând. Are nevoie de ajutor pentru ca ea și iubitul ei să fugă în Gretna Green înainte de nunta aranjată cu viitorul ei soț. După ce iubiții se căsătoresc și se întorc fericiți, mireasa le spune de mine și prietenelor ei care au nevoie de ajutor.

Marcus încuviință.

- Cu alte cuvinte, femeile bârfesc, bărbații nu.

Danni se încruntă, simțindu-se jignită în numele tuturor femeilor.

- Vrei să auzi și restul sau nu?

Marcus flutură o mână în semn că putea să continue.

- Ești atât de politicoasă, milord.

- Da, nici nu știu cum poate exista cineva ca mine, domnișoară Green.

Danni pufni, dar nu comentă. În schimb, continuă:

- Gretna Green Bookings caută să ofere tuturor un sfârșit de poveste. Plănuim întreaga fugă pentru mireasă și ne asigurăm că viitorul cuplu ajunge la destinație ușor și confortabil.

- Ha! spuse Marcus, ridicând din sprâncene. Asta e ideea ta de fugă perfectă? Domnișoară Green, din câte știu, nu este ușor să dormi într-o căsuță părăsită și să mergi kilometri întregi. Și nu este deloc confortabil.

- Da, ei bine. Tu ești cel care nu mi-a lăsat destul timp cât să-mi fac un plan. De cele mai multe ori, am la dispoziție două săptămâni ca să aranjez lucrurile. Niciodată n-am mai fost nevoită să improvizez.

- Oricum ai dat greș lamentabil, din câte am văzut.

Danni se uită iarăși urât la el.

- Trebuie să-ți reamintesc de Regula Numărul Treisprezece?

- Nu e nevoie. M-ai convins cu tratatul dumatil să nu-mi ocup niciodată locul din parlament.

Danni lovi cu piciorul o piatră și își ascunse bucuria când piatra lovi cizma lui Marcus. Marcus se întoarse spre ea cu o privire bănuitoare, încruntându-se. Danni începu să studieze inocentă plantele din jur.

De data asta era rândul lui Marcus să pufnească.

- Și cum ai început să te ocupi cu asta?

- N-am intenționat să o fac. Pur și simplu s-a întâmplat.

Marcus încuviință, dar nu spuse nimic.

- Prietena mea a venit într-o zi la mine, continuă Danni, atentă să nu folosească nici un titlu. Era supărată că tatăl ei îi aranjase o căsătorie cu un bărbat mult mai în vârstă. Era nevoită

să se mărite cu el acum, deși iubea pe altcineva. Mi se rupea sufletul pentru ea, însă nu puteam face nimic pentru a schimba lucrurile. Câteva nopți mai târziu, un bărbat a venit să mă caute. Îl văzusem de câteva ori de la distanță, dar atât. Nu mai stătusem niciodată de vorbă. Mi-a spus că el e iubitul prietenei mele. Plănuiau să fugă în acea săptămână, dar tatăl prietenei mele aflase și le încurcase planurile. Era distrus.

Danni se opri, amintindu-și acea noapte și cât de trist fusese Hu, care de regulă nu vorbea mai deloc.

- Și?

Danni își ridică privirea și văzu că Marcus se oprise în mijlocul drumului, cu privirea ațintită asupra ei.

- Iubitul prietenei mele era un angajat al tatălui ei, dar fusese concediat, și Annabel fusese închisă în camera ei. Atunci, mirele a venit să-mi ceară ajutorul. Nu puteam să-l refuz. O iubesc pe Annabel și voiam din toată inima să o văd fericită, așa că eu le-am aranjat fuga. Am mituit câțiva oameni ca să mă ajute să o scot pe Annabel din casă pe furiș. I-am condus până afară din oraș, și, o săptămână mai târziu, s-au întors fericiți și căsătoriți.

- Dar de ce ai continuat?

- Trebuie să înțelegi că, înainte ca mama mea să moară, ea și tata au avut o căsnicie ca în povești. În fiecare zi își spuneau „Te iubesc” unul altuia. Mai mult chiar, puteai simți iubirea pe care și-o purtau unul altuia. Când mi-am dat seama cât de puține cupluri au șansa la o astfel de viață, m-am hotărât să fac tot ce-mi stă în putere ca să le ajut. Danni își lăsă capul pe o parte și îi aruncă o privire sfidătoare. Motiv pentru care mă opun din toată inima intențiilor dumatil în privința lui Ginny. Nu o poți obliga să se mărite cu tine, Marcus. Se va simți groaznic, și merită să aibă o șansă la iubire!

Marcus o privi gânditor, apoi porni din nou la drum. Din câte se vedea, discursul ei pasional nu îl afectase absolut deloc. Trecură câteva minute înainte ca el să vorbească din nou.

- Ai spus că mama ta a murit.

Danni, care își urmărise până acum fiecare pas cu grijă, își ridică privirea. Era peste măsură de întristată că nu reușise să-l convingă.

- Ah, spuse ea, clipind confuză, apoi, dintr-odată, fu cuprinsă de o amărăciune teribilă. Da, a murit acum șase ani. De fapt, s-a întâmplat cu puțin înainte ca Annabel să-mi ceară ajutorul. Se opri o clipă. Poate că am ajutat-o pe Annabel cu drag și am continuat să ajut apoi și alte fete fiindcă asta mi-a dat ceva de făcut. Într-un fel, mă simt mai aproape de mama. Cred că m-ar fi ajutat chiar și cu Gretna Green Bookings, atât de mult iubea iubirea.

Marcus încuviință, apoi spuse încet, răgușit:

- Trebuie să fi fost foarte frumos să crești într-o asemenea familie iubitoare.

Danni se încruntă, privind-l printre gene. Postura lui rigidă nu lăsa loc de întrebări, dar acea simplă frază dezvăluise multe lucruri. Misterul din jurul lui Marcus se adâncise și mai mult. Danni își dădu seama că trebuia să-l rezolve numaidecât. Poate că, dacă îi spunea mai multe, și el avea să-i dezvăluie mai multe lucruri despre motivele ce stătea în spatele acțiunilor lui.

- A fost minunat.

Marcus se opri, încruntându-se mirat.

- A fost?

Danni înghiți un nod. Nu vorbea niciodată despre relația cu tatăl ei. Cu nimeni, nici măcar cu Annabel. Dar, dacă asta ar fi putut-o ajuta pe Ginny în vreun fel, trebuia să o facă.

- După ce mama a murit, tata s-a schimbat cu totul. S-a retras în el însuși și de-atunci mă ignoră aproape complet. Nu e crud cu mine, doar... absent.

- Și ce părere are despre activitățile dumitale clandestine?

Danni ezită, temându-se că spusesese prea multe.

- Ți-am zis, e un om foarte ocupat.

- Dar nu se ocupat să aibă grijă de tine.

- Mă iubește, murmură defensiv Danni, și vrea să fiu fericită, așa cum au fost el și mama. Dar până acum n-am avut norocul să-mi găsesc un partener potrivit, atâta tot. El și mama se știau din copilărie și au știut de la început că erau meniți unul altuia. Danni se opri, privind-l în ochi. Cu toate astea, sunt sigură că tata n-ar vrea să mă vadă obligată să mă mărit cu un bărbat care nu mă iubește, așa cum vrei tu să-i faci lui Ginny.

Marcus îi aruncă o privire iritată și mormăi ceva drept răspuns, mărind pașii. Danni scrâșni din dinți, ținându-se după el. Încă nu terminase. Spera să rezolve mai multe probleme dintr-un foc.

- De fapt, tata a ales deja un bărbat cu care să mă mărit.

Pașii lui Marcus șovăiră. Se întoarse spre ea, privind-o surprins.

- Femeia care vrea ca toată lumea să aibă parte de o „iubire adevărată“ acceptă o căsătorie aranjată?

- Ironic, nu-i așa? replică Danni obosită, fiindcă într-adevăr era amuzant. Încă n-am acceptat, dar am de gând să o fac. E un om bun, și cred că pot ajunge să-l iubesc. Iar căsătoria noastră îl va face pe tata foarte fericit.

- De-asta ai fugit, spuse Marcus, iar expresia îi deveni încă o dată imposibil de deslușit.

Danni își plecă privirea. Ura faptul că ochii lui atât de calzi puteau deveni pe neașteptate atât de reci.

- Da, șopti ea. Îmi pare rău. N-ar fi trebuit să te sărut. Am greșit. Nu se va mai întâmpla.

Marcus grăbi pasul, mărind distanța dintre ei, iar Danni îi permise să o facă.

După câteva clipe de tăcere, timp în care Marcus rămase posac și tăcut, regretele lui Danni se transformară în furie la gândul că fusese judecată astfel. Marcus o șantajase ca să-i devină complice. Răpise o fată din patul ei. Plănuia să o oblige să se mărite cu el și, nu în ultimul rând, de la el pornise sărutul din căsuță. Iar acum, că Danni își revenise, avea de gând să se prefacă jignit?

Dincolo de următoarea cotitură, Marcus și Danni dădură pe neașteptate de un han. Se opriră surprinși în curte.

Era o clădire micuță, care părea destul de neîngrijită. Țiglele de pe acoperiș erau crăpate sau lipseau cu totul, iar în unele locuri vopseaua se scorajise. Câțiva pui de găină ciuguleau firimituri de pe jos. Înainte ca ei doi să se hotărască să se apropie mai mult, una din balamalele care ținea semnul micuț pe care scria „Jacket Inn“ se rupse cu zgomot.

Danni îl privi pe Marcus o clipă, amintindu-și dintr-odată că îi era foame, sete și dor de o baie fierbinte. Apoi porni hotărâtă spre ușa de la intrare.

Marcus o lăsă pe Danni să o ia înainte, gândindu-se la tot ce-i spusese fata. În adâncul sufletului știa adevărul de multă vreme. Nu o mai credea pe Danni o escroacă din clipa în care o văzuse sărind zidul care înconjura grădina amiralului. Era hotărâtă, inteligentă și loială. Puțini erau cei care ar fi făcut asemenea sacrificii pentru o prietenă, cu atât mai puțin pentru doi oameni străini.

Marcus bătu din picior pentru a-și scutura noroiul, dându-și seama cât de mult o invidia. Danni avea prieteni care țineau la ea. Pe cineva care voia să se căsătorească cu ea. O copilărie plină de amintiri frumoase, alături de doi părinți care o iubiseră.

Greutatea faptelor reprobabile de care se făcea vinovat i se așeză pe umeri ca un albatros. Câți oameni avea să distrugă pentru a o ajuta pe Caroline? O văzu pe Danni intrând în han. Cât de multe era dispus să sacrifice?

Nu se mai înțelegea, iar asta îl înfuria. Nu înțelegea de ce se atașase atât de mult de ea, nici durerea pe care o simțise atunci când Danni îi spusese că avea să se logodească în curând. Deși îl sărutase cu aceeași pasiune pe care o simțea și el, îi spusese limpede că nu-l voia.

Dumnezeule, *fugise* de el.

Îi tolera prezența, dar atât. Odată ce o recuperau pe Ginny și Marcus le obliga pe cele două să-și continue călătoria spre Gretna Green, Scoția, armistițiul avea să se încheie. Iar căsătoria trebuia să aibă loc. Fericirea lui Caro era la mijloc. Marcus trebuia să se accepte drept ceea ce era: o bestie, un vânător de avere, un șantajist și un răpitor. Avea o misiune de dus la bun sfârșit și nu-și putea permite să se lase distras de atacurile lui Danni la propria lui conștiință.

Oricât ar fi dorit-o pe Danni, adevărul era că ea nu deținea banii de care Marcus avea nevoie și îi fusese promisă unui alt bărbat – un bărbat care era întreg și care îi putea oferi căsnicia plină de iubire pe care și-o dorea mai mult decât orice. *Merita* să aibă toate aceste lucruri, iar Marcus nu i le putea oferi. Era mult prea distrus. Își înghiți nodul din gât, strângându-și pumnii. Semăna mult prea mult cu monstrul care îi fusese tată pentru a o face fericită pe ea – sau pe oricare altă femeie.

Blestemându-și viața pentru a mia oară, Marcus o urmă înăuntru.

Capitolul 12

*Chipu-ți abia de l-am văzut apărând
De când am sosit, ai fost atât de blând.*

Frumoasa și Bestia de Charles Lamb

În clipa în care puse piciorul înăuntru, Marcus se simți copleșit de mulțimea de oameni. În aer plutea un miros greu, de trupuri nespălate, băutură veche și miasme stătute. Se trase înapoi și se lipi de perete, încercând să-și revină, sperând să o descopere pe Danni în mulțime.

Pe măsură ce lumea se apropia, Marcus se simți cuprins de o sudoare rece. Respira greu, și inima începu să-i bată cu putere. Degetele lui se agățară de peretele din spate. Nu-i plăceau mulțimile. Avea nevoie de un mediu liniștit, controlat, unde să nu existe zgomote neașteptate care să-i amintească de bătăile primite de la tatăl lui și nici priviri îngrozite care să-l hăituiască. Erau prea mulți oameni aici, mult prea multe lucruri care i-ar fi putut stârni amintirile și mult prea puține căi de scăpare.

Cei din jur se holbau fără ocolișuri, fascinați de cicatricile lui. Marcus inspiră cu nesaț, simțind că rămânea fără aer. Afară nu i se întâmpla asta niciodată. Aici nici nu se putea mișca, prins în mijlocul unei mase de oameni aproape lipiți unii de alții.

Luptându-se să-și păstreze controlul, Marcus luă o halbă de bere care fusese abandonată pe o masă. O duse la buze, cu mâna tremurândă. Gustul acid al băuturii îi umplu plămâni, îi răscoli stomacul. Se trase înapoi. Deși până și gândul la gustul berii îl făcea să-i lase gura apă, fiecare înghițitură îi provoca greață. Tânjea de două zile după alcool și ușurarea pe care i-o aducea, fiindcă băutura îl proteja de amintiri pe care nu voia să le mai înfrunte.

Avea nevoie de ea ca să-și amortească durerea, dar acum, că nici nu era în stare să o bea... simți o gheară în piept.

Trânti halba pe o masă din apropiere, fără să-i pese unde. În ciuda gălăgiei, se simțise mai bine în pădure. Suferise doar un incident în prezența lui Danni, iar ea crezuse că fusese un simplu acces de febră. Acum însă, mulțimea îl copleșise. Gemând, se întoarse cu spatele la salonul plin și își lipi fruntea de lemnul dur al peretelui.

Trebuia să plece numaidecât. Dar gândul că Danni era singură într-o tavernă plină de bărbați neciopliți și beți îl țintui locului. În clipa în care se asigura că Danni era în siguranță, avea să găsească și el un loc în care să se ascundă și să se lase pradă nebuniei pe care i-o stârnea trecutul.

Strângând din dinți, Marcus se desprinsese de perete și cercetă din nou încăperea. O femeie solidă ca o amazoană, cu părul brunet și brăzdat de șuvițe albe și cu un aer autoritar, îi atrase atenția. Bărbații o ascultau când vorbea. Oare era soția hangiuului sau chiar hangița? În orice caz, ea îi putea da cheia de la o cameră și îl putea ajuta apoi să o găsească pe Danni. Făcu câțiva pași nesiguri înainte să se vadă nevoit să se sprijine de o masă din apropiere. Un nou val de durere îi asaltă simțurile.

Danni apăru brusc lângă el, ghemuindu-se ușor în spatele lui, de parcă ar fi vrut să se ascundă.

- Ce s-a întâmplat? murmură Marcus.

- E o prostie... nu sunt îmbrăcată cum se cuvine.

Marcus strânse și mai tare muchia mesei, neînțelegând care era problema. Danni își înlocuise pantalonii și bluza cu o rochie.

Avea nevoie doar de câteva minute pentru această conversație, apoi puteau pleca. Doar câteva minute.

- Și...

- Rochia e murdară și prea subțire.

Marcus văzu că poalele rochiei erau îmbibate de noroi, și, fără furourile pe care domnișoarele le purtau de obicei, rochia nu-i ascundea cu nimic silueta.

- Aici... am ajuns într-un loc civilizată, chiar dacă e plin de lume grosolană. Mă simt goală și... indecentă, încheie ea, încrucișându-și brațele la piept ca și când ar fi vrut să se protejeze.

Privirea lui Marcus se împăienjeni, dar în sfârșit înțelese care era problema. Privi dincolo de Danni și văzu mai mulți bărbați care o cercetau zâmbind cu poftă. Mărâi, simțind cum instinctele protectoare se trezeau la viață. Se forță să-și îndrepte spatele și le aruncă o privire ucigătoare. Chipul lui feroce îi puse pe fugă, cu capetele plecate, hotărâți să se îndepărteze cât mai mult și cât mai repede.

Danni privi peste umăr, încruntându-se. Bărbații se prefăceau neinteresați. Marcus, mulțumit că își marcaseră teritoriul, voia să rămână alături de Danni, dar știa că nu era în stare. Respira tot mai greu.

- Iartă-mă, micuțo.

Apoi își scoase haina încă o dată și i-o puse pe umeri, ascunzându-i silueta până la jumătatea coapselor. Danni zâmbi timid și îmbracă recunoscătoare haina.

- Ah, răsufă ea. Mulțumesc. Toate proviziile și hainele de schimb erau în trăsura. Danni își încrucișă brațele ca să-și țină haina strâns închisă. Am reușit să o conving pe femeia cea înaltă de-acolo că am fost separați de grupul nostru de către bandiți și că ești bolnav.

Marcus încuviință. Nu voia decât o cameră și să știe că Danni e în siguranță.

- În seara asta sunt sora ta.

- Sora mea?

Danni încuviință, încruntându-se.

- Lady Danielle Bradley, încântată de cunoștință.

Umbrele se traseră înapoi o clipă, înlocuite de un nou val de interes. Marcus se simțea stârnit auzind-o rostindu-și numele împreună cu al lui, dar nu din cauza a vreunui soi de sentimente fraternal. Dimpotrivă. Tresări închipuindu-și că erau căsătoriți și dormeau împreună în fiecare noapte.

Danni îl luă de braț. Marcus se uită spre ea.

- Marcus, te simți din nou rău?

Marchizul răsufă adânc, încercând să se liniștească. Febra îl epuizase, însă nu asta era problema.

- Vreau să mă întind, spuse el.

– Urcă la etaj. Hangița, Ursula, ți-a dat camera din capul scărilor. A spus că ți se va aduce o tavă cu mâncare și ți se va pregăti o baie.

Marcus se simți incredibil de ușurat auzind asta. Se îndreptă cu mare efort, obligându-și membrele să se supună comenzii lui. Danni îl privi și mai îngrijorată.

– Ai nevoie să te ajut?

– Nu!

Marcus nu intenționase să se răstească la ea, însă nu mai putea suporta acest loc. Trebuia să scape chiar acum. Avea nevoie de un loc sigur, în care să lase jos garda fără să se simtă umilit. Făcu încă un pas și își dădu seama că Danni nu intenționa să îl urmeze.

– Ai de gând să rămâi aici?

– Da, încuviință Danni. Pot să aflu dacă a mai fost ceva jefuit de acei bărbați. Poate știe careva unde le e ascunzișul sau a auzit cineva ceva de Ginny.

Marcus deschise gura să protesteze, însă Danni continuă:

– Du-te! Sunt sigură că nu voi păți nimic. Ursula mi-a promis că nenorociții ăștia cu capetele pline de tărățe își vor vedea de treaba lor. Zâmbi slab. Cuvintele ei, nu ale mele.

Marcus zâmbi și el fără să vrea. Ezită încă o clipă. Instinctul de a o proteja aproape că îl făcea să vrea să înfrunte urgia. Aproape. În schimb, șopti:

– Vino cu mine o clipă.

O trase pe hol câțiva pași, într-un loc unde se puteau bucura de o oarecare intimitate. Surprinsă, Danni îl văzu scoțând un săculeț de monede din cizme. Observându-i mirarea, Marcus murmură:

– Chiar credeai că am de gând să plec spre Gretna fără nici un ban?

Danni îi luă o monedă din palmă, plină de lăcomie.

– Sincer, da, așa credeam. Ha! Cred că mai există o speranță în ceea ce te privește, domnule. Zâmbi și mai larg. Voi servi și o plăcintă, mulțumesc.

Un bețiv intră în hol, împleticindu-se, lovindu-se de toți pereții. Danni fugi înapoi în tavernă, ascunzând monedele în cutele hainei. Bețivul se lovi de Marcus, îi privi fața o clipă și fugi mai departe, înjurând în șoaptă. Marcus își simți inima bătându-i

nebunește. Nu mai putea să respire. Alergă în sus pe scări. Odată ajuns în spatele ușii încuiate, se lăsă să cadă, cu spatele lipit de ea. Trupul lui era cuprins deopotrivă de ușurare și de teamă. Întunericul îl copleși. Ultimul lui gând: se bucura că Danni nu avea să-l vadă în plină criză.

Danni urmări retragerea lui Marcus de la distanță. Când se apropiase pentru prima oară de el, nu observase nimic în neregulă. Fusese mult mai îngrijorat de privirile cu subînțeles care o urmaseră prin cameră. Apoi observase că el avea fruntea transpirată și chipul palid. Ochii lui erau mari și întunecați. Comportamentul lui neobișnuit o tulbura profund.

Zgomotul făcut de ghetete pe care le purta o smulse din propriile gânduri. Se întrebă ce încerca Marcus să-i ascundă mai exact. Nu o voia prin preajmă, asta era sigur. Era un bărbat care ținea mult la intimitate. Doamne ferește să-i dezvăluie motivul pentru care avea nevoie de moștenirea lui Ginny sau de ce era atât de scump la vorbă.

Clătinând din cap, Danni se concentră asupra a ceea ce avea de făcut acum. Era necesar să știe mai multe despre Banditul Verde și era singura care putea afla. Nu conta cu ce era îmbrăcată; o cameră plină de bărbați amețiți de alcool era o ocazie de care trebuia să profite. Poate afla chiar pe cine trimisese amiralul după fiica sa. După ce lăsă vorbă să i se aducă mâncarea în cameră, Danni se așeză la masa cea mai apropiată, lângă un bărbat care părea beat.

Bărbatul zâmbi, aruncându-i o privire curioasă.

– Arăți drăguț, fătucă, murmură el.

– Ah... da, mulțumesc, domnule, spuse Danni, chicotind stânjenită. Bărbatul o fixa cu privirea, așa că Danni continuă pe un ton mai ferm: Speram să putem vorbi.

Bărbatul își lăsă gânditor capul pe o parte, apoi oftă.

– Angus Butcher. Vin din sat, nu-i departe.

– Încântată de cunoștință, domnule. Eu sunt Lady Danielle Bradley.

Angus zâmbi. Avea toți dinții, lucru rar pentru cineva de la țară.

— Sunteți în trecere, doamnă?

— Da, eu și fratele meu ne-am rătăcit de însoțitorii noștri.

— Sper că rămâneți la bălciul nostru, spuse Angus, încuviințând din cap. Măine sărbătorim înființarea satului nostru. Lordul ne-a dat chiar și o zi liberă.

Danni își stăpâni un zâmbet auzindu-i tonul sarcastic. Și alți bărbați de la masă aveau aceeași atitudine. Lordul părea tolerat, dar nu și îndrăgit. Majoritatea aristocraților pe care Danni îi cunoștea se bucurau de opinii și mai puțin favorabile din partea supușilor.

Angus își ridică halba și privi înăuntru. Danni îl auzi înjurând și presupuse că era goală. Făcu semn unei chelnerițe și comandă o halbă pentru toți cei de la masă. Angus o privi, prefăcându-se bănuitor, și întrebă:

— Încerci cumva să mă bagi sub masă?

Danni clătină viguros din cap, ascunzându-și îngrijorarea. „Pentru Ginny.“

— Niciodată! Pur și simplu vreau să le fac cinste noilor mei prieteni.

Angus mormăi ceva și, în clipa în care chelnerița îi aduse halba, o dădu peste cap cu înghițituri mari.

Danni se foi neliniștită pe scaun și încercă să nu-și lase îngrijorarea să i se simtă în voce.

— Știți cumva dacă prietenii noștri au trecut pe aici? întrebă ea. Doi bărbați și o domnișoară roșcată și drăguță?

Angus clipi, așteptând-o să mai spună ceva.

— Doi flăcăi și o fată roșcată? Nu, n-a trecut pe-aici nimeni care să arate așa. Dacă da, aș fi aflat și eu.

Danni era dezamăgită. Auzind că urma să se organizeze un bălci în apropiere, fusese sigură că bandiții și prizoniera lor aveau să fie și ei prin preajmă. Ce bandit care se respectă ar rata ocazia să jefuiască atâția călători?

Un alt bărbat se așeză lângă Angus și îi atrase atenția. Danni rămase tăcută, întrebându-se ce să facă mai departe, dar conversația lor îi stârni interesul.

— Ai auzit că Banditul Verde și ai lui au dat iarăși lovitura în Auburndale?

— Vai..., chicoti Angus, cu nasul în halbă. E a treia oară săptămâna asta. Au curaj, zic.

— Sunt sigur că au avut o pradă bogată și acum s-au ascuns undeva ca să-și sărbătorească succesul.

Inima lui Danni începu să bată mai repede. Abia aștepta să-i spună lui Marcus. Totuși, trecu la altă masă și repetă procesul, încercând să evite bănuielele. Avea grijă să nu întrebe prea insistent despre „prieteni” ei, căci putea să dea peste cineva trimis de amiral. Dacă oamenii aveau să-și amintească de ea — ceea ce avea să se întâmple, fără îndoială —, nu-și putea permite ca aceștia să povestească mai departe despre ce discutaseră. Spera ca băutura să le încetezeze amintirile.

Întrebă alți trei bărbați, încercând de fiecare dată să afle unde era tabăra bandiților fără să întrebe de-a dreptul, dar fiecare conversație o lăsă dezamăgită. Oamenii nu păreau dispuși să vorbească decât despre bălci. Se recunoscuseră înfrântă. Baia fierbinte care o aștepta în cameră o atrăgea irezistibil. Se apropie de scări, însă un bărbat care stătea la bar îi atrase atenția. Îi părea extrem de cunoscut. Stătea cocoșat în scaun, sorbind cu înghițituri mari dintr-o ceașcă aburindă. În jurul lui erau risipite mai multe căni goale. Mânca atât de lacom, că Danni văzu bucatele dispărând din câteva înghițituri. Danni simți cum i se strânge stomacul, amintindu-și că în cameră o aștepta porția ei de mâncare.

Lăsându-se pradă curiozității, Danni se apropie de bar. Nu îndrăznea să intre în vorbă cu el. I se părea cunoscut, ceea ce nu-i putea aduce altceva decât belele dacă îl aborda. În schimb, îi făcu semn hangiței. Amazoana o urmări apropiindu-se de la celălalt capăt al barului. Danni se aplecă peste suprafața pătată și zgâriată și făcu un semn cu bărbia spre bărbat.

— Îmi spui cine e? întrebă ea.

Ursula o privi bănuitoare, cu buzele strâns lipite. Danni înțelese, privind în jur de parcă nu se întâmpla nimic deosebit. Știa cum să mituiască; o mai făcuse de câteva ori până acum.

— Poate mâine-dimineață vom plăti câteva lire în plus, spuse ea. Acum îmi spui cine e?

Ochii negri ai hangiței se îngustară.

— Pentru cinci lire îți spun de ce a venit aici.

Danni zâmbi. Nu-i păsa cât costa, atâta timp cât Marcus avea bani să plătească. Nu erau fondurile ei.

– S-a făcut, spuse ea.

– A fost trimis aici de amiralitate, murmură hangița, ștergând o halbă cu o cârpă curată. Se pare că urmărește trei persoane – un bărbat și două femei, dintre care una e roșcată. Nu vrea să spună cine sunt sau de ce-i caută. Presupun că au scăpat de undeva. Ursula se opri, cercetând-o curioasă pe Danni. M-am gândit că vă caută pe dumneata și pe fratele dumitale, dar n-am văzut nici o roșcată.

Danni avu nevoie de toată stăpânirea de sine de care era în stare ca să-și ascundă surpriza. Hangița îi cercetă reacția mult prea insistent. Străduindu-se să nu dea de bănuț, Danni zâmbi, sperând să pară îndeajuns de nevinovată.

– Nu, nu mai e nici o altă femeie cu noi. Doar eu și fratele meu. Amiralitatea, spui? Interesant. Acum îmi amintesc, el e călărețul care a trecut pe lângă noi pe drum. Era să dea peste mine. Calul lui aproape m-a călcat în picioare, dar nici nu s-a oprit să vadă dacă am pățit ceva.

Danni se forță să zâmbească, luptându-se cu un nou atac de panică. „Nu se poate... amiralul ar fi avut nevoie de mai mult timp să ajungă până aici! Și de unde știe de mine și de Marcus?”

Ursula pufni și își văzu de curățat halbele.

– Urc în cameră. Mulțumesc pentru tot, domnișoară Ursula.

Drept răspuns, Danni nu primi decât un alt mormăit. În clipa în care ajunse pe scări, într-un loc unde nu mai putea fi văzută, Danni o luă la fugă, urcând scările câte două odată, intenționând să-l avertizeze pe Marcus că erau în pericol. Străbătu holul în fugă și se opri în fața ușii din lemn simplu. Prima ușă din capul scârilor.

Danni nu ezită. Dădu buzna înăuntru.

Marcus oftă, cufundându-se în apa din cadă. Mușchii lui încordați absorbiră căldura, și simți cum încordarea lor se topea ca prin farmec. Își lăsă capul pe spate și închise ochii. Singurul lucru care îi lipsea, se gândi el, era un pahar de coniac.

Dar nimic nu l-ar fi putut convinge să se afunde din nou în acea mare de oameni doar pentru un pahar de băutură. Se hotărâse să nu mai părăsească acea cameră afurisită până nu se termina bălciul. Se plictisise deja auzindu-i pe servitorii care aduseseră apa fierbinte pentru baie vorbind despre asta. Și aflase mai mult decât ar fi vrut să știe despre relația dintre unul dintre ei și o fată cu săni mari pe nume Mary.

Gândurile lui își încetiniră goana. Mintea lui era epuizată. Nu dormise bine noaptea trecută. Nu-și mai amintea mare lucru, dar știa că Danni avusese grijă de el, iar el ar fi dat orice pentru un pahar de whisky care să-iucidă amintirile.

Amintindu-și de Danni, de atingerile ei blânde și de sărutările ei fierbinți, Marcus scoase un geamăt. Toate lucrurile pe care încercase să le uite îi reveniră din nou în minte, iar trupul lui se înfioră, cuprins de dorință. „La naiba.”

Marcus se cufundă sub apa fierbinte și își săpuni părul. Ieși la suprafață și își trecu o mână prin părul cărlionțat, apoi se șterse la ochi și începu să-și stoarcă părul cu mișcări mecanice. Degeaba. Își amintea la fel de limpede suspinele dulci ale lui Danni, căldura trupului ei când se lipise de el în acele momente intime. Danni îl înnebunea. Iar el era deja pe jumătate nebun.

Închise ochii, imaginându-și ce s-ar fi întâmplat dacă Danni nu l-ar fi respins și nu ar fi plecat în fugă. Dacă trupul lui nu ar fi dezgustat-o atât de tare.

Își imaginează că atinge sânii ei grei, simțindu-le apăsarea în palme. Își imaginează că îi frământă sfârcurile mari, smulgând un mic suspin de pe acele buze dulci. În mintea lui o săruta, îi răpea buzele, se îmbăta cu gustul ei de trandafiri și miere. Își imaginează că îi mângâie pielea, îi descoperă fiecare formă și gropiță de pe pielea ei albă și moale, savurează fiecare atingere.

Drept răspuns, Danni și-ar trece mâinile prin părul lui, i-ar trage capul mai aproape, i-ar căuta buzele, și-ar lipi trupul de al lui. Marcus ar lua-o nerăbdător în brațe. Inima lui începu să bată mai repede. Își imaginează că o privește în ochii ei de culoarea caramelului, licărind în nuanțe de auriu, aprinși de pasiune și de un sentiment pe care nu-l mai văzuse niciodată. Ar zâmbi cu buzele ei pline și i-ar șopti: „Te iubesc”.

Marcus se lăsă pe spate în cadă. Râse scurt, fără pic de haz. Până și gândul că își dorea să fie iubit, că ea l-ar fi putut iubi... era absurd.

Îeși din cadă, scuturându-și apa de pe trup. Răcoarea aerului era bine-venită peste pielea lui înfierbântată. Auzi pe cineva alergând afară, pe hol, și clătină din cap gândindu-se că oamenii de aici erau atât de stranii. Ai fi zis că nu mai avuseseră niciodată parte de vreun bălci. Fără să se gândească, Marcus se întinse după prosopul care îl aștepta împăturat pe scaunul de lângă el.

Brusc, ușa camerei se deschise cu zgomot. Marcus îngheță, iar amintirile se întinseră din nou spre el, pline de dinți și de gheare. Multe nopți pline de durere începuseră așa. Preț de câteva clipe, redeveni acel băiat ghemuit în pat, auzind pașii grei ai tatălui său la ușă.

Cu inima bătându-i puternic, Marcus își dădu seama că Danni rămăsese ținută în prag, privindu-l cu ochi mari, plini de uimire. Uită de prosopul pe care îl ținea în mână în vreme ce o ținută pe Danni cu privirea, dezvăluindu-și întregul trup în fața ei. Nici unul nu zise nimic. Într-un final, aerul rece îi înfioră pielea și îl făcu să reacționeze. Își dădu seama că nu purta nimic și că o domnișoară nemăritată, indiferent cât de respectabilă ar fi fost sau nu, se holba la el.

Marcus își dresă glasul și se înroși. Își strânse prosopul în jurul taliei cum putea mai bine, rezistând tentației de a-și acoperi tot trupul. Voia ca Danni să îl vadă. Era nerezonabil din partea lui, dar simțea un imbold inexplicabil de-a o face să înțeleagă ce pierduse când fugise de el, după acel sărut. Voia ca Danni să înțeleagă totul despre el, și, într-un fel, spera ca asta să o sperie. Nu avea nevoie de cine știe ce fantezii ridicole de iubire.

Cu coada ochiului, Marcus văzu că roșul începuse să coloreze umbra neispititoare a obrazilor lui Danni. Se uita în jur, evitând să îl privească. Nesiguranța ei îi dădu încrederea de care avea nevoie ca să-și îndrepte spatele și să se supună cu totul privirii ei cercetătoare, deși se aștepta ca Danni fie să se retragă stânjenită, fie să țipe și să leșine. Prea puțini oameni îl văzuseră așa. Era cel mai bine păstrat secret al său.

– De ce ai simțit nevoia să-mi întrerupi baia, domnișoară Green? întrebă el, ridicând dintr-o sprânceană.

Danni se înroși și mai tare. Era clar că, în acele clipe, ar fi vrut să o înghită pământul.

– Am venit să te avertizez, spuse ea.

– Să mă avertizezi? În legătură cu ce?

– S-a întâmplat ceva groaznic, Marcus! Ne-au...

Vocea lui Danni se stinse. Privirea ei îi cerceta pieptul.

Marcus își ținu răsufierea, simțind un gust amar la gândul reacției care avea să urmeze fără îndoială. În mod previzibil, Danni făcu ochii mari, șocată. Marcus privea un punct imaginar, dincolo de umărul ei, nevrând să ia parte activă la ce se întâmpla. Făcu o grimasă, așteptându-se la un suspin plin de dezgust. În schimb, Danni se apropie și începu să-l mângâie, iar Marcus tresări puternic când degetele ei calde atinseră o cicatrice adâncă de la brâu. Instinctiv, Marcus se trase înapoi. Danni se îndepărtă, cu ochii încă mari. Își ținea mâna cu care îl atinsese de parcă ardea.

Marcus făcu o grimasă și trecu de partea cealaltă a căzii. Nu putea să respire. Nimeni nu îl atinsese vreodată. Nimeni nu le atinsese. Cicatricile erau dovada intimă a durerii pe care o îndurase. Se simțea vulnerabil, expus cum nu crezuse vreodată că ar putea ajunge. Cu ochii împăienjeniți, Danni îl cerceta în continuare. Marcus îi urmări privirea, dându-și seama la care cicatrice se uita după felul în care ochii ei își schimbau mărimea.

Când Danni vorbi în sfârșit, vocea ei era imposibil de blândă:

– Ce ți s-a întâmplat?

Marcus își întoarse capul, arătându-i obrazul cu cele mai puține cicatrici. Respiră adânc, regulat, liniștindu-și gândurile.

– Nu vreau să vorbesc despre asta, spuse el.

Danni se apropie, obligându-l să o privească. Marcus se trase înapoi, hotărât să se țină la distanță. Bestia dinăuntrul lui știa instinctiv că Danni nu avea să-i aducă până la urmă decât și mai multă suferință.

Marcus îi aruncă o privire încruntată, în semn de avertisment. Nu avea nevoie nici de mila, nici de îngrijorarea ei. Voia să uite. Voia să fie tratat ca orice altă ființă umană. Se întoarse cu spatele la ea, dându-și seama că și asta avea să vină ca un șoc. Ignoră

suspinul ei și îmbracă o cămașă proaspăt spălată, ascunzând imaginea pe care el însuși i-o prezentase. Spuse, cu vocea îngroșată de emoție:

– Unii oameni nu au privilegiul unei vieți fericite, domnișoară Green.

Marcus își încheie nasturii cămășii în tăcere. Din spatele lui nu se auzea nimic. „A plecat. Bine.” Umerii lui se relaxară.

– Ei bine, am venit să-ți spun că e posibil să fi fost descoperiți.

Marcus se încordă din nou. De ce nu plecase? Ar fi trebuit să fugă imediat ce prinsese ocazia. Să fugă de parcă ar fi fost urmărită de demonii iadului. Cum de planul lui dăduse greș?

Se întoarse spre ea, îmbrăcat doar în cămașă și cu prosopul încă în jurul taliei.

– Descoperiți?

– Mai ții minte călărețul care era să dea peste mine?

Marcus strânse pumnii și încuviință. L-ar fi ucis cu dragă inimă pentru ce făcuse.

– A fost trimis aici de amiral. Și e jos!

Marcus se strădui să-și păstreze calmul. Minte lui era mai surprinsă de lipsa ei de reacție decât de veste.

– Un singur călăreț nu înseamnă nimic. Nu face decât să caute indicii. Atâta timp cât Ginny nu e cu noi, suntem în siguranță.

– Nu, spuse Danni, clătînând din cap. Marcus, cineva ne-a văzut în acea noapte.

Marcus simți că i se strânge stomacul. Oare toate planurile lui erau menite să dea greș?

– Cine ne-a văzut?

– Nu știu, eu... Una dintre surori, poate? Sau chiar... Danni strânse pumnii, mijind dezgustată ochii. Phillip?

Marcus se încruntă. Îl credea în stare să-i trădeze. Mai ales că îl lăsaseră în drum, de unde oamenii amiralului l-ar fi putut culege foarte ușor.

– De-asta au descrierea noastră!

– Dar de unde știu că am plecat spre nord? N-ar fi căutat prin Londra mai întâi?

Danni se încruntă.

– Sunt sigură că una dintre fete ne-a văzut și a dat imediat alarma. E singura explicație pentru faptul că ne-au ajuns din urmă atât de repede. Iar dacă l-au descoperit pe Phillip, el le-a confirmat deja că sunt pe drumul cel bun.

– Phillip le-ar fi spus că Ginny nu mai e cu noi.

– Ursula a zis că bărbatul caută două femei, dintre care una roșcată, și un bărbat.

– Atunci a venit doar să cerceteze terenul. Încă n-a auzit de Banditul Verde.

Danni îi ignoră logica.

– Amiralul și Phillip îl urmează îndeaproape, sunt sigură. Ce ne facem?

Marcus se lăsă să cadă pe pat și își luă capul în mâini, gândindu-se la variantele pe care le aveau la dispoziție. Jos era băutura din belșug, așa că era puțin probabil ca vreunul dintre oaspeții hanului să raporteze un frate și o soră ca doi posibili fugari. Marcus nu avea de gând să fugă de la han dacă nu erau în pericol iminent. Aveau nevoie cu disperare de mâncare și adăpost. Dacă ar fi fost bănuți, probabil ar fi fost deja arestați.

Ceeace nu înțelegea, în schimb, era prezența lui Danni în camera lui. Ar fi trebuit să fugă. Să leșine sau măcar să țipe. În schimb, Danni îi vorbise la fel, de parcă n-ar fi văzut nimic neobișnuit. De parcă Marcus era un simplu om și atât. Nu o bestie. Doar un om. Nu o înțelegea.

– Marcus? Nu știu ce să facem, repetă Danni.

Marcus înghiți un nod, simțind că sentimentele amenințau să-l copleșească, și întrebă:

– Omul trimis de amiral mai e acolo?

– Servește masa la bar. Se pare că vrea să înnopteze aici.

– Bea?

Danni își mușcă buza de jos. Marcus simți un junghi de dorință ca reacție la gestul ei.

– Atunci nu văd de ce n-am rămâne aici peste noapte. Va dormi până târziu, iar noi vom pleca în zori. Marcus se opri, punându-și ordine în gânduri. Măine putem merge în sat și putem încerca să aflăm unde se ascund bandiții.

Danni se îndreptă spre ușa deschisă, spunând:

– Am auzit că ar avea o ascunzătoare în pădure, lângă locul unde se va ține bălciul. Voi încerca să găesc discret niște cai pentru noi. Așa va fi mai ușor și mai rapid să ajungem la Ginny.

În prag, Danni se opri și privi înapoi spre el. Flăcările din ochii ei îl surprinseră. Era atât de frumoasă.

– Și, Marcus, aș atârna cu drag în ștreang lângă tine dacă te-aș putea ajuta să-l ucizi pe cel care ți-a făcut cicatricile.

Apoi, Danni ieși și închise ușa în urma ei.

Și, în clipa în care ușa scoase ultimul zgomot înfundat, Marcus se îndrăgosti.

Capitolul 13

*Am cerut doar câteva haine noi de purtare;
Dar FRUMOASEI îi trebuia și-o FLOARE!*

Frumoasa și Bestia de Charles Lamb

Marcus șovăi când ajunse în fața prăvăliei numite „Modista Modernă”. Inspiră adânc aerul curat al dimineții. Habar n-avea ce naiba căuta aici așa devreme. Știa doar că își petrecuse întreaga noapte zvârcolindu-se în pat, hotărât să facă ceva drăguț pentru Danni – acea femeie enervantă de care nebunia îl împinsese să se îndrăgostească. Deși știa că nu putea fi vreodată a lui, voia ca Danni să fie fericită și să se simtă pe cât de bine era posibil. Spera deci că ea avea să primească singurul cadou care îi venise în minte – o rochie care să arate cum se cuvenea. Așa că se trezise înaintea cocoșilor și mersese până în satul din apropiere pe jos.

Cu palmele transpirate, Marcus respiră încă o dată și deschise ușa. De deasupra se auzi un clopoțel. Simțurile lui erau deja copleșite de materialele colorate, de mirosul discret de bumbac, dantelă, catifea și brocart. Studiind marfa expusă, își simți inima bătând mai repede. Peste tot se vedeau mostre de material și haine gata croite, pe manechine feminine. Fiecare rochie era

unică și fusese croită după moda de la Londra – sau cel puțin așa presupuse Marcus, fiindcă acum își dădea în sfârșit seama de cel mai mare cusur din planul său.

Nu știa mai nimic despre modă, mai ales despre moda pentru femei. Nici nu-și amintea când intrase ultima oară într-o sală de bal. Ura reuniunile, felul în care oamenii se holbau la el, îl bârfeau. Nu-i păsa de înalta societate, la fel cum nici acestea nu-i păsa de el. Nu putea spune de ce se gândise să-i cumpere o rochie lui Danni.

Era un idiot, asta era.

Chiar când se răsucea pe călcăie ca să evadeze, o voce caldă, blândă, îl opri locului.

– Bună dimineața! Cu ce vă pot ajuta, milord?

Marcus se întoarse din nou și ajunse față în față cu o femeie înaltă, de vârstă mijlocie. Zâmbetul ei orbitor și cu totul neașteptat îl făcu să clipească. Fusese, cu siguranță, o femeie frumoasă la vremea ei. Părul ei blond începuse să încărunțească, dar era prins într-o coafură elegantă și împletit cu margarete proaspăt culese. O rochie maronie, perfect croită, cu guler înalt, o acoperea de la gât până la picioare. Ochii ei înțelepți, căprui, străluceau pe chipul său aristocratic. Îl privea cu o acceptare calmă; nu era nici dezgustată, nici speriată de cicatricile lui. Chiar și cei mai pricepuți în a-și ascunde reacțiile aveau o tresărire infimă, o ezitare de o clipă, înainte să revină la o atitudine politicoasă. Această femeie, în schimb, avea o aură liniștitoare, ca de mamă, ceva ce Marcus nu mai simțise decât de la propria lui mamă – o femeie pe care abia și-o mai amintea.

– Milord? întrebă ea, cu o expresie de curiozitate politicoasă. Pot să vă ajut cu ceva?

Marcus se simți din nou cuprins de neliniște. Își strânse pumnii, simțindu-și palmele fierbinți, și își înghiți nodul din gât. Se simțea ca un tânăr nesigur acum, mai mult decât pe vremea când chiar fusese tânăr.

– Am... am venit să cumpăr o rochie.

Un zâmbet plin de blândețe lumină chipul femeii.

– După cum vedeți, avem câteva de vânzare. Poate îmi puteți spune ceva mai precis?

– Pentru o femeie.

– Sper că da, chicoti ea.

Marcus se înroși. Se simțea ridicol.

– Îmi puteți spune ce fel de femeie este?

Marcus deschise gura, apoi o închise la loc. Ce fel de femeie era Danni? Miji ochii amintindu-și de călătoria lor. Mârâi, apoi spuse grăbit:

– Enervantă, încăpățanată, îngâmfată, manipulativă... hotărâtă. Apoi, pe o voce blândă, șoptită: Puternică, deșteaptă, amuzantă, mult prea iubitoare și...

Simțindu-se dintr-odată stânjenit, Marcus tuși, își acoperi fața cu mâna și privi în altă parte.

– Și? îl îndemnă femeia cu un zâmbet misterios.

Marcus își dresă din nou glasul, simțindu-și obrajii înroșindu-se din nou.

– Și cea mai frumoasă femeie pe care am cunoscut-o vreodată.

– Ah, șopti croitoreasa cu o privire de cunoscătoare. E *acel* gen de femeie.

Marcus clipi surprins de faptul că fusese în stare să spună atâtea despre ea.

– La ce vă referiți când spuneți „*acel* gen de femeie“?

– Adevărata dumneavoastră iubire.

Marcus se foi, privind undeva deasupra creștetului ei. Deși recunoscuse asta față de el însuși, cu siguranță nu era pregătit să o recunoască cu glas tare în fața nimănui de – nici a lui Dani, și cu atât mai puțin în fața acestei străine. Încă nu-i venea să creadă că se comporta ca un idiot.

Femeia chicoti din nou. Marcus își dădu seama că era scundă, abia îi ajungea până la bărbie. Asemenea lui Caroline. Gândindu-se la sora sa, simți cum i se strânge stomacul. Știa că se comporta prosteste. Trebuia să o facă pe Ginny să se mărite cu el, pentru bani. Iar Danni urma să se căsătorească cu un bărbat alături de care să poată sta mândră și care să-i fie pe plac tatălui ei. Merita o astfel de fericire – pe care un bărbat ca el, care se ascundea de mulțimi și tresărea la zgomotele mai puternice, nu i-ar putea-o oferi.

Și chiar și acest viitor era în pericol dacă erau prinși. Marcus știa că și-ar petrece restul zilelor putrezind în închisoare sau, dacă era norocos, ar fi cruțat de chin ajungând în ștreang. Gândurile astea îi întăriră hotărârea de-a găsi rochia perfectă. Una care să o facă să-și amintească cu drag de el peste ani și ani.

– Haideti să vedem dacă putem găsi ce căutați.

Croitoreasa începu să se plimbe printre rafturi. Marcus ezită. Oare chiar se cuvenea să facă asta? Nu știa ce fel de rochii i-ar plăcea lui Danni. Sau dacă o rochie cumpărată de-aici i-ar fi bună. Poate ar fi fost mai bine să vină pur și simplu cu ea aici mai târziu.

– Marcus?

Marcus o privi surprins. Ochii ei senini și zâmbetul calm îl convinseseră să înainteze ca hipnotizat, urmând-o până într-un colț al magazinului unde erau expuse rochii gata croite.

Croitoreasa arătă spre un manechin pe care era expusă o rochie de un galben-auriu cu fundițe și panglici elaborate.

– Poate i-ar plăcea asta?

Marcus încercă să și-o imagineze pe Danni în acea monstruoasă, apoi clătină rapid din cap.

– Categorie nu.

– Am înțeles. Atunci asta, poate?

Croitoreasa arătă spre o altă rochie, expusă ceva mai departe de restul. Era din catifea vișinie, cu tiv de dantelă neagră. După părerea lui Marcus, nu arăta neapărat rău, dar era cu siguranță prea întunecată pentru Danni. Clătină din cap a doua oară.

– Hmm.

Croitoreasa ezită, încrucișându-și brațele și lovindu-și elegant bărbia cu degetul arătător. Marcus începu să se foiască, simțindu-se din nou stânjenit. Probabil nu avea nimic potrivit. Probabil nu avea cum să găsească o rochie care să-i placă lui Danni. Poate ar trebui să caute alt magazin și să o ia de la capăt.

Gândul îl făcu să pălească.

– Aha! exclamă brusc croitoreasa.

Surprins, Marcus își simți inima bătându-i mai repede, și nu din cauza gândurilor neliniștitoare. Respirând adânc, încercă să se liniștească și făcu efortul de-a se concentra asupra prezentului

în timp ce croitoreasa dispăru după teighea. Profitând de singurătate, Marcus închise ochii.

„Gânduri liniștitoare“, își spuse.

În minte îi apără dintr-odată imaginea lui Danni. Își aminti ochii ei calzi, de culoarea caramelului. Palma ei moale, care îi mângâiase pieptul. Parfumul ei discret, hipnotizant, de apă de trandafiri. Își simți mușchii relaxându-se. Inima îi bătea normal acum, și fu cuprins de o liniște cum nu mai simțise niciodată.

– Cred că asta i se va potrivi perfect, Marcus, șopti croitoreasa.

Vocea ei blândă îl trezi din reverie. Deschise ochii și văzu că femeia revenise lângă el. Se încruntă; avea ceva care îl neliniștea. Înainte să-și dea seama despre ce anume era vorba, croitoreasa îi arătă o rochie. Marcus clipi ca să vadă mai bine și simți dintr-odată că i se taie răsufierea.

– Asta, murmură el, închipuindu-și-o deja pe Danni îmbrăcată cu ea.

– Mă gândeam eu, spuse femeia cu un aer triumfător. Vrei și furourile și ceva mai puțin formal, poate?

– Vă rog, răspunse Marcus, care nu-și putea lua ochii de la rochie.

– Minunat.

Croitoreasa dispăru din nou, apoi reapăru câteva clipe mai târziu cu un pachet atent învelit.

– Puteți trimite factura la...

– Nu e nevoie. Consider-o un cadou.

– Dar...

– Sper că îți vei găsi în sfârșit fericirea, Marcus.

Bărbatul deschise gura, descumpănit să audă așa ceva, dar femeia dispăru iarăși după teighea. El închise gura cu zgomot. „Ce femeie stranie“, se gândi el, ieșind din magazin fără să mai spună nimic.

Abia când ajunsese la jumătatea drumului, își dădu seama de un lucru și mai ciudat.

Femeia îi spusese pe nume, dar el nu se prezentase.

Razele soarelui de dimineață se strecurau prin fereastra micuță. În lumina zilei, camera nu părea prea impresionantă.

Pereții erau văruiți simplu, albi în partea de sus, pătați în partea de jos. Culorile se scurseseră în podeaua crăpată.

Și saltelele erau groaznice, paie cu o mână de fulgi și atât. Dacă Danni i-ar fi semănat lui Annabel, ar fi făcut scandal și ar fi refuzat să doarmă aici. Ea fusese dintotdeauna cea mai pragmatică dintre ele două. Încă din copilărie, Danni fusese ancora de care avea nevoie Annabel, iar Annabel fusese o sursă infinită de distracție cu talentul ei pentru lucruri dramatice și cu felul în care obișnuia să intre în încurcături. Ce n-ar fi dat ca Annabel să fie și ea aici.

Danni aștepta nerăbdătoare, așezată pe marginea patului care scârțâia, cu genunchii la piept. Purta o rochie curată și călcată. Cizmele ei vechi erau lustruite, și se încălțase. Părul ei fusese pieptănat și împletit cu aproape o oră în urmă. Tava pe care îi fusese adus micul dejun era goală și pusă într-un colț. Era gata să plece, dar nu avea nici o tragere de inimă.

În noaptea trecută adormise greu și nici nu se odihni bine. De fiecare dată când închidea ochii, imaginea trupului gol al lui Marcus îi răsărea din nou în minte, cu cicatricile albicioase care îi brăzdau pielea. Stătuse drept în fața ei, mândru, provocând-o parcă să nu fie pur și simplu o altă domnișoară pretențioasă din Londra, să-l accepte așa cum era, fără milă, fără nici un reproș.

Danni se înroși amintindu-și de incidentul din camera lui. Fusese atât de îngrijorată după ce aflase că amiralul trimisese pe cineva, că nici nu se gândise să bată la ușă. Văzuse... ei bine, văzuse totul. Nu era cu totul în necunoștință de cauză când venea vorba despre trupul unui bărbat. Mama ei îi spusese mai mult decât altele, iar Annabel îi răspunsese la toate întrebările.

Știa deja că Marcus era un bărbat masiv, dar trupul lui gol o copleșise. Era atât de înalt, atât de masculin, de suplu și de puternic. Felul în care mușchii i se încordau sub piele cu fiecare mișcare o fascinasă. Copleșită de forța pe care el o emana, nu remarcase la început rețeaua de cicatrici care îi acopereau tot trupul.

Marcus identificase cu precizie clipa în care Danni le observase. Își îndreptase spatele, expresia îi devenise mai detașată și sfidătoare. Se așteptase ca Danni să se întoarcă cu spatele sau să se arate dezgustată. Iar Danni înțelegea de ce Marcus gândea așa. Era absolut sigură că alte femei din înalta societate ar fi avut

exact acel gen de reacție, dar se simțise totuși jignită că Marcus o credea la fel. Și furioasă. Nu se cunoșteau de prea mult timp, însă Danni știa că aparențele ascundeau multe lucruri. Oare Marcus nu înțelesese deja că Danni nu îl considera respingător?

Nu era malefic, nici crud. În ciuda faptului că făcuse lucruri abominabile cu sânge rece, Danni știa că inima lui era caldă. Atitudinea lui furioasă, defensivă, era doar o cochilie dură, dar fragilă și ușor de spart. Știa că dedesubt se ascundeau durere și neîncredere. Iar acum înțelesese și de ce.

Până și faptul că pornise în grabă după ce Ginny le fusese răpită dădea la iveală adevăratul lui caracter. Dacă nu i-ar fi păsat decât de averea ei, s-ar fi întors pur și simplu în Londra și și-ar fi ales o altă mireasă pe care să o răpească. Nu o lovise niciodată pe Ginny, nici după ce ea îl lovise cu pumnii și cu picioarele fără nici o rețineră.

Iar apoi mai era și acel sărut. Marcus fusese atât de blând, îi evocase atâta pasiune prin acel simplu contact. Nimeni care o putea face să se simtă atât de prețuită n-ar fi putut fi un om rău. Danni știa că avea capacitatea de-a intui caracterul cuiva. Făcea parte din afacerea ei să-și dea seama dacă cei pe care îi ajuta să fugă împreună se iubeau cu adevărat.

Danni credea din toată inima că Marcus era un uriaș blând ale cărui fapte reprobabile aveau o justificare. Un motiv pe care intenționa să îl afle astăzi, indiferent ce trebuia să facă pentru asta. Nu mai voia să facă nici un pas până nu înțelegea ce naiba se petrecea.

Își sprijini bărbia pe genunchi și oftă. Ce fel de om ar fi putut răni un alt om atât de groaznic? Cicatricile erau vechi, șterse, albicioase. Marcus se alesese cu ele cu mulți ani în urmă. În copilărie?

Gândul că Marcus fusese rănit atât de grav o înfurie. Simți lacrimi în ochi imaginându-și cât de dureroase trebuie să fi fost acele lovituri. Trăise probabil aproape toată viața cu groaza unei noi bătăi. Cum ar fi putut scăpa cu sufletul neatins după așa ceva?

Danni își aminti cum îi tremurau mâinile. Zgomotele neașteptate îl făceau să tresară. Acum era cu ea, și-n clipa următoare

mintea lui dispărea undeva, în ceața amintirilor. În sfârșit, totul începea să capete sens.

Marcus era probabil bătut de amintirea momentelor în care se alesese cu acele cicatrici. Simțea probabil o teroare copleșitoare, cu care se lupta zi de zi. Avea ceva care să-i amintească fizic de ele de fiecare dată când se privea, când se dezbrăca, când se vedea în oglinzi sau când observa cum oamenii din jur îl priveau cu teamă și dezgust...

Danni își înghiți nodul din gât. Tatăl ei îi povestise despre soldați care se întorceau din război atât de traumatizați de lucrurile prin care trecuseră, că nu mai erau în stare să scape de amintiri. Acum încerca să treacă o lege în parlament prin care familiile acelor soldați să primească ajutor. Majoritatea veteranilor ajungeau la Bedlam, fiindcă mințile lor erau prea instabile ca să le permită să trăiască în lumea civilizată.

Danni privi spre ușă. Oare cum reușea Marcus să funcționeze? Nu se mai putea gândi la viața lui fără să se simtă copleșită de o disperare cruntă.

Cineva bătu încet la ușă. Danni oftă, își înăbuși gândurile și se duse să deschidă. De partea cealaltă era Marcus, îmbrăcat în hainele de drum, cu o expresie sfidătoare.

-Așa se face când vrei să intri într-o cameră, domnișoară Green.

Danni se înroși și făcu o grimasă. Noaptea trecută, când nu putuse dormi, se hotărâse să-și ceară scuze. Acum însă, privindu-i expresia precaută, nu știa ce să spună. Știa că nu se cuvenea să se arate compătimitoare. Marcus era prea mândru și nu avea nevoie de mila ei. Oare era mai bine să se prefacă pur și simplu că nu se întâmplase nimic? De parcă nu-i păsa de el? Fiindcă Danni nu se mai putea prefăca că nu-i pasă.

Marcus îi răpi alegerea oferindu-i un pachet. Hârtia maronie îi foșni în mâini. Danni începu să se joace cu sfoara subțire și albă cu care era legat.

- Ce e asta?

- Un pachet.

Privirea ei suspicioasă îl făcu să zâmbească provocator.

- Serios, ce e? întrebă Danni.

Marcus își dresese glasul, neliniștindu-se brusc.

– E un cadou.

Danni făcu ochi mari și i-l întinse printr-un gest reflex.

– Nu pot accepta asta, spuse ea.

– De ce naiba nu? întrebă el, privind-o jignit, de parcă nu-i venea să creadă.

– Nu se cuvine ca o domnișoară să primească daruri de la un gentleman.

Marcus făcu o grimasă și își încrucișă brațele.

– Ei bine, eu nu sunt un gentleman.

Danni strânse la piept pachetul moale. Încă ezita.

– Cel puțin fă-mi favoarea să-l deschizi înainte să mi-l dai înapoi, spuse Marcus cu o blândețe neașteptată.

Danni își mușcă buza de jos, dar curiozitatea ei se dovedea mai puternică. Rupse hârtia și văzu o bucată de material trandafiriu. Surprinsă, desfăcu pachetul cu totul, dând la iveală cea mai frumoasă rochie pe care o văzuse vreodată. Muselina era atât de fină, că îi aluneca printre degete, căzând în falduri elegante. Fusta era decorată cu trandafiri brodați cu delicatețe, de un roșu aprins. Sub bust era o panglică albă de satin, iar mânecile și gulerul erau tivite cu dantele. Era pur și simplu frumoasă.

Surprinsă de generozitatea lui, Danni se simți cuprinsă de un val de căldură. Deși se lupta zi de zi cu demonii din mintea lui, Marcus îi ascultase totuși plângerile, știa că nu avea cu ce să se îmbrace și hotărâse să o facă să se simtă mai bine. Îl privi în ochi, simțindu-se pe punctul de-a izbucni în lacrimi.

Marcus ținea la ea. Pentru prima oară de câțiva ani încoace, Danni se simțea specială. Uitase cât de mult putea însemna un dar. Annabel și Hu o credeau o ființă practică și independentă, și, deși Danni ținea atât de mult la ei, darurile lor reflectau asta. Tatăl ei era prea ocupat ca să-i mai dea atenție, deși Danni încerca să-l facă fericit. Nici măcar viitorul ei logodnic nu-i oferise vreun dar în semn de afecțiune.

Lacrimile din ochii ei amenințau să se reverse. Danni strânse rochia la piept, surprinsă de forța sentimentelor care o învăluiseră. Un străin, cineva pe care s-ar fi convenit să-l urască, îi făcuse un cadou. O rochie de culoarea trandafirilor.

Marcus o privi panicat.

– Plângi. Nu-ți place!

Apoi se întinse să-i ia rochia. Ignorând ceea ce s-ar fi convenit să facă, Danni descoperi că nu voia să renunțe la ea.

– Nu!

Marcus îngheță.

– Îmi place. Chiar îmi place. D... doar... Mulțumesc foarte mult.

Fără să se gândească, Danni îl luă în brațe, cu rochia între ei. În clipa în care îl atinse, parfumul lui caracteristic de miros de denii îi umplu plămâni. Inima începu să-i bată mai repede. Era atât de fericită.

Încet, ezitând parcă, brațele lui solide se ridicară și o cuprinseseră. Instinctiv, Danni își lipi capul de pieptul lui. Inima lui bătea rapid, regulat, iar Danni îi simțea căldura pe obraji. Niciodată nu se mai simțise atât de apropiată de cineva.

– Mulțumit, îi șopti ea încet, cu fața îngropată în cămașa lui.

Brusc, Marcus se trase înapoi. Avea obraji înroșiți și era vizibil stânjenit.

– Da, ei bine. Își ridică privirea, își dresese glasul, apoi o privi din nou. Vrei să ne întâlnim jos după ce te schimbi?

Danni încuviință fără nici un cuvânt, ștergându-și lacrimile, și dispăru înapoi în cameră.

Privi rochia împăturită. Încă un motiv să creadă că acest bărbat nu era un monstru, așa cum îl credea restul lumii. Îi păsa. O ascultase. Înțelegea.

Și când te gândești că intenționase să afle de ce voia să o răpească pe Ginny. Să nu mai facă nici un pas până când Marcus nu își explica acțiunile. Danni era prinsă în capcană. Avea încredere în el. Știa că, în cele din urmă, Marcus avea să-i spună – așa cum îi arătase ce era în sufletul lui atunci când îi dezvăluisese trupul gol. Când avea să se simtă pregătit, Danni știa că el avea să-i răspundă la toate întrebările.

Danni își scoase repede hainele în care dormise și îmbracă lenjeria pe care o găsi sub rochie. Pentru prima oară după câteva zile, se simțea îmbrăcată așa cum se cuvenea. Se simțea peste măsură de ușurată. Lumea nu mai avea de ce să se holbeze la ea. Deși își dorea să poarte rochia trandafirie, nu se putea hotărî

să o îmbrace. Era prea frumoasă ca să o strice prin noroiul de la țară. În schimb, îmbracă rochia albastră, simplă, pe care o găsi dedesubt.

Danni împachetă rochia trandafirie ca pe o vază scumpă și o ascunde în săculețul ei. Apoi ieși în hol și coborî la parter. Oamenii din sat începuseră deja să sosească în pâlcuri, iar băutura curgea neîncetat. Când îi văzu apropiindu-se, amazoana de la bar o recunoscu pe Danni și zâmbi în semn de bun venit.

– Bună dimineața, Ursula. Deja ești ocupată? întrebă Danni, înclinând din cap spre bărbații care se adunaseră în jurul unui butoi cu bere.

– Ah, da! Întotdeauna e așa în perioada asta. Dorești ceva pentru dumneata și pentru lord, domnișoară?

– Am aranjat noaptea trecută să primim doi cai.

– Bineînțeles, zise Ursula zâmbind. Îi spun imediat grăjdarului că sunteți gata.

Danni se întoarse și cercetă încăperea, încercând să-l găsească pe bărbatul trimis de amiral. Nu-l văzu, dar asta nu însemna că nu era prin preajmă.

– Marcus?

Danni îl prinse de braț. Marcus îi aruncă o privire șovăitoare simțind-o alături, însă Danni refuză să-i dea drumul, temându-se că Marcus ar interpreta asta ca pe un refuz, lucru la care fără îndoială că se aștepta.

– Căi ar trebui să fie gata.

Marcus se încruntă, zăbovind cu privirea asupra degetelor care îl apucaseră de braț, apoi expresia îi deveni mai dărză. Încuviință și îi îndepărtă blând mâna de pe braț, prelungindu-și atingerea puțin mai mult decât era nevoie. Apoi se îndreptă spre ieșire. Danni strânse pumnii. Marcus fusese atât de generos cu ea, iar acum, dintr-odată, se comporta de parcă îi greșise cu ceva. Crezuse că ajunseseră la o înțelegere, un fel de prietenie. Altfel, de ce i-ar fi cumpărat o rochie?

Îl urmă. Odată ieșiți în curte, Danni îl găsi la intrarea în grajduri, urcat deja pe o iapă maronie. Iapa își dădu coama pe spate în timp ce Marcus se așeza mai bine în șa, apoi trase nerăbdător de frâie.

Danni se grăbi să se urce în șa, refuzând să se lase ajutată. Odată așezată confortabil, începu să-și mângâie calul auriu pe grumaz. Calul pufni leneș, lovind cu copita în pământ, și o privi cu ochii lui blânzi, docili, de parcă o implora să-l mai lase să se odihnească. Cu coada ochiului, Danni îl văzu pe Marcus zâmbind discret.

„Bineînțeles că el și-a luat calul cel mai interesant.“

Danni primi frâiele calului de la un grăjdar și îi zâmbi exagerat de dulce lui Marcus.

– Poți să călărești iapa jumătate de drum, spuse ea. Apoi vom schimba caii între noi.

Marcus zâmbi și mai larg, iar farmecul lui îi domoli furia lui Danni.

– Nici o șansă.

Apoi își lovi iapa cu călcăiele, și aceasta porni în viteză, fără să ia în seamă mulțimea strânsă în curte. Blestemând în șoaptă, Danni o luă după el, știind prea bine că micul ei cal nu-l putea ajunge.

Nu-și vorbiră aproape deloc după ce părăsiră hanul, dar tăcerea lor era relaxată, nestânjenitoare. Se întoarseră cu grijă de câteva ori prin pădure, ca să se asigure că nu erau urmăriți, și ajunseră la locul unde urma să se țină bălciul în mai puțin de o oră. Marcus coborî din șa, iar Danni se grăbi să-i urmeze exemplul.

– Cred că trebuie să explorăm satul, spuse el în șoaptă. Poate găsim vreun indiciu despre ascunzătoarea bandiților sau despre locul în care au dus-o pe Ginny.

Danni încuviință, urmărindu-l pe Marcus plimbându-se relaxat printre tarabe. Făcu și ea la fel, trăgând cu urechea la discuțiile dintre cumpărători. Hainele vesele ale sătenilor, ornate cu panglici și cu paiete, înveseleau atmosfera ca niște steaguri colorate. Bijuterii de toate culorile și cu tot felul de pietre prețioase străluceau în soarele de dimineață. Înainte, Danni ar fi avut și timpul, și banii necesari pentru a se bucura de o zi atât de festivă și a-și cumpăra tot ce dorea. Astăzi însă, cu nervii la pământ, nu se gândi decât că pierdeau vremea, în timp ce biata Ginny aștepta să fie salvată. În plus, riscau ca trimișii amiralului să îi descopere aici.

Ce bine ar fi fost să afle repede ce voia să știe!

Când se întâlni cu Marcus la următoarea tarabă, acesta spuse:

– Mă întorc imediat. Uită-te puțin prin jur și fii cu băgare de seamă.

Apoi îi aruncă frâiele calului și dispăru în mulțime, care se despărți imediat să-i facă loc, imediat ce oamenii îi observară cicatricile.

Danni îl privi îndepărtându-se și trase caii afară din mulțime. Rămase să-l aștepte lângă o tarabă unde se vindeau plăcinte cu carne. Tocmai termina de mâncat o a doua plăcintă, când simți brusc un val de teamă că Marcus ar fi putut fi prins și i se făcu rău. Când Marcus se întoarse în cele din urmă, ducând un alt pachet învelit strâns sub braț, ochii lui părură să se lumineze când privirile li se întâlniră, și Danni oftă ușurată. Nu se putu abține să nu-l tachineze puțin, așa că își întinse mâinile spre el și întrebă:

– Pentru mine?

– Nu, pufni Marcus.

– Bine! Am înțeles. Mi-ai dat speranțe, doar ca apoi să mi le năruți.

– Nu vreau să te răsfaț, micuțo.

Danni zâmbi slab. Conversația îi făcea plăcere. În sinea ei, era bucuroasă că Marcus nu-i cumpăraseră alt cadou. Pur și simplu nu s-ar fi convenit să accepte.

– Insinuezi că vor mai fi și alte daruri.

– Posibil, zise el amuzat, dacă nu-mi pui prea mult răbdarea la încercare.

Danni își înclină exagerat capul, privind pachetul cu subînțeles.

– Atunci ce e?

– Mâncare.

– Ah, spuse Danni, încercând să-și stăpânească dezamăgirea fiindcă sperase că obiectele dinăuntru erau mai interesante. Dar tocmai am mâncat plăcinte cu carne.

– Veți fi încântată de ce ți-am cumpărat când ți se va face foame.

Ai aflat ceva despre Ginny?

– Nu. Tu?

Marcus se încruntă.

– Sătenii par să-i admire pe bandiți, nu să-i condamne. Banditul Verde e o legendă prin părțile locului. Unul dintre vânzători mi-a zis că el și ai lui își fac tabăra undeva înspre nord, dar nimeni n-a vrut să-mi dea mai multe detalii. Poate mai târziu, după ce începe să curgă băutura, vom afla mai multe, dar eu nu vreau să aștept. Mulțimea se îngroașă cu fiecare clipă. Hai să călărim spre nord, poate găsim vreun indiciu.

Danni încuviință, observând pentru prima oară că Marcus avea fruntea acoperită de sudoare și că mâinile îi tremurau. Își linse nepoliticos buzele și degetele ca să termine plăcinta cât mai repede, apoi sorbi un pic de vin cu apă.

– Acum ce-am mai făcut? oftă ea.

Marcus nu răspunse, iar Danni văzu că o urmărea fascinat cum își lingea degetele. Focul din ochii lui îi reaprinse pasiunea. Își aminti din nou săruturile dintre ei și își înghiți nodul din gât. Rămase cu plăcinta în mână, amintindu-și cum îl văzuse în seara dinainte, cu părul lung și umed căzându-i pe spate.

Marcus întinse mâna. Cufundându-se în ochii lui, Danni se apropie de el. Inima ei începu să bată cu putere și fu străbătută de fiori anticipând atingerea lui. Voia doar să-i simtă din nou căldura trupului, să se lipească de el, să nu-i mai dea drumul. Să-și treacă degetele prin părul lui blond și des. Să-i lingă gropița din mijlocul buzei.

– Danni, șopti Marcus, iar răsufierea lui îi atinse fața, făcându-i coapsele să tremure.

Lumea părea să se învârtă cu ea.

Apoi, un cot o lovi în spate. Danni se împiedică, scăpându-și plăcinta. Marcus o prinse, scoțând un mârâit furios. Cel care o lovise și însoțitorii lui râdeau, iar unul spuse în bătaie de joc:

– Hanul e ceva mai departe!

Danni se înroși ca focul. Fusese educată de când era mică să se comporte cum se cuvenea în orice situație. Contele o aștepta acasă, iar Ginny trebuia să fie salvată. Ce se întâmplase oare cu ea de când acest bărbat îi vorbise pentru prima oară?

Retrăgându-se din brațele lui Marcus, Danni observă zâmbetele batjocoritoare ale mulțimii, privirile dezaprobatore, căutăturile șocate. Se întoarse spre Marcus, căutând un chip care

să nu o judece. Expresia lui era împietrită. Prea târziu, Danni își dădu seama că Marcus s-ar fi putut crede respins din nou din cauza reacției ei. Se întoarse cu spatele la ea și porni cu pași mari pe cărarea care se îndepărta de bălci.

Panicată, Danni prinse caii de frâie și îi trase după ea, grăbindu-se să-l ajungă din urmă. Poate era mai bine ca Marcus să fie furios pe ea. Nu puteau avea nici un viitor împreună. Era necesar să se concentreze pe salvarea bieteii Ginny.

– Marcus, mergi mai încet.

Marcus se opri, dar, când Danni ajunse lângă el, își dădu seama că nu o făcuse pentru ea. Se ascunse repede după un colț, trăgând-o brutal după el. Precaut, scoase capul de după colț și îl studie pe bărbatul care încerca să vândă un șal la una din tarabele croitoreselelor.

– Recunoști șalul?

Era violet-închis, cu marginile brodate cu portocaliu aprins. Danni nu trebuia să se apropie mai mult ca să știe că broderia înfățișa frunze de laur.

– E al lui Ginny. Iar el e banditul cu care m-am luptat, spuse Danni. Cel care mă voia pe mine, nu pe Ginny.

– Exact. Haide să-l urmărim.

Lui Danni nu-i venea să creadă că avuseseră asemenea noroc. Ginny trebuia să fie prin preajmă. Și, se gândi cu amărăciune Danni, dacă trimisul amiralului era și el prin apropiere, Ginny urma să fie din nou în siguranță în cel mai scurt timp.

Dar ce avea să se întâmple cu Marcus?

Danni îi studie expresia concentrată. Dacă Ginny îi spunea tatălui ei despre el, cu siguranță Marcus avea de suferit mult, dacă nu cumva urma să fie direct spânzurat pentru ce făcuse. Ea nu putea suporta un asemenea gând.

– La naiba!

Înjurătura mânioasă a lui Marcus se risipi în aer în clipa când banditul se furișă printre tarabe. Se grăbiră să-l urmărească, dar mulțimea îi cuprinse din toate părțile. Când reușiră să scape, ajunseseră într-o mică poiană înconjurată din toate părțile de copaci. Marcus alergă în zadar în toate părțile, căutând urme care să ducă mai adânc în pădure. N-aveau de unde să știe nici

măcar dacă banditul plecase de la bălci. Se despărțiră și îl căutară din nou, dar în cele din urmă se văzură nevoiți să accepte că îi pierduseră urma.

Danni privi deznădăduită copacii din depărtare. Undeva, în pădure, Ginny era prizonieră. Brusc, simți un nou val de vinovăție. N-ar fi trebuit să fie atât de fericită că nu trebuia să aleagă încă între cei doi.

Capitolul 14

*Ordinele și dorințele, din câte se vedea,
Sporeau cu fiecă clipă... FRUMOASA se temea;
Și-a ei tăcere supusă avea să le stârnească
Pe surorile-i invidioase să o nedreptățească.*

Frumoasa și Bestia de Charles Lamb

În loc să părăsească satul și toate pericolele care-i pândeau acolo, cei doi se hotărâră să se întoarcă la han.

Danni înțelegea logica lui Marcus. Era periculos să pornească singuri prin pădure și probabil că n-ar fi găsit oricum nimic. Ar fi riscat să se rătăcească sau să dea nas în nas cu bandiții. Noaptea se lăsa devreme, și, dacă nu ar mai avea timp să se întoarcă la han, ar fi nevoiți să petreacă încă o noapte stânjenitoare unul în compania celuilalt. În plus, era foarte posibil ca bandiții să nu părăsească satul până după festival. Mulțimea adunată le oferea o țintă perfectă: puteau fura din buzunare sau puteau jefui călătorii care veneau sau plecau din sat.

Marcus și Danni aveau de gând să se întoarcă la bălci a doua zi, pregătiți să-l descopere și să-l urmărească pe bandit până la ascunzătoarea lor. În plus, din moment ce nu-l mai văzuseră nicăieri pe trimisul amiralului, era la fel de posibil ca acesta să fi plecat deja mai departe. Fuseseră în siguranță la hotel o noapte și, argumentă Marcus, era foarte probabil ca și a doua noapte

să le fie la fel de liniștită. Așa că, în ciuda faptului că inamicii lor ar fi putut poposi la același han, stabiliră să meargă totuși acolo.

Ajunseră înapoi abia spre seară. Hanul părea un loc foarte popular. Aerul serii era plin de voci și de râsete. Cineva aprindea felinarele, unul câte unul. Grăjdarii alergau de colo-colo ca să aducă lucruri pentru oaspeții lor. Un băiat se apropie ca să le ia frâiele și să le preia caii pentru a-i duce la grajd. Coborând din șa, Danni avea de gând să comenteze că Marcus nu o lăsase deloc să călărească iapa, dar expresia lui era atât de mohorâtă, că Danni își stăpâni pornirea și rămase tăcută, căci Marcus părea să se uite în direcția din care venea tărăboiul cu o căutătură ce putea fi descrisă drept criminală.

În clipa în care Danni deschise ușa, mulțimea o copleși. Erau chiar mai mulți oaspeți decât în seara trecută, iar zarva era de nesuportat. Toată lumea țipa ca să se facă auzită peste și râsete furtunoase izbucneau din când în când dinspre butoiul cu bere aflat într-un colț. Miasma de transpirație și băutură învechită îi asaltă simțurile, făcând-o să se tragă înapoi. Își trase sufletul o clipă, pregătindu-se să se aventureze înăuntru. Apoi observă că Marcus rămăsese în urmă, mai încruntat ca niciodată. Stătea chiar lângă ușă, privind mulțimea dinăuntru, palid ca un mort. Respira rapid, sacadat. Măinile îi tremurau puțin, și se sprijini de perete de parcă îl luase amețeala.

Era limpede că nu fusese o idee bună să revină la han. Ce bine ar fi fost să se poată întoarce în timp! Ar fi căutat-o în continuare pe Ginny, poate chiar ar fi găsit-o, și acum ar fi fost în drum spre Gretna Green. Danni scoase un geamăt. Dar, dacă ar fi găsit-o pe Ginny, ar fi avut mult de furcă încercând să-l convingă pe Marcus să-și schimbe planurile. Pentru că nimic din viața ei nu putea fi prea simplu.

Marcus se clătină vizibil. Danni îl atinse ușor.

– Nu te simți bine? Putem pleca de aici, dacă vrei.

Privirea lui iritată o făcu să se mai liniștească. Învățase să-i descifreze expresia. Marcus își masca teama prefăcându-se furios, ceea ce era în regulă pentru Danni. Își lăsă mâna să cadă, cu o grimasă dezgustată.

– Știi, m-am săturat să te uiți mereu urât la mine și să-mi reproșezi tot felul de lucruri.

Ochii lui se mijiră, dar teama îi dispăru pe măsură ce se înfură tot mai mult. Văzându-i transformarea, Danni zâmbi.

Marcus mârâi.

– Bine, pufni Danni. Poartă-te ca un copil în continuare. Eu voi găsi o altă intrare. Nu vreau să mă frec de toți străinii.

Danni nu știa dacă Marcus avea să o urmeze, dar trânti ușa și porni spre grajduri. Tensiunea din umeri îi dispăru ca prin minune când îi auzi pașii în urma ei. Se simți îmboldită să se uite cu îngâmfare peste umăr, dar zâmbetul i se lăți pe chip. Marcus se comporta exact așa cum voise ea. Nu era sigură de ce nu încercase o asemenea tactică și cu alte ocazii. De când Marcus intrase la ea în librărie, Danni avea impresia că nu mai judeca la fel ca înainte.

Danni se apropie cu pași sprinteni de un băiat de la grajduri. Acesta se întoarse surprins spre ea, dar făcu ochi mari când văzu cine o urma. Era Marcus, desigur. Simți un val de emoție. Marcus era doar un om obișnuit.

– Cu ce te pot ajuta, domniță? Întrebă timid băiețandrul.

– Speram să ne arăți o altă intrare în han, vrei? E mult prea aglomerat înăuntru și aș prefera să n-am de-a face cu o adunătură de bețivi.

– Sigur! Poți intra pe la bucătărie, ușa e în spate.

– Mulțumesc.

Danni îi zâmbi grăbită, apoi porni în direcția indicată. Pașii din urma ei continuă până când cei doi ajunseră la ușa bucătăriei, care era lângă o grădină cu ierburi.

Brusc, Marcus trecu înaintea ei, blocându-i drumul. Danni se trase înapoi și își încrucișă sfidătoare brațele. Marcus se încruntă la ea câteva clipe, apoi vorbi. Vocea lui era joasă și nu prevestea nimic bun.

– Știu ce faci și nu-mi place, domnișoară Green.

Danni se posomorî dintr-odată. Crezuse că-l putea ajuta să treacă peste un moment neplăcut fără să-i rănească mândria. Își lăsă brațele să cadă pe lângă corp și ridică surprinsă din umeri.

– Habar n-am despre ce vorbești. Te rog să te dai la o parte.

- Habar n-ai? Nu mă insulta. Știi că nu-mi plac locurile aglomerate.

- Nu e greu de ghicit. Făcuseși ochii mari și îți tremurau mâinile. Ieri-seară abia așteptai să scapi din tavernă.

- Dă-mi voie să clarific un lucru, mărâi el. Nu vreau și nici nu am nevoie de ajutorul tău. M-am descurcat înainte să te cunosc și mă voi descurca și după ce ne despărțim, odată ce pornim din nou spre Gretna.

Danni se trase înapoi de parcă fusese plesnită. Deci asta era problema. N-ar fi trebuit să se mire. Își îndreptă brusc spatele și strânse din dinți. Marcus era hotărât să-și ducă planul nebunesc la îndeplinire. Avea de gând să oblige o fată îngrozită să se mărite cu el. Și plănuia să nu o mai vadă niciodată pe Danni.

Știa că, dincolo de învelișul lui dur, se ascundea o inimă blândă, plină de compasiune, dar Marcus era totuși o bestie. Încă voia să o oblige pe Ginny să se mărite cu el ca să profite de averea ei. Ideea în sine făcea ca inima să i se strângă dureros. Ochii i se umplură de lacrimi. Privirea lui Marcus era impasibilă, iar expresia lui era imposibil de citit. Se închisese din nou în sine.

- De ce ai nevoie de banii ei, Marcus? Chiar ești așa falit cum spun ziarele?

Marcus își îndreptă și el spatele. Privirea lui era imposibil de descifrat și, mai rău, lipsită de orice emoție. Nu avea de gând să răspundă. Danni înțelese că probabil nu avea să-i afle niciodată motivele. Ei bine, atunci nici nu mai avea de gând să-și facă griji pentru el. La început îl ajutase cu gândul de-a da alarma în clipa în care Marcus părăsea Londra. Apoi, în pădure, se temuse și pentru el, și pentru Ginny. Acum însă nu-i mai păsa. Dacă Marcus voia să-i dezvăluie secretul în fața înaltei societăți, așa cum o amenințase, atunci n-avea decât. Din acea clipă, Danni se hotărî să nu-și mai facă griji decât pentru Ginny.

- Dacă ai de gând să te „descurci” încercându-ți grijile cu băutura, atunci te poftesc să intri prin tavernă. Ai destul alcool la dispoziție acolo. Eu intru pe aici. Te rog să te dai la o parte.

Marcus rămase țintuit locului, fără să scoată vreun cuvânt.

Clipind, cu lacrimile curgându-i pe obraji, Danni șuieră printre dinți:

- Marcus Bradley, dacă nu te dai la o parte în clipa asta, nu răspund de ce-am să-ți fac.

Marcus zâmbi privind-o din cap până-n picioare. Danni își dădu seama că nu-i luase în serios amenințarea. Văzu că o desconsidera și încercă din răputeri să nu plângă. Nu-i venea să creadă că Marcus nu prețuia deloc efortul ei sincer de a-l ajuta. Se înșelase atât de amarnic în privința lui. Atât de amarnic.

Înfuriindu-se, Danni decise să-și ducă amenințarea la îndeplinire. Strânse din dinți, își trase piciorul stâng înapoi și îl lovi cu toată puterea. Cizma ei îl izbi în gleznă cu un zgomot satisfăcător. Marcus scoase un mormăit, se luă cu mâinile de picior și se trase la o parte din calea ei. Danni trecu pe lângă el înainte ca acesta să-și revină și trânti ușa în urma ei. Ginny nu era singura domnișoară care știa cum să lovească cu piciorul.

O bucătăreasă agitată veni imediat să o întâmpine, spunând ceva despre domnișoarele excentrice din lumea bună, și o conduse într-un hol lung și întunecat. La capătul lui dădu de scara care ducea la etaj. Câțiva pași mai încolo, în tavernă, veselie era în toi. Danni se duse până la un capăt al barului. Ursula, hangița, vorbea cu cineva peste tejghea, dar interlocutorul ei nu se vedea.

Făcând un efort de voință, Danni porni prin mulțime. Un bărbat se repezi să o ia de braț; Danni înțelese din expresia lui că nu voia doar să-i vorbească. Se trase la o parte, evitând la milimetru să se ciocnească de un servitor care ducea o tavă, și ajunse în sfârșit lângă amazoană.

- Lady Bradley! exclamă Ursula, aruncându-i o privire surprinsă. Nu vă așteptam înapoi. S-a întâmplat ceva?

Danni clătină din cap, ignorându-l pe bărbatul de la bar cu care Ursula stătuse de vorbă până atunci, și spuse:

- Fratele meu nu se simte îndeajuns de bine cât să călătorească. Putem dormi în aceleași camere în seara asta?

Ursula încuviință. Făcu un semn cu mâna că nu era nici o problemă și răspunse:

- Bineînțeles! Aceleași camere.

- Mulțumesc, domnișoară Ursula.

- Iertare, milady. Trebuie să fac ordine aici, să se poată dansa.

Danni se lipi de teighea, așteptând ca o servitoare să se dea deoparte, ca ea să poată ajunge la scări și să urce la etaj. O vioară dezacordată începu să cânte o melodie veselă.

– Dansezi, domnișoară?

Bărbatul care i se adresase lui Danni era cel care vorbise mai înainte cu Ursula. Zâmbetul lui era prietenos, și nu părea extrem de beat. Danni nu voia să se retragă în camera ei și să se lase pradă gândurilor.

Știa că făcea un lucru prostesc. Risca mult. Îl căută din priviri pe trimisul amiralului; taverna era plină până la refuz de săteni care vorbeau și râdeau cu glas tare, așa că era puțin probabil ca omul să o găsească dacă nu ajungea prin cine știe ce coincidență chiar lângă ea. Se gândi la Ginny, și regretul o cuprinse iarăși. Își dorea cu ardoare să îndrepte lucrurile, mai ales că și ea era în parte vinovată. Apoi își aminti de Marcus, de felul în care o privise, și regretele se topiră sub forța furiei care o cuprinse. Ce mai conta părerea lui Marcus? Doar îi dovedise limpede că Danni nu era decât un instrument pentru el.

Bărbatul o încurajă cu un zâmbet fermecător și se întinse să o ia de braț. Danni cedă. Era timpul să uite de toate și să se simtă bine pentru o clipă.

Se lăsă, așadar, condusă până în centrul ringului de dans, în timp ce instrumentele începeau să cânte primele măsuri dintr-un cadril. Dansatorii se grăbiră să-și ia locul, și izbucniră râsete când mai mulți săteni se ciocniră unii de alții. Danni și partenerul ei făcură piruete până când restul ajunseră la locul lui. Plăcut surprinsă, Danni se lăsă condusă în pași de dans; nu se așteptase la o muzică atât de antrenantă într-un han atât de sărăcăcios. Nici nu era de mirare că locul se umpluse de oameni.

În următoarea fază a dansului, Danni se lipi de partenerul ei. Își dădu seama imediat că era mai beat decât îl crezuse. Avea fața înroșită și începuse să îi pipăie trupul. De mai multe ori, Danni se văzu nevoită să-i dea la o parte o mână care coborâse prea jos pe spate sau urcase prea sus, înspre sânii ei. Zâmbetul lui fermecător se transformă într-un rânjet amenințător. Danni nu mai era amuzată, și se întoarse spre mulțime ca să scape.

Brusc, bărbatul o strânse la piept cu toate puterile și îi atinse urechea cu buzele. Dezgustată, Danni simți că i se face pielea de găină, amintindu-și fără să vrea de atingerile pasionale ale lui Marcus. Inima îi tresăltă dureros. În același timp, străinul se rezemă de ea cu totul și murmură:

– Ești drăguță, don'șoară.

Alte femei ar fi fost flatate, poate. Danni se simți jignită.

– Domnule, cred că ar fi bine să ne așezăm.

Partenerul ei se trase înapoi, iar privirea lui împăienjenită se limpezi puțin.

– Nu. Încă un dans.

– Cred că unul a fost de-ajuns. Te rog să-mi dai drumul imediat.

Străinul miji ochii. Palma lui coborî mult, prea mult, o prinse de talie și o lipi de trupul lui. Respirația lui mirosea a alcool. Își lipi buzele de gâtul ei. Danni nu voia decât să scape din brațele lui. Numai decât.

Încercă să se elibereze, însă bărbatul nu făcu decât să o strângă mai tare. Inima ei începu să bată mai repede. Situația amenința să îi scape de sub control.

Dintr-odată, un răcnet furios izbucni din spatele lor. Cineva îl smuci pe străin înapoi, obligându-l să-i dea drumul. Danni văzu că era Marcus, care îl prinsese de gât pe atacator și îl ridicase în aer cu totul. Șocată, Danni îl trase de braț din toate puterile.

– Oprește-te, Marcus!

Arăta îngrozitor. Fruntea lui era acoperită de sudoare, iar brațul cu care îl ținea în aer pe celălalt bărbat tremura violent. Reuși să o privească pe Danni în față, iar ea se trase înapoi, simțindu-i furia incredibilă. Pentru prima oară de când se cunoscuseră, Marcus o speria.

– Să nu te mai atingi de ea! strigă Marcus, scuturându-l pe străin.

Bărbatul răspunse înecat, încuviințând cât de mult era în stare așa atârnat cum era. Marcus îl lăsă să-i scape, iar străinul se prăbuși pe podea și rămase acolo. Danni vru să se asigure că nu pățise nimic, însă Marcus începu să o tragă spre ușă. Nu se împotrivi. În schimb, privi înapoi și descoperi ușurată că ceilalți îl ajutau pe bărbatul care o atacase să se ridice.

Marcus o răsuci cu fața spre el, ținând-o mai aproape de el decât s-ar fi convenit. Respira greu și privea înnebunit în jur, căutând o cale de ieșire. Scoase un singur cuvânt:

-Vino.

Oare avea de ales?

Marcus o prinse de braț și o târî în sus pe scări, până în holul de la etaj. Se opriră în fața ușii lui.

-N-ar fi trebuit să dansezi cu acel bărbat, spuse el.

Și Danni știa asta, dar lui Marcus n-avea de ce să-i pese de partenerii ei de dans.

-Pot dansa cu cine vreau, Marcus, spuse ea.

-Aproape te-a sărutat! se răsti Marcus, iar chipul i se schimonosi înfiorător.

Danni deschise gura să răspundă, dar apoi o închise cu zgomot. De ce simțea nevoia să se apere? Doar nu-l încurajase pe acel străin în vreun fel.

-Ce fel de femeie ești? Voiai să te sărute, Danni? Îți plăcea să te atingă un asemenea om? Ce s-a întâmplat cu logodnicul tău? Cu mine cum...

Marcus închise gura și se încruntă și mai mult, dar de data asta pe chipul lui se citea și durere.

-Cum adică „un asemenea om”? reuși Danni să întrebe, deși simțea un nod în gât, ignorând faptul că Marcus îl menționase pe contele ei.

-Întreg și chipeș, spuse Marcus printre dinți, ferindu-și privirea.

Danni se trase înapoi, șocată. Oare chiar o credea atât de superficială? Îi vorbise despre iubirea adevărată și își risca reputația ajutându-i pe cei care o descoperiseră; oare chiar o credea în stare să se lase descurajată de aspectul fizic al cuiva?

-Ești un ticălos! se răsti ea.

-Înseamnă că logodnicul tău e un cuceritor. Eu prefer să rămân un ticălos.

Danni își trase brațul dintr-al lui. Se simțea atât de neajutorată, că îi dădură lacrimile. Spuse primul lucru care îi veni în minte, știind că astfel avea să îl rănească:

-Nu, nu e un cuceritor, dar măcar e un bărbat întreg, nu o ruină!

Marcus clipi, aruncându-i o privire îndurerată, de parcă vocea ei îl rănise fizic, ucisese ceva înlăuntrul lui. Îi lăsă brațul să-i cadă din mâini. Danni își regretă imediat cuvintele, dar era prea târziu ca să-și retragă vorbele.

O lacrimă fierbinte îi arse obrazul.

-Ai dreptate, domnișoară Green, șopti Marcus, atât de încet, că Danni aproape că nu-l auzi. Nu voi fi niciodată suficient de bun pentru tine - sau pentru oricine altcineva.

Apoi Marcus se trase înapoi, iar durerea lui învălu totul în jurul ei, ca un giulgiu. Danni tresări violent auzind cum ușa se trânteste cu putere.

Preț de câteva clipe, Danni nu se simți în stare să se miște. Un suspin îi scăpă printre buze. Avea senzația că se sufoca. Plângând, alergă până în camera ei fără să se mai uite înapoi.

Doamne, ce făcuse?

Capitolul 15

Ah! Nu te teme, dorința ta e lege;
Plec, dar un lucru vreau a-l înțelege:
Nu sunt un monstru-n ochii tăi?

Frumoasa și Bestia de Charles Lamb

Danni stătea pe marginea patului, studiind același perete cu care își începuse ziua. Hotărâse că albul era o culoare îngrozitoare, deprimantă. Fără viață, goală. Își frecă obrazii cu o mână, ștergându-și lacrimile, apoi începu să se pregătească de culcare. Rămase în lenjerie și împături metodic rochia, apoi își curăță praful de pe cizme și își împleti părul. Nu mai voia decât să se târască sub pătură și să se ghemuiască. Nu se mai simțise niciodată atât de singură.

Trebuia să rezolve pe cont propriu problema. Nu mai avea nevoie de nimeni altcineva. Serios.

Oftând, Danni se întinse în pat, strângându-și genunchii la piept. Ar fi vrut să dea timpul înapoi, să schimbe finalul acelei zile. Se simțise atât de minunat când Marcus îi dăruise acea rochie superbă. Crezuse că Marcus avea să o sărute atunci, în sat – își dorise să o sărute, deși nu-și putea scoate din minte imaginea viitorului ei logodnic.

Avusese cele mai bune intenții când căutase ușa din spate a hanului. Nu voia decât să-l ajute. Apoi, acel străin libidinos încercase să o sărute, și Marcus se lăsase orbit de propria mândrie. Avea impresia că, orice ar fi făcut, Marcus n-ar fi înțeles. Închise ochii, lăsându-și lacrimile să se prelingă.

Se simțea epuizată după o asemenea zi, însă își amintise care era lucrul cel mai important în clipa de față. Trebuia să o găsească pe Ginny și să o ducă înapoi la familia ei, dar, la naiba, de fiecare dată când Marcus era prin preajmă, mintea ei părea să uite asta. Era când fierbinte, împărțându-i lucruri care o făceau să-l dorească cu atâta ardoare, când rece ca gheața, de parcă nici n-ar fi suportat să o privească. Danni își apăsă capul de genunchii. Nu mai înțelegea nimic.

Mai mult decât orice, lui Danni nu-i venea să creadă că-i aruncase lui Marcus asemenea vorbe. Știa că acesta se desconsidera și că vorbele ei îl răniseră. Marcus se lupta cu atâția demoni în mintea lui. Danni nu știa cum să-l ajute. Trebuia să-și ceară scuze...

Închise ochii ca să se culce, dorindu-și ca ziua să ia sfârșit, dar uitarea cea mult dorită nu o învăluie pe dată. Se întoarse de pe o parte pe alta, apoi pe spate. În cele din urmă, decise că ura și tavanul maro. Dacă ar ști ce să-i spună lui Marcus când avea să-l revadă, poate n-ar fi atât de neliniștită.

Cineva bătu la ușă. Danni tresări și se ridică în capul oaselor, încruntându-se, neștiind dacă să răspundă sau nu. Dăduse uitării cu totul ce se cuvenea și ce nu de când plecase din Londra, dar era o idee prostescă să deschidă ușa, având în vedere că în tavernă se strânseseră o mulțime de bărbați beți. Ar fi putut fi oricare dintre ei.

Persoana de pe partea cealaltă a ușii bătu din nou, mai tare. Danni auzi un mârâit familiar și înțelese cine era acolo. Se întrebă dacă era pregătită să vorbească din nou cu el. Încă nu se hotărâse ce să-i spună.

Oftând, Danni se înveli cu pătura peste hainele de noapte și se apropie de ușă. Tocmai se gândea cum să facă să comunice din nou cu el, nu-i așa? Dacă îl ignora acum, era posibil să nu mai aibă o a doua șansă.

Danni trase zăvorul și deschise ușa. Marcus aștepta sprijinit de tocul ușii, cu o expresie de nedescifrat. Danni își dădu pe dată seama că ceva era în neregulă. Fruntea lui era transpirată, își ținea pumnii strânși și corpul lui era nenatural de rigid. Pielea lui bronzată devenise cenușie, făcându-i cicatricile să iasă chiar mai tare în evidență.

– Pot să intru? întrebă el răstit.

Danni se trase la o parte, iar îngrijorarea îi alungă toate celelalte gânduri.

Se gândi o clipă să lase ușa deschisă, dar ultimul lucru de care aveau nevoie ar fi fost să le audă careva conversația. Închise ușa și se întoarse, trezindu-se la câțiva centimetri de pieptul lui Marcus, care o privea cu ochii infundați în orbite. Pupilele lui erau atât de mari, că nu mai rămăsese aproape nimic din irișii lui verzi. Părea la fel de amărât ca ea. Fără să se gândească, Danni se întinse să-i atingă obrazul, din dorința de a-l liniști. Ochii lui obosiți se făcură mai mari; îi prinse încheietura și o ținu departe, spunând:

– Nu.

Danni încuviință, simțindu-se inexplicabil de jignită. Ochii lui obosiți se închiseră, și un tremur vizibil îi cutremură trupul. Căldura lui radia în valuri înspre ea. Se apropie dureros de mult, până când ajunseră aproape lipiți.

Danni tânjea să se lipească de el, să simtă acea căldură plină de pasiune pe care atingerea lui i-o evoca de fiecare dată. Și-l imagină mângâind-o, strângând-o în brațe, și simți că i se taie picioarele și așa slăbite. Se cutremură, cu gândurile încețoșate, dar totodată fascinată de durerea din ochii lui.

– Îmi pare atât de rău, spuse Marcus, cu vocea încărcată de emoție. N-ar fi trebuit să spun acele lucruri. Nu vorbeam serios.

Lacrimile o orbiră pe Danni preț de câteva clipe. Marcus părea atât de singur și de pierdut, neștiind cum să accepte orice altceva în afara cruzimii pe care o îndurase. Inima lui Danni i se strânse dureros.

– Nu pot fi bărbatul întreg pe care ți-l dorești, micuțo. Nu pot fi ca logodnicul tău.

Danni se ura și mai mult pentru cuvintele pe care i le aruncase la furie. Ah, cât de mult își dorea să își retragă acea replică.

– Sst, Marcus. Nici eu n-am vrut să spun acele lucruri. Eram furioasă.

Marcus nu păru să o audă. Gândurile lui se îndreptau spre un loc unde Danni nu le putea urma. Marcus se apropie de ea și îi cuprinse talia cu mâinile, palmele lui odihnindu-se pe șoldurile ei.

Danni se încordă, surprinsă.

– Te rog. Lasă-mă să... Marcus se cutremură. Lasă-mă să te țin în brațe, doar o clipă. Am... am fost copleșit mai devreme.

Danni își stăpâni un suspin, uimită că Marcus recunoștea așa ceva. Asta dovedea cât de tulburat era.

Încuviință, iar Marcus închise ochii pe jumătate și, cu o încețineală agonizantă, se apropie de ea, tratând-o de parcă trupul ei ar fi fost făcut din cea mai fragilă sticlă. Se aplecă, sărutând-i ușor urechea. Respirația lui caldă făcu pielea ei sensibilă să se înfioare. Undeva, în adâncurile ei, ceva începu să pulseze în același ritm cu respirația lui. Danni rămase nemișcată, temându-se să rupă vraja pe care Marcus o țesea în jurul ei. Temându-se să nu-l sperie și să îl facă să plece. Marcus avea încredere în ea, iar Danni nu avea de gând să-l dezamăgească și de data asta.

Când Marcus vorbi din nou, vocea lui era liniștită, dar plină de durere:

– Te invidiez, Danni.

– Cum așa? șopti Danni, clipind surprinsă.

– Ai amintiri așa frumoase din copilărie. Mama și tatăl tău, iubirea lor, felul în care te-au iubit și te-au îngrijit. Eu n-am așa ceva.

Danni simți că i se taie răsufierea și un junghi de compasiune îi săgetă pieptul.

– Mama mea era o femeie frumoasă. De fiecare dată când venea să mă vadă, era tare grațioasă. Când mă ținea în brațe, mă simțeam liniștit, în siguranță. Orice probleme aș fi avut în acea zi, uitam de ele. Marcus se opri o clipă. Mirosea a mușețel.

Tremură, iar Danni simți că tristețea care radia dinspre el amenința să o copleșească. Își mușcă puternic buza de jos și simți gust de sânge. Era atât de tentată să-l îmbrățișeze, dar voia să-i audă povestea. Să afle răspunsurile pe care le căuta de atâta vreme. Își dorea cu ardoare să-l înțeleagă pe acest bărbat complicat. Fără să-și dea seama, îl strânse de după talie cu un braț, liniștindu-l, încurajându-l.

– Tatăl meu era un om brutal. Era foarte crud cu ea uneori. Mama fugea din când în când, ca să scape de el. Când lipsea de-acasă, tata bea și devenea și mai violent și, cum eu eram fiul ei, se răzbuna pe mine, Danni. Marcus își înghiți nodul din gât. Când i se părea că mama lipsea prea mult, se ducea după ea. Uneori o aducea târâș, literalmente. Ultima oară când a adus-o înapoi, eu aveam nouă ani, și Caro tocmai se născuse. Știu... știam că ne iubea. Avea grijă de noi și ne apăra de el. Dar a plecat din nou la puțin timp după ce sora mea s-a născut, ne-a părăsit pe mine și pe Caro, și nu s-a mai întors niciodată. Tata era atât de furios, Danni. Atât de furios, mereu... Eu... Uneori, Danni, sunt aproape sigur că, dacă ar fi găsit-o, ar fi ucis-o.

Danni își stăpâni un alt suspin, hotărâtă să nu spună nimic, să nu facă nimic, temându-se că asta l-ar putea opri din povestit.

Marcus inspiră adânc.

– Mă tem că sunt și eu la fel. Nu cred că am fost merit vreodată să fiu un om normal. M-am luptat dintotdeauna cu întunericul din sufletul meu, simțind cum mă macină puțin câte puțin, an de an. Mă tem că într-o zi voi dispărea cu totul. Uneori, amintirile de atunci mă copleșesc. Nu mai pot funcționa. Mă tem că sufletul meu nu va mai exista și voi deveni cu adevărat Bestia de care se teme toată lumea.

Danni își aminti ce se întâmplase în căsuță.

– Asta s-a întâmplat în pădure? întrebă ea.

Marcus se cutremură și mai tare. Încuviință.

– Deja semăn atât de mult cu tata. El n-ar fi avut nici o muștrare de conștiință să o răpească pe Ginny, așa cum am făcut eu.

Danni nu se mai putu stăpâni. Îl cuprinse pe după gât cu celălalt braț și se lipi strâns de el, încercând să-i ofere liniștea pe care o căuta. Strânsoarea lui se întee și trupul lui își pierdu din rigiditate.

– Nu ești ca el, Marcus. E evident că nu-ți face plăcere nimic din toată povestea asta. De ce nu o trimiți pur și simplu înapoi? Întrebă Danni, apoi își ținu răsufierea, rugându-se cerurilor să audă răspunsul pe care îl căuta.

– Aș vrea să pot.

Danni se încordă, stăpânindu-se cu greu să nu-i facă morală.

– De ce? întrebă ea, cu voce blândă, nu acuzatoare.

Umerii lui Marcus se încordară. O strânse și mai tare o clipă, apoi o eliberă cu totul și se trase câțiva pași înapoi, respirând greu, cu mâinile tremurându-i. Absența lui o făcu să se înfioare; se obișnuise cu căldura lui. Își înghiți nodul din gât, simțindu-și inima golită, și strânse pumnii.

Marcus ridică din umeri cu mișcări rapide. Alarmată, Danni făcu un pas spre el.

– Marcus?

– Înainte să moară, tatăl meu..., începu Marcus, cu o expresie sălbatică, iar furia din vocea lui o făcu să se înfioare. Tatăl meu a aranjat o căsătorie între sora mea și ducele de Harwood.

Danni icni, acoperindu-și instinctiv gura cu mâinile. Toată lumea aflase de reputația ducelui, însă doar câțiva îl cunoșteau cu adevărat. Trăia la țară de câțiva ani, după ce tatăl său murise în condiții stranii.

– N-a fost cumva suspectul principal în moartea tatălui său? întrebă Danni, înecându-se.

Marcus încuviință.

– Nu-mi pot lăsa sora să se mărite cu un asemenea om, spuse apoi, cu vocea încărcată de furie. Dar am nevoie de mai mulți bani ca să rup contractul. Viciile tatălui meu ne-au sărăcit cu mult înainte ca averea familiei să-mi revină. E un proces lent, dar am readus lucrurile pe linia de plutire. Deocamdată, abia mi-aș putea permite să plătesc ruperea contractului. Nu mi-ar mai rămâne

nimic pentru oamenii de pe proprietatea mea, și Caro nu ar mai avea nici o zestre. Așa ceva ar fi inacceptabil, Danni!

– Vai, Dumnezeule, șopti Danni, trăgându-se înapoi, înțelegând acum ce însemnau coșmarurile pe care le avusese Marcus în pădure. Cum a putut un tată să-i facă așa ceva fiicei lui?

– Ah, dar e și din vina mea, zise Marcus și râse amar.

Confuză, Danni se apropie din nou, vrând să-l atingă, să-l mângâie pe spate, să-l liniștească. Știa însă că Marcus n-ar fi vrut să îl atingă. Nu acum.

– Cum adică, din vina ta?

– Cu câțiva ani înainte să moară, tata m-a chemat în biroul lui. Mi-a ordonat să mă însor, dar am refuzat.

Marcus lovi cu pumnul în perete cât de tare era în stare. Sunetul o făcu pe Danni să tresară puternic. Furia lui era aproape palpabilă.

– N-am vrut să mă însor, să oblig o biată fată să mă suporte așa cum sunt. Și îți jur că singurul lucru care l-a oprit să nu măucidă era faptul că își dorea un moștenitor care să ducă mai departe numele familiei. Dacă muream, murea și familia Fleetwood. Am jurat să nu mă însor niciodată, să nu am niciodată copii, ca să nu-i ofer acea satisfacție.

Danni ignoră durerea care îi încolți în piept auzindu-i mărturia. Marcus nu voia să aibă copii, niciodată?

– Ne-am certat, apoi eu am plecat, continuă Marcus, zâmbind sarcastic. M-a amenințat că voi plăti pentru asta, și știa că țin la Caro mai mult ca la orice altceva. Știa că aș face orice pentru ea. A logodit-o cu Harwood ca să mă oblighe pe mine să mă însor.

Brusc, Marcus se răsuci pe călcâie, privind-o din nou. Chipul lui era atât de marcat de disperare, că Danni făcu ochi mari.

– Urâsc faptul că e pe cale să câștige, micuțo, spuse el.

– Dar el e mort, Marcus.

– Ha! Nu pentru mine, nici pentru Caro. Va trăi mereu în noi. Marcus se apropie și mai mult, părând să-i caute iertarea. Nu o voi obliga niciodată pe Ginny să se culce cu mine. Poate avea copii cu oricine dorește, eu nu voi avea nimic împotriva. Am nevoie de banii ei ca să rup contractul de logodnă și de influența amiralului ca să îl dau în judecată pe Harwood, dacă e nevoie.

Danni simți că i se face rău. Înțelegea totul acum. Înțelegea de ce era aici, de ce Marcus o alesese pe Ginny.

– Cum adică nu te-a ucis, Marcus? Înțeleg că era groaznic de crud, dar chiar ar fi vrut să-și omoare propriii copii?

Marcus rămase tăcut. Chipul i se înroșise de furie, dar acum pălea din nou. Ezitând, Danni făcu încă un pas înainte, întrebându-l în șoaptă:

– Ce a făcut tatăl tău, Marcus?

– El...

Marcus își strânse pumnii, privind peste umărul ei. Danni își aminti cicatricile pe care i le văzuse pe trup. Își mușcă buza de jos și mai făcu o jumătate de pas spre el, strângând în mâini pătura cu care se înfășurase fără să-și dea seama.

– El ți-a făcut cicatricile?

Cu o voce lipsită de vlagă, Marcus începu să-și povestească trecutul, ca și când ar fi raportat ceva lipsit de importanță.

– Ultima oară când mama s-a întors, după ce se născuse Caroline, tata s-a îmbătat, s-a îmbătat rău. În acea noapte m-am ascuns în pat, dar tot îi auzeam certându-se. Spunea... vorbea ca un nebun, Danni. Caroline nu era copilul lui, asta urla, deși avea părul blond și ochii verzi, la fel ca noi toți. Cred că o ura. Se opri o clipă, inspirând profund. Țipau atât de tare. Mama... plângea, îl implora să o lase în pace pe Caro, jura că era fiica lui. N-am auzit tot ce și-au spus, dar tata și-a pierdut controlul. Am auzit un sunet ca un trăsnet. Mai târziu am aflat că spărsese o masă cu pumnul.

Danni își mușcă buza de jos și mai tare, străduindu-se din răspuț să nu scoată nici un sunet, cu lacrimile curgându-i pe obraz.

– Tata fusese dintotdeauna violent. Încă de mic, învățasem să îl evit. Eram cel mai ascultător și mai respectuos copil. Îmi era teamă de el. Dar în acea noapte... mama l-a amenințat că îl părăsește din nou. Tata țipa așa tare la ea, că se auzea în toată casa. I-am auzit pașii pe scări, apropiindu-se. O amenința că nu avea să-i lase bastarzii să trăiască sub acoperișul lui. Se îndrepta spre camera lui Caro. Îl mai auzisem urlând așa. Știam ce avea de gând.

Marcus refuza să o privească. Danni se apropie încet și îl atinse ușor. Începu să-l mângâie pe spate, încercând să-l liniștească, așa cum făcea cu Simon. Nu știa ce altceva ar fi putut face.

– Nu-l puteam lăsa să-i facă rău lui Caro. Era atât de mică. Atât de fragilă. Singurul lucru bun care se întâmplase în lumea de coșmar în care trăiam. Zâmbea de fiecare dată când mă vedea. Nu știa că îmi era atât de frică de tata. Vocea i se îngroșă. O iubeam atât de mult, și ea pe mine. Eram hotărât să o apăr... Eram curajos pentru ea.

Danni plângea tot mai tare pe măsură ce Marcus își continua povestea. Inima ei se frângea bucată cu bucată pentru micul băiat care înfruntase iadul.

– Am fugit cât de repede am fost în stare și am reușit să ajung acolo înaintea lui. Caro dormea încă, cu un degețel în gură. Se opri, de parcă își făcea curaj să spună restul poveștii. Am luat-o pe Caro și am ascuns-o în debaraua de pe hol. Când tata a intrat în cameră, s-a infuriat și mai rău fiindcă nu a găsit-o acolo. M-a lovit, m-a azvârlit într-un colț. Durerea era atât de intensă, că vedeam scânteii. Înainte să mă pot ridica, m-a apucat de guler. Eram atât de aproape de el, că îi simțeam mirosul de alcool. Mama s-a năpustit în cameră, țipând. Îl lovea cu pumnii în spate, încercând să îl oprească. Tata a aruncat-o afară și a încurat ușa. M-a lovit din nou, urlând. Întrebându-mă ce făcusem cu Caro.

Inima lui Danni bătea cu putere. Nu mai voia să audă și restul poveștii. Știa ce urma, ce avea să spună Marcus. Dar nu-și putea stăpâni emoțiile care o cuprinseseră. Furia pe care o simțise împotriva lui se transformase în ultimele zile în tandrețe și confuzie. Ținea la el, așa că nu voia să-l oprească dintr-o poveste pe care cel mai probabil nu o mai spusese nimănui, niciodată. Își dădea seama că Marcus nu trebuia să simtă nici o clipă că trecutul sau prezența lui o dezgusta. Respingerea ei l-ar fi ucis.

– Tata a scos un cuțit din cizmă. Mă amenințase cu el și cu alte ocazii. Mi-a spus că mă face bucăți dacă nu i-o dau pe Caro. Am refuzat. Mă temeam că ar fi ucis-o, și încă sunt convins că asta ar fi făcut.

Marcus se clătină, încrucișându-și strâns brațele. Danni își dădu seama că retrăia acele momente de groază pe măsură

ce i le povestea. Îl îmbrățișă strâns, sperând ca apropierea să fie liniștitoare pentru amândoi.

– Cu cât îl sfidam mai mult, cu atât devenea mai nebun. Mi-a cuprins fața în palme, ținându-mă pe după gât ca să nu mă mișc. M-am zbatut oricum. M-am luptat cu el din toate puterile. Dar era mult mai mare decât mine. Mult mai puternic. Am început să plâng când am simțit cuțitul. M-a tăiat atât de adânc, mă durea atât de tare... dar nu puteam să țip. Dacă țipam, Caro ar fi plâns, și tata ar fi găsit-o.

Danni clătină din cap, cu lacrimile șiroindu-i. Se agăță de el și mai tare. Marcus evita în continuare să o privească.

– Uneori mă întreb dacă s-ar fi oprit dacă i-aș fi spus unde era Caro. Uneori mă întreb cum ar fi fost viața mea dacă n-aș fi coborât din pat în acea noapte.

– Marcus...

Ochii lui îndurerăți îi întâlnește în sfârșit pe ai ei.

– Poate aș fi fost un bărbat întreg. Poate m-ai fi putut iubi.

Pieptul ei ardea. Oare Marcus chiar ținea la ea? Era posibil? Avusese parte de atâta suferință în viață, că nu era de mirare că ezita să se atașeze de cineva, chiar și de ea. Trebuia să se pună la adăpost.

Ignorându-și toate îndoielile, Danni se lăsă în sfârșit în voia imboldului pe care îl simțise de la început. Voia să-l facă fericit, să-l facă să înțeleagă cât de minunat era. Fără să-și ia privirea de la ochii lui de culoarea mușchiului, îl trase mai aproape, lipindu-și trupul de al lui. Refuza să-l lase să-și regrete sacrificiul din cauza ei.

– Marcus, dacă n-ai fi încercat să o ajuți pe Caro, n-ai fi devenit un bărbat atât de blând și de plin de compasiune.

Marcus o privi uimit. Ezitând, ridică o mână și îi mângâie părul, răsucind o șuviță lungă pe deget.

– Știi cât de frumoasă ești?

Danni făcu ochii mari. Mâna lui îi cuprinsese bărbia, degetul lui mare îi atinse ușor buza de jos.

– Tare, tare frumoasă, murmură el.

Fără să vrea, Danni închise ochii. Fără să se gândească, limba ei se strecură printre buze și îi atinse degetul. Era atât de straniu

să-i simtă pielea. Avea gust de sare și de... el. Sfârcurile ei se întăriră, reliefându-se de sub cămașa de noapte, tânjind după căldura lui. Își plimbă palmele pe trupul lui, liniștind bestia nesigură din el.

Marcus inspiră scurt. Rămase încordat sub mângâierile ei, temându-se că va fi respins încă o dată. Lipindu-se și mai tare de el, Danni își plimbă palmele peste talia lui, explorându-i șoldurile suplă. Marcus o înconjură cu brațele, unindu-le trupurile, plimbându-și degetele prin părul ei. Danni își lipi fruntea de pieptul lui, bucurându-se de căldura care părea să o umple încetul cu încetul. Îi contură mușchii din jurul claviculei cu buzele și cu vârful limbii, simțindu-l cum tremură drept răspuns. Îi mângâie pieptul dur, inspirând adânc, îmbătându-se cu parfumul lui ca de mirodenii.

Marcus o strânse și mai tare. Buzele lui se lipiră de creștetul ei, apoi degetele lui îi ridicară bărbia, făcând-o să-l privească în ochi.

– Uită-te la mine.

Danni se supuse.

Ochii lui hăituiți străluceau de la focul din adâncul lui, dar expresia îi era tristă.

– Nu ajungem nicăieri așa, spuse el. Nu sunt prințul la care visezi. Sunt urât, posac și am o reputație îndoielnică. Am accese de disperare și de furie. Nu ți-am fost merit ție, care ești cea mai frumoasă dintre femei, încheie el, zâmbind trist.

Danni își aminti de contele care îi aștepta răspunsul, de cât de dezamăgit ar fi tatăl ei și simți că i se strânge stomacul. Ar trebui să pună capăt lucrurilor numaidecât. Trebuia să fie de acord cu Marcus, să-i dea voie să plece, însă cuvintele refuzau să vină.

Danni se îndoia că o așteptau astfel de momente intense – în care să se simtă atât de aproape – cu contele de Hemsworth. Viața ei alături de el ar fi plănuită până în cele mai mici detalii, liniștită și lipsită de griji, dar nu ar avea parte de încercările care uneu un bărbat și o femeie în trup și suflet. Danni știa că ea și Marcus erau schimbați pentru totdeauna, legați pe viață – și nu doar la modul fizic. Îi privi chipul mutilat de cicatrici și înțelese în sfârșit că nu-l putea respinge, nu și de data asta. Ura faptul că Marcus rămăsese

cu impresia că îl găsea respingător. Fiindcă îl dorea. Cu disperare. Așa că șopti:

- Nu.

Marcus se încordă, de parcă îl plesnise. Danni refuză să-l lase să se retragă. Nu mai putea, acum, că aflase atâtea lucruri despre trecutul lui. Și el avea nevoie de ea, la fel cum ea îl dorea. Îl ținu strâns de încheieturi și nu îi permise să plece.

- Nu, repetă ea, cu voce mai puternică. Nu vreau să mă prefac că ești ceea ce nu ești. N-am mai cunoscut niciodată pe cineva atât de puternic și de curajos. Ești frumos și în interior, și în afară.

Marcus pufni neîncrezător.

- Micuțo, ești și prostuță, și oarbă. Sunt hidos.

- Ești perfect, zise ea zâmbind.

Apoi îl sărută.

Marcus îngheță sub atingerea ei și nu reacționează în nici un fel. Dani se temu că avea să o respingă. Apoi însă, Marcus păru să înțeleagă în sfârșit sensul cuvintelor ei. Buzele lui moi i le acoperiră pe ale ei, apoi sărutul se adânci. Un fior delicios o străbătu din cap până-n picioare. Își lăsă acoperământul să cadă foșnind la podea și îl îmbrățișă cu mâinile libere. Palmele lui mari, dure, începură să-i mângâie trupul, explorând fiecare centimetru. Danni se cutremură. Marcus îi mângâie în treacăt sânii, își coborî mâinile și îi cuprinse fesele. Danni îi simți bărbăția atingându-i mijlocul și se agăță de umerii lui, surprinsă.

Prezența lui Marcus îi copleșea toate simțurile. Părea posedat - de parcă se temea că Danni avea să-l oprească din clipă-n clipă. Însă Danni era atât de pierdută în vacarmul de sentimente pe care el i le trezise, că n-ar fi putut scoate nici un cuvânt să-l oprească, nici dacă ar fi vrut.

Scoase un geamăt, dându-și capul pe spate. Buzele lui începură să coboare, sărutându-i gâtul, clavicula. Senzația era atât de intensă, că Danni scoase un suspin. Marcus se întoarse să-i invadeze gura, respirând greu. Danni se îmbătă cu fiecare sărutare. Gustul lui o făcea să-l dorească și mai mult, ca pe un drog, să vrea să se umple de el.

Închise ochii, imaginându-și cum mâinile lui îi explorează trupul gol, simțind cum lenjeria îi dispore ca prin minune, lăsând-o goală în fața lui.

Marcus îi prinse lobul urechii între dinți și mușcă ușor. Degetele lui Danni se strânseseră drept răspuns. Cu vocea răgușită de dorință, Marcus șopti, trăgându-se înapoi încă o dată:

- Te doresc, dar nu putem face asta. Vocea lui era plină de durere. Mi-e teamă pentru viitorul tău. Ai fost promisă altcuiva.

Marcus o luă pe sus, făcând-o să scoată un suspin. Se lăsă dusă spre patul cu saltea de paie, plimbându-și mâinile prin părul lui des, lăsându-se sărutată blând, cu atâta ardoare.

- Marcus, șopti ea.

Marcus o lăsă pe pat și se întoarse să plece. Danni îl prinse de talie și, făcându-și curaj, îl privi în ochi.

- Vreau asta. Te vreau pe tine. Măcar de data asta. Nu contează ce se va întâmpla mai apoi. Vreau această amintire. Așa că nu te opri. Nu mă părăsi... Te rog.

Marcus îi privi chipul, cu o combinație stranie de tandrețe și durere în ochii lui ca de smarald. Brusc, Danni își dădu seama de goliciunea ei, acum, că nu mai avea pătura în care se învelise. Cămășuța îi alunecase de pe umăr, expunându-i pielea în aerul rece. Tivul furoului i se ridicase până pe coapse. Încercă să se acopere, dar Marcus îi prinse mâinile într-ale lui.

- Ești frumoasă, Danni, spuse el. Să nu te ascunzi niciodată.

Danni se înroși și își întoarse privirea.

Marcus chicoti încet, făcând-o să se încrunte.

- Nu e amuzant, Marcus.

- Ba da, șopti el, plimbându-și încet degetele în sus pe coapsa ei.

Danni nu mai putea să respire. Se simțea de parcă pielea îi luase foc. Degetele lui alunecară sub furou, atingându-i curba apetisantă a feselor. Scoțând un geamăt, Marcus cedă și se urcă în pat, care se înclină periculos sub greutatea lui. Se așeză în genunchi, între coapsele ei. Danni se prinse cu mâinile de umerii lui. Emoțiile o făcură să-l strângă cu putere. Palmele lui începură să se îndrepte spre locul în care coapsele se îmbinau.

- Marcus...

– Știu, micuțo. Doar o atingere. Atât, adaugă el cu o expresie tristă. Știu că nu e dreptul meu.

Danni își înghiți nodul din gât. Și-ar fi dorit să fie, dar nu o spuse. Până una-alta, era o femeie logodită, și trebuia să țină minte asta, chiar și acum, în acest moment de pasiune secretă dintre ei.

– Dar, îi șopti el la ureche, tot pot face destule.

– M-Marcus! exclamă Danni, făcând ochi mari când degetul lui se strecură în miezul ei.

Se agăță de el cu toate puterile, simțind cum degetul lui începea să se miște, făcând-o să se înfioare de plăcere.

Marcus zâmbi jucăuș, așa cum Danni nu îl mai văzuse făcând și cum nici nu îl crezuse în stare. Gropița lui ciudată din mijlocul buzei se adânci, iar Danni se simți din nou tentată să o dezmierde. Marcus se aplecă peste ea și îi sărută ușor tâmpla. Zâmbetul lui blând era liniștitor și atât de frumos.

– Ai încredere în mine, Danielle.

Nu-i mai spusese niciodată pe numele întreg. Danni se simțea copleșită de emoție; nu mai reușea să articuleze nici un cuvânt. Încuviință doar.

Marcus se rezemă pe un braț, cu o privire posesivă, arzătoare, și luă captivă privirea ei. Îi ridică marginea furoului peste șolduri, cu atingeri ușoare, ca ale aripilor unui fluture. Aerul rece îi făcu pielea înfierbântată să se înfioare. Îi săltă furoul și mai mult, ridicându-i brațele deasupra capului. Danni scoase un geamăt și îi cuprinse talia cu coapsele. Marcus se opri, iar Danni rămase cu mâinile încă în mâneci. Nu se uita la cămășuța ei. În noua lor poziție, sânii ei erau la același nivel cu gura lui. Respirația lui fierbinte trecu ușor pe deasupra lor, făcându-i sfârcurile să se întărească și mai mult.

Danni simți un fior de nerăbdare. Marcus se aplecă ușor, ezitant, de parcă i-ar fi cerut voie, și luă un sfârc roz între dinți.

Danni se stăpâni cu greu să nu țipe.

Marcus începu să-i lingă zona de sub sâni, care era atât de sensibilă. Degetele ei se prinseră de cămășă. Se topea de plăcere. Brusc, brațele ei erau libere, și cămășuța dispăruse. Danni căzu înapoi pe pernă, iar Marcus trecu la celălalt sân, cuprinzându-i sfârcul sensibil cu buzele imposibil de fierbinți. Picioarele

ei se strânsă și mai tare în jurul șoldurilor lui Marcus. Tremurau ca reacție la atingerea lor cu totul nouă, ce le sporea plăcerea.

Marcus scoase un geamăt și îi sărută ușor umărul. Danni scânci când buzele lui își opriră dezmierdările, deși mângâierile lui tandre o încălzeau.

– Vrei să-ți mai arăt ceva? șopti el, cu buzele lipite de porțiunea pântului eu unde-i simțea pulsul bătând nebunește.

Danni se strânse în jurul lui ca un șarpe și încuviință, minunându-se de schimbarea din el. Bărbatul distrus și rece dispăruse, iar în locul lui își făcuse apariția un amant tandru, plin de încredere.

Lui Danni îi plăcea mult mai mult acest bărbat.

Marcus o sărută din nou, cu lăcomie, apoi descrie cu buzele o linie pe pielea ei. Danni abia reușea să mai respire pe măsură ce buzele lui o dezmierdau cu tot mai multă ardoare. Pielea ei ardea și se înfiora.

– Te doresc atât de mult, micuțo.

Murmurul lui o aprinse și mai tare, sporindu-i încordarea cu fiecare clipă. Îi sărută trunchiul, stomacul. Cu cât se apropia mai mult de destinație, cu atât Danni devenea mai încordată.

– Ah, oftă ea când buzele lui îi atinseră ușor pielea moale dintre buric și vintre.

Marcus îi depărtă cu blândețe coapsele, lăsându-i un moment în care să-l oprească. Danni își ținu răsufierea, așteptând, curioasă să vadă ce avea să se întâmple în continuare.

Când îi văzu însuși miezul ființei ei dezvoltându-se în fața lui, Marcus zâmbi blând, iar gropița din mijlocul buzei se adânci. Chipul lui Danni se încinse, și fata își afundă degetele în cearcaefuri pentru a-și stăpâni imboldul de a se ascunde. Și totuși, trupul ei încă se zbătea de plăcere. Degetele lui dure îi masau pielea din spatele genunchilor, făcându-i mușchii oboșiți să se relaxeze.

– Mă vrei, Danni? șopti el, cu o ușoară ezitare.

Danni suspină când degetul lui mare mai urcă puțin spre locul în care și-l dorea cu ardoare. Respirația lui găfăită îi ardea pielea.

– Mă dorești?

Mâna lui se apropiase atât de mult... însă acum se retrase. Ochii ei îi întâlneau pe ai lui. Privirea lui verde o acapară cu totul, iar Danni

simți că se pierde într-o mare infinită. În ciuda dezmiardărilor lui, știa cât de mult conta răspunsul ei. Simți un junghi în inimă. Nu voia să-i mai vadă niciodată acea tristețe în privire. Făcându-și curaj, dădu la o parte toate reținerile și răspunse:

– Da. Foarte, foarte mult.

Ochii lui verzi străluciră, aprinși de ușurare și de plăcere. Pleoapele lui se închiseră o clipă; palmele lui uriașe îi acopereau coapsele, încălzindu-le. Zâmbetul lui fascinant se lărgi preț de o clipă. Când îl privi din nou, Danni văzu începuturile unui nou bărbat.

– Marcus..., șopti ea, simțind cum ochii i se umplu de lacrimi.

– Danni, frumoasa mea, murmură el, aplecându-și capul.

Danni se încordă, iar în privirea ei se putea citi nesiguranța privind ceea ce avea să se întâmple.

Apoi îi simți buzele atingând-o.

Icnetul ei surprins sfârși într-un geamăt. Degetele ei se încălziră în părul lui mătășos. Trupul ei se înfioră. Plăcerea pe care o simțea era atât de pură, atât de intensă, că nu-și mai putu stăpâni suspinele. Limba lui aspră o dezmiarda, făcând-o să tresară încântată iar și iar. Îi despărți coapsele și mai mult, afundându-se înlăuntrul ei.

Danni abia mai suporta.

Și, în acea clipă, Danni simți cum altceva o pătrunde. Instinctiv, se strânse în jurul invadatorului, inundată de o senzație de împlinire, de reîntregire. Suspina când Marcus strecură încă un deget alături de primul. Marcus își lipi trupul de al ei, apropiindu-se mai mult, tot mai mult. Danni își lăsă capul pe spate și se arcui. Marcus o sărută pe gât, gemând cuprins de plăcere.

Danni voia mai mult. Mult mai mult.

Trupul ei se încordă, și se agăță de cearceafuri cu toate puterile. Își mușcă buza de jos, încercând să nu țipe. Inima ei bătea mai repede, tot mai repede în vreme Marcus îi mângâia miezul cu mișcări ferme. Șoldurile ei se ridicară, tânjind după ceva, deși nu știa după ce. Ardea tot mai tare, cu degetele încălcite în părul lui, simțindu-i buzele dezmiardându-i din nou un sân.

Danni își lăsă capul pe o parte, și obrazul ei atinse perna rece. Ceva dinăuntru ei amenința să se reverse. Trupul ei zvâcni,

și scăpă un suspin în vreme ce se simțea cuprinsă de val după val de plăcere.

Brațele lui calde o strânsă la pieptul lui solid. Danni îi simți căldura protectoare, forța abia stăpânită, și răsufierea ei înnebunită se mai domoli. Marcus o strânse și mai aproape, învelind-o într-un cocon de mulțumire și de forță. Bătăile inimii lui, regulate și puternice, erau atât de liniștitoare. Mirarea și tandrețea își potrviseră ritmul cu plăcerea ce persista între picioarele ei, în vreme ce Marcus depuse un sărut ușor ca o pană pe gât, în locul în care pulsul devenea tot mai lin. Oftând, Danni se cuibări la pieptul lui.

– Ești atât de frumoasă, micuțo, murmură el, cu vocea încă răgușită de dorință.

Danni se răsuci și își lipi capul de umărul lui, privindu-i expresia împăcată. Marcus zâmbi larg, cu ochii încă închiși. Danni își simți inima tresăltând când îi văzu surprinderea de pe chip. Marcus vorbi din nou, un singur cuvânt abia audibil, purtat ca prin vis de propria lui răsufiere.

– Perfect.

Capitolul 16

*Frații strigară: „Lasă-ne să încercăm!
Ori murim, ori de monstru scăpăm!”*

Frumoasa și Bestia de Charles Lamb

– *Arăt oribil.*

– *Ești perfect.*

Marcus își simți buzele curbându-se într-un zâmbet, ca prin vis. O ținea pe Danni în brațe, iar ea îl privea cu ochii plini de iubire și de uimire, așa cum visase dintotdeauna.

Se cufundă și mai mult în perne, dorindu-și ca visul să nu se sfârșească niciodată, strângând la piept acea fărâmă de rai care

îi fusese dăruiată. Brațele lui se încordară, în vreme ce Marcus își imagina trupul ei moale. Auzi un oftat, iar inima i se strânse.

„Nu din nou!”

Marcus se îngrozi întrebându-se ce avea să fie de data asta. Înghiți în sec și întredeschise ochii. Femeia care i se cuibărise la piept avea părul ca al lui Danni, asta era sigur. Fața ei se întoarse spre el, iar Marcus tresări. Era Danni.

„La naiba!”

Marcus închise strâns ochii, dorindu-și să o facă să dispară. Privind printre gene, văzu că era tot acolo. Și nu încăpea îndoială că era Danni.

Marcus o lăsă din brațe și se rostogoli înspre fereastră. Închise din nou ochii ca să nu vadă lumina care se strecura printre draperii. Și să ignore realitatea.

Cum de fusese în stare să facă așa ceva noaptea trecută?

Își înghiți nodul din gât, luându-și capul în mâini, și se ridică în capul oaselor. Cum naiba fusese în stare să facă un lucru atât de prostesc? Se comportase abominabil. Fără îndoială că Danni avea să fie furioasă la trezire. O privi cu coada ochiului. Danni se cuibărise în patul cald, mulțumită și relaxată, ca într-un cuib. Marcus rămase privind în gol, retrăind tot ce se întâmplase noaptea trecută.

Rușinea și vinovăția îl făcuseră să o viziteze după ce se despărțiseră prima oară. Se comportase abominabil la grajduri. Știa că Danni nu voise decât să-l ajute să evite o situație stresantă, înțelegând cât de mult detesta mulțimile, dar, încă o dată, temerile și atitudinea lui defensivă îl orbiseră. În plus, pentru prima oară în viața lui, fusese cuprins și de o gelozie arzătoare. După ce se liniștise în camera lui, Marcus își dăduse seama că Danni nu îl stărnise în vreun fel pe acel bețiv nenorocit. Așa că o căutase din nou pe Danni, hotărât să facă tot posibilul ca să o împace. Nu se așteptase nici o clipă să ajungă să-i spună secretele lui cele mai întunecate.

„Felicitări, Bradley. Felicitări, idiotule.”

Marcus își frământă fața cu mâinile. După tot ce îi făcuse, după tot ce îi spusese, Danni tot îi oferise cel mai de preț dar. Îl mângâiasse blând, de parcă l-ar fi iubit. Nu-l respinsese

și nu se temuse de trecutul lui teribil. Danni se purtase așa cum Marcus își dorise dintotdeauna să se poarte o femeie cu el – așa cum își dorea să fie femeia lui. Cineva care să-l accepte ca pe un om obișnuit, un bărbat, un bărbat întreg.

Dar aici era problema. Danni nu era și nu putea fi niciodată a lui. În curând avea să fie a altcuiva. Marcus nu o merita, deși era un aristocrat. Nu avea dreptul să profite de inima ei bună. Tatăl ei era hotărât ca Danni să se mărite cu un altul, la fel cum Marcus era hotărât să rezolve problema surorii lui. Trebuia să se însoare cu o femeie bogată. Noaptea trecută nu schimbasese lucrurile cu nimic.

Mintea lui fu asaltată de amintirea pielii ei fără de cusur, a surselilor ei pline de pasiune. Se simțea ca o brută lipsită de onoare pentru că îi făcuse asta. Nu-i putea oferi nimic. Și, mai rău, era sigur că Danni credea acum că se răzgândise în ceea ce o privea pe Ginny. Dar nu era așa. Nu avea de ales. Ginny urma să fie în siguranță alături de el. Avea să se poarte cu blândețe cu ea. Dar intenționa să se însoare cu ea.

Marcus se întoarse neliniștit și o privi pe femeia micuță cuibărită lângă el. Danni se învelise cu pătura aspră de lână, odihnindu-și obrazul palid pe palmele împreunate. Părea atât de mică și de fragilă. Atât de diferită de cum era în timpul zilei. Fără să se gândească, Marcus se întinse și îi dădu la o parte o șuviță de pe față. Danni oftă din nou, iar Marcus îi simți răsuflarea pe piele.

Un fior de dorință îl străfulgeră până în vintre. În același timp însă, Marcus simți un fior de groază ce-i făcu stomacul să se încordeze până când își simți gâtul arzând. Gustase deja din fructul interzis. Oare avea să fie mai puternic decât Adam și să ignore ispita numită Danni?

Danni se întoarse pe o parte, lipindu-se de coapsa lui dezgolită. Marcus înghiți în sec, simțind cum căldura trupului ei îi trimitea fiori în tot trupul.

Era blestemat să rătăcească pentru veșnicie prin cele nouă cercuri din iadul lui Dante. Avea să se însoare cu Ginny, dar urma să se gândească la Danni toată viața.

Încet, cu grijă, Marcus se dezveli, se furișă pe deasupra ei și coborî din pat. Acoperământul lui Danni alunecă, dând la iveală mai multă piele. Marcus se îmbătă cu formele ei apetisante, dar își stăpâni dorința. Atent să nu o atingă, o înveli din nou cu pătura. Un gând revoltător îl făcu să se înfioare.

Dacă Danni îl lăsase să o atingă doar fiindcă îi era milă de el? Marcus povestise destule în noaptea trecută cât să înmoaie cea mai crudă inimă. Fusese pe deplin răvășit. Danni era genul de femeie care voia să rezolve problemele tuturor. Oare pentru ea nu reprezenta decât o altă inimă de oblojit?

Marcus privi pe fereastră și își încheștă pumnii. Nu, Danni nu s-ar fi folosit de trupul ei într-un asemenea mod. Dar... dacă o făcuse... nu era decât un alt motiv pentru care Marcus trebuia să-și ia rămas-bun de la ea – și asta cât mai repede. Era un bărbat distrus, pe care nici o femeie nu merita să-l îndure, și așa urma să fie pentru totdeauna.

Odată ce o găseau pe Ginny, Marcus avea s-o ducă la Gretna și să se însoare cu ea. Apoi avea s-o trimită pe Danni acasă pentru a se mărita cu logodnicul ales de tatăl ei și a duce împreună o viață fericită, după cum visase dintotdeauna. Fericiti până la adânci bătrâneți. Sfârșit.

Nu avea s-o mai atingă niciodată. Nu avea să se mai gândească niciodată la ea. Nu avea să o mai dorească vreodată.

Marcus își luă iute haina dintr-un colț. Nu-și mai amintea când o dezbrăcase. Era atât de grăbit, că nici nu se uită să vadă dacă era cineva în hol. Ieși în fugă, închise ușa în urma lui și nu se opri decât când ajunse în camera lui.

Marcus scoase un geamăt. Deja îi era dor de căldura ei. Cum să mai dea vreodată ochii cu ea?

Danni se întinse și se rostogoli până în mijlocul patului. Bâjbâi în jur, dar nu găsi nimic. Se încruntă, confuză. Ceva lipsea. Trupul ei se simțea delicios de obosit și de greu.

Amintirile îi reveniră dintr-odată. Suspinând, Danni se ridică în capul oaselor și își strânse pătura la piept, stânjenită, dar în același timp tângind după el.

– Vai de mine, șopti ea, ducându-și degetele la buze și strângându-și coapsele, încercând să păstreze puțin din căldura care îi învăluisese miezul. Nu-i venea să creadă ce făcuseră noaptea trecută. Fusese atât de minunat, de nebunesc, de incredibil. Și nici măcar nu făcuseră dragoste. Își apăsă degetele și mai tare pe buzele zdrelite. Lucrurile care se petreceau între un bărbat și o femeie în dormitor erau chiar mai minunate decât îi povestise Annabel.

Danni înghiți în sec, stăpânindu-și dorința, și mângâie cearcafurile reci. Unde era Marcus? De ce o părăsise? Scoase un geamăt, ghemuindu-se cu genunchii la piept.

Cum de lăsase să se întâmple așa ceva?

Oare la ce se așteptase? Bineînțeles că Marcus plecase. Fusese atât de deschis, atât de vulnerabil, îi povestise atât de multe lucruri intime, încât acum se temea, fără îndoială, că avea să fie respins din nou. Oare nu putea avea încredere în ea nici măcar după noaptea trecută?

Danni scoase un geamăt. Situația lor nu se schimbă. Marcus intenționa să se însoare cu Ginny. Era singura soluție la care se gândise ca să-și salveze sora. Danni nu și-l mai putea închipui ca pe un vânător de avere demn de dispreț. Ceea ce făcea era greșit din punct de vedere moral, ce-i drept, dar era o soluție izvorâtă din disperare și din dorința de a proteja singura persoană la care ținuse vreodată. Deci nu-l mai putea urî pentru asta. Nu voia să o recunoască, dar, dacă ar fi fost pusă în aceeași situație, probabil că nici ea nu s-ar fi dat în lături de la o răpire.

Danni știa că soluția cea mai simplă ar fi fost să renunțe la logodnicul ales de tatăl ei și să-și dezvăluie identitatea de moștenitoare bogată. Cu fiecare zi, ținea la Marcus tot mai mult. Dincolo de exteriorul lui dur se ascundea un om minunat, plin de delicatețe și de tandrețe.

Dar totuși ezita. Tatăl ei ar fi distrus. El îl alesese pe conte pentru ea, cu mare grijă, fiindcă era foarte important ca Danni să se mărite cu un bărbat loial și iubitor. Cum să-i spună că intenționa să renunțe la o căsătorie cu un membru important al înaltei societăți și să-și dedice viața unui marchiz ursuz, desfigurată, născut într-o familie cu o reputație îndoielnică? Tatăl ei devenise mai distant de când îi murise soția, însă Danni știa că își dorea

ca fiica lui să aibă parte de o căsnicie stabilă și plină de iubire. Nici ea însăși nu era sigură că Marcus i-ar putea oferi așa ceva.

Și, ah, cât de mult își dorea ca tatăl ei să fie din nou fericit și mândru de ea! Sperase ca lucrurile să se schimbe după căsătoria ei cu contele. Tatăl ei s-ar putea atașa de noul lui ginere și de viitorii nepoți. Danni se îndoia că l-ar accepta la fel de ușor pe Marcus.

În plus, refuzul ei l-ar afecta și pe conte, nu-i așa? Deși aranjamentul nu fusese încă oficializat, Danni știa de acordul verbal dintre conte și tatăl ei. În loc să se simtă încântată ca alte fete când i se spusese că urma să se mărite, ea se simțise extrem de nesigură. Când tatăl ei îi descriesese planul pentru prima oară, Danni ceruse să fie curtată, așa cum se obișnuia, pentru ca ea și contele să se cunoască mai bine. Tatăl ei fusese de acord, dar toți prietenii lor intimi așteptau cu nerăbdare să se anunțe logodna.

Danni ura să o recunoască, dar contele o alesese datorită poziției pe care tatăl ei o avea în parlament. Era un bărbat ambițios și îi spusese de multe ori în timpul întâlnirilor dintre ei că Danni urma să fie o soție admirabilă pentru un politician. Contele era hotărât să devină un politician influent și avea o reputație neștirbită. Gândul că ar putea afla despre îndeletnicirea ei secretă, ca să nu mai vorbim despre comportamentul ei scandalos din ultimele zile, o indispușe cu totul. Deși era convinsă că ținea la ea, știa că sentimentele lui erau de afecțiune, nu de iubire.

Danni oftă. Visa de atâta vreme să aibă parte de o dragoste ca-n povești, asemenea părinților ei și cuplurilor pe care le ajuta să fugă împreună. Voia să aibă parte de o iubire pasională, dar știa prea bine că nu toată lumea putea găsi așa ceva. În ultima vreme, supusă voinței tatălui ei, începuse să creadă că își dorea un soț și copii mai mult decât acea iubire de poveste și că avea să fie nevoită să se resemneze cu o viață bună în locul uneia minunate.

Danni se înroși imaginându-și că va trebui să facă acele lucruri intime cu Lord Rathbourne. Era sigură că contele de Hems-worth nu-i putea stârni aceeași pasiune, dar știa că ar avea grijă de ea și ar trata-o cu tot respectul. Alături de el, ar avea parte de o viață ca-n povești.

Un lucru era sigur: atât contele, cât și tatăl ei ar suferi o mare rușine dacă Danni ar rupe logodna.

Iar Danni nu era încă pregătită să riște totul de dragul lui Marcus. Nu voia să se mărite cu el doar pentru bani. Nu-și putea da la iveală adevărata identitate fără să știe că și el îi era la fel de devotat. Nu avea să riște relația cu tatăl său și cu contele până nu era sigură că și Marcus o iubea la fel de mult. Iar apoi era și problema cu Ginny. Cum putea să-l iubească pe un om capabil să o rănească pe Ginny în asemenea hal?

În plus, Marcus era atât de dificil. Se înfură groaznic dacă era stârnit. Era atât de torturat de trecut, încât privirea lui era mereu umbrită. Se detesta pe sine și suferea atât de tare, încât Danni nu era sigură că i-ar putea aduce alinarea de care avea atâta nevoie. Se temea pentru viitorul lui Marcus dacă nu găsea o cale să se elibereze de amintirea tatălui său. Sufletul lui era imprevizibil și... nesigur.

Noaptea trecută, Danni văzuse cum putea fi Marcus dacă se lăsa iubit. Își dorea din tot sufletul să-l vadă alături de o femeie care să-i ofere asta.

Până la urmă, putea aranja ca Marcus să primească banii de care avea nevoie dacă reușea să-l convingă pe tatăl ei că merita să-l ajute pe Marcus. Bineînțeles, trebuia să facă asta înainte să se mărite cu contele, fiindcă banii ei treceau în administrarea lui odată semnat contractul de căsătorie. Poate, dacă era neapărată nevoie, contractul putea stipula ca Marcus și Caroline să primească bani de la el. Inima lui Danni se strânse gândindu-se la asta. Într-adevăr, Marcus ar fi astfel liber, însă ea nu.

Resemnată cu gândul că va trebui să trăiască fără Marcus, Danni începu să se pregătească pentru restul zilei. Trebuiau să o găsească pe Ginny înainte ca această farsă absurdă să ia o întorsătură și mai proastă.

Strângându-și lucrurile, Danni traversă holul. Respiră adânc pentru a se liniști și deschise ușa, forțându-se să vorbească pe un ton vesel.

– Bună dimineața!

Marcus își ridică privirea și rămase neclintit. Danni observă că tocmai își făcea bagajele și își simți stomacul strângându-se dureros. Palmele îi transpiraseră. Ce avea să spună Marcus? Ce urma să facă?

Încruntat, Marcus continuă să-și împacheteze pătura într-un săculeț.

– Ai ceva împotriva bătutului la ușă, domnișoară Green? întrebă el.

Danni deschise gura, apoi o închise cu zgomot. Înghiți în sec ca să-și ascundă stânjeneala și murmură:

– Doar când intru în camera ta, se pare.

Marcus pufni, făcând-o pe Danni să mijească ochii. Uriașul își îndesă o cămașă de schimb în săculeț și și-l aruncă peste umăr. Mișcărilor lui erau încordate și îi trădau nervozitatea.

„Minunat”, se gândi Danni. „Nici el nu știe cum să se comporte.” Oftând, se pregăti pentru încă o zi cu Marcus cel tăcut.

– Vrei să mâncăm în sat? întrebă ea.

Marcus scoase un mormăit și trecu pe lângă ea, îndreptându-se spre ușă. Danni îl trase de braț cu toate puterile, oprindu-l.

– Asta-i tot? Așa ai de gând să mă tratezi după noaptea trecută?

Danni îi simți pielea înfiorându-se. Expresia lui se îmblânzi privind-o.

– Voi dori mereu mai mult, spuse el, însă nu s-a schimbat nimic. Sunt mai hotărât ca niciodată să o găsesc pe Ginny și să pun capăt acestei tragedii.

Marcus își eliberă brațul din strânsoarea ei cu mișcări blânde și ieși.

Deși nu se atinseseră decât câteva clipe, Danni se simți cuprinsă de tristețe și de regrete. Pironindu-i spatele cu o privire lungă, plină de reproșuri, Danni îl urmă.

Îi aștepta o zi lungă.

Danni merse iarăși la taraba unde se vindeau plăcinte cu carne. Lăsându-și capul pe o parte, inspiră adânc aroma divină. Închise ochii, simțind cum îi lasă gura apă. Luă o înghițitură, savurând explozia de arome, și, când deschise ochii, oftă. Era bucuroasă că avea în sfârșit un moment de liniște de când se trezise în acea dimineață. Nu își vorbiseră deloc până în sat, așa cum se așteptase. Când ajunseseră la bălci, se despărțiseră fără să-și vorbească.

Danni mai mușcă o dată din plăcintă, încântată de faptul că avea timp să-și pună gândurile în ordine. Își așeză mai bine săculețul pe umăr, simțind darul lui Marcus dinăuntru. Încă nu-i venea să creadă cât de atent fusese cu ea – și, în mintea ei, rochia era dovada că Marcus nu era o cauză pierdută. Rochia cea vișinie era un moment fericit dintr-o serie de evenimente îngrozitoare. Tot ce se întâmplase în rest, din clipa în care se cunoscuseră, fusese un dezastru. Nu credea că situația se putea înrăutăți.

Apoi întâlni privirea cercetașului trimis de amiral.

Fu străfulgerată de teamă în stare pură. Nu îl văzuse decât în trecut, dar era un chip pe care nul-ar putea uita vreodată. Bărbatul era scund, mai înalt decât ea cu doar câțiva centimetri. Avea părul de culoarea nisipului, strălucind în lumina soarelui. Fața și trupul lui erau peste măsură de slabe. Perfecte pentru a călători repede oriunde. Arăta ca un soldat: hotărât, rigid și malițios.

Și ținea soarta lui Danni în mâini.

Privirea lui licări. O recunoscuse.

Danni se ascunse într-un grup de femei care se îndreptau spre tarabele lor. Cercetă masa de oameni, sperând să descopere chipul familiar al lui Marcus. Deși nu știa prea bine ce simțea pentru el, nici n-avea de gând să îl abandoneze.

Din urma ei se auzi un strigăt, apoi încă unul:

– Opriți-o!

Danni se strecură printre trecători, ignorând haosul pe care îl stârnea. Se cățără peste o tarabă, sperând să scape de urmăritori, și se ghemui printre perdelele de materiale expuse la vânzare. Pașii urmăritorilor trecură pe lângă ea și se îndepărtară. Simțindu-și inima bătându-i cu putere, Danni își înălță puțin capul și privi peste tejgheaua de lemn, văzându-l pe bărbat dispărând în mulțime împreună cu alți câțiva oameni. Câțiva soldați începuseră să scoțoască printre tarabele care flancau cărarea îngustă. Danni se retrase încet din ascunzătoare și se retrase pe o alee dintre două magazine.

Aproape reușise să se ascundă în întuneric, când o mână puternică o prinse de braț. O alta îi înăbuși țipătul. Danni se luptă din răputeri să se elibereze, lovindu-și atacatorul la nimereală.

– Ssst. Nu te mai zbate, micuțo.

Auzind vocea lui Marcus, Danni rămase nemișcată. Se lăsă moale în brațele lui puternice, profitând de moment ca să se liniștească înainte să se întorcă spre el. Cuprinsă de ușurare, își dădu seama că dorea să-l aibă mereu lângă ea, ținând-o în brațe, spunându-i că era micuța lui. I se părea un gând neliniștitor.

Contactul se încheie mult prea repede, și teama îi reveni în valuri.

– Nu era nevoie să mă prinzi așa. Ce ți-am spus? Nu vreau să mă tratezi brutal.

Privirea lui era plină de reproș. Întoarse capul, cercetând aleea dintre tarabe.

– Cine erau acei bărbați?

– Unul dintre ei e cercetașul, Marcus, șopti Danni, fluturând agitată din brațe. M-a recunoscut.

Marcus scoase un mârâit, iar chipul i se schimonosi, făcându-i cicatricile să iasă și mai mult în evidență.

– Poate n-ar fi trebuit să-l lăsăm pe vizitiu să fie mâncat de iepuri.

– Ar fi trebuit să mă lași să-l omor cu mâna mea, încuviință Danni, zâmbind slab. Ticălosul.

Marcus îi zâmbi și el. Amuzamentul lor era atât de nepotrivit situației, că Danni se uită urât spre el.

– Pari însetată de sânge, remarcă el.

Danni rânji drept răspuns. Nu era momentul să facă glume unul cu altul. Strângând pumnii, privi în jur, căutând o cale de scăpare.

– Trebuie să plecăm, spuse ea. Imediat. Unde sunt caii?

– Din păcate, i-am lăsat legați acolo, răspunse el, arătând spre un stâlp unde unul dintre oamenii cercetașului tocmai scotocea prin bagajele legate de șa.

Danni își strânse la piept săculețul în care avea rochia primită de la Marcus, recunoscătoare că îl luase cu ea.

Marcus o conduse spre capătul aleii, apoi se puse în fața ei ca să o ascundă de privirile curioase. Privea pe deasupra mulțimii care se foia în jur, iar Danni nu mai vedea nimic de el. Se aplecă și privi pe lângă el, încercând să-l descopere pe cercetaș. Nevăzând pe nimeni, se pregătiră să riște să traverseze.

– Continuăm pe jos. Vom merge în pădure. Spre nord, unde se presupune că e și tabăra bandiților. Poate vom reuși să o luăm pe Ginny și să furăm și cai de la ei. Trebuie să fi rămas niște urme de la trăsura pe undeva. Nimeni n-a găsit-o încă abandonată.

Danni încuviință. Nu aveau de ales. Ieșiră în spațiul deschis, ascunzându-se în umbrele zidurilor. Se furișau încordați și nici unul din ei nu îndrăznea să vorbească. Marcus îi conduse spre pădure. Ar fi ușor să scape de urmăritori în frunzișul des.

Când ajunseră la marginea satului, se auzi un strigăt în urma lor. Danni o luă la fugă, panicată. Cercetașul venea spre ei împreună cu alți doi bărbați impunători. Danni se vedea deja cu ștreangul de gât, așa că alergă și mai repede.

Se apropiau de o pajiște micuță dintre sat și pădure, care părea să se lungească tot mai mult pe măsură ce urmăritorii micșorau distanța dintre ei. Marcus o luă de mână, dezechilibrând-o, dar făcând-o să înainteze mai repede, impleticindu-se. Danni fugea cât de repede îi permiteau picioarele ei scurte, încercând să țină pasul cu Marcus.

– Hai mai repede! găfâi Marcus, trăgând-o și mai tare de mână.

– Încerc, suspină Danni, simțind cum săculețul i se lovește de coapse la fiecare pas.

În aceeași clipă, cineva din spatele lor trase cu pistolul. Danni țipă. Glonțul se înfipse în pământ. Se auzeau strigăte și din alte direcții. Din câte se părea, cercetașul primise întăriri. O altă împușcătură bubui în aer. Marcus se împiedică. Fără a-i da drumul la mână, Danni i-o luă înainte. Intrară în pădure, unde frunzișul des le oferea un strop de siguranță. Continuară să alerge, să se afunde tot mai mult printre copaci, strecurându-se printre crengi și rădăcini care păreau să prindă viață și să-i înșface de picioare. Nu se opriră decât într-o poieniță acoperită cu mușchi, înconjurată de tufișuri dese.

Danni se prăbuși la pământ, cu mâinile întinse, privind lumina care se strecura prin bolta de frunze de deasupra. Picioarele o dureau de la efort, plămâni îi ardeau, dar trăia. Și era liberă. Printre crengi se întrevedea un petic de cer albastru, acoperit de un nor alb și pufos. Danni îl urmări plutind, respirând adânc, ca să-și domolească bătăile inimii.

După câteva minute, Danni se încruntă. Marcus nu scosese nici un cuvânt. Se ridică și îl văzu stând rezemat de un morman de crengile încălcite. Era ghemuit cu un picior întins și cu celălalt îndoit. Își înconjurase trupul cu brațele și era straniu de nemișcat.

Amintindu-și de împușcătură, Danni se ridică grăbită. Într-o clipă ajunsese lângă el, încercând să-și oprească tremurul mâinilor. Îi dădu la o parte brațele, ignorându-i protestul slab. Deasupra șoldului său stâng se lătea tot mai mult o pată de sânge.

Capitolul 17

*Apoi, vai!, a fost găsit,
Pe-un pat de flori zăcea trântit.*

Frumoasa și Bestia de Charles Lamb

- Ai fost împușcat!

Marcus își lăsă capul pe spate și deschise ochii, inspirând adânc.

- Da, bine, domnișoară Green.

Exasperată, Danni îi lovi brațul.

- Te rog să iei lucrurile în serios!

- Cum aş putea să nu iau în serios o rană de glonț?

Danni scoase un geamăt și se încruntă.

- Marcus Bradley, într-o bună zi, te voi ucide cu mâna mea.

- Ei bine, hai să ne asigurăm că voi trăi până atunci.

Danni clipi ca să-și înăbușe lacrimile și îi ridică marginea cămășii, cercetând rana. Oftă ușurată. Deși sângea abundent, rana nu arăta pe cât de rău își închipuise. Glonțul îi zgâriase mijlocul, lăsând o urmă adâncă, însă nu îi rămăsese în carne.

- Cum arată?

Vocea lui încordată îi aminti că, deși rana nu era fatală, încă îl durea destul de tare.

- Vei supraviețui. Glonțul te-a zgâriat doar. Rana e adâncă și lungă. Sângerezi mult.

Marcus mormăi, împingându-i mâinile la o parte și coborându-și cămașa. Lipi apăsat pânza de rană.

- Bine, spuse el, dându-și din nou capul pe spate și închizând ochii. Acum lasă-mă.

Danni se trase înapoi, nevenindu-i să creadă.

- Să plec?

- Da, spuse Marcus, deschizând un ochi doar cât să o privească.

Danni rămase cu gura căscată.

- Ai înnebunit? Suntem în mijlocul pădurii, într-un loc unde n-am mai fost niciodată. Unde vrei să plec?

- Dincolo de canal ar fi bine.

- Nu fi ridicol! ripostă Danni, simțindu-se aproape sufocată de furie.

Marcus o privi cu o expresie încâpățanată.

- Serios, Danielle, lasă-mă aici. Asta e șansa ta să evadezi. Poți să te întorci în sat, și de acolo poți pleca acasă. Ia banii cu tine ca să-ți cumperi un cal. Dacă rămâi aici cu mine, vei fi prinsă și veți fi ruinați și tu, și tatăl tău. Eu sunt gata să mă las pe mâna legii. Și, în plus, eu și amiralul o vom recupera pe Ginny. Te rog, pleacă. Așa e cel mai bine.

Danni ezita. Marcus era gata să se sacrifice pentru ea. Și avea dreptate. Ar fi fost cel mai bine să plece.

Dar...

Privirea ei coborî spre rană, văzându-i sângele care îi păta cămașa. Trebuia să fie curățată și bandajată ca lumea. Nu voia ca Marcus să fi supraviețuit împușcăturii doar ca să moară de la o infecție. Nu-l putea părăsi.

- Scoate-ți cămașa, te rog.

Marcus deschise șocat ochii.

- Îmi trebuie fie cămașa, fie haina ta. Alege.

Marcus își scoase supus jacheta, crispându-se de durere, apoi o lăsă să cadă lângă el și se prăbuși în poziția de până atunci. Danni luă jacheta și dispăru printre copaci. Trebuia să găsească apă.

Marcus refuză să o privească îndepărtându-se. Așa era cel mai bine pentru amândoi. Danni putea să-și vadă de viață

și să se mărite cu logodnicul ei. Putea să o ia de la capăt. Era cel mai bine să o alunge acum, punând capăt lucrurilor mai de vreme, nu mai târziu.

Poate că avea să moară aici și gata. Atunci nu ar mai trebui să se lupte zi de zi cu demonii lui, să o vadă pe Caro măritându-se cu un monstru și să vadă un alt bărbat bucurându-se de dragostea lui Danni.

Se auzi foșnet de frunze, apoi zgomotul scos de o crenguță frântă. Marcus deschise ochii, întrebându-se dacă oamenii amiralului îl găsiseră și reamintindu-și că, din păcate, chiar voia să trăiască. Însă nu era decât Danni, care se întorsese și îl privea acum cu o expresie îngrijorată. Ținea în mâini o bucată de stofă din care picura apă.

– Prostuțo. Ar fi trebuit să fugi!

– Ridică-ți cămașa.

Vocea lui Danni era autoritară, dar Marcus se cam obișnuise cu asta. Își ridică ascultător cămașa. Vedea acum că stofa era îmbibată și în căușul palmelor ei se strânsese ceva apă. Danni îl privi în ochi și îi zâmbi încurajator.

– S-ar putea să te usture puțin, spuse ea.

Lui Marcus îi stătu puțin inima de ușurare că Danni nu îl părăsise, dar el se prefăcu a nu băga de seamă. Mormâi drept răspuns, apoi se crispă simțindu-și rana scăldată în apă rece. Încercă să se tragă înapoi, însă Danni îl prinse cu o mână de ceafă și îl ținu locului.

Căldura slabă care emana din palma ei era surprinzător de liniștitoare. Marcus se simțea deopotrivă calm și dezgustat de el însuși. Nu avea nici un drept să fie tratat cu o asemenea blândețe după toate lucrurile pe care i le făcuse. Crezuse că Danni voia haina lui ca să-i țină de cald pe drum, dar jacheta lui marca Weston ajunsese acum un morman de zdrențe cu care Danni îi curăța rana.

Degetele ei îi masau ușor baza gâtului. Marcus se încordă imediat, simțindu-și sângele fierbând. Respiră adânc, inhalând parfumul slab de apă de trandafiri. Deși apa era înghețată, își simțea trupul arzând. Spălându-i rana, Danni îi șopti încet, tandru:

– Nu-mi place să te văd suferind, dar nu am bandaje cu care să-ți ușurez suferința. Mai pot face ceva pentru tine?

„Sărută-mă.“

Mintea lui respinse imediat gândul, deși trupul lui tânjea după asta. Nu-i putea cere așa ceva. Era uimitor că Danni nu voia să se răzbune. Marcus nu înțelegea de ce lui Danni îi păsa atât de mult de el, după toate lucrurile care se întâmplaseră.

– Danni.

Fata își ridică privirea. Avea ochii triști, plini de compasiune. Marcus nu voia să o spună, dar, înainte să-și dea seama, cuvintele șoptite îi scăpară:

– Sărută-mă.

Danni clipi surprinsă. Rămase nemișcată câteva momente agonizante. Era cel mai lung iad pe care Marcus îl îndurase vreodată. Simți un junghi în stomac, amenințând să-l lase pradă neliniștii. Nu-i venea să creadă că spuse asta. Danni îi oferise alinare în acele momente intense de noaptea trecută, ceea ce nu era atât de neobișnuit. Dar acum erau în plină zi și gândeau rațional amândoi. Sau cel puțin ea gândea rațional.

Marcus înghiți în sec. Ea ar fi trebuit să-l disprețuiască. În schimb...

– Te rog.

Simți cum inima stătea să-i sară din piept, plină de teamă și de nerăbdare. Cum ar fi îndrăznit să o implore? Expresia ei surprinsă se preschimbă încet într-un zâmbet blând, atotștiutor. Era un zâmbet pe care Marcus aștepta de-o viață să-l vadă pe chipul unei femei în vreme ce îl privea, plină de dorință și de intenții nebunești. Ochii ei de culoarea caramelului se topiră până ajunseră ca două vârtejuri de aur lichid. Genele ei groase se lăsară în jos. Danni încetă a-i mai șterge ușor rana și se apropie și mai mult.

Inima lui Marcus bătea atât de tare. Tânjea să o ia în brațe, să o strângă la piept. Dar nu, refuza să o atingă. Trebuia să știe întâi că și ea își dorea asta. Că ea l-ar săruta din propria inițiativă. Rămase nemișcat. Abia mai respira. Capul ei se apropie de al lui, centimetru cu centimetru. O șuviță a ei căzu în față, atingând obrazul lui Marcus.

Buzele ei se opriră la câțiva centimetri de ale lui și Danni zâmbi și mai larg. Respirația ei dulce îi mângâia buzele. Marcus se pierdu în ochii ei, luptându-se să-și stăpânească impulsurile, strângând în pumni țărâna din jur. Se temea că Danni avea să se retragă din nou.

Brusc, buzele ei se lipiră încet de ale lui, jucându-se cu buza lui de jos, cercetându-i gropița. Danni se trase puțin înapoi, încă zâmbind. Marcus rămase fără cuvinte, tânjind după mai mult. Vocea ei șoptită, plină de pasiune, îl învălui cu totul:

– Voiam să fac asta de când te-am cunoscut.

Marcus tremură, auzindu-și bătăile inimii. Într-o clipă, buzele lui Danni le acoperiră pe ale lui din nou și gurile lor se contopiră.

În clipa în care îl atinse, Danni oftă. Marcus închise ochii. Limba ei minunată îi dezmiarda din nou buza. Însă el dorea mai mult. O strânse pe Danni de talie, încercând să o răsucescă, să o lipească de pieptul lui, dar simți o durere agonizantă provocată de rană. Scoase un geamăt, iar Danni îl luă imediat în brațe, sprijinindu-se de partea nevătămată, mângâindu-i spatelul. Marcus își lipi buzele de gâtul ei și o ținu strâns, în timp ce durerea pielea treptat.

Felul în care trupul ei se plia la perfecție pe al lui era atât de minunat. Marcus observase asta și în noaptea trecută. Amintindu-și toate detaliile sentimentale pe care i le împărtășise, Marcus se trase înapoi.

– Cum de nu mă urăști? întrebă el.

Danni îi aruncă o privire surprinsă, nedumerindu-l și mai mult.

– Eu? Ar trebui să te urăsc?

– Da!

Danni se încruntă, confuză.

– De ce? Mă enervezi groaznic, dar n-ai făcut nimic care să mă determine să te urăsc.

– Dar te-am șantajat. Tu însăși ai spus că m-am comportat abominabil cu tine în pădure. Apoi, noaptea trecută, eu... Marcus își schimbă poziția, crispându-se. Nu înțeleg cum de ești în stare să mă suportți. Se aplecă spre ea, studiindu-i expresia, căutând semne de neadevăr. De ce m-ai lăsat să te ating?

Ochii lui Danni licăriră și buzele ei tresăriră, dar o clipă mai târziu înțelese.

– Crezi că te-am lăsat să-mi faci... asta doar pentru că îmi era milă de tine? De-asta mă ignori iarăși?

Marcus îi evită privirea furioasă.

– Asta, plus alte motive.

– Ești un bărbat imposibil!

Marcus clipi. Nu-i venea să creadă.

– Poftim?

– Marcus, pufni Danni, încruntându-se, sunt extrem de confuză. Nu înțeleg prea bine ce se petrece între noi, dar dă-mi voie să fiu sinceră cu tine și să-ți spun ce simt. În primul rând, înțeleg de ce ai răpit-o pe Ginny și, deși nu sunt de acord cu ce ai făcut, te pot ierta.

Marcus o privi neîncrezător. Danni continuă:

– În al doilea rând, dintr-un motiv care îmi scapă, dar care este fără îndoială unul nebunesc, te găsesc incredibil, irezistibil de atrăgător.

De data asta, Marcus se înecă, încercând să-i înțeleagă cuvintele imposibile. O strânse și mai tare.

Oare totul era adevărat?

– În al treilea rând, vreau să te știu în siguranță și fericit.

Inima lui părea să se fi oprit cu totul. Danni ținea la el?

– Dar, Marcus, am fost promisă altcuiva.

Măinile lui o eliberară în aceeași clipă. Se simțea de parcă fusese plesnit. Cuvintele ei îl striviseră. Se crispă simțindu-i degetele prin păr.

– Nu pot descrie cu certitudine sentimentele mele pentru tine, Marcus, dar vreau să te ajut. După ce o recuperăm pe Ginny, poate vom găsi o soluție și nu va mai fi nevoie să o obligi pe biata fată să se mărite cu tine.

Marcus respira greu, abia auzind-o. Oare nenorocul care îl urmărea de-o viață nu avea să se sfârșească niciodată? Găsise o femeie în stare să-l accepte cu toate defectele lui, dar ea nu era liberă și deci nu o putea avea. Cu cât petrecea mai mult timp în prezența ei, cu atât mai sigur era că Danni era singura femeie pe care ar putea-o dori vreodată.

– Într-o zi va trebui să găsești o cale de a te elibera de tatăl tău, Marcus. El e mort, dar încă te ține în gheare. Nu-i da o asemenea putere.

Marcus scoase un geamăt, iar trupul i se încordă când tatăl lui fu adus în discuție. Își întoarse fața, prefăcându-se că se așază mai bine, și își ascunse cicatricile.

– E mai ușor de zis decât de făcut, spuse el.

Danni îl îmbrățișă strâns și replică:

– Lucrurile se vor rezolva cumva. Să știi că m-am simțit bine, șopti ea, înroșindu-se, așa cum îi plăcea lui Marcus să o vadă. A fost... bine.

„Bine.“ Nu era un cuvânt pe care Marcus sau oricare alt bărbat ar fi dorit să-l audă folosit pentru a-l descrie pe el ca iubit. Mormăi din nou și afișă un zâmbet larg, încercând să-și alunge tristețea:

– Să nu folosești niciodată cuvântul „bine“ ca să descrii relațiile cu un amant, micuțo. E o insultă.

Danni râse, îi dădu drumul și se concentră din nou asupra rânii lui. Marcus o ascultă răbdător povestindu-i cum aveau să o găsească pe Ginny și aveau să meargă cu toții acasă.

El, în schimb, nu spuse nimic. Nu vedea situația în termeni chiar atât de simpli. Se făcea vinovat de răpire, și singura lui scăpare ar fi fost să o găsească pe Ginny primul, să o forțeze să-i devină soție și să se roage ca amiralul să le accepte mariajul în loc să opteze pentru un divorț scandalos.

Oricât de mult o iubea pe Danni – care, lucru de-a dreptul incredibil, părea să țină la el – situația nu se schimba cu nimic. Danni nu avea nici o avere, ci se întreținea din mica ei afacere. Marcus avea nevoie de bani – de mulți bani – ca să rupă logodna lui Caro. Ginny avea acei bani.

Indiferent de sentimentele lui pentru Danni, Marcus nu avea de ales decât să se căsătorească cu Ginny după ce o recuperau.

– Marcus! Privește!

Gemând de durere, Marcus reuși să se târască până la Danni, care examina ceva printre copaci. Se sprijini de spatele ei și privi peste umăr la lucrul la care se uita și ea. Danni se încordă ca să-i sprijine greutatea. Marcus începea să-și facă griji că nu avea să-l

mai poată ține. În dimineața trecută abia dacă se putuse ridica din pat. De atunci, de nevoie, o folosea pe Danni pe post de cârjă.

– La ce ne uităm?

Danni întinse un deget, arătând spre un morman de cenușă. Frunzele din jur fuseseră măturate, și vegetația era strivită în forma unor saci de dormit.

– Ah, un loc de tabără, gemu Marcus încordat.

– Exact. Și au lăsat și urme... Danni arătă spre un morman de balegă în iarbă. Nu va fi ceva prea plăcut de urmărit, dar niciodată n-am fost atât de recunoscătoare că ne-au luat caii.

Marcus mormăi. Nu părea deloc amuzat.

– De unde știi cine a lăsat urmele? Nu văd nici un semn că ar fi trecut o trăsură pe aici.

– Ai prefera să rătăcim prin pădure fără nici o țintă? Nu crezi că e preferabil să sperăm că totul va fi bine și să ne luăm după urme?

Marcus îi cunoștea deja expresia încăpățânată și știa că nu avea chef să o contracize. Danni se îndreptă și îl lăsă să o apuce cu brațul pe după umerii ei micuți. Începură să urmeze dăra urât mirositoare lăsată de cai.

Trupurile lor erau lipite unul de altul. Când conștientiză acest lucru, Marcus simți o căldură stranie răspândindu-i-se prin tot corpul. Danni reușise să-i bandajeze rana folosind doar fâșii din haina lui scumpă, dar își simțea sângele pătând încet materialul de sub cămașa pe care o îmbrăcase. Trebuia să se mulțumească însă cu bandajul până găseau un doctor. Din când în când, simțea o durere agonizantă în piept, dar se străduia să nu arate asta. Ah, cât tânjea după o înghițitură de coniac!

Danni îi strânse încurajator mijlocul, iar Marcus se mișcă mai repede, cât de repede îndrăznea fără să-și zgândărească rana. Își amintea vag de afecțiunea pe care i-o arătase mama lui în copilărie, dar trecuse atâta vreme de când cineva ținuse la el într-atât încât să îl trateze cu blândețe. Asta făcea ca atențiile lui Dani să fie și mai prețioase.

Atâta timp cât mai aveau de petrecut împreună.

Capitolul 18

*Ce bucurie pe-ale ei surori
Că n-aveau s-o mai vadă-n zori*

*

*Se chinuiau din greu lacrimi să-și stoarcă
Și să se-arate îndurerate că n-avea să se-ntoarcă*

Frumoasa și Bestia de Charles Lamb

Era miezul zilei când auziră în sfârșit un zgomot. Pe măsură ce se apropiau, cuvintele deveneau din ce în ce mai distincte. Danni desluși zgomot de frâie lovite: caii scuturau din cap. Doi bărbați se certau vehement. O clipă mai târziu, se auzi și o voce de femeie:

– M-ai auzit, Bridger Bishop? *Te urâsc!*

Danni se simți cuprinsă de un val de euforie. Era Ginny!

Marcus îi aruncă o privire amuzată și plină de amărăciune. Din câte se părea, nu fuseseră singurii care simțiseră furia lui Ginny.

– Ești un demon! se auzi o voce groasă. Nu-mi vine să cred că întreaga Londră te crede o netoată!

Urmă zgomot de crengi rupte, apoi blesteme răcnite, originale. O altă voce strigă peste ceilalți doi:

– Ajunge!

Câteva clipe se făcu liniște, apoi Ginny țipă:

– Și pe tine te urâsc, Otieno! Lua-te-ar naiba!

Danni îi făcu semn lui Marcus să aștepte și se aplecă, mișcându-se cât de discret era în stare prin vegetația joasă. Se opri în spatele unui stejar uriaș. Tabăra bandiților era în mijlocul unei poieni. Danni o zări imediat pe Ginny, care era legată de un copac, cu brațele întinse. Părul ei era în dezordine, și printre șuvițele ei roșcate erau țesute frunze și crenguțe. În ciuda a ceea ce suferise, Ginny părea destul de calmă. Danni era mai surprinsă de faptul că cei doi bărbați îi găsiseră o rochie de lână. Deși stătea lăsată

în unele părți și mult prea strânsă în altele, cu siguranță era mai călduroasă decât rochia de zi pe care Danni i-o pregătise.

Danni se întoarse apoi spre cei doi bandiți, studiindu-le poziția și armele. Știa că ea și Marcus aveau să fie nevoiți să folosească un vicleșug ca să o recupereze pe Ginny. Ea nu era nici pe jumătate la fel de înaltă ca ei, iar Marcus abia dacă putea merge.

Din prima clipă, Danni îl recunoscuse pe bărbatul mai înalt ca fiind cel pe care îl văzuse încercând să-i vândă șalul lui Ginny la bălci. Era probabil chiar mai înalt decât Marcus. Chiar și așa, stând așezat, părea să domine întreaga poiană. Avea pielea bronzată și părul brunet, lucru specific celor din poporul lui. Până și hainele lui largi, cu petice colorate, îi aminteau de poveștile auzite despre țigani și răătăcitori. Chipul lui era tras și obosit, iar expresia îi trăda epuizarea. Privi spre Ginny, apoi spre însoțitorul lui.

Banditul Verde se plimba cu pași mari, agitat, privind-o pe Ginny cu o ură abia ascunsă. Bărbia ei se ridica tot mai sus de fiecare dată când banditul trecea prin fața ei, iar asta nu făcea decât să-l înfurie și mai mult. Deși își lăsase deoparte deghizarea și masca, Danni îl recunoscuse imediat pe pistolarul cu care se luptase când Ginny le fusese răpită. Părul lui șaten flutura în bătaia vântului. Avea fața ascuțită și ochii căprui. Sprâncenele lui erau puțin mai închise la culoare decât părul și, momentan, încruntate. Brusc, se opri în fața lui Ginny și se apropie de ea, la doar câțiva centimetri distanță.

– Abia aștept să îmi primesc recompensa și să scap de tine, se răsti el.

Cu un țipăt furios, Ginny își trase înapoi piciorul și îi aplică o lovitură letală între picioare.

– Ia de-aici!

Bărbatul căzu în patru labe. Danni icni și-l compătimi când acesta începu să verse.

– Ticăloaso!

Un foșnet din spate îi atrase atenția lui Danni. Marcus se târa înainte pe coate, ținându-l pe banditul prăbușit la pământ cu privirea.

– L-am avertizat că lovește cu picioarele, spuse el.

În ciuda situației grave în care se aflau, Danni își stăpâni un chicot. Marcus se apropie și mai mult, rezemându-se de un copac. În același timp, în poiană, tovarășul banditului își târî prietenul departe de Ginny și îl așeză pe un trunchi de copac, apoi privi urât spre Ginny și se lăsă pe vine ca să îi spună ceva prietenului lui.

Deși chipul lui Marcus era schimonosit de durere, ochii îi străluceau amuzați.

– Mă bucur că trăiește, spuse el. Și că încă e în stare să lovească.

Danni își dădu ochii peste cap.

– Excelent. Așteaptă aici; mă duc după Ginny.

Marcus se încruntă și o prinse de braț.

– Eu voi aduce caii, spuse el, arătând cu bărbia spre cealaltă parte a poienii.

– Nu vei fi în stare, replică Danni, măsurând distanța dintr-o privire. Nu în halul în care ești.

– Bineînțeles că voi fi în stare, răspunse jignit Marcus. Am trecut prin lucruri mult mai rele.

Alungându-și gândurile negre pe care vorbele lui le invocaseră, Danni strânse din dinți.

– Bine. Ne întâlnim pe poteca din cealaltă parte a poienii. Dar dacă ești prins, să nu te aștepți să te salvez.

Cuvintele ei nu-l făcură să se răzgândească, ci doar să zâmbească.

– Domnișoară Green, ai un suflet mult prea bun să mă lași pe mâna bandiților.

– Nu mă tenta!

Bandiții se certau mai tare acum. Ginny se rezemase de copac și arăta epuizată. Danni știa că venise timpul să acționeze. Îi făcu un semn lui Marcus și se furișă înainte, aplecându-se încă o dată. Picioarele ei se aprofundau în mușchii de pe jos și evita cu grijă frunzele și crenguțele care ar fi pocnit sub greutatea ei. Se ținu aproape de tufișuri, adăpostindu-se în umbră, apropiindu-se încet de copacul de care era legată Ginny. Danni nu-i pierdea din vedere nici pe cei doi bandiți.

Aproape ajunsese lângă Ginny, când piciorul ei ateriză pe un băț gros. Trosnitura se auzi în întreaga poiană. Danni rămase nemișcată, privindu-i fix pe bandiți. Cel care fusese lovit încă

se mai ținea de locul vătămat, dar țiganul își întoarse ochii negri în direcția din care se auzise sunetul. Privirile lor se întâlniră, și el o recunoscu imediat. Un zâmbet slab se lăți pe chipul acestuia.

Danni era sigură că se terminase totul. Țiganul își întoarse privirea spre însoțitorul său, fără îndoială ca să-l avertizeze. Spuse câteva cuvinte, dar nu dădu alarma. Danni se încruntă, confuză. Cu siguranță intenționa să o oprească, nu-i așa?

Apoi, banditul începu să fluiera. Era un cântec simplu, vesel, iar sunetul era amplificat de copacii din jur. Danni deveni și mai confuză. Era convinsă că fusese văzută. Trebuia s-o fi văzut. Clătinând din cap, își văzu de drum, și mai atentă ca înainte.

Ajunse la copacul lui Ginny, sperând să poată dezlega frânghia din spate. Începu să pipăie sfoara, căutând un nod. Părea să fie o singură bucată de frânghie. Danni se aplecă periculos de mult afară din ascunzătoare, urmând lungimea funiei. Scoase un geamăt și se trase din nou în umbrele din spatele copacului. Nenorociții făcuseră nodul în față. Trebuia să iasă la vedere ca s-o dezlege.

Danni îl urmări atentă pe banditul rănit continuându-și tirada împotriva lui Ginny și plângându-se de lovitura primită. Însoțitorul său continua să fluiera, cu spatele la ea.

Danni alunecă din umbre. Înainte să atace frânghia, o prinse pe Ginny și îi astupă gura cu palma. Ginny făcu ochii mari, uitându-se la Danni, apoi la cei doi bărbați. Se lăsă moale, cuprinsă de ușurare. Danni își duse un deget la buze în semn că trebuia să facă liniște, apoi, după ce Ginny încuviință grăbită, își luă mâna de la gura ei și se apucă imediat să desfacă nodul.

Frânghia era groasă, tare și aspră – nu era genul de funie pe care să o suporti prea mult timp pe piele. Pielea de la încheieturile lui Ginny era deja înroșită. Ceva din sfoară îi înțepă degetul lui Danni, care scoase un șuierat. Amândouă femeile înghețară, uitându-se spre bărbații care se certau în continuare. Țiganul începu să fluiera și mai tare. Danni se încruntă spre el, devenind tot mai suspicioasă.

Nu-și mai putea permite să ezite. Grăbită, Danni reuși să-i elibereze mâinile lui Ginny, care oftă încet, peste măsură de ușurată. Danni nu mai așteptă, ci se grăbi să desfacă și celălalt nod.

Câteva clipe mai târziu, frânghia alunecă la rădăcinile copacului, pierzându-se prin iarbă.

Ginny o luă imediat în brațe și îi șopti, cu o voce abia auzită:

– Mulțumesc.

Danni încuviință, dar nu îndrăzni să vorbească. Nu știa cât timp mai aveau. Se îndepărtară cât de repede erau în stare. Odată ajunse la adăpostul pădurii, Danni îl găsi pe Marcus așteptându-le așezat pe pământ, cu frâiele cailor în mână. Arăta chiar mai rău ca înainte.

Danni se ghemui lângă el. Marcus respira greu din cauza durerii.

– A fost mai greu decât mă așteptam, spuse el.

Danni pufni, dându-i la o parte o șuviță de pe frunte.

– Da, dar acum trebuie să ne mișcăm, Marcus.

Ochii lui verzi sclipiră hotărâți. Marcus se prinse cu un braț de umerii lui Danni, iar cu celălalt își apăsă rana. Danni strânse din dinți, luptându-se cu greutatea lui. Apoi însă, brusc, Marcus nu mai era atât de greu. Danni deschise ochii și întâlni privirea lui Ginny, care îl prinsese de celălalt braț, luând o parte din greutate asupra ei. Ginny făcu un semn și îl ridicară amândouă odată.

Când se apropiară de cai, unul din ei își dădu agitat capul pe spate, scoțând un pufnet ce răsună printre copaci. Danni își spuse că bandiții n-aveau de ce să se apropie, nu încă. Nu mai auzea nici un fluierat, dar vedea printre copaci că țiganul își ținea încă partenerul ocupat. Le permitea să scape. Dar de ce?

Ginny se apropie de iapă, mângâindu-i pata albă dintre ochi, ca să o liniștească. Danni își agăță săculețul de șa cu mișcări rapide.

– Poți să urci în șa? șopti ea spre Marcus.

Trupul lui se încordă o clipă, dar încuviință posomorât. Nu avea de ales. Cu ajutorul lui Ginny, reușiră să-l urce pe calul cel mai docil.

Pentru ea, Danni alesese calul cel mai mare și mai fioros. După ce se asigură că Marcus stătea bine în șa, o ajută și pe Ginny să se urce pe iapă și în sfârșit se sui și ea în șa. Părul armăsarului ei fusese perfect țesălat și acum strălucea. Îl mângâie recunoscătoare.

– Calul ăla e lucrul cel mai de preț al lui Otieno, spuse Ginny.

Danni îi aruncă o privire confuză.

– Țiganul, adică.

Danni simți o urmă de regret că îi fura calul bărbatului care le ajutase să scape, deși el fusese cel care insistase să o răpească pe Danni pentru cine știe ce lucruri rușinoase.

– Aproape că îmi pare rău, spuse ea.

– Să nu-ți pară, replică Ginny, zâmbind și ea posacă și întărindu-i convingerea lui Danni. Și Otieno l-a furat de la altcineva.

– Cât de ironic e să i-l furăm noi acum.

– De acord.

Danni o privi pe cealaltă femeie, observând cum privea în jur cu ochi vii, inteligenți, absorbind totul. Mergea și se purta cu o incredere neobișnuită pentru cineva care fusese răpit nu o dată, ci de două ori în ultimele zile. Danni își aminti cuvintele banditului. „Întreaga Londră o crede o netoată?”

Aproape îi venea să râdă. Înalta societate se înșelase încă o dată. În schimb, Danni voia să știe de ce Ginny nu le demonstrase contrariul.

Își zâmbiră în tăcere, apoi Danni puse un picior în scară și se cățără în șa. După ce se așeză, își privi însoțitorii. Ginny părea nerăbdătoare să plece, iar Danni nu avea nimic de obiectat. Marcus nu mai spunea nimic, ci doar își apăsa rana. Avea nevoie de un doctor, iar în pădure n-aveau să găsească unul.

– Drumul principal e pe-aici. O să dăm de un han.

Ginny se întoarse hotărâtă, îmboldindu-și calul spre vest. Marcus o urmă, iar Danni se întoarse spre poiană. Când îi văzu pe cei doi bandiți, îngheță.

– Ce mai stai? îi spuse îngrijorat Marcus. Trebuie să plecăm.

Danni îi făcu semn să tacă, privindu-l fix pe banditul cu păr ca de abanos care încă vorbea cu partenerul său.

– Ce s-a întâmplat?

Într-un final, Danni clătină din cap și răspunse:

– Nimic.

Apoi își îndreptă calul spre însoțitorii ei, îmboldindu-l ușor. Deși se îndepărtau prin pădure acum, gândurile ei rămăseseră în poiană.

Aproape că ar fi putut jura că îl văzuse pe Otieno făcându-i cu mâna și murmurând:

– Drum bun!

Capitolul 19

– Jură că nu mă vei părăsi! oftă BESTIA:
– Îți jur! spuse ea, căci nu se mai temea,
Și-ți jur din inimă – așa că de acum

Frumoasa și Bestia de Charles Lamb

Luna se ridicase pe jumătate deasupra orizontului când ajunseră la următorul han. Călăriseră cât de repede erau în stare pe caii furați ca să se îndepărteze cât mai mult de bandiți. Nu-și vorbiră aproape tot drumul, iar Danni o văzuse pe Ginny privind neliniștită în urmă de mai multe ori. Însă grija ei principală nu era Ginny, pe care o recuperaseră cu succes. Era Marcus.

Era tras la față, iar ochii lui verzi se întunecaseră de durere și avea o expresie împietrită. Privea fix înainte, de parcă dacă s-ar fi uitat în altă parte s-ar fi dezzechilibrat și ar fi căzut din șa.

Și ea simțea în umeri o durere arzătoare. Știa că era din cauză că rămăsese încordată atât de mult timp și, în plus, fiindcă îi sprijinise întreaga greutate a lui Marcus de câteva ori. Se temea că în orice clipă Ginny avea să izbucnească într-o criză de isterie, Marcus avea să alunece din șa și bandiții sau oamenii amiralului aveau să-i ajungă din urmă. În plus, pe drum puteau la fel de bine să-i pândescă și alte pericole. Era epuizată și fizic, și psihic.

Când văzu în sfârșit semnul de lemn pe care scria Dancing Dragon, Danni se simți ușurată. Își opriră caii în curte, și Danni sări pe dată din șa. Nu voia decât să-și știe însoțitorii în siguranță, apoi putea adormi și ea, în sfârșit.

Danni se apropie de calul lui Marcus, iar Ginny se grăbi să o ajute. Danni era recunoscătoare că Ginny nu îi înfruntase încă și nici nu-i întrebaseră ce intenționau de-acum înainte. Rămăsese tăcută, observându-i. Împreună, cele două femei îl ajutară pe Marcus să coboare din șa. Marcus scoase un geamăt și se sprijini de umărul lui Danni, trăgând-o mai aproape. Ginny veni să îl sprijine din cealaltă parte.

– Îmi pare rău că sunt așa greu, micuțo, gemu el.

Danni pufni, străduindu-se să-i sprijine greutatea aproape de una singură.

– Nu e vina ta, spuse ea.

Marcus reuși să rădă slab, iar Ginny făcu ochii mari.

– Nu, spuse el, presupun că nu.

Ginny le aruncă o privire cercetătoare, confirmându-i bănuielile lui Danni. Nu era o netoată, ba dimpotrivă.

Hangiul ieși grăbit, iar Danni îl salută prima. Era un bărbat scund, la fel de înalt ca Danni.

– Bine ați venit, doamnelor și domnule. Sunt domnul Pensly, hangiul. Bine ați venit la Dancing Dragon!

Hangiul se opri, făcând ochii mari când observă în sfârșit cât de jerpeliți erau oaspeții lui și ce expresie avea Marcus întipărită pe chip. Danni căuta cu disperare o explicație, dar gândurile ei se mișcau mult prea încet. Pe neașteptate, Ginny salvă situația. Făcu o față mirată și își lăsă capul pe o parte, holbându-se la hangiul ca o bufniță.

– Dragonii nu știu să danseze, nu-i așa?

Danni deschise gura, apoi o închise cu zgomot. Nu știa ce ar fi putut spune. Oare chiar o crezuse pe Ginny deșteaptă? Își stăpâni un geamăt, în timp ce hangiul se străduia să găsească un răspuns. Evident, nu voia să-și jignească oaspeții, dar era clar că se stăpânea cu greu. În cele din urmă răsă nesigur.

– Ei bine, nu știu, madam.

Danni făcu o grimasă. Marcus se lăsase și mai mult pe umărul ei. Avea chipul palid. Era clar că avea nevoie de mâncare, de apă și de un pat cald.

Danni își dresă glasul și îi captă atenția hangiului, care păru aproape ușurat.

– Domnule, el e marchizul de Fleetwood, spuse ea. Are nevoie de îngrijiri, imediat.

Hangiul tresări auzind titlul, pâlind puțin.

– F-Fleetwood?

Marcus se îndreptă brusc, apropiindu-se de hangiul cu un zâmbet de prădător. Danni știa că ajunsese la capătul răbdării.

— Soția mea vrea să spună că am fost împușcat și am nevoie de un doctor. *Acum.*

Danni se încordă auzindu-l că o numise soția lui, dar nu protestă. Așa urma să aibă acces la camera lui ca să îl poată îngriji. Dându-se drept soția lui, aproape că își trăia visul aievea. Dar era prea obosită să se mai gândească la asta.

Hangiul suspină și își duse o mână la beregată.

— Vai de mine! Da, da. Voi chema un doctor imediat.

Apoi îi conduse în hanul vechi, dărăpănat. Ginny îi urmă fără nici un comentariu. Danni îi ignoră privirile cercetătoare, insistente. Nu avea nici un răspuns pentru ea deocamdată.

Hanul era aglomerat. Mesele mici și rotunde erau pline de bărbați care vorbeau tare, râdeau și beau din halbe uriașe. Unul dintre bărbați prinse o chelneriță de fund, iar Danni se simți cuprinsă de neliniște. Ce fel de loc mai era și asta? Nu mai era așa convinsă că aveau să se poată odihni aici. Se înroși ea în locul chelneriței, apoi se grăbi să meargă cât mai aproape de hangiul. Acesta îi dădu un ordin răstit unui servitor, care ieși în fugă. Danni speră că plecaseră să aducă un doctor.

Domnul Pensly îi îndemnă nerăbdător să-l însoțească până la etaj. Ginny porni înainte, lăsându-l pe Marcus să se sprijine de balustradă ca să urce, lucru pe care Marcus îl făcu încet, cu greu. Danni îi simțea agonia cu fiecare pas. Chipul lui se umpluse de sudoare. Danni găfăia încercând să-l sprijine cât mai mult.

Când ajunseră în holul de la etaj, Marcus începu să meargă ceva mai ușor. Hangiul își scoase legătura de chei de la brâu și îi întinse una micuță lui Ginny, spunând:

— Sper că această cameră va fi acceptabilă pentru dumneata, domnișoară.

Roșcata privi spre Danni, neștiind dacă i se permitea o asemenea libertate. Lui Danni nu-i mai păsa unde avea să doarmă Ginny. Știa că nu avea nici un mijloc de scăpare și, după o asemenea zi, probabil că nu voia decât să-și închidă ușa cu zăvorul și să tragă un somn zdravăn. Danni încuviință, iar Ginny întoarse imediat cheia în broască și dispăru înăuntru.

Ceilalți înaintară. Danni numără trei uși; apoi hangiul scoase o altă cheie din mănunchi, descuie ușa și o deschise larg. Un pat

uriaș ocupa cea mai mare parte a camerei, ai cărei pereți erau acoperiți cu lambriuri de lemn. Așternuturile erau din mătase de un albastru-închis, care străluci când hangiul începu să aprindă lumânările ca să alunge întunericul care se lăsa. Danni ridică surprinsă din sprâncene simțind că Marcus o strângea mai tare.

— Aceasta este camera noastră pentru tinerii căsătoriți, milady, zise hangiul zâmbind.

Danni scoase un suspin. „Dumnezeule.“

Nici Marcus nu îi era de prea mare folos, fiindcă îl simțea abia stăpânindu-se să nu rădă. Brusc, scoase un șuiert, și chipul i se schimonosi iarăși de durere. Hangiul flutură din mâini.

— Doctorul Grogg va ajunge aici în curând. Haideți să-l întindem în pat.

Danni încuviință, abia așteptând să fie ușurată de povară. Până să-l așeze pe Marcus pe marginea patului, trupul ei era deja scaldat de sudoare.

— Ar trebui să-l dezbrăcăm, milady. Îi va fi mai comod așa.

Danni îngheță, privind-l pe hangiul. Doar nu vorbea serios? După felul în care o privea însă, era limpede că se aștepta la ajutor din partea ei. Oricum era un lucru pe care o soție l-ar fi făcut pentru soțul ei.

Danni înghiți în sec. Trebuia să continue să se prefacă. Marcus ridică din sprâncene și zâmbi, făcându-i parcă în ciudă. Mormăind, Danni se ghemui la picioarele lui și îi trase cizmele, fără să se mai obosească cu delicatețuri.

Hangiul își dresе glasul.

— Merg să aduc niște apă caldă și bandaje.

— Domnule Pensly, gemu Marcus. Când ajunge doctorul, trimiteți-l întâi la cealaltă domnișoară.

— Desigur.

Hangiul încuviință, lăsându-le cheia pe noptieră înainte să plece. Considera că aveau nevoie de intimitate. Lui Danni îi venea să rădă.

— Mulțumesc că te-ai gândit la asta, murmură Danni, reușind în sfârșit să-i scoată prima cizmă, cu tot cu ciorap.

Marcus mormăi ceva, iar Danni prinse cealaltă cizmă. Abia atunci, simțindu-i privirea și dându-și seama că ea i-o evita pe

a lui, începu să se înroșească. Nu se putu abține să nu-i privească piciorul gol. Era uriaș, cu păr rar și blond care strălucea la lumina lămpii. Danni simți o tensiune deja bine-cunoscută în stomac și începu să respire greu. Habar nu avusese că picioarele ar putea fi atât de atractive.

Se înroșise cu totul, era sigură. Privi o clipă expresia lui Marcus, și asta îi confirmă bănuielile. Simțindu-se aproape la capătul răbdării, Danni îi scoase repede și cealaltă cizmă, împreună cu ciorapul. Ca să-i facă viața și mai amară, Marcus își ridică brațele cu grijă, ca un copil care se lăsa dezbrăcat de guvernantă. Danni îl privi încruntată, cu mâinile în șolduri.

– Nu te comporti deloc ca un gentleman. N-ar trebui să te amuze disconfortul meu.

Ochii lui Marcus sclipiră diabolic.

– Iar tu nu te comporti deloc ca o lady. Recunoaște, îți place să mă dezbraci.

– Tu...

Danni se înecă și nu mai spuse nimic, înroșindu-se și mai tare. La naiba, era adevărat.

Marcus chicoti, ridicând din sprâncene.

Curajoasă, Danni se propti între picioarele lui și îi scoase cămașa peste cap cu mișcări bruște. În clipa în care mâinile lui deveniră libere, Marcus îi prinse șoldurile, o trase aproape și își lipi fruntea de stomacul ei.

– Nici nu știi cât de ușurat sunt că am recuperat-o pe Ginny și că acum e în siguranță.

Marcus se opri. Danni zâmbi, masându-i umerii încordați, ajutându-l să se relaxeze. Știa exact ce voia să spună. După călătoria lor lungă și grea, reușiseră să o găsească pe Ginny și să o salveze. O greutate incredibilă li se ridicase de pe umeri, acum, că fata era din nou cu ei. Cu toate acestea, Danni se temea de bătălia care avea să urmeze. Trebuia să se gândească la o modalitate de a rezolva dilema lui Marcus înainte să se însănătoșească suficient cât să plece mai departe.

Întâi de toate însă, Danni avea nevoie de odihnă.

– Știi, spuse ea. Ginny pare să fie în regulă, dar mă bucur că va fi un doctor care să se ocupe de amândoi.

Marcus pufni și închise ochii.

– Pot cel puțin să-i cer să se ocupe de ea întâi. Totul e din vina mea și nici nu pot să mă gândesc... că dacă a fost rănită...

Danni zâmbi larg. Inima îi bătea mai repede.

– Totul se va rezolva de la sine, spuse ea.

– Dar de unde știi asta?

– Pentru că sunt atotștiutoare, glumi Danni, încercând să învelească atmosfera.

Marcus o strănse o clipă și mai tare, râzând slab.

– Ce bine ar fi, Danni. Ce bine...

Își ridică ochii spre ea, iar Danni îi întâlni privirea tristă și vulnerabilă. Totul dură doar o clipă; apoi, buzele lor se întâlniră. Marcus o sărută atât de pasional, atât de posesiv, că Danni nici nu mai putea să respire. Îl cuprinse cu brațele, ținându-l strâns. Palmele lui puternice, aspre, o lipiră de pieptul lui. Coapsele lui Danni se strânseseră, simțind din nou acea căldură topită pe care atingerea lui i-o provoca de fiecare dată.

Suspinând, Danni se trase înapoi. Buzele lui nu o părăsiră; în schimb, descrieră un arc fierbinte în jos, prin spatele urechii, apoi de-a lungul gâtului, apropiindu-se de un sân.

– Marcus, murmură Danni, apăsându-i capul în jos...

– Nu cred că starea lui este chiar atât de gravă cum credeai, domnule Pensly.

Danni sări ca arsă, surprinsă că fuseseră întrerupți, umilită că fusese văzută într-o asemenea postură scandalosă. Hangiul și un alt bărbat, care era probabil doctorul, stăteau în prag, stăpânindu-și zâmbetele.

– Ah, ce frumos e să fii tânăr, spuse doctorul, așezând un sac negru din piele pe un scaun din apropiere.

Hangiul începu să dea neajutorat din mâini.

– Mii de scuze, milord, milady. Nu credeam că...

Marcus răsă satisfăcut și își încheie cămașa, ascunzându-și cicatricile de pe piept. Deși era sfios de obicei, nenorocitul părea mulțumit de ce se întâmplase, în timp ce Danni voia să intre în pământ de rușine.

– Nu trebuie să-ți ceri scuze, domnule Pensly. Eu și soția mea pur și simplu nu ne putem stăpâni.

Danni se înroși, și pumnii i se strânseseră. Avea să-lucidă.

Chipul hangiului se liniști ca prin minune, și bărbatul zâmbi.

– Ah, sunteți proaspăt căsătoriți! Știam eu.

Doctorul Grogg îi clipi conspirativ. Danni își simți până și palmele arzând, atât de stânjenită era. S-ar fi ascuns până și în gaură de șarpe.

Marcus zâmbi și mai larg.

– E medicamentul perfect, spuse el.

– Înțeleg, chicoti doctorul. Dacă-mi permiteți, soția dumneavoastră este foarte drăguță, milord. Deși pare epuizată.

„Dumnezeule. Trebuie să ies de-aici, chiar acum.“ Danni își dresese glasul și încuviință spre doctor.

– Vă las să vă ocupați de el, domnule doctor, spuse ea. Trebuie să văd ce mai face verișoara mea.

Danni alergă la ușă, încercând să fugă, chiar dacă nu avea alt adăpost decât camera lui Ginny, însă hangiul – domnul Pensly – îi stătea în drum. Doctorul îi făcu semn să vină lângă pat, spunând:

– Nu e nevoie. Sunt sigur că soțul dumneavoastră dorește să rămâneți aici.

– Da, mă liniștește atât de tare, spuse Marcus, cu ochii sclipind.

Danni scrâșni din dinți și se apropie ezitând de pat, în timp ce soțul ei se întindea comod pe spate ca să se lase examinat cum se cuvenea. Danni se apropie de el și îi șopti la ureche:

– Ce bine ar fi fost să fi ajuns glonțul acela unde trebuia.

Privirea lui intensă îi făcu inima să bată mai repede. Marcus zâmbi încet, iar chipul i se schimbă cu totul. Danni simți că i se taie răsufierea. Oare cum de îl crezuse urât la început?

– Draga mea, îmi place să-mi descrii toate lucrurile pe care vrei să le facem după ce rămânem singuri, dar acum nu e momentul. Domnul doctor are o treabă de făcut.

Danni rămase cu gura căscată, privindu-l fix. Doctorul și hangiul o priveau țintă.

O moarte prin împușcare ar fi fost prea blândă pentru el. Danni își spuse că trebuia să-i găsească un sfârșit și mai nedemn. Uitându-se încruntată spre el, se răsti:

– Cred că voi avea nevoie de o cameră separată în seara asta, domnule Pensly.

– Ah, o ceartă între iubiți! murmură hangiul, cu o expresie visătoare. Cât de mult îmi plac certurile între iubiți.

Ginny se întoarse spre el. Nu mai lipsea decât ca Ginny să intre în cameră și să întrebe ceva stupid, de exemplu: „Cade cerul?“

Doctorul Grogg o salvă în cele din urmă:

– Haide, las-o pe biata doamnă în pace. Cred că a suferit destul pentru o seară. Doctorul se întoarse spre Marcus. Cum de ați fost împușcat, milord?

– Am fost opriți de bandiți. Verișoara soției mele s-a speriat foarte tare, biata de ea.

Nu era o poveste rea, mai ales că era în mare parte adevărată.

Doctorul se opri o clipă, apoi spuse:

– Ah, da. Am examinat-o mai devreme, așa cum mi-ați cerut. E o domnișoară atât de dulce. Are câteva urme de frânghii pe încheieturi, pentru care i-am dat un balsam. Mi-a spus că n-a fost brutalizată... de acei bandiți. Îl privi pe Marcus cu subînțeles. În ultima vreme, avem mari probleme cu ei. Situația ar trebui rezolvată înainte să moară cineva.

Danni îi simți ușurarea lui Marcus auzind veștile și îl strânse de mână pentru a-i da de înțeles că și ea simțea același lucru. Încuviință la spusele doctorului. Banditul Verde și însoțitorul lui erau doi netoți, așa că părea incredibil că nu omorâseră pe nimeni.

Danni îl urmări pe doctor făcându-și treaba, cu o expresie oarecum îngreșată. Doctorul începu să curețe sângele murdar și închegat din rană. Spuse că Marcus avea nevoie de copci, apoi dezinfectă un ac lângă șemineu și strecură o ață prin el. Domnul Pensly sosi cu o sticlă de coniac și i-o întinse lui Marcus ca să-și amorțească durerea.

– Nu poate bea, domnule, interveni imediat Danni.

Hangiul verifică încă o dată eticheta de pe sticlă, vizibil incurcat.

– Nu înțeleg. Este cel mai bun coniac pe care îl avem! O rețetă din familie.

– Sunt sigur că e un coniac excelent, explică Marcus, dar stomacul meu nu tolerează bine băutura. Îmi face greață.

Deși Danni avea bănuielele ei, din moment ce Marcus nu mai băuse deloc de când se rătăciseră în pădure, se simți ușurată să-l audă spunând asta.

– Dar este foarte dureros, milord! exclamă domnul Pensly, cu ochii mari.

Marcus prinse discret mâna lui Danni într-a lui. Danni îl ținu strâns, în timp ce doctorul îi cerceta cicatricile de pe piept.

– Sunt sigur că acest domn va fi în stare să suporte câteva copci, spuse el.

Abia atunci, hangiul descoperi și el cicatricile de pe pieptul lui Marcus. Chipul lui pâli, și se clătină puțin. Stăpânindu-și cu greu iritarea, Danni îl prinse de braț și îl conduse la ușă.

– Poate ar fi mai bine să vă ocupați de ceilalți oaspeți. Sunt sigură că doctorul Grogg vă va anunța când termină procedura.

– Da, băigui hangiul, strângând sticla la piept. Este o idee strălucită.

Danni închise ușa în urma lui, fericită că scăpase de el. Se întoarse lângă Marcus și se așeză de cealaltă parte a patului. Marcus nu mai urmărea pregătirile doctorului, ci își ferea privirea. Neliniștea i se oglindea în ochi, lucru neobișnuit pentru el, fruntea îi era transpirată și picioarele îi tremurau. Danni se temea că durerea avea să-i retrezească acele amintiri îngrozitoare. Marcus ezită o clipă, apoi îi șopti:

– Nu mă părăsi.

Inima lui Danni bătu mai repede. Îl luă de mână și îl strânse din nou, în semn de încurajare. Știa că n-ar fi trebuit să-i răspundă, că asta nu avea decât să le creeze probleme pe viitor, dar nu se putea abține. Indiferent de cum se termina toată povestea, o parte din ea avea să fie a lui pentru totdeauna.

– Niciodată, șopti ea.

Marcus o strânse și el.

– Va trebui să cos rana, spuse doctorul, cu acul pregătit să înceapă. Asta va fi partea cea mai dificilă a operației.

– Știu, mormăi Marcus, încruntându-se.

Doctorul avu nevoie de zece minute ca să coasă rana, dar timpul trecu imposibil de încet.

Când, în sfârșit, doctorul Grogg făcu ultimul nod, Marcus se relaxă vizibil. Stătuse crispat în timpul operației, dar niciodată nu strigase de durere și nici nu dăduse vreun semn că amintirile ar fi amenințat să-l copleșească. Expresia i se liniști, și Danni simți un val de ușurare văzând că ochii lui erau limpezi și liniștiți.

Danni îi lăsă mâna ca să-l conducă pe doctor până afară. Odată ajunși în hol, doctorul se opri, cu o expresie îngrijorată.

– Nu știi prin ce a trecut soțul dumneavoastră, doamnă, dar țineți minte că lucrurile îngrozitoare pe care le-a văzut nu-l vor părăsi niciodată. Le va duce cu el toată viața. Fiți blândă și înțelegătoare cu el.

Danni simți o strângere în piept.

– Știu, doctore, spuse ea.

Doctorul zâmbi cu blândețe.

– Sunteți o femeie foarte puternică, milady. Vă doresc toate cele bune dumneavoastră și soțului dumneavoastră. Veți avea un drum lung de-aici înainte.

Danni se sprijini de ușă și inspiră adânc, tremurat. Își dorea cu disperare să mulțumească pe toată lumea, mai ales pe Marcus. Se putea mărita cu el, își putea ceda averea familiei Fleetwood, rezolvându-le astfel problemele.

O opreau însă gândul la tatăl său și la logodnicul ei, Lord Rathbourne, precum și ezitățile pe care încă le avea. Până și doctorul, care îi era cu totul străin, o avertizase că viața cu Marcus nu avea să fie povestea de iubire la care visa de-o viață. Oare era dispusă să se mărite cu el știind că exista riscul să nu-i poată alunga spaimelile trecutului?

Trebuia să se odihnească, și asta numaidecât. Lângă Marcus era un spațiu gol destul de mare, însă Danni nu voia să-i pună pe amândoi într-o poziție din care să poată ceda tentației. Epuizarea câștigă însă. Danni se prăbuși în așternuturile de mătase moi.

Marcus se trezi tresărind. Se ridică în capul oaselor auzind ușa cum se închidea. Rana abia cusută îi trimitea în tot trupul fiori arzători. Cuprins de disperare, se lăsă înapoi pe spate. Durerea

ii retreziise un torent de amintiri. Fusese rănit mai rău, mult mai rău. Minteia lui amenința să se cufunde din nou în cazanele iadului.

Brusc, ceva cald și moale îi prinse încheietura. Simți o mângâiere răcoroasă pe obraz și se strădui să se liniștească. Chipul lui Danni îi apărui în fața ochilor, cu o privire plină de îngrijorare. Vocea lui îi liniștea mintea torturată. Marcus suspină, respiră adânc, liniștitor, simțind cum panica și întunericul dispăreau. Își lipi fața de palma ei moale, iar Danni îi mângâie fruntea. Prezența ei îi făcea viața suportabilă.

– Mă simt mai bine.

Danni zâmbi, iar Marcus simți o strângere de inimă. *Dumnezeule, cât de mult o iubea.*

– Îmi pare rău că te-a trezit ușa, Marcus, spuse ea. O servitoare ne-a adus micul dejun.

Marcus încuviință, văzând mâncarea pe o măsuță din apropiere. Arome delicioase pluteau spre el, iar stomacul îi reaminti că nu mâncase de multă vreme.

– Cât timp am dormit?

– E dimineață. Poftim, spuse Danni, oferindu-i o felie de pâine prăjită cu gem.

Marcus se ridică cu grijă și acceptă mâncarea. Termină pâinea cu gem din trei înghițituri și se întinse după încă una.

– Te doare rana?

– Aș fi mai îngrijorat dacă n-aș simți nimic, micuțo, chicoti Marcus.

Danni făcu o grimasă.

– Mă îngrijorează și sănătatea ta, și glumele tale proaste.

Marcus îi zâmbi. Oare mai zâmbise vreodată atât de mult în toată viața lui? Cum se putea ca o femeie atât de minunată să-l vrea pe el? Să vrea să fie cu el? În ciuda cicatricilor, în ciuda amintirilor care îl bântuiau, Danni ținea la el. Ținea cu adevărat la el.

– A spus ceva doctorul?

– Doar că trebuie să te odihnești. Am vorbit cu Ginny, și pare să fie bine. Mi-a spus că mă urâște de atâtea ori, că bănuiesc că un somn liniștit de o noapte i-a fost de-ajuns ca să-și revină.

Marcus chicoti, închipuindu-și scena. Luă un măr de pe tavă și îl înfulecă imediat. Se lăsă o tăcere meditativă între ei. Lumina slabă a dimineții se reflecta în expresia gânditoare a lui Danni. Marcus era sigur că știa la ce se gândea, însă nici el nu voia să aducă vorba despre asta, la fel cum nici Danni nu părea dispusă să înceapă. Marcus luă un ou fierț și îl termină din două înghițituri. Într-un final, Danni izbucni:

– La naiba!

Trecu o clipă, apoi Danni se întoarse spre el. Ochiul ei de culoarea caramelului erau acuzatori.

– Înțeleg situația cu sora ta, dar nu te pot lăsa să-i faci asta lui Ginny, Marcus. Pur și simplu nu pot.

Marcus se posomorî imediat. Știuse că avea să se ajungă la asta. Ar fi vrut însă să se poată bucura un pic mai mult de fantezia pe care și-o crease.

– Dar nu am de ales, Danni, oftă el, întorcându-și privirea.

Stomacul lui amenință să se întoarcă pe dos doar la gândul că sora lui trebuia să se mărite cu ducele de Harwood. Nu o putea condamna pe Caroline la o viață mizerabilă.

– Nu o pot lăsa pe Caroline să se mărite cu acel bărbat.

– Știu, spuse Danni, începând să se plimbe prin cameră. Am auzit zvonurile despre el. E și ucigaș, poate... Trebuie să existe o altă cale.

Marcus își trecu frustrat mâinile prin păr.

– Și ce ai vrea să fac? Îmi ceri să îmi pese mai mult de o străină decât de sora mea.

– Te-ai gândit că nu ne ceri doar mie și lui Ginny să îndurăm cu consecințele alegerii tale, ci și lui Caroline?

Marcus se încordă.

– Ce?

Danni se opri brusc și miji ochii.

– Nu cred că sora ta ar fi bucuroasă să știe că ai obligat o femeie nevinovată să se mărite cu tine ca să o salvezi pe ea. Ar fi extrem de furioasă.

Marcus își feri privirea. Nu-i plăcea să recunoască asta, dar nu se gândise niciodată la sentimentele lui Caroline. Știa că urma să fie furioasă pe el, mai ales după ce se certaseră din cauza acelu

articol din ziar, dar fusese prea concentrat asupra propriei lui situații ca să se mai întrebe și ce simțea ea.

Danni scoase un mârâit plin de frustrare.

– Sunt sigură că nici nu i-ai spus ce se petrece!

Marcus nu mai zise nimic. O auzea pe Danni plimbându-se de colo-colo. Brusc, Danni îi prinse bărbia, obligându-l să o privească. Marcus clipi surprins, redus la tăcere.

– La naiba, Marcus! Ești atât de egoist și de încăpățânat uneori. Danni îi dădu drumul și se trase înapoi un pas, încrucișându-și brațele. Sora ta face parte din problemă, așa că tot ea ar trebui să fie implicată și în găsirea unei soluții. Știu că vrei să o protejezi, dar are *cu atât mai mult* dreptul să ia o decizie în ceea ce o privește.

– Dar e vina mea, șopti Marcus, amintindu-și acea scenă din biroul tatălui său.

Danni bătu frustrată din picioare.

– M-am săturat să te aud învinovățindu-te, Marcus. Singurul vinovat în toată povestea asta e tatăl tău, care a fost un om îngrozitor și pe care l-aș jupui cu mâna mea dacă ar mai fi în viață.

Iarăși vorbea ca o ființă însetată de sânge, constată Marcus cu amărăciune.

– Tatăl tău a murit, continuă Danni pe șleau. A murit, a fost îngropat și acum putrezește în iad. Știu că ți-e foarte greu, dar trebuie să uiți tot ce ți-a făcut. S-a terminat. Nu se va mai întâmpla niciodată.

Marcus deschise gura să răspundă, dar nu era în stare să rostească nici un cuvânt, așa că o închise la loc. Danni nu avea dreptate, era imposibil. Asta ar fi însemnat că tot ce făcuse pentru Caro fusese în zadar. Marcus stătuse izolat atâția ani, încât nu mai era în stare să țină cont de părerile și de sentimentele celorlalți.

Dar acum, că se gândea mai bine, își dădea seama că acțiunile sale – deși menite să rupă contractul de logodnă – ar distruge viața tuturor celor implicați. Ginny ar fi prinsă într-o căsnicie cu un bărbat pe care nu-l voia. Caroline s-ar simți vinovată pentru tot restul vieții. Iar Marcus și-ar pierde iubirea vieții lui. Cât despre Danni, cum s-ar simți? Încruntându-se încă o dată spre el, Danni luă tava goală și se îndreptă spre ușă.

– Gândește-te foarte bine la ce ți-am spus, Marcus. Sunt sigură că putem găsi o soluție dacă ne punem mintea la contribuție.

Marcus încuviință slab, iar Danni plecă.

Deși simțea că i se învârtea capul, Marcus se simțea totodată ca un copil care fusese certat.

– Bărbat prost, murmură Danni, trecând prin fața camerei lui Ginny și îndreptându-se spre scări.

Abia îl salută pe domnul Pensly; lăsă tava pe bar și ieși valvârtej din han, sperând ca aerul rece al dimineții să-i răcorească nervii.

Danni se opri în mijlocul curții și lovi cu piciorul câteva pietricele, frustrată peste măsură. Apoi își puse mâinile în solduri și inspiră profund de câteva ori. Vântul de țară purta parfumurile primăverii și mirosul de ploaie proaspătă. Roua dimineții încă nu se evaporase, iar Danni se înfioră puțin când răcoarea trecu prin rochia ei albastră ușor zdrențuită. Văzând petele de noroi de la poalele rochiei, făcu o grimasă.

Dintr-odată simți dorința de a îmbrăca rochia pe care i-o dăruise Marcus. Se bucura că reușise să-și păstreze săculețul, în toată nebunia de ieri. Ar fi fost tare dezamăgită dacă ar fi pierdut acea rochie.

Ah... rochia aceea... noaptea aceea...

– Probleme, milady?

Danni tresări, fiindcă nu o observase pe servitoare apropiindu-se. Femeia era mai în vârstă decât Danni și părea să nu se potrivească deloc în peisajul de țară. Era elegantă și slabă, mișcându-se cu o grație subtilă. Părul ei blond, care începea să încărunțească, era strâns într-un coc jos. Ochii ei întrebători o studiau pe Danni.

Danni ezita să vorbească, dar femeia îi amintea de mama ei, lucru care o făcea să se simtă puțin mai în largul ei. Lovi din nou câteva pietricele cu vârful pantofului și spuse, amintindu-și de jocul pe care trebuia să-l joace cât timp rămâneau aici:

– Soțul meu se poartă ca un măgar.

Un râs ca un sunet de clopoței răsună în întreaga curte. Era atât de sofisticat, că Danni rămase surprinsă.

– Înțeleg, zâmbi femeia. Ce-a făcut?

- Se poartă ca un bărbat.

Femeia chicoti, prinzându-și mâinile la spate.

- Dar încă îl iubești?

Danni se încordă. Oare îl iubea pe Marcus? O enerva atât de tare. Era încăpățânat și egoist.

Dar era, de asemenea, blând cu ea și o asculta când îi vorbea. Avea o inimă bună și putea fi incredibil de tandru. O făcea să se simtă vie cu un singur zâmbet fermecător, iar atingerea lui o făcea să se aprindă de dorință.

Era un diamant neșlefuit, iar Danni știa că putea fi tot ce își dorise vreodată de la un soț și de la un bărbat, dacă era dispusă să trăiască alături de el și să-l ajute să-și înfrunte demonii.

Danni înghiți în sec. Oare îl iubea pe Marcus? Apoi, cu o certitudine surprinzătoare, șopti:

- Da, îl iubesc.

Femeia zâmbi larg.

- Ce minunat! E atât de rar să găsești doi soți care se iubesc în zilele noastre.

Danni încuviință. Privi înapoi spre han. Îl iubea pe Marcus, dar încă ezita. Oare putea să-și dezonzoreze tatăl de dragul lui Marcus? Să-l umilească pe conte, care fusese un pețitor blând și tandru? Să riște ca purtarea ei scandalosă să le afecteze carierele amândurora? În plus, încă nu-i spusese lui Marcus cine era ea de fapt. O altă barieră. Marcus avea să fie descumpănit să afle. Poate chiar avea să o respingă fiindcă nu-i dezvăluise de la început. Ar putea ajunge să fie respinsă de înalta societate, ostracizată de familia ei și să rămână și fără bărbatul pe care știa că îl iubea cu adevărat.

- Mai e ceva? întrebă cealaltă femeie, încruntându-se puțin.

Tonul ei blând, care îi amintea atât de mult de mama ei, o încurajă pe Danni să-i împărtășească temerile ei.

- Dacă, iubindu-l, îi voi face pe alții nefericiți?

Femeia clipi, apoi oftă, înțelegând.

- Va fi greu, draga mea. Dar nu cred că cei care țin cu adevărat la tine ar vrea să te vadă nefericită. Trebuie să-ți ascuți inima și să ai încredere că persoanele care te iubesc îți vor accepta alegerile. Deși s-ar putea să treacă ceva timp până atunci.

Cuvintele ei îi alungară îndoielile lui Danni, care se îndreptă spre ușa hanului, spunând:

- Mulțumesc. Mulțumesc foarte mult. Mi-ai fost de mare ajutor. Merg să văd ce mai face.

- Desigur. Te rog să-l saluți pe Marcus din partea mea.

- Sigur...

Danni îngheță. Se răsuci pe călcăie, uimită. Femeia n-ar fi trebuit să-i știe numele lui Marcus.

Însă, deși Danni avea de gând să-i pună câteva întrebări, femeia dispăruse. Curtea era goală. Oare unde plecase?

Ce femeie misterioasă.

Danni clătină din cap, apoi se duse înăuntru.

Capitolul 20

*Stătea nedumerită – și uimirea ei creștea;
Căci BESTIA în fața ochilor ei nu se mai zărea;
Și, ce să vezi? Un PRINȚ în loc,
La port, la vorbă și la chip frumos foc.*

Frumoasa și Bestia de Charles Lamb

- Măine o duc pe Ginny acasă, anunță Marcus în clipa în care Danni intră în cameră.

Danni îngheță în prag, clipind spre el, peste poartă de uimită. Marcus constatase că era foarte încântat să o vadă surprinsă.

- P-poftim?

Marcus se așeză mai comod pe pat și repetă, cu o expresie sumbră:

- Am spus că mâine o voi trimite pe Ginny acasă.

Danni miji ochii.

- Nemăritată? întrebă ea pe un ton sceptic, dar cu o urmă de speranță în glas.

Marcus încuviință, simțind cum i se ridică o povară de pe umeri. Știa că asta nu rezolva complet problema. Trebuia să o ducă pe Ginny acasă și să o convingă cumva să-i ajute să evite toate consecințele legale a ceea ce făcuseră. Danni avea dreptate. Deja făcuseră mult prea mult rău în încercarea lor temerară, și, cu siguranță, mai aveau și alții de suferit înainte să se termine. Trebuia să existe și un alt mod de a anula logodna lui Caro. Marcus nu era tatăl său și își jurase să nu devină niciodată ca el.

– Vai, Marcus, strigă Dani, aruncându-se în brațele lui.

Marcus se încordă, anticipând impactul, dar tot scoase un geamăt când Danni îl cuprinse cu brațele. Se așeză în altă poziție, protejându-și rana de trupul ei ușor – durerea era un preț pe care îl plătea bucuros ca să se lase îmbrățișat de ea. Brațele ei calde îl prinseră pe după gât, iar trupul ei moale se lipi de al lui. Se po-triveau perfect.

Marcus se cutremură, ținând-o și mai strâns, iar Danni spuse, cu buzele aproape lipite de gâtul lui:

– Mulțumesc, Marcus. Totul va fi bine, îți promit.

Marcus încuviință, lipindu-se și mai mult de ea, simțindu-i părul mătăsoș pe obraz. Inspiră adânc parfumul ei de apă de tran-dafiri. Devenise aroma lui favorită.

Pentru prima oară de când se știa, Marcus se simțea împăcat. Danni îl făcea să speră că lucrurile aveau să se rezolve în cele din urmă. Credea asta doar fiindcă așa spunea ea. O strânse și mai tare. Ce bine ar fi fost dacă ar fi putut rămâne așa, pentru veșnicie. Știa că Danni era sufletul lui pereche. Iubirea vieții lui.

Dar, fiindcă viața era la fel de crudă ca întotdeauna, Danni fusese promisă deja unui alt bărbat.

Marcus închise ochii, simțind lacrimi arzătoare sub pleoape, și se trase înapoi.

– Marcus?

Întorcându-se spre fereastră ca să-i evite privirea nedumerită, Marcus se întrebă ce putea face mai departe. Ajunsesse în punctul din care plecase: fără bani, fără nici un plan și cu Caroline logodită în continuare cu un monstru. Acum putea adăuga pe lista eșecurilor sale și faptul că fusese incapabil să o câștige pe singura femeie pe care îndrăznise să o iubească vreodată.

La început sperase că sora lui avea să fie recunoscătoare pentru intervenția lui și că el și Ginny aveau să ajungă la un soi de înțelegere care să-i mulțumească pe amândoi. Acum, nimeni nu urma să mai fie fericit.

„Ei bine, poate Ginny“, se gândi el, zâmbind.

Marcus își trecu degetele prin păr.

– Mă bucur că Ginny va fi liberă, spuse el, dar eu m-am întors de unde am plecat.

– Nu chiar, răspunse Danni, ridicându-i bărbia și făcându-l să o privească în ochi. Acum mă ai pe mine. Vom găsi o soluție împreună.

– Nu, Danni. N-am dreptul să te păstrez.

Pe chipul ei apăru un semn de ezitare. Ar fi putut jura că auzea roțițele din mintea ei învârtindu-se.

Marcus obosise să ducă o viață atât de amară. Se săturase să se gândească la contractul de logodnă al lui Caro, să fie asaltat de amintiri. Gândul că Danni urma să fie în brațele altcuiva îi făcea stomacul să se revolte. Nu voia să-i dea drumul. Voia să se trezească alături de ea zi de zi. Să o audă povestindu-i ce mai făcuse, să-i fie confident și iubit. Să o posede întru totul. Așteptase atât de mult timp să găsească pe cineva – sperase să găsească o femeie pe care să o poată iubi, în care să poată avea încredere.

– Dar, nu știu, spuse Danni, cu o expresie confuză. Eu... eu nu-l iubesc.

Marcus își auzi inima bătându-i cu putere. Nu-l iubea pe celălalt bărbat. Ceea ce însemna că, dacă se mărita cu el, Danni nu urma să aibă parte de acel sfârșit de poveste pe care și-l dorea. Oare...

– Ai de gând să anulezi logodna? întrebă el, abia stăpânindu-și speranța.

Danni era agitată, ezita. Era un lucru atât de neobișnuit pentru ea. De obicei, era hotărâtă, plină de încredere.

– Aranjamentul nu a fost făcut oficial încă. Tata m-a rugat să accept, vrea să accept, dar până acum am tot tras de timp. Viitorul meu logodnic e un om bun și a fost de acord să-mi lase cât timp de gândire i-am cerut. Viața alături de el n-ar fi așa cum visasem, însă plănuiam să accept. Apoi tu m-ai răpit, și acum...

Marcus își ținu răsufierea. Nu-i venea să creadă ce auzise. Oare avea vreo șansă? Putea să o convingă că era demn de ea? Oare Danni era dispusă să-i ignore dispoziția posacă, chipul slut și tendința de a se lăsa acaparat de coșmaruri zile întregi?

În ciuda tuturor acestor gânduri, Marcus șopti:

– Alege-mă pe mine, micuțo. Te doresc mai mult decât orice. Aș... aș face orice ca să te știu fericită.

Danni zâmbi și se aplecă spre el, lăsându-se mângâiată. Marcus nu mai îndrăznea să respire. Nu-i venea să creadă ce îi spuneau ochii ei calzi.

– Marcus.

Se simțea amețit. Inima îi bătea cu putere.

– Te iubesc, îndrăzni el să spună. Te iubesc.

Danni făcu ochii mari.

Iar Marcus se simți dintr-odată cuprins de teamă. Ce se întâmpla cu el dacă avea să-l respingă? Panicat, o împinse deoparte și se ridică, ținându-se de rană de parcă ar fi vrut să își sugrume teama din inimă.

Danni se repezi în calea lui, surprinsă.

– Așteaptă! Unde pleci?

– Departe, șuieră el, încercând să o ocolească.

Danni înaintă amuzată, blocându-i calea.

– De ce ai vrea să faci asta?

– Îți bați joc de mine? întrebă Marcus, încruntându-se.

– Poate, zise Danni și râse ușor. Niciodată nu mi-aș fi închipuit că un bărbat ar vrea să fugă după ce îmi spune că mă iubește.

– Tocmai am spus ceva foarte important, micuțo. De ce nu poți lua situația în serios?

Marcus își încrucișă brațele, simțind că-i venea rău. Îi evita privirea, temându-se de ce ar putea vedea oglindit în ea. Își dorea cu disperare să-i audă răspunsul, dar în același timp își dorea să-și poată retrage cuvintele, să le facă să dispară. Da, avuseseră parte de o noapte pasională, însă Marcus știa din experiență că asta nu echivala obligatoriu cu afecțiunea.

„Dumnezeule, de ce am deschis gura?“

– Marcus.

Danni întinse mâna spre chipul lui. Marcus se trase înapoi, cu ochii mari și cu inima bătându-i mai tare, însă de data asta dintr-un alt motiv. Danni se apropie de el, încruntându-se. Marcus mai făcu un pas înapoi. Și tot așa. Danni îl urmări hotărâtă. Marcus se lipi cu spatele de perete. Nu mai avea unde să fugă. Înghiți în sec, iar Danni își întinse mâna.

Marcus se pregăti să-i simtă mângâierile, așteptându-se la un refuz. Degetele ei erau reci și moi. Danni îi atinse încet cicatricea subțire care îi despica fruntea. În loc să se dea înapoi, Danni îl prinse de cămașă și îi trase capul înspre ea.

– Știi cicatricea asta, cea care se oprește chiar înainte să-ți atingă ochiul? șopti ea, mângâindu-i respectiva cicatrice.

Marcus își înghiți nodul din gât și incuviință din cap.

– Te face să arăți adorabil.

Marcus făcu ochi mari. Era uimit.

– Îți dă un aer diabolic, căruia nu-i pot rezista.

Marcus clipi, nevenindu-i să-și creadă urechilor. Danni înnebunise. Voia să se retragă acum, înainte să se piardă pentru totdeauna, dar nu se putea mișca și abia mai putea respira.

– Iar cicatricea de aici... Danni îi atinse cicatricea cea mai lungă și mai adâncă și continuă, cu vocea încărcată de durere: ... Probabil te-a durut cel mai tare. Mereu încerci să o ascunzi de mine.

Lumea lui Marcus se învărtea, se întorcea cu josul în sus. Toată viața fusese respins, blestemat, considerat o arătare slută. Dar această femeie îl vedea altfel, din cine știe ce motiv. Pentru ea, Marcus nu era o bestie, ci un erou.

– Și cea de-aici? șopti ea, iar vocea ei îi făcu sângele să fiarbă. Cea care îți străbate bărbia?

Danni o urmări cu vârful degetului până ajunse în centrul buzei de jos. Atinse gropița din mijlocul ei, și Marcus își simți pielea pulsând sub mângâierea ei. Se înfioră, stăpânindu-se din greu să nu o tragă spre el și să o sărute.

Ochii ei se fixară asupra buzei lui de jos, se întunecară, plini de pasiune.

– Cicatricea asta e favorita mea, fiindcă îți face o gropiță în mijlocul buzei când zâmbești. Și chiar zâmbești. Rareori, dar e minunat.

Apoi, Danni se aplecă spre el și se ridică pe vârful picioarelor ca să atingă acea gropiță cu buzele. Ezitând, Marcus îi cuprinse șoldurile, lipind-o de el. Inima lui era asaltată de un val de dorință și nevoie.

- Te iubesc, murmură el din nou, mult mai sigur decât înainte.

Niciodată nu ar mai putea dori o altă femeie. Avea să facă orice, absolut orice, ca Danni să fie a lui.

Danni zâmbi, cu buzele lipite de ale lui, și spuse fără ezitare:

- Și eu te iubesc.

Marcus simți bucurie, ușurare, dar și îndoială. Nu înțelegea cum de ținea la el, de ce îl dorea, însă nici nu avea de gând să o întrebe.

- Danni, gemu el.

Buzele lui le capturară pe ale ei, fierbinți, posesive. Limba lui jucăușă îi atinse buzele încet, provocator. Îi luă capul în mâini, apropiind-o și mai mult, sărutând-o și mai adânc, contopindu-se cu ea. Un suspin tremură în aer. Amândoi respirau greu. Trupul ei se înmuie în brațele lui, deși îi simțea sfârcurile tari apăsându-i pieptul.

Degetele ei se afundară în părul lui cărlionțat, masându-i ușor pielea, trimițându-i fiori de plăcere prin tot corpul. Inima lui bătu mai repede știind că Danni i se dăruia pe deplin, că voia să fie a lui, doar a lui.

Marcus scoase un geamăt, strivit de gândul neașteptat că Danni nu putea fi a lui, nu încă. Era promisă altcuiva. Dacă făceau asta acum, viitorul ei putea fi compromis pentru totdeauna. Asta îl opri.

O ridică încet și o puse pe pat cu blândețe, apoi se așeză lângă ea. Cu picioarele pe podea. Ancorat ferm în realitate.

- Marcus?

- Nu ar trebui să facem asta. Chiar dacă celălalt bărbat nu e potrivit pentru tine, vei găsi pe altcineva. Dacă mă culc cu tine acum, nu te vei putea mărita cu altcineva. Nu pot face asta. Nu pot fi atât de egoist. Vreau să fii fericită.

- Dar îmi doresc asta, Marcus. Te vreau pe tine. Vreau să avem o noapte în care să ne prefacem că nu mai există nimeni

altcineva pe lume. Să ne prefacem că putem fi fericiți și împliniți împreună.

- Eu... Marcus tremură, tentat să intre în fantezia ei. Ești absolut sigură? Nu vei putea să te răzgândești mai târziu.

- Știu. Te rog, șopti ea. Te rog, culcă-te cu mine.

Marcus ezită încă o clipă, apoi renunță și se întinse să o atingă. La naiba cu tatăl ei, cu viitorul ei logodnic, cu Caro și cu Ginny. La naiba cu toți. Avea să profite de șansa asta și, dacă nu i se permitea decât o singură zi alături de ea, atunci avea să se mulțumească și doar cu atât. Danni îl dorea, era gata să i se dăruiască, iar Marcus nu avea de gând să o respingă.

Sărutând-o profund, cu mâinile tremurând de teama că l-ar putea opri în orice clipă, Marcus îi desfăcu nasturii și panglicile cu gesturi neîndemânatic, până îi scoase pielea la iveală. Își strecură mâinile înăuntrul rochiei ei, de-a lungul trunchiului ei cu forme moi, de-a lungul liniei tensionate a coastelor. Inima ei bătea cu putere, i-o simțea în palme, zbatându-se în același ritm cu a lui.

Marcus îi dădu la o parte bluza, descoperindu-i sânii moi. Palmele lui parcă luară foc când o atinse. Degetul lui înfierbântat îi urmări părul lung, împletit, care îi cădea pe umăr și apoi se undui printre săni, continuând dincolo de șolduri până între coapse. Un fior de dorință îl cutremură profund. Aplecându-se înainte, își plimbă buzele pe același traseu, oprindu-se ca să-i dezmiereze pielea sensibilă de sub un sân.

Încântat de parfumul discret al pielii ei, Marcus se așeză în genunchi, sărutându-i ușor valea dintre săni, învârtindu-și limba în buricul ei. Mușchii ei zvâcneau sub dezmiereările lui. Răsufârările ei neregulate erau pentru el mai frumoase decât orice rapsodie.

Nerăbdător să-i îndeplinească lui Danni până și cele mai mărunte dorințe, Marcus îi ridică poalele rochiei peste șolduri. Îi sărută mica fâșie de piele de deasupra materialului în timp ce, centimetru cu centimetru, micul triunghi perfect de bucle întunecate ieși la iveală. Marcus scoase un geamăt, simțindu-se și mai ațâțat.

Trebuia să o aibă. Durerea dată de rană nu-l putea opri. O dorea cu fiecare răsufare. Tremura la gândul că în curând urma să fie a lui. Avea să o posede.

Scrâșnind din dinți, Marcus se forță să se miște încet. Făcea asta pentru ea. Ca să-i arate că nu făcuse o greșală alegându-l.

Cu o încetineală exagerată, începu să o dezbrace cu totul.

Danni nu încercă să-și ascundă trupul, arătându-i-se plină de mândrie de data asta. Privirea lui îi mângâie fiecare formă minunată, fiecare umbră de pe trup. Fierbințeala dinăuntru lui devenise insuportabilă.

– Părul tău, murmură el, mângâindu-i coada împletită, despletind cele trei șuvițe groase într-un văl de umbre castanii, strălucitoare.

Danni clătină din cap, iar părul îi căzu pe umeri și mai jos. Șuvițele ei străluceau în lumina soarelui care intra pe fereastra micuță, se ondulau ușor, acum, că fuseseră eliberate. Marcus prinse o șuviță între degete.

– Ce moale e, spuse el.

Danni îi zâmbi și-i aruncă o privire tandră, sclipitoare. Marcus înghiți în sec, copleșit dintr-odată de darul care i se oferea.

– Danni.

Îi prinse șoldurile, iar Danni tremură simțindu-i atingerea. Mâinile ei îi mângâiau talia, pieptul. Inima lui era gata-gata să-i sară din piept de fiecare dată când degetele ei se apropiau de bărbăția lui. Danni se sprijini de el, cu unghiile înfipite în cămașa lui, trăgând nerăbdătoare de ea.

– Marcus... vreau mai mult.

Marcus își ridică privirea, întâlnindu-i ochii împăienjeniți. Privirea ei era plină de dorință. Îl dorea pe el.

Marcus își înghiți nodul din gât, dându-și seama că voia să scape de cămașă chiar acum. Se trase înapoi, jucându-se neliniștit cu tivul de la cămașă. Brusc, se simțea ca o mireasă în noaptea nunții, luptându-se cu o anxietate neașteptată. Danni fusesse șocată să-i vadă trupul prima dată, dar dacă acum avea să se simtă dezgustată?

Intuindu-i îngrijorarea, Danni se sprijini în coate și îl opri, zâmbindu-i cald, înțelegător.

– Nu mă deranjează cicatricile tale, Marcus. Sunt un semn al puterii tale.

Marcus o privi neîncrezător. Își scoase cămașa peste cap, evitând să-și atingă rana, apoi dezbracă pantalonii. Marcus o întinse cu grijă pe Danni pe pat, apoi se puse deasupra ei, culcușindu-i-se între coapse. Ochii ei căprui se aprinseră de dorință văzându-l, iar părul ei castaniu se răspândi ca o cascadă pe pernele umplute cu puf. Trupul îi era complet expus.

Marcus îi prinse un sân în palmă, iar ochii ei scânteiară. Sânul ei se potrivea perfect în palma lui, de parcă fusese făcut special pentru asta. Degetul lui îi atinse în treacăt sfârcul întărit, făcând-o să suspine. Îl înconjură cu brațele, mângâindu-i pielea, explorându-i cicatricile, sărutându-i gâtul. Când limba ei îi atinse clavicula, Marcus se înfioră.

Un zâmbet diabolic îi înflori pe buze.

Danni îl privi sceptică.

– La ce te gândești?

– La ceva diabolic, răspunse el.

Apoi îi prinse încheieturile într-o mână, immobilizându-i brațele deasupra capului. Cu o mână liberă, îi sărută ușor pielea, lăsând o dără de foc în urmă, bucurându-se de suspinele ei profunde.

Buzele lui rătăcitoare ajunseră din nou la unul din săni. Înconjură sfârcul întunecat, încălzindu-l cu răsufarea lui. Danni se zbătea sub el. Zâbind, Marcus îi prinse vârful sânului în gură, dezmiardându-i sfârcul cu limba și cu buzele. Danni se arcui spre el, cu pleoapele întredeschise, orbită de pasiune.

– Marcus.

Marcus tânjea s-o audă spunându-i numele, iubea cum ultima silabă se încheia întotdeauna cu un oftat, chiar și când Danni era furioasă. Trecu la celălalt sân, dezmiardându-l la fel, apoi o sărută pe burtă și tot mai jos, tânjind să o atingă, să o guste peste tot.

Cobori și îi depărtă ușor coapsele. Trupul ei se tensionă, și Marcus îi simți gambele încordate, dar, când îi descoperi acel loc, Danni nu îl ascunse. Mirosul ei era divin, de fierbințeală și de femeie. Marcus scoase un geamăt de plăcere.

– Marcus?

Privirea lui o întâlnește pe a ei. Danni ridică întrebătoare din sprâncene. Zâmbind diabolic, Marcus o sărută acolo, așa cum făcuse și în acea noapte. Danni suspină, iar șoldurile ei se arcuie. Marcus o prinse, ținând-o locului, explorând-o. Degetele ei se pierdeau în părul lui, îl apăsau și mai mult înspre ea. Trupul ei se zbătea, cuprins de plăcere. În tot acest timp, Marcus o dezmiarda cu buzele, cu limba, cu dinții. Se mișca încet, cu o lentoare intenționată. Voia ca a doua experiență să fie și mai plăcută decât prima.

- Marcus. Te rog..., gâfâi Danni. Eu... Te rog...

Marcus chicoti, mișcându-se mai repede. Coapsele ei se închisă în jurul lui, strângându-l. Marcus nu se mai sătura de ea. Suspinele ei se întetiră. Îi simțea trupul încordat, aproape de punctul culminant.

- Te rog, Marcus, nu te opri!

Însă el se opri.

Danni scoase un suspin frustrat.

- De ce te-ai oprit?

Marcus chicoti auzindu-i vocea nerăbdătoare. Se întinse deasupra ei și o sărută apăsător, bucurându-se de buzele ei moi. Limba ei catifelată o atinse pe a lui, încet, ezitant. Marcus scoase un geamăt, sufocat de dorință.

Începu să-și frece bărbăția de căldura ei umedă. Amândoi gâfâiau. Se simțea atât de bine. Abia aștepta să se afunde în ea. Dar încă ezita.

- Ești... ești sigură, Danni?

Mâinile ei moi îi mângâiară chipul. Încă se minuna că Danni voia să-l atingă.

- Sunt foarte sigură.

Marcus înghiți în sec, sărutând-o pe gât.

- S-ar putea să te doară puțin. Îmi pare rău.

- Știu, șopti Danni, înconjurându-i șoldurile cu picioarele.

Marcus nu mai avea nevoie de altceva. Începu să o pătrundă încet, cu grijă. Fruntea i se acoperi de sudoare când vârful lui fu cuprins de căldura ei topită. Mișcându-se cât de încet era în stare, strânse din dinți, lăsându-i timp să se acomodeze cu invazia. O simți încordându-se.

- Marcus, scânci Danni, iar îngrijorarea ei i se transmise și lui. Privirea lui o întâlnește pe a ei. Îi zâmbi încurajator, mângâindu-i părul, rezemându-i capul.

- Îndură puțin, micuțo. Va fi mai bine în curând, îți promit.

Danni înghiți, apoi încuviință, cu ochii mari. Scărșnind din dinți, Marcus continuă să o privească, împingându-se înăuntrul ei încetul cu încetul. Scoase un geamăt simțind-o cum se strânge în jurul lui, amenințând să-l învalue într-o ceață plină de dorință.

Danni se încordă brusc, scoțând un țipăt surprins. Marcus simți că i se strânge inima auzind-o. Rămase nemișcat și o sărută blând, spunând:

- Gata, greul a trecut.

Danni încuviință, cu privirea limpede, iar Marcus o îmbrățișă strâns. Respiră adânc, surprins de docilitatea ei. Apoi se mișcă încet.

Danni scoase un geamăt. Marcus se balansa încet, intrând și ieșind. Danni îl mângâia peste tot, îl strânse de fese, îl trase spre ea.

- Marcus, nu... te... opri, îi gemu Danni la ureche, iar bărbăția lui se întări și mai mult.

Trupul ei pulsa în jurul lui. Marcus scoase un geamăt.

- Mai mult, gâfâi ea.

Mădularul lui intră până la capăt, apoi Marcus începu să se miște mai repede, cu mai multă putere. Scărșni din dinți, simțind cum rana începea să-l doară iarăși. Se apropia și el de punctul culminant. O simțea pe Danni strângându-se în jurul lui. Dar nu voia să termine dacă nu termina și ea în același timp.

Se trase înapoi, suficient cât să o privească. Șoldurile ei se mișcau în ritm cu ale lui, trupul ei se arcuia, primindu-l. Ochii ei pe jumătate închiși erau plini de pasiune și fixați asupra lui. Era uimitoare, mai frumoasă decât orice altă femeie pe care o văzuse vreodată.

Și era a lui.

Marcus scoase un mârâit și se întinse deasupra ei. Căldura ei moale îl învalui cu totul. Se pregăti de ultima împunsătură.

- Ești a mea, murmură el, mușcându-i umărul.

Apoi se împinse în ea.

Danni se arcui, tremurând, cu buzele întredeschise. Tandrețea îl învălui, aducându-l pe culmile plăcerii. Se eliberă adânc înăuntrul ei, pierdut în căldura intoxicantă a trupului ei.

Gâfâind, cu inima bătându-i nebunește, Marcus căzu peste ea și o strânse în brațe. Danni îi mângâie alene pielea transpirată. Sâniilor ei se lipeau de pieptul lui cu fiecare răsufare. Ridicându-și privirea, Marcus zâmbi când îi întâlnii ochii plini de căldură.

— Ești fericită?

— Mm-hmm. Foarte fericită.

Respirația lui se liniști. Se întinse pe o parte, temându-se să n-o strivească cu greutatea lui. Simți pe dată lipsa căldurii lui. O strânse în brațe, lipindu-i spatele de pieptul lui, ținând-o aproape.

— Dormi, micuțo.

— Te iubesc, Marcus, spuse Danni, oftând mulțumită.

Zâmbind mai larg ca niciodată, Marcus îi sărută gâtul, simțindu-i parfumul de apă de trandafiri. De pasiune. De căldură.

Marcus îi ascultă respirația liniștindu-se. Danni adormi. Privindu-i chipul relaxat, Marcus își simți inima zdrențuită bătând mai repede și șopti pentru ultima oară înainte să adoarmă și el:

— Te iubesc, Danni. Te voi iubi mereu.

Capitolul 21

— Ah, vai! oftă ea cu nesaț,

Fiica din ea ieșind la suprafață,

— Nimic nu-mi e mai de dorit

Decât să-mi văd părintele iubit.

Frumoasa și Bestia de Charles Lamb

Danni se întoarse leneșă de pe o parte pe alta, lipindu-se de Marcus. Trupul lui era cald, relaxat, iar ea se cuibări mai bine lângă el. Brațul pe care își culcase capul se încordă câteva clipe. Marcus îi mângâie șoldul, iar Danni se întinse ca o pisică.

— Bună dimineața, Marcus.

— Nu e dimineață, micuțo, chicoti el.

Danni se încruntă, ridicându-și capul să privească pe fereastră. Perdelele fluturau în bătaia vântului, dând la iveală umbrele lungi ale serii.

Danni ridică din umeri, dându-și ochii peste cap.

— Bine. Bună ziua, Marcus.

— Bună ziua, Danni. Ai dormit bine?

Danni zâmbi și încuviință, cuibărindu-se și mai tare la pieptul lui. Trupul lui puternic o făcea să se simtă în siguranță, ca o comoră.

Zâmbi prostește. Era atât de fericită.

Ce bine ar fi dacă acea clipă ar dura o veșnicie. Danni știa că viața lor nu urma să fie brusc lipsită de griji de-acum înainte. Aveau încă destule probleme. Marcus trebuia să o ducă acasă pe Ginny. Danni trebuia să vorbească și cu contele, și cu tatăl ei. În plus, trebuia să evite cumva să fie trași la răspundere pentru cele întâmplate. Și, lucrul cel mai important, trebuia să-i spună lui Marcus cine era de fapt.

Zâmbetul îi pieri, și simți un val de greață. Acum, că era sigură că își dorea un viitor alături de el, cu siguranță că și Marcus ar fi la fel de încântat să-i folosească averea ca să-și salveze sora. Ar trebui să înțeleagă că banii ei erau soluția tuturor problemelor, dar Danni se temea că n-avea să primească totuși vestea cu plăcere și că avea să se supere fiindcă își păstrase secretul atâta vreme. Știa că Marcus putea înțelege odată ce îi explica totul și îi lăsa timp să se liniștească. Se ruga doar să nu se simtă trădat.

Înghițind în sec, Danni atinse ușor brațul care îi mângâia șoldul, urmărind o cicatrice albă de câțiva centimetri, sperând ca prezența lui să-i dea curaj. Brațul lui se încordă o clipă, făcând-o să tresară. Danni se rostogoli pe o parte, și Marcus îi zâmbi blând, apoi se ridică și, învelindu-se cu un cearceaf, începu să-și strângă hainele de pe podea, ascunzându-și de ea cea mai mare parte a trupului.

Danni se încruntă. Nu voia ca Marcus să simtă că trebuia să se ascundă de ea.

— Marcus...

Bărbatul o privi peste umăr, și un zâmbet fermecător îi curbă ușor buza cu gropița.

– Încerc și îți promit că voi încerca în continuare, dar am nevoie de timp până să mă obișnuiesc să stau gol în fața ta. Îmbracă-te repede. Avem multe de făcut înainte să se întunece. Mai întâi trebuie să vorbim cu Ginny.

Danni se ridică și începu să-și adune hainele, simțindu-se urmărită pas cu pas. Chipul ei se înroși fără să vrea.

– Întoarce-te cu spatele, Marcus. Nici mie nu-mi place să mă vezi așa.

– Dar ești frumoasă, replică Marcus, zâmbind jucăuș. Nu vreau să pierd nici o clipă.

– Ah, cât mă enervezi! exclamă Danni, deși tonul ei era potolit. Întoarce-te cu spatele ca să mă pot îmbrăca. Trebuie să discutăm înainte să ne întâlnim cu Ginny, și n-am de gând să vorbim înveliiți în cearceafuri.

Danni nu știa cum să deschidă subiectul. Își îmbracă rochia și furourile, își închise nasturii și își legă panglicile, folosindu-se de momentele de răgaz ca să-și adune gândurile.

– Marcus, ce-ai zice dacă... dacă, ipotetic vorbind, desigur, ți-ăș spune că am niște bani pe care să-i poți folosi ca să rupi logodna lui Caro?

Marcus clipi surprins, apoi o privi blând.

– Nu cred că economiile tale ar fi de-ajuns, micuțo, dar mulțumesc că te-ai oferit.

Danni își dresă glasul, jucându-se cu tivul rochiei.

– Dar dacă ar fi vorba despre o sumă foarte mare?

– Ce vrei să spui? întrebă Marcus.

Nesiguranța din vocea lui Marcus o făcu să se înfioare. Respirând adânc, Danni își îndreptă spatele și se pregăti pentru ce avea să urmeze. Întâlnindu-i privirea confuză, întrebă:

– Marcus, dacă aș fi o moștenitoare bogată?

– Șah mat

Ginny zâmbi mutând un pion. Grăjdarul privi tabla de joc, nevenindu-i să creadă. Micul lor public bătu din palme. Ginny râse și sări de pe butoiul răsturnat pe care stătuse, făcând o plecăciune

de parcă ar fi fost în fața regelui însuși. Cât de mult îi plăcea să câștige!

– Vreau să-mi iau revanșa!

Ginny se gândi puțin. Adversarul ei nu fusese prea bun, dar se simțea destul de generoasă. Câștigase câteva partide astăzi, și soarele încă nu apusese. Simțea că o lua razna singură în cameră, cu răpitorii ei la câteva camere distanță, și se plictisise să numere nodurile de pe tavanul de lemn. Când încercase să plece, descoperise că ușa nu era încuiată, iar răpitorii vorbeau în camera lor și nu păreau preocupați de ea câtuși de puțin.

Erau destul de neobișnuiți pentru niște răpitori, ce-i drept. Ginny citise cărți despre metodele de tortură și despre condițiile groaznice pe care prizonierii le îndurau de obicei. În schimb, ei nu făcuseră decât să o lase în voia ei. Se simțea mai degrabă ca o însoțitoare de drum decât ca o captivă.

Cel puțin erau mai buni decât bandiții. Ginny își frecă încheieturile, care erau încă iritate după ce stătuse legată cu o frânghie aspră. Cei doi bandiți se purtaseră odios – mai ales liderul, Bridger Bishop sau Banditul Verde, cum era cunoscut. Era un bărbat ciudat, o enigmă pe care Ginny ar fi vrut să o rezolve dacă ar fi avut timp. Privind tabla de joc, Ginny trebui să recunoască un lucru: cel puțin bandiții știau să joace bine șah.

Din păcate, adversarul ei de acum se supăraseră să piardă iarăși. O făcuse netoată și proastă. *De parcă nu mai auzise asemenea vorbe până atunci.*

Grăjdarul se liniști și arătă din nou spre tabla de joc. Voia să joace încă o partidă. Așa că Ginny se așeză din nou pe un scăunel din șopron, înconjurată de mirosurile ciudate de liniștitoare de fân și de balegă, și îi făcu semn să rearanjeze piesele. Își rezemă bărbia de genunchi. Grăjdarul intenționase să-și bată joc de ea, iar acum Ginny simțea nevoia să-i demonstreze cât de mult se înșelase. Femeile erau mult mai deștepte decât bărbații.

Inteligența ei era o mare povară. Tatăl ei râdea de multe ori de ea auzind-o spunând asta, dar era adevărat. Din câte văzuse până acum, bărbații nu voiau soții mai inteligente decât ei. Voiau femei servile, care să le îndeplinească toate capriciile. Spre nenorocul ei însă, Ginny era foarte deșteaptă.

Așa că, pentru restul înaltei societăți, Ginny devenise Ginny Netoata. Era singurul mod în care se putea mărita într-o bună zi. Și chiar voia să se mărite și să aibă copii la un moment dat. Din nefericire, bărbații preferau femeile netoate. Nu pe cele inteligente și educate.

Ginny pufni.

Mută prima piesă, calul. În timp ce grăjdarul se gândea la următoarea lui mișcare, Ginny își întoarse privirea spre han, întrebându-se ce făceau răpitorii ei. Probabil își aruncau iarăși priviri dulci. Trebuia să fii orb și netot (și Ginny nu era nici una, nici alta) ca să nu îți dai seama ce simțeau ei unul pentru celălalt.

Ginny era curioasă însă cum de Danni își imagina că nu o recunoscuse. Tații lor erau amândoi membri ai parlamentului și se văzuseră de câteva ori cu diverse ocazii de-a lungul anilor. Fusese foarte surprinsă să o audă pe Danielle Strafford spunându-și „domnișoara Green“, dar Ginny nu intenționa să-i dezvăluie secretul. Și ea era tot o femeie inteligentă.

Oftând, Ginny mută un pion ca să blocheze nebunul grăjdarului. Și ea avea un plan spectaculos. Cel mai bun plan la care se gândise vreodată.

Avea de gând să nu facă absolut nimic.

Mai întâi se gândise să caute un cal în grajduri cu care să evadeze, dar devenise limpede că nu era nevoie să fugă nicăieri. Danni avea destui bani pentru Marcus, iar Ginny știa că amândoi se iubeau, deși erau prea încăpățânați să o recunoască. În curând însă, amândoi aveau să-și rezolve problemele și apoi aveau să se întoarcă acasă cu toții. Între timp, aventura o distra pe cinste.

Așezându-se mai comod, Ginny făcu rocada. Jocul continuă în tăcere. Ginny se concentra mai mult pe o nouă strategie și nu o interesa neapărat să câștige. Dacă ar câștiga prea ușor, ar rămâne iarăși fără nici un adversar și ar fi nevoită să se întoarcă în cameră și să numere nodurile de pe tavan – iar ar fi luat-o razna.

Un strigăt neașteptat îi atrase atenția. Cei din jur se priviră confuzi, și unul dintre ceilalți grăjdari scoase capul pe ușă ca să vadă ce se întâmpla. Se auzi un alt țipăt, apoi voci de bărbați care se răsteau. Curiozitatea obișnuită a lui Ginny câștigă într-un final.

Făcându-i semn adversarului că renunța, Ginny se ridică și ieși din șopron. Priveliștea din fața ochilor o țintui locului.

Curtea se umpluse de călăreți. Se opriseră în șir, unul mai masiv decât celălalt. Pe chipurile lor se citea hotărârea, iar soarele care apunea le crea o aură în jurul capului. Pelerinele lor fluturau în bătaia vântului, dând la iveală pistoalele pe care le purtau la centură. Ginny nu mai văzuse așa ceva decât la parade militare. O cuprinse un val de teamă, și, instinctiv, se strecură înapoi în șopron. Poate călăreții veniseră să jefuiască hanul.

Bărbatul din mijlocul grupului își îndemnă calul înainte, stând drept în șa, cu privirea scânteind. Îl întâlni pe hangiu care ieșise în fugă să-i salute. Inima lui Ginny se umplu de mândrie și de ușurare recunoscându-l și începu să plângă de bucurie. Nimeni n-ar fi ghicit că marele-amiral știa să călărească atât de bine.

– Papa!

Ginny ieși în fugă din șopron, îndreptându-se spre el.

Expresia severă a amiralului se îmblânzi imediat văzând-o. Sări din șa, alergă spre ea și o îmbrățișă strâns, învârtind-o în aer până ameți.

– Ginny! Dumnezeule, spuse el, cu vocea tremurând.

O strânse la piept încă o dată, apoi se trase înapoi ca să o vadă mai bine.

Ginny nu se mai bucurase niciodată atât de mult să-l vadă. Zâmbea atât de larg, că o dureau obrazii. Nu se mai sătura privindu-l.

– Ți-au făcut rău? întrebă amiralul, cercetând-o cu o privire îngrijorată.

Ginny clătină repede din cap, rămasă fără cuvinte. Tatăl ei nu era un lord mare-amiral tipic. Nu era cu mult mai înalt decât ea. Părul lui blond-roșcat era prea lung, iar privirea lui avea mereu o sclipire amuzată. Arăta atât de tânăr, că n-ai fi ghicit niciodată că avea șapte copii.

– Lasă-mă să te privesc.

Ginny râse iarăși, nevenindu-i să creadă că în sfârșit putea pleca acasă.

– Am câteva vânăți, dar în rest n-am pățit nimic. Cum de m-ai găsit?

Amiralul era vizibil uşurat. O lacrimă i se prelinse din colţul unui ochi.

– Slavă Domnului că o avem pe Grisly. Dacă nu s-ar fi trezit şi n-ar fi văzut cine te-a răpit, mi-ar fi luat mult mai mult timp să te gălesc. Ea ne-a spus încotro aţi pornit şi ni i-a descris cei doi răpitori. Respiră adânc. Mi-a fost atât de frică, Ginny.

Ginny îşi simţi buza de jos tremurând, conştientizând cât de dor îi fusese de tatăl ei. Se lăsă tăcerea preţ de o clipă, apoi expresia de pe chipul amiralului se înăspri.

– Unde sunt? Bărbatul şi femeia.

– Papa. Aşteaptă. Cred că...

Dar amiralul nu o mai asculta. Strigă un ordin răstit spre oamenii lui şi traversează curtea. Soldaţii descălecară toţi odată, iar grăjdarii cu care Ginny jucase şah se repeziră să le ia frâiele din mâini. În câteva clipe, soldaţii se aranjă în formaţie.

Ginny văzu îngrozită că tatăl ei se opreşte în faţa hangului şi se răsteşte:

– Ai adăpostit doi fugari aici. Eu sunt lord mare-amiral. Vom intra *chiar acum*.

Hangiul sări imediat la o parte, iar soldaţii năvăliră înăuntru.

Ginny privi neajutorată cum soldaţii se răspândesc şi încep să scotocească prin han şi prin curte, căutându-i pe Danni şi pe Marcus. Cei vinovaţi de răpire erau spânzuraţi. Deşi o răpiseră pentru cine ştie ce scopuri diabolice, Ginny nu le dorea o asemenea soartă. Tot ei o şi salvaseră de bandiţi, iar pentru asta le era îndatorată. Ginny era sigură şi că nu şi-ar fi dus niciodată la îndeplinire planul lor îngrozitor de a o obliga să se mărite la Gretna. Încă nu-şi dădeau seama cât de mult se iubeau, atâta tot. Era doar o chestiune de timp.

Ginny ar fi vrut să pună capăt poveştii numaidecât şi să se întoarcă acasă cu toţii.

Dar tatăl ei nu ar fi fost niciodată de acord.

Acesta era unul dintre motivele pentru care *el* era lord mare-amiral. Avea simţul justiţiei, ştia ce se cuvenea şi ce nu şi îi plăcea să vadă că se făcea dreptate. Urma să fie extrem de furios să afle că fiica unui alt parlamentar o răpise. Cu atât mai mult cu cât marchizul intenţionase să o oblige pe Ginny să se mărite cu el.

Ginny nu mai avea când să-şi avertizeze răpitorii de pericol, dar se hotărî să facă tot posibilul ca să-i ajute. Tatăl ei o învăţase un lucru: nici o datorie nu trebuia să rămână neplătită.

Capitolul 22

Te acuz şi te avertizez: DISPARI!

Iar dacă îndrăzni-vei să revii,

Atunci, cu viaţa vei plăti.

Frumoasa şi Bestia de Charles Lamb

– Cum să fii o moştenitoare, Danni? Trăieşti din banii pe care ţi-i dau fetele pe care le ajută să fugă şi ai o aşa-zisă librărie.

Danni clătină repede din cap. Nu era sigură de unde ajunsese Marcus la o asemenea concluzie.

– Niciodată n-am luat bani de la fete, spuse ea.

Marcus făcu ochii mari, nedumerit, dar, înainte să apuce să răspundă, uşa camerei se prăbuşi într-un nor de aşchii, făcând podeaua să se cutremure. Şase soldaţi înarmaţi până în dinţi năvăliră înăuntru, răspândindu-se în jurul lor. Doi se îndreptară direct spre ei. Danni rămase nemişcată, neştiind ce să facă. Brusc, Marcus se puse între ea şi soldaţi, blocându-le drumul. Mărimea lui nu-i opri pe cei doi, care continuară să înainteze. Un al treilea le veni în ajutor.

– Fugi, Danni! strigă Marcus.

Unul dintre soldaţi încercă să-l lovească cu pumnul în faţă. Marcus îi prinse pumnul şi îi răsuci braţul la spate. Un al doilea soldat îi ţinti picioarele. Danni văzu îngrozită că ochii verzi ai lui Marcus se împăienjesc, oglindind panică şi confuzie. Bărbatul pe care îl iubea se pierdea din nou în abisul coşmarurilor din copilărie. Danni începu să tremure.

Scena violentă la care era martoră o îngrozea. Al doilea soldat încercă să-i pună piedică lui Marcus, apoi îl lovi cu călcâiul

în genunchi. Marcus abia se clinti. Cu un zgomot sec, rupse brațul soldatului pe care îl prinsese în strânsoare. Soldatul țipă și căzu la podea. Al treilea soldat fu învins într-o clipă, la fel și al patrulea.

Danni era paralizată de ferocitatea luptătorilor. Fiecare părea să vrea să-l ucidă pe Marcus. Al cincilea soldat îi sări în spate. Cu fiecare lovitură primită, Marcus devenea și mai agitat. Se lupta din toate puterile, dar numărul adversarilor începea să-l copleșească.

Danni nu mai suporta să-l vadă.

– Te rog. Marcus, oprește-te!

Marcus prinse un soldat de gât și îl ridică în aer. Danni îi văzu privirea înnebunită și își dădu seama că, în mintea lui, Marcus se lupta cu tatăl său.

– Marcus, spuse ea, forțându-se să-i vorbească pe un ton calm. Dă-i drumul.

Ceva scânteie în adâncurile verzi ale ochilor lui.

– Danni.

Marcus își coborî încet victima la pământ. Privirea lui nu se abătu de la Danni nici o clipă. Timpul părea să încetinească. Un alt soldat se strecură prin ușa îngustă, oprindu-se la stânga lui Marcus. Danni îl privi în ochi. Soldatul se aruncă înainte și îl lovi pe Marcus cu umărul în rana de la șold.

Danni țipă, anticipându-i durerea. Marcus scoase un răcnet inuman, dându-și capul pe spate, și se prăbuși în genunchi fluturând din mâini. În acea clipă, lui Danni nu-i mai păsa dacă iubitul ei era bărbat sau bestie. Nu se temea de el. Știa că Marcus nu i-ar face niciodată rău; de fapt, știa că Marcus avea să se lupte până la ultima răsufare ca să o apere. Încercă să-l prindă, să-l îmbrățișeze, însă doi soldați o apucară de brațe.

Brusc, un bărbat scund, nervos, dădu năvală în cameră, îmbrăcat încă în pelerina de drum. Chipul lui părea sculptat în piatră. Bărbatul se îndreptă cu pași calmi spre Marcus, care fusese imobilizat de soldații lui.

– Deci tu ești ticălosul care mi-a răpit fiica, mârâi amiralul. Și încă din casa mea!

Spunând asta, tatăl lui Ginny îl plesni peste față cu toată puterea. Danni se zbătea înnebunită, încercând să-l apere pe Marcus, dar soldații o țineau strâns.

– Oprește-te! Nu înțelegi!

Privirea arzătoare a amiralului se întoarse spre ea.

– Domnișoară Strafford? Întrebă el o clipă mai târziu, făcând ochii mari.

Danni făcu o grimasă. Marcus își întoarse capul spre ea, cu o expresie uimită.

– Domnule, vă rog să nu-i faceți rău. Vom coopera întru totul.

– Danielle, ce Dumnezeu cauți aici?

Danni făcu o grimasă și își coborî rușinată privirea.

– E o poveste lungă, domnule.

Marcus o măsură cu o privire neîncrezătoare, în timp ce amiralul bolborosea întrebare după întrebare:

– O poveste lungă? De ce nu ești în Londra cu tatăl tău? Am auzit că te-ai logodit cu Hemsworth! Cum de ai ajuns să te implici în povestea asta?

Danni îl privi încurcată.

– Ah, da, desigur. Seaton nu știe că ești aici, nu-i așa?

Amiralul se întoarse spre locotenentul său.

– Aduceți-l înăuntru, se răsti el. Acum!

Inima lui Danni tresări. Nu putea fi aici. Era imposibil. Dar, bineînțeles, o clipă mai târziu, fostul ei vizitiu, mai slăbit ca înaintea și cu o expresie pioasă pe chip, își făcu apariția în cadrul ușii.

– Phillip!

Danni și Marcus schimbară o privire surprinsă. Danni se bucura că cineva îl descoperise pe Phillip și avusese grijă de el, dar... ce ar fi putut spune Phillip? Era un idiot.

– Ah, da, Phillip. Intră. Spune-mi încă o dată ce se petrece, băiete, îl îndemnă amiralul, făcându-i semn să intre.

Vizitiul privi spre Marcus, apoi rânji. Acum nu se mai simțea neputincios. Phillip era pe cale să se răzbune pe Marcus pentru ce se întâmplase cu câteva zile în urmă. Danni nici nu voia să audă ce avea de spus.

– Până de curând, eram în serviciul domnișoarei Strafford, fiica baronului Seaton.

Marcus scoase un suspin. Danni îi simțea privirea arzătoare, însă nu se întoarse spre el, rugându-se în continuare ca Phillip să-și închidă gura.

– Domnișoara a fost șantajată de acest... golan, marchizul de Fleetwood, să-l ajute să o răpească pe domnișoara Foley-Foster.

Amiralul se încruntă spre Danni.

– E adevărat? întrebă el.

Danni voia să protesteze, să-l apere pe Marcus cumva, dar ceea ce spusese Phillip era adevărat. Se lăsă moale în brațele soldaților și își plecă rușinată privirea. Nu voia să-l condamne pe Marcus.

– Niciodată nu ne-a făcut rău, spuse ea.

Amiralul pufni.

– Și ce s-a întâmplat apoi, băiete?

Danni clătină din cap, știind că ceea ce urma avea să înrăutățească situația. Phillip continuă, fără să ezite:

– Când am plecat din Londra, am fost atacați de bandiți. Conducătorul lor își spunea Banditul Verde. El și complicele lui au răpit-o pe domnișoara Foley-Foster ca să o răscumpere. Iar eu am fost împușcat! Și toate astea din cauza unui... unui monstru.

Amiralul se învineți de furie. Voia sânge. Sângele lui Marcus.

– Mi-ai lăsat fiica pradă acelor criminali?

Toți bărbații din cameră se crispară auzindu-i vocea.

Danni se luptă să se elibereze, încercând să-i atragă atenția. Spera ca intervenția ei să liniștească puțin lucrurile.

– Ginny n-are nimic, spuse ea. Marcus și-a riscat viața ca să o salveze de bandiți și a adus-o aici. A chemat un doctor și l-a lăsat să o examineze pe ea întâi, deși el însuși fusese împușcat.

Amiralul îi ignoră cuvintele și se întoarse spre Phillip.

– Știi de ce bestia asta mi-a răpit fiica?

– Plănuia să se căsătorească cu ea. Mi-a spus să îi duc la Gretna Green.

Amiralul se întoarse spre Marcus, radiind de furie.

– Aveai de gând să te căsătorești forțat cu ea?

Danni se crispă.

– Nu voia să-i facă rău, jur!

Amiralul se răsuci spre ea.

– Dumneata să nu mai spui nimic. Vom discuta mai târziu și între patru ochi despre implicarea ta în această poveste, domnișoară Strafford.

Danni se întoarse spre Marcus. În ochii lui de smarald se vedeau surprindere, vulnerabilitate, resemnare. Ultima o dorea cel mai mult. Marcus renunțase.

– Nu o cunosc pe domnișoara Strafford, domnule amiral, spuse el cu voce sfârșită. O știu pe această femeie sub numele de domnișoara Green.

Danni simți că i se face rău.

Amiralul privi de la unul la altul cu un soi de satisfacție macabră.

– Ai făcut bine că ți-ai ascuns identitatea, Danielle. Dacă voia doar bani, te-ar fi putut obliga pe tine să te măriți cu el.

Chipul lui Marcus pâli. Își coborî privirea. Danni îi simți durerea. Marcus credea că nu avusese încredere în el. Simțea cum i se frânge inima.

– Îmi pare atât de rău că nu ți-am spus mai repede, Marcus. Mă temeam că mă vei obliga pe mine să mă mărit cu tine. Dar a fost înainte să...

Danni își mușcă buzele, nevrând să vorbească în fața atâtor străini despre ce se întâmplase între ei.

Marcus nu-i răspunse, nici măcar nu dădu vreun semn că ar fi auzit-o. Disperată, Danni se întoarse spre amiral.

– Dați-i drumul, vă implor.

– Să-i dau drumul? Danielle, ai înnebunit. Acest bărbat este un infractor. Dacă nu l-aș fi găsit pe vizitiul vostru, nu v-aș mai fi dat de urmă.

Danni își stăpâni un șuierat plin de ură către Phillip. Cum putuse fi atât de idiot?

– Marcus nu avea de ales! strigă ea. Are nevoie disperată de bani ca să-și ajute sora. Nici dumneavoastră nu v-ați da în lături de la nimic ca să vă ajutați familia. Faptul că sunteți aici este dovada perfectă. Iar Marcus avea de gând să o ducă înapoi în Londra chiar astăzi.

Amiralul se uită la soldații pe care îi adusese cu el, apoi se încruntă.

- Nu fi prostuță, domnișoară Strafford. Se joacă cu tine. Se folosește de inima ta bună ca să te convingă să-i faci pe plac. Profită de tine.

Danni clătină din cap, negând că Marcus ar fi mințit-o în vreun fel. Da, o șantajase, o răpise, însă nu o mințise niciodată. Îi mărturisise totul pe un ton posomorât, dar sincer, iar felul în care își arătase iubirea față de ea nu lăsa loc de nici o îndoială.

Și-ar fi dorit ca Marcus să se apere, să spună ceva, orice. Însă el rămăsese în genunchi între soldații care îl țineau strâns, tăcut, cu privirea plecată.

- De ce nu mi-ai spus? murmură el în sfârșit, cu vocea îngroșată de durere.

Danni deschise gura ca să-i explice, însă amiralul i-o luă înainte:

- E limpede că nu voia să fie obligată să se mărite cu tine. Ce femeie respectabilă te-ar vrea de soț?

Uriașul blond rămase nemișcat. O mică tresărire era singurul semn că îl auzise.

Ochii lui Danni se împăienjeniră de lacrimi. Nu-și dorea decât să-l ia în brațe, să-i jure că-l iubea, indiferent ce avea să se întâmple. Se zbătu din nou, dar soldații o țineau ferm.

- Marcus, poate așa a fost la început. Dar nu și acum.

- Vei atârna în ștreang, Fleetwood, spuse amiralul pe un ton sinistru.

- Nu! Nu vă permit să-i faceți rău.

Amiralul privi spre cei doi soldați care o țineau pe Danni, apoi spre ușă, într-un ordin tăcut. Bărbații începură să o târască spre hol. Danni își înfipse călcăiele în podea, încercând să reziste.

- Dați-mi drumul! Nu voi permite așa ceva.

Se zbătu din toate puterile, lovindu-i cu coatele și cu picioarele. Îi nimeri pe unul din ei în coaste. Strânsoarea lui slăbi o clipă, însă Danni nu avea nevoie de mai mult. Se eliberă și trecu în fugă pe lângă amiral, oprindu-se între el și Marcus.

- Nu vă permit să-i faceți rău. E un om bun.

Amiralul clătină din cap.

- Dă-te la o parte, domnișoară Strafford, spuse Marcus. Știam amândoi că avea să vină și ziua asta.

- Dar, Marcus...

- Dispari!

Auzindu-i vocea înceată, frântă, Danni izbucni în plâns. Marcus n-avea voie să se dea bătut. Nu-i putea permite.

Însă cei doi soldați o prinseră din nou, târând-o afară din cameră. Danni se apucă de tocul ușii destul cât să-l privească o ultimă oară pe bărbatul de care se îndrăgostise.

Amiralul îl lovi pe Marcus cu patul puștii, iar bestia ei se prăbuși la podea fără nici un sunet și fără să încerce măcar să se apere.

Soarele apusese de multă vreme, iar forfota de pe străzile londoneze din timpul zilei amuțise. Danni se simți cuprinsă de neliniște și de teamă. Trăsura amiralului încetinise, apropiindu-se de trotuarul din fața conacului ei de pe King Street.

Înainte ca trăsura să se oprească de tot, Danni sări afară, ridicându-și poalele rochiei. Urcă în fugă scările conacului, oprindu-se o clipă ca să-i facă cu mâna lui Ginny. Ginny fusese atât de bună cu ea, făcuse tot posibilul ca să o consoleze, promițându-i să pună o vorbă bună pentru Marcus. Nimic nu schimba însă faptul că Marcus era distrus. Își aminti cum o privise, fără nici un sentiment întipărit pe chip. Se predase. Nu-i mai rămăseseră decât disperarea și dezamăgirea că dăduse greș. Acum, că era în închisoare, urmând a fi spânzurat, nu-și mai putea ajuta sora să rupă logodna cu Harwood. Renunțase totodată și la Danni. Blegul de el probabil își închipuia că nu-l iubise niciodată și că lui Danni avea să-i fie bine fără el.

Însă Danni nu avea de gând să renunțe. Mai avea de făcut o încercare.

Bătu la ușă cu mâinile tremurânde și nici măcar nu se opri să-i lase haina valetului, ci trecu grăbită pe lângă el și se duse direct în biroul tatălui ei. Știa că avea să-l găsească în fotoliul lui preferat, studiindu-și notițele din timpul ședinței de peste zi.

Danni împinse ușile cu amândouă mâinile, atât de tare, că se loviră de pereți cu zgomot. Tatăl ei tresări, dar surprinderea i se transformă în ușurare când o recunoscu.

- Danni! Unde Dumnezeu ai dispărut? Am trimis curieri să te caute peste tot.

Danni se opri șocată în mijlocul încăperii.

– Ai observat?

Tatăl ei, care era bine-cunoscut pentru atitudinea necruțătoare din parlament, se înroși, vizibil stânjenit.

– Bineînțeles că am observat. Ai lipsit aproape o săptămână! Știu că nu ți-am fost un tată prea bun de când mama ta a murit, Danni, dar tot îmi fac griji pentru tine.

Până în acea clipă, Danni nu conștientizase că-i fusese așa dor de tatăl ei. Era o revelație neînsemnată, însă Danni se simți dintr-odată în pragul unei crize de isterie. Fusese atât de concentrată pe propriile ei probleme, se gândise atât de mult cum să-l elibereze pe Marcus, încât își scosese orice altceva din minte. Acum însă, dându-și seama prin câte trecuse în doar o săptămână, greutatea a tot ceea ce se întâmplase îi căzu dintr-odată pe umeri. Se aruncă în brațele tatălui său, agățându-se de umerii lui, suspendându-se cutremurător.

– Vai, *papa!* Nu știu ce să mă fac.

Tatăl ei o mângâie stânjenit pe spate, încercând să o liniștească.

– Orice s-ar fi întâmplat, sunt sigur că putem rezolva lucrurile, spuse el.

Tonul lui îngrijorat o făcu să plângă și mai tare.

– Nu, *papa*, eu...

– Draga mea, spune-mi ce s-a întâmplat, și eu voi decide.

Danni se trase înapoi, privindu-l în ochi, și răspunse sfâșietor:

– Bărbatul pe care îl iubesc va fi condamnat la moarte!

Tatăl său o privi confuz.

– Ce vrei să spui, Danielle?

Luptându-se să se liniștească pentru a vorbi cât mai clar, Danni începu să povestească tot ce se întâmplase de când deschisese Gretna Green Bookings – cum Marcus o șantajase ca să-l ajute să o răpească pe Ginny, apoi cum fusese „salvată”. Când termină în sfârșit, tatăl ei se prăbuși înapoi în fotoliu, pälind.

– Vai, Dumnezeule!

Danni nu-i lăsă timp să se dezmeticească, temându-se de felul în care avea să reacționeze, acum că știa povestea lui Marcus. Continuă repede, ingenunchind lângă fotoliu:

– Te rog, *papa*, înțelege-mă. Știu că Marcus a făcut niște lucruri îngrozitoare, dar era disperat. Nu ne-a răpit pe mine și pe Ginny ca să profite de pe urma noastră, ci ca să se sacrifice.

Tatăl ei o privi furios, neștiind ce să mai creadă.

– Danielle, dă-mi voie să iau lucrurile pe rând.

Danni își mestecă buza de jos ca să nu mai spună nimic.

– Stai să văd dacă am înțeles bine. După ce mama ta...

Bătrânul își dresese glasul și se foi în fotoliul tapițat cu catifea. Danni se înfioră, dându-și seama cât de greu era pentru el să vorbească despre moartea soției lui, chiar și după atâta timp.

– Acum șase ani ai deschis o librărie, încercă el din nou, fără a mai pomeni ceva despre mama ei.

– Da.

– Însă tu, de fapt, te prefăceai doar că ții o librărie și ajutai perechi de îndrăgostiți să fugă împreună.

Danni încuviință, lăsându-l pe tatăl ei să-și adune gândurile.

– Dumnezeule, Danielle! Ai idee ce-ai făcut? Bătrânul își ridică vocea; Danni nu-l mai auzise strigând așa de ani întregi. Nu doar că riscai să-ți ruinezi reputația atât de groaznic încât ai fi fost nevoită să pleci din țară, ci și eu aș fi putut sfârși alungat din parlament. Ai idee câți oameni din popor depind de ceea ce fac eu acolo? Ca să nu mai vorbim despre conte. Scandalul l-ar putea distruge. Cât despre ceilalți... Dumnezeule, gândește-te la tații fetelor!

Bătrânul se ridică brusc și începu să se plimbe prin cameră. Danni nu-l mai văzuse niciodată atât de agitat.

– Știu cât de tare s-ar fi putut înrăutăți lucrurile, spuse Danni, prinzându-l de braț și încercând să-l liniștească. De-asta mi-am ascuns adevărata identitate.

– Ceea ce n-a fost de-ajuns, din moment ce acel... acel monstru a putut profita de tine. Să nu mai vorbim despre faptul că și amiralul, și soldații lui ți-au aflat secretul. Tatăl ei se opri o clipă, apoi se îndreptă spre ușă. Trebuie să vorbesc cu el chiar acum și să văd dacă mai pot îndrepta ceva.

Danni se ridică încet, simțindu-și trupul cuprins de o furie înghețată.

– Marcus nu e un monstru! E un bărbat pe care îl iubesc!

Tatăl ei se întoarse spre ea cu o expresie furioasă și îngrijorată în același timp.

– Îl iubești? Te-a șantajat! Te-a *folosit*, Danielle! De unde știi că n-o va face și cu altă ocazie?

Danni își mușcă limba. Tatăl ei își făcea griji pentru ea și pentru viitorul amândurora. Înțelegea de ce, dar tot îl detesta pentru asta. Cum îndrăznește să se prefacă îngrijorat acum, după ce o neglijase atâția ani? Cu ce drept îi vorbea de parcă era încă un copil care nu știa ce voia și ce consecințe aveau acțiunile ei? Adunându-și curajul, Danni își privi tatăl în ochi, refuzând să se lase înfrântă, căutând să-i demonstreze că nu mai era fetița neajutorată pe care o abandonase când îi murise soția.

– Dacă Marcus profită de mine, atunci greșeala e a mea și mi-o voi asuma. Tot ce îți cer e să mă ajuți să-l eliberez. Apoi, dacă și el e de acord, vreau să mă mărit cu el.

Tatăl ei făcu ochii mari, șocat. Deschise gura de parcă ar fi vrut să spună ceva, apoi o închise cu zgomot.

O bătaie neașteptată la ușă îi făcu pe amândoi să tresară. Își întoarseră privirile în acea direcție chiar când valetul deschise ușa și anunță, înclinându-se:

– Excelența Sa contele de Hemsworth a sosit, milord.

Tatăl ei încuviință tăcut și, în clipa în care ușa se închise, se lăsă moale în fotoliu. Expresia lui înfrântă era surprinzătoare. Părea atât de bătrân, atât de obosit.

– Am uitat că vine contele, oftă el, ciupindu-se de baza nasului. Mi-a cerut vești despre tine zi de zi.

Danni încercă să nu se simtă vinovată auzindu-l. Era tipic pentru el să se intereseze de ea după ce dispăruse. Se îndoia că ar fi fost în stare să răspândească zvonuri despre ea și îi era recunoscătoare pentru discreție. Înțelegea regulile înaltei societăți și, deși majoritatea îi displaceau, știa că i-ar fi greu să-și mențină reputația dacă se afla că fugise fără nici un însoțitor respectabil. Oamenii ar fi presupus ce era mai rău. Și, în mod ironic, ar fi avut dreptate.

– Du-te și vorbește cu el, Danielle. Am nevoie de câteva minute ca să-mi adun gândurile.

Danni se ridică ascultătoare și se îndreptă spre salon, unde o aștepta contele. Gândurile ei se învârtteau în jurul lui Marcus și al tatălui ei, însă deocamdată avea o altă sarcină: trebuia să-i explice toate astea contelui de Hemsworth. Știa că avea să îi fie greu. Contele părea să țină sincer la ea și, în plus, în înalta societate se vorbea de luni de zile despre căsătoria lor. Avea să se simtă umilit, și nu merita asta.

Însă, ceea ce era mai important, contele nu merita nici o soție care să nu-l iubească și care să-l compare zi de zi cu un alt bărbat. O căsătorie între ei i-ar fi făcut pe amândoi să se simtă mizerabil.

Contele se plimba neliniștit prin fața ferestrei din salon. Când o auzi intrând, tresări și se întoarse brusc spre ea, rămânând nemișcat. Deși era vizibil agitat, Michael Rathbourne, conte de Hemsworth, era un bărbat extrem de atrăgător. Părul lui de culoarea mării era tuns scurt pe lateral și pieptănat cu măiestrie în sus. Hainele lui erau scumpe, iar trupul – înalt și suplu. Ochii lui calzi, cafenii, erau plini de bunătate pentru prieteni și necruțători cu dușmanii săi. Era încrezător, ambițios și avea succes – știa exact ce-și dorea de la viață și era hotărât să își îndeplinească acea dorință.

Multe femei ar fi leșinat imaginându-și-l pe conte în salonul lor. De când el îi făcea curte, Danni simțise de multe ori privirile invidioase ale debutantelor furioase că-l „furase” pe conte. Era îngerul înaltei societăți, respectat de bărbați, adorat de femei.

Lui Danni puțin îi păsa de asta.

Nu se gândea decât la Marcus, la cât de diferiți erau cei doi. Ochii lui Hemsworth erau mult prea căprui. Părul lui era drept și mult prea închis la culoare. Trupul lui era prea slab, iar fața prea netedă, prea *perfectă*. Încrederea lui aducea a aroganță, iar faptul că respecta toate regulile până în cele mai mici detalii era epuizant.

Dumnezeule, cum se putuse gândi să se mărite cu un astfel de om? S-ar fi plictisit de moarte din prima săptămână.

– Domnișoară Strafford!

Exclamația lui fu urmată de un gest șocant de afecțiune: Lord Rathbourne, un gentleman sadea, o *atinse*. Bineînțeles, nu făcu

decât să o ia pe după umeri și să o strângă ușor, dar până acum nici măcar nu o sărutase pe obraz de când îi făcea curte.

– Mă bucur atât de mult că ești bine. Unde-ai fost? Și eu, și tatăl tău ne-am făcut griji pentru tine.

Danni îi zâmbi timid. Cum naiba se proceda când voiai ca un bărbat să nu-ți mai facă curte? Fetele mai tinere vorbeau despre asta tot timpul, dar Danni nu-și mai amintea nimic din ce auzise. Mai ales că Hemsworth părea extrem de ușurat că presupusa lui logodnică era în siguranță.

Adunându-și curajul, Danni răspunse slab:

– Îmi pare rău. Călătoria mea n-a fost una planificată.

– Bineînțeles. Ești mult prea distinsă.

Danni își stăpâni un pufnet. Distinsă? Până și ea știa că asta nu era una dintre calitățile ei.

– Mulțumesc, milord.

– Ți-am mai spus să-mi spui Michael. Acum, că te-ai întors, putem să ne logodim în sfârșit, după ce ne vom asigura că n-ai pățit nimic, desigur. Săptămâna viitoare e un vot important în parlament și am nevoie de sprijinul lui Seaton.

Danni își strânse pumnii. Conte nu voia să fie grosolan, ci doar îi confirma de ce îi ceruse, de fapt, mâna – ca să-și satisfacă ambițiile politice.

Danni se hotărî să-i mulțumească destinului zi de zi că-l cunoscuse pe Marcus, care îi arătase ce însemna iubirea cu adevărat. Acum nu mai era dispusă să accepte o căsătorie lipsită de dragoste.

– Lord Rathbourne, spuse ea pe un ton mai ferm.

Sprâncenele lui se ridicară. Până acum, Danni fusese de fiecare dată blândă și ascultătoare în fața lui. Era sigură că schimbarea avea să-l uimească.

Eliberându-se din brațele lui, Danni îl privi în ochi, încercând să nu se simtă prea vinovată.

– Regret să te anunț că nu mai pot să-mi dau consimțământul la acordul încheiat între dumneata și tatăl meu.

– P-poftim?

– Nu vreau să mă mărit cu tine.

Contele făcu ochii mari și își lăsă brațele să cadă.

– Dar de ce? izbucni el, confuz. Credeam că...

Danni reuși să zâmbească blând de dragul lui și șopti:

– Știam eu. Ești un om bun, Lord Rathbourne, și femeia pe care o vei alege va fi una foarte norocoasă să-ți fie soție; dar nu voi fi eu aceea.

Contele se întoarse pe jumătate, trecându-și o mână prin păr. O șuviță îi căzu pe fruntea încrunțată. Întorcându-se din nou spre ea, cu o privire jignită, întrebă:

– Vrei să-mi explici de ce te-ai răzgândit atât de brusc? Țin cu adevărat la tine, Danielle. Ți-am greșit cu ceva?

Dumnezeule, Danni se simțea de parcă tocmai lovise un cățeluș. De ce îi spusese pe numele de botez tocmai acum? Dar contele avea dreptate. Danni îi era datoare să-i spună adevărul și nimic mai puțin. Așa că rosti cuvintele care spera să explice totul:

– M-am îndrăgostit.

Contele se trase înapoi, de parcă ar fi fost șocat. O privi în ochi, căutând adevărul. Apoi schiță un gest care o făcu pe Danni să-și dorească să-l fi putut iubi, fiindcă era limpede că o merita.

Privirea i se îmblânzi și zâmbi ușor, dând la iveală gropițele din obraji.

– Ei, la naiba, spuse el. Felicitări, Danielle!

Inima ei se frânse într-un alt loc. Era un om *atât* de bun.

Ușa salonului se deschise chiar atunci și baronul își făcu apariția, mai agitat decât îl lăsase ea. Privind de la unul la altul, gemu:

– Ce faci, Danielle?

– M-am despărțit de conte. E cel mai bun lucru pe care l-aș fi putut face.

– Dar votul...!

– Te asigur că nu s-a schimbat nimic în privința asta, Seaton, spuse contele, cu o privire oarecum nostalgică. Vom vorbi despre vot altă dată. E limpede că dumneata și fiica ta aveți multe lucruri de discutat. Întorcându-se spre Danni, făcu o plecăciune. Mă bucur că te-ai întors și că ești bine. Poate că într-o bună zi îmi vei povesti ce s-a întâmplat, după ce ne liniștim cu toții.

Danni zâmbi.

– Așa voi face. Mulțumesc că m-ai înțeles.

Contele se plecă spre tatăl ei, dar în prag ezită. Privind peste umăr, îi zâmbi trist lui Danni și spuse:

– Bărbatul de care te-ai îndrăgostit e un om norocos.

Apoi se lăsă tăcerea, până când zgomotul ușii de la intrare îi anunță pe amândoi că oaspetele lor plecase. Danni se răsuci imediat pe călcăie, gata să fugă de furia și confuzia tatălui său. Aproape reușise să treacă pe lângă el, dar baronul se întinse și îi prinse brațul.

– Nu înțeleg, spuse el. Nu te-ai mai purtat niciodată așa.

– Ba da, se răsti Danni, simțindu-se brusc epuizată.

Era prea mult. Simți brusc apăsarea a tot ceea ce se întâmplase în ultima săptămână. Nu mai voia să umble în vârful picioarelor pe lângă tatăl ei, să se simtă atât de speriată la gândul că l-ar putea supăra sau îngrijorată că ar putea spune ceva care să-i amintească de mama ei. Venise timpul ca bătrânul să-și dea seama că viața nu se rezuma la a supraviețui pur și simplu. Respirând adânc, Danni mărturisi:

– Singurul motiv pentru care am fost de acord să mă mărit cu contele a fost că voiam să te văd din nou fericit.

– Ce vrei să spui?

Danni pufni.

– Te-ai retras cu totul, nu te mai preocupă decât politica.

În timp ce ținea doliu după mama și eu eram aici, și eu țineam doliu. Te-am urmărit, *papa*. Nu mai zâmbesti niciodată, nu-mi mai spui niciodată „Noapte bună, vorbim dimineață” sau „Te iubesc, păpușă”. Te-ai schimbat de atunci. Voiam să te ajut să-ți revii. Cu disperare. Am crezut prostește că, dacă mă mărit cu Lord Rathbourne, tu vei redeveni cel de mai demult.

Danni găfâi, încercând să-și domolească respirația după ce își dăduse pe față toată frustrarea. Se simțea în același timp îngrozită și eliberată.

– Din fericire, mi-am dat seama că o căsătorie între mine și conte n-ar fi făcut pe nimeni fericit cu adevărat. Săptămâna asta am învățat că nu te poți sacrifica doar ca să-i faci pe alții fericiți. Nu merge. Rănești prea mulți oameni așa. Nu putem decât să alegem ce e mai bine pentru noi înșine și să sperăm că cei dragi vor înțelege și ne vor accepta decizia fiindcă ne iubesc.

Tatăl ei se holbă la ea preț de câteva clipe, neștiind ce să spună.

– De asta am nevoie de la tine, *papa*, continuă ea. Trebuie să înțelegi că, dacă m-aș fi măritat cu contele, nici unul din noi n-ar fi fost fericit. Dar mă poți ajuta să mă mărit cu bărbatul pe care l-am ales. Trebuie să mă crezi când îți spun că am ales pe cineva pe care îl doresc și care consider că mă va face fericită. Și, poate, asta te va face și pe tine puțin mai fericit.

Scrâșnind din dinți, Danni se răsuci din nou pe călcăie, pornind spre scări. Avea de gând să încerce să doarmă și apoi, când se trezea, să facă tot posibilul ca să-l salveze pe Marcus.

– Danielle! strigă baronul în urma ei. Ce ai de gând să faci?

– Mai întâi mă voi odihni, apoi îl voi salva pe Marcus, *papa*. Cu sau fără ajutorul tău.

Capitolul 23

Acolo, pe iarbă, parcă trăgând să moară

O găsi pe biata BESTIE întinsă,

Blestemând, cu ultima suflare,

Nerecunoștința FRUMOASEI care îl ucisese.

Frumoasa și Bestia de Charles Lamb

Ușa temniței tremură sub cizma lui Marcus, care strânse din dinți simțind vibrațiile; piciorul îi amorțise de multă vreme. Gărzile nu mai strigau, ci pur și simplu așteptau să obosească. Marcus o lovi din nou, luptându-se cu un val de panică. Ura temnițele, închisorile și locurile închise. Lovi încă o dată ușa, apoi se trânti cu spatele la perete. Inima lui bătea ca un ciocan, dar se strădui să se liniștească. Umbrele întunecate ale terorii din copilărie se întindeau spre el, îi dansau drăcește în fața ochilor.

Scoase un mârâit, încercând să-și păstreze calmul. Se lăsă să alunece la podea, cu spatele la perete, simțindu-se mai neajutorat ca niciodată. Umezeala zidului pătrundea prin bluza lui

zdrențuită, răpindu-i puținul de căldură care îi mai rămăsese. Marcus își împreună mâinile înlănțuite pe genunchi. Își înfipse cizmele în praful și patele de pe podea, încercând să nu inhaleze duhoarea din aer. Temnița era mai mare decât se așteptase pentru cineva care urma să fie spânzurat. Era un lux în comparație cu cele de la conacul Fleetwood. Știa asta din proprie experiență.

Brațele lui se încordară, simțind cum cătușele îi intră în carne.
„La naiba!”

Chipul ei zămbitor îi apără în fața ochilor. Imaginea ei îi liniști amintirile haotice, înlocuindu-le cu o tristețe zdrobitoare. Danni îl mințise. Niciodată nu avusese cu adevărat încredere în el. Și, deși îl durea asta, deși se simțea trădat, știa că o meritase. Până la urmă, nu-i dăduse niciodată vreun motiv să se simtă suficient de în siguranță cât să-i divulge secretul. Probabil se temuse că avea să fie folosit împotriva ei. Până la sfârșit. Până când Marcus își dăduse seama că iubirea lor valora mai mult decât orice avere.

Lovi cu piciorul amortit în podea, încercând să-l trezească. Știa că urma să se simtă tot mai rău pe măsură ce petrecea mai mult timp aici, în această gaură de iad. La fel cum știa și că durerea din piept nu avea să-l părăsească niciodată. Pleoapele lui se închiseră; nu mai voia să vadă nimic în jur. Fusese un prost să creadă că putea să o răpească pe Ginny fără nici o consecință. Luase o decizie prostescă, pripită, într-un moment de disperare, cu mintea buimăcită de alcool și de coșmaruri.

Cum ar fi putut să fie furios pe Danni fiindcă nu se oferise ca ofrandă pe altarul nebuniei lui?

Apoi mai era și Caroline.

Acum, sora lui avea să rămână singură pe lume, fără nici o rudă. Avea să fie nevoită să se mărite cu Harwood, fiindcă nici un bărbat nu se putea opune nenorocitului de contract. Marcus spera doar că prietenii ei, familia St. Leon, să-i poarte de grijă.

Amărăciunea amenința să-l înece, umplându-i gura cu un gust acid. Doamne, cât de mult se ura. Fusese un nenorocit de idiot.

Își sprijini fruntea în mâinile înghețate. În tăcerea din jurul lui se foiau creaturi reale și imaginate. Marcus se întrebă cât timp mai avea. Nu credea că titlul lui aristocratic îl putea scăpa

de spânzurătoare. Amiralul era hotărât să-l vadă atârând în ștreang. Pentru el era sfârșitul. Voia doar să se întâmple cât mai repede.

Chipul lui Danni îi răsări din nou în minte. Ochii ei de culoarea caramelului erau îndurerăți. Danni regreta că nu-i spusese, deși fusese îndreptățită. Marcus știa că ținea la el, deși nu credea că îl iubea la fel de mult cum o iubea el. Era sigur că, după ce fusese împreună cu el atâta timp și într-o situație atât de încordată, judecata ei avusese de suferit. Nimeni n-ar fi putut iubi într-adevăr o bestie ca el.

Era mai bine că lucrurile se terminaseră așa. Acum, Danni se putea mărita cu logodnicul ei, în care putea avea încredere cu totul. Iar Marcus urma să fie spânzurat, cel mai probabil.

Dacă era să fie sincer cu el însuși, moartea nu-l speria. Moartea l-ar elibera de tortura pe care o îndura zi de zi. Nici umbra tatălui său, nici mângâierile tandre și suspinele pasionale ale lui Danni nu aveau să-l mai bântuie vreodată. Nu, viața de apoi nu-l speria, dar felul în care avea să treacă dincolo, da.

Clătină din cap ca să-și alunge gândurile sumbre. Jurase să fie mai bine, să încerce să scape de amintirile negre. Ceva se foi în întuneric, atrăgându-i atenția. Simți un fior. Ura șobolanii. Zăbind amar, se întrebă dacă iepurii carnivori se hrăneau cu șobolani.

Un clinchet de chei îi atrase atenția. Întorcându-și privirea spre ușa mare de lemn, Marcus așteptă, curios să vadă dacă nu cumva i se aducea un tovarăș de celulă. Lumina slabă a unei lumânări începu să licărească prin pătratul cu zăbrele din mijlocul ușii. Două seturi distincte de pași se apropiau. Se opriră în fața ușii. Temnicerul începu să caute cu zgomot cheia potrivită. Se auzi un sunet de metal frecat de metal, apoi încuietoria cedă și ușa începu să se deschidă.

Un bărbat înalt și mai în vârstă, cu mijlocul gros, păși înăuntru. Părul lui era încărunțit pe jumătate și chipul lui era obosit și ridat. Privi în jur, cercetând condițiile deplorabile în care era ținut prizonierul, apoi se întoarse spre el. Ochii lui căprui începură să-l disece cu o privire ascuțită, nemiloasă. Marcus se îndreptă fără

să vrea sub privirea lui. Se ridică, sperând ca înălțimea și chipul lui să-l intimideze pe străin. Oare acum avea să-și afle soarta?

Tăcerea se prelungi, și Marcus începu să se simtă nesigur. Bărbatul din fața lui nu venise doar să se holbeze la Bestia încătușată, nu-i așa?

– Deci tu ești bărbatul de care fiica mea s-a îndrăgostit.

Marcus tresări auzindu-l. Surprins, îi cercetă chipul. Semăna cu Danni, ce-i drept. Bărbia lui arăta la fel, ochii ei se încrețeau la colțuri când zâmbea, la fel ca ai lui. Aveau urechile la fel de mici.

Își întoarse privirea.

– Cu tot respectul, domnule, cred că v-ați înșelat.

Tatăl lui Danni ridică sceptic din sprâncene. Marcus își întoarse și mai mult partea stângă a feței, cea cu cicatricile cele mai mari. Lanțurile lui zdrăngăniră neplăcut. Se simțea privit și mai insistent.

– Nu ești genul de bărbat cu care mă așteptam să-mi mărit fiica, Fleetwood.

Marcus zâmbi trist.

– Sunt sigur că nici un părinte nu și-ar imagina-o pe fiica lui alături de mine, replică el.

Bărbatul mormăi în semn că era de acord. Se sprijini de tocul ușii, făcându-i semn temnicerului să-i lase singuri. Cu brațele încrucișate, spuse:

– Danni mi-a explicat situația dumitale. Tatăl tău a fost un om demn de dispreț, e adevărat, însă nici purtarea ta nu este demnă de laudă.

Marcus se foi neliniștit, în zgomot de lanțuri. Baronul de Seaton era bine-cunoscut pentru politicile lui radical-liberale. Și ceilalți parlamentari, și oamenii de rând îl priveau cu suspiciune, dar și cu admirație.

– Am făcut ce am considerat potrivit să fac. Deși Danni mi-a spus foarte clar că ea nu e de acord cu asta.

Baronul chicoti, scărpinându-se la ceafă.

– Da, ei bine, Danni a fost așa dintotdeauna.

Acum era rândul lui Marcus să mormăie. Baronul își privi vârfurile cizmelor, apoi îl privi pe Marcus în ochi.

– O iubești pe fiica mea, Fleetwood?

Marcus înghiți în sec și își întoarse privirea, luptându-se cu un val de ură de sine. Îi era atât de dor de Danni, că îi simțea fizic lipsa. O dorea nespus. O iubea dureros de mult. Dar nu o merita.

Dinspre ușă se auzi un oftat. Marcus se întoarse spre tatăl ei.

– Am dat greș.

Cuvintele lui Lord Strafford îl luară prin surprindere pe Marcus. Lordul continuă încruntat:

– Am fost atât de îndurerat când soția mea a murit – odihneasă-se în pace –, că mi-am neglijat fiica, deși o iubeam. Vocea lui tremură, de parcă l-ar fi implorat pe Marcus să înțeleagă. Sezonul lui Danni a luat sfârșit după ce Mary a mea a murit. Asta a fost tot. Inspiră profund. Trebuie să recunosc acum că, esențialmente, moartea ei i-a răpit lui Danni amândoi părinții.

Marcus încuviință. Auzise o parte a poveștii de la Danni, pe drum. Bărbatul din fața lui respiră tremurat. Marcus îi auzea durerea în voce chiar și acum, la atâția ani de la moartea soției sale, și îl înțelegea pe deplin. Nu știa ce-ar fi făcut dacă Danni ar fi pățit ceva. Poate că nu avea să o mai vadă niciodată, dar cel puțin o știa în siguranță, alături de familia ei. Asta îi alina oarecum suferința.

– Multă vreme după ce Mary a murit, continuă Seaton, cu vocea îngroșată de durere, n-am fost în stare să îmi pese de nimic. Singura persoană care conta în viața mea îmi fusese răpită și nu înțelegeam de ce. M-am îngropat în munca mea, încercând să uit. Iar Danni... seamănă atât de mult cu Mary. Îi seamănă leit. Îmi era atât de greu... atât de greu să o văd pe Danni și să nu-mi aduc aminte de soția mea.

– Danni ar fi trebuit să vă aline durerea. Nu politica.

– Știu asta acum. Baronul își trecu o mână peste față, și umerii îi căzură. Astăzi mi-am amintit în sfârșit că am o fiică și, în același timp, am înțeles câte lucruri am pierdut în timp ce îmi plângeam soția. Câtă bucurie a trecut pe lângă mine. Când am privit-o în sfârșit, mi-am dat seama că fetița mea a crescut, a devenit o femeie în toată firea. Și-a găsit o nouă familie alături de prietenii ei. Cumva, a reușit să treacă peste pierderea ambilor părinți – mama ei care a murit și tatăl ei care a neglijat-o. Dar tot a plâns

în fața mea, rugându-mă, implorându-mă să-l salvez pe bărbatul care a făcut-o să comită fapte abominabile.

Marcus se crispă auzindu-i acuzațiile și se sprijini de perete, neliniștit.

– Spuneți-i să uite de mine. Voi fi spânzurat pentru ce am făcut. Danni trebuie să-și găsească un alt iubit și să-și vadă de viață.

– Ah, ce bine ar fi să fie atât de simplu.

Marcus scoase un mormăit în semn că era de acord.

– Îmi dau seama că mi-am pierdut o mare parte din viață mistuit de durere, așa că permite-mi să-ți ofer un sfat: nu face și dumneata aceeași greșeală.

Marcus își trecu mâinile prin părul murdar, făcându-și lanțurile să zornăie. Inima lui bătea mai repede acum, cuprinsă de o speranță absurdă. Oare tatăl lui Danni ar fi venit aici să-i dea sfaturi dacă Marcus urma să fie spânzurat în câteva zile? Sau venise oare să-l ajute?

Seaton ezită.

– Știu că ai petrecut mult timp împreună cu Danni. Doar voi doi.

Marcus încercă să nu se înroșească. *Asta* era ceva ce nu avea de gând să discute cu tatăl ei. *Cu nimeni.*

Baronul oftă.

– Nu pot să spun că sunt încântat să renunț la partida dintre Hemsworth și Danni, dar Danni spune că te iubește cu adevărat, așa că sunt dispus să-ți acord o șansă.

Marcus se încordă, prins între neliniște și speranța care amenința să-l copleșească. Clătină din cap, confuz. S-ar fi așteptat ca baronul să-i ceară să-i lase fiica în pace. Că fiica lui merita un bărbat mai bun. În plus, cum să se compare cu contele de Hemsworth? Era Îngerul înaltei societăți, la naiba! Comparația era atât de absurdă, că Marcus pufni.

– Ai putea crede că n-ai nici o șansă, băiete, chicoti baronul, dar Danni a mea te-a ales pe tine, deci *sunt sigur* că ai câteva calități care îmi vor fi pe plac și mie.

Marcus nu reacționează la insultă, nici la faptul că fusese numit „băiete”. Nu era „băiatul” nimănui.

Seaton îi privi încheieturile și se strâmbă văzându-i cătușele.

– Amintește-mi să propun o lege pentru condiții mai bune în închisori.

Marcus se foi din nou. Încă nu înțelegea prea bine ce se întâmplase.

– De ce ați venit aici? întrebă el.

Baronul păru surprins.

– Credeam că ți-ai dat deja seama. Discuția noastră este prețul pe care trebuie să-l plătești fiindcă m-am oboșit să-ți obțin grațierea.

Marcus îngheță. Nu-i venea să-și creadă urechilor.

– Poftim?

– Am spus că ești liber. Nu credeam că voi vedea așa ceva cât trăiesc, Fleetwood.

Marcus se încruntă nelămurit. *Era liber?* Dar amiralul îl voia mort.

Baronul continuă, cu o expresie neîncredătoare:

– Am fost în vizită la amiral, implorându-l practic în genunchi să-ți dea drumul. E singurul lucru pe care Danni mi l-a cerut vreodată, și eram destul de sigur că nu voi reuși. Dar apoi toate cele șapte fete ale amiralului au intrat în salon una după alta, conduse de Ginny. Se opri o clipă, zâmbindu-i amar lui Marcus. Prietenul meu e un erou al națiunii noastre. S-a luptat cu cei mai crunți dușmani pe mare, dar n-a fost în stare să le facă față fiicelor sale. Pufni și zâmbi din nou, sincer de data asta. Uimitor. Nimeni din parlament nu m-ar crede dacă i-aș povesti.

– Ginny și surorile ei *m-au ajutat?*

Seaton se relaxă vizibil și zâmbi.

– A fost un moment glorios, să știi. Dacă Ginny ar fi fost bărbat, cu siguranță ar fi ajuns prim-ministru. I-a spus tatălui ei, foarte ferm, că vei fi eliberat. Ginny i-a mai zis că s-a distrat de minune în marea voastră aventură și că o pedeapsă ar fi făcut ca toată lumea să sufere degeaba.

Marcus era sigur că nu auzise bine. Cu siguranță temnița îi afectase mintea.

– Prietenul meu nu voia să-ți dea drumul, dar se pare că, atunci când toate cele șapte fiice ale sale îi cer ceva, nu este în stare să le refuze.

- Incredibil, murmură Marcus, uimit.

Niciodată nu și-ar fi imaginat că fata pe care o răpise l-ar salva de bunăvoie.

Chiar era o netoată.

- Deci sunt liber cu adevărat?

Seaton încuviință, aruncând ceva în aer. Marcus prinse obiectul și simți că era făcut din metal rece. Își deschise pumnul și descoperi o cheie de fier.

- Mulțumesc, murmură el, cu vocea sufocată de ușurare și de neîncredere.

Baronul se încruntă.

- Eu sunt doar mesagerul, spuse el, pregătindu-se să plece, dar apoi se întoarse și privi din nou peste umăr. Nu-mi place de tine absolut deloc, dar, de dragul lui Danielle, sunt dispus să-ți acord o șansă.

Apoi baronul ieși, lăsându-l pe Marcus să se holbeze neîncrezător la cheia care îi oferea libertatea.

Capitolul 24

*FRUMOASA îi întinse încântată mâna,
Și îi făcu semn PRINȚULUI că era a lui;
PRINȚUL o conduse apoi prin camerele scumpe,
Unde FRUMOASA familiei aștepta,*

Frumoasa și Bestia de Charles Lamb

O săptămână mai târziu...

Ușa se deschise, iar apoi perdelele fură trase la o parte și lumina dădu năvală în camera întunecoasă.

Danni tresări.

- Ajunge, Danielle Mary Strafford.

Danni gemu, întorcându-se cu spatele la lumina soarelui.

- Pleacă.

- De când te-ai întors din călătorie, nu faci decât să stai în pat cu pătura în cap. M-am săturat. Nici Hu nu face în halul ăsta când se îmbolnăvește.

Danni își puse perna în cap, străduindu-se să n-o mai audă pe Annabel, care vorbea în continuare. De când se întorsese din escapadă, tatăl ei și Annabel n-o mai părăsiseră nici o clipă. Tatăl ei angajase chiar și o servitoare care să o însoțească peste tot, și Danni nu avea voie să urce într-o trăsură dacă nu era însoțită de el, de Annabel sau de Hu. După ce făcuse tot ce voia atâția ani, era incredibil de frustrant.

Tatăl ei îi vânduse chiar și afacerea. Ei bine, nu chiar. Le dăruise librăria lui Annabel și Hu, ca un cadou de nuntă cu întârziere, interzicându-i categoric lui Danni să se mai ocupe de Gretna Green Bookings.

Danni se încruntă în întuneric. Imediat ce găsea motivația de a ieși din cameră, avea de gând să caute o cale de a-și recupera librăria. Annabel și Hu nu s-ar fi supărat. Știa cum conta asta pentru ea. Mai ales acum, că nu mai avea nimic altceva.

Danni își duse un pumn la gură ca să-și înăbușe un suspin. Se simțea îngrozitor. Odată ce Marcus ieșea din închisoare, sperase că avea să o caute. Că urma să vină în vizită, iar ea avea să îl convingă că el avea tot ce și-ar fi putut dori vreodată de la un bărbat. De la un soț.

Cum Marcus nu venise, Danni sperase că măcar avea să-i scrie. Că urma să-i mulțumească pentru darul pe care ea, tatăl său și Ginny li-l trimiseseră lui și lui Caro, că-l primise sau nu. Imediat ce biroul avocatului lor se deschisese, Danni și tatăl ei merseseră acolo și, în ciuda insistențelor acestuia, Danni scrisese un cec pentru o mare parte din suma care îi rămăsese de la mama ei și i-l trimisese lui Marcus. Știa că asta nu era de-ajuns pentru a compensa faptul că îl mințise, dar spera că măcar avea să o salveze pe Caro, asigurându-i astfel liniștea și lui Marcus.

Dar nu primise nimic. El nu venise, nici nu-i scrisese, nici nu trimisese pe cineva.

Danni întrebase zi de zi, dar banii erau neatinși. De parcă Marcus ar fi dispărut fără urmă.

– Bărbat prost, mărâi ea, cu nasul în pernă.
Danni oftă. Îi era dor de el. Tânjea să-i fie aproape, s-o țină în brațe.

– Au!

Danni se ridică în capul oaselor, ținându-se de braț. Annabel o lovise cu un ziar. Se uită urât la prietena ei, care își îndreptă spatele și își puse sub braț ziarul făcut sul.

– Ești o cotoroață!

– Acum, că te-ai trezit, răspunse Annabel, zâmbind, cu părul ei roșu și ciufulit și cu ochii căprui strălucindu-i, ți-am adus vești.

Zâmbetul ei hotărât îi alungă buna dispoziția lui Danni. Aceasta era sigură că veștile nu aveau să-i fie pe plac.

– În seara asta mergem la balul familiei Hornweatherby.

Avusese dreptate.

Lăsându-se să cadă înapoi în pat, Danni își puse din nou perna peste cap.

– Du-te acasă, Annabel. Nu vreau să am de-a face cu nimeni.

Annabel pufni, apoi Danni îi auzi pașii apăsați apropiindu-se de pat. Annabel îi luă perna din mâini și o aruncă cât acolo. Aceasta se lovi de perete cu un zgomot satisfăcător.

Danni rămase cu gura căscată, fără cuvinte.

– Nu-ți permit să-ți petreci tot restul vieții plângându-ți de milă.

Danni se încruntă.

– Pare o trăsătură de familie, spuse ea. Acum pleacă.

– Nu, anunță Annabel, cu o voce atât de veselă, că Danni simțea că o zgâria pe creier. Am de gând să te văd îmbrăcată și ieșită din casă, chiar dacă trebuie să plătesc cu viața.

Ochii lui Danni se umplură de lacrimi.

– Nu vreau să plec, spuse ea. Dacă Marcus vine cât sunt plecată? O să-l ratez.

Chipul lui Annabel se împlânzi. Fără să-i pese că rochia ei bleumarin de dimineață avea să se șifoneze, se cățără în pat alături de Danni și o îmbrățișă. Pentru a o suta oară, Danni se luptă cu lacrimile. Era ridicol cât de mult plânsese în ultimele zile, deși nu vărsase nici o lacrimă ani în șir. Poate că acum recupera toți acei ani.

– Știu cât suferi, Danni. Te simți de parcă nu vei mai avea parte fericire vreodată, de parcă bărbatul visurilor tale te-a părăsit și vei fi singură toată viața și te vei simți mizerabil.

Danni încuviință, ștergându-și câteva lacrimi răzlețe. Annabel înțelegea, dar iubirea vieții ei o ceruse în căsătorie.

Ghemuindu-se cu genunchii la piept, Danni își sprijini bărbia de ei.

– Hu a vrut să te ia de soție. Marcus nu mă vrea.

– Ah, Danni, oftă Annabel.

– Vreau să am și eu ce aveți tu și Hu, ce au avut părinții mei. De fiecare dată când vă uitați unul la celălalt, vă strălucește privirea. Aveți o dragoste perfectă.

Annabel zâmbi amuzată.

– Strălucim? Perfectă? Pe ce lume trăiești?

Danni se uită urât la ea.

– Vreau să spun că aveți o căsnicie perfectă. Vă iubiți atât de mult și sunteți mereu fericiți.

Prietena ei roșcată pufni.

– Uiți de toate certurile pe care le-am avut? Hu mă înnebunește. Și sunt aproape sigură că și părinții tăi se certau. Doar că nu-ți mai amintești, probabil. Mereu ai fost cu capul în nori când vine vorba despre iubire, Danni.

– Poftim?

– Iubirea și căsnicia presupun muncă. Eu și Hu am avut noroc că ne-am căsătorit din dragoste, dar nu ne-a fost ușor. Hu e încă-pățânat și vrea mereu să facem cum spune el, iar eu vreau să fac după bunul meu plac. Urăște orașul, dar mie îmi place aici. Adoră lectura, dar eu n-am deschis niciodată vreo carte de bunăvoie.

Danni părea uimită.

– Dar sunteți atât de fericiți.

– Bineînțeles. Fericirea nu e o stare fermecată care apare odată cu iubirea și nu se termină niciodată. Avem reguli. Niciodată nu adormim supărați unul pe celălalt și întotdeauna ne începem ziua reamintindu-ne cât de mult ne iubim. Annabel se opri o clipă, iar expresia îi deveni serioasă. Am auzit multe despre Fleetwood de la tine și de la tatăl tău. Deși cred că mi-ar plăcea ca persoană, consider, de asemenea, că nu se va elibera niciodată

pe de-a-ntregul de ororile pe care le-a suferit în copilărie. Odată cu trecerea timpului și dacă e încurajat cum se cuvine, poate va reuși să trăiască împăcat cu amintirile lui. Poate chiar va începe să uite, însă doar iubirea îl poate ajuta să treacă peste ce s-a întâmplat. Danni, o căsnicie nu merge bine decât dacă partenerii lucrează împreună. Iubirea o întărește. Fericirea e doar rezultatul bucuriei pe care o simți atunci când ți-ai construit o viață alături de cineva.

Danni își privi absentă prietena, cu gândurile rătăcindu-i deja. Niciodată nu se mai gândise astfel la căsnicie. Știa că îl iubea pe Marcus și ar fi dat orice ca lucrurile să meargă între ei, dar până acum avusese ceva reticențe. Cuvintele lui Annabel îi șterseră și ultimele îndoieli.

Clătînând din cap cu un zâmbet amar, Danni își îmboldi prietena cu umărul.

– Când te-ai făcut așa înțeleaptă? întrebă ea.

Annabel răsă și alunecă de pe pat.

– Am citit una dintre cărțile cu care mă bătea Hu la cap, spuse ea, pregătindu-se să sune clopoțelul de lângă dulap.

– Chiar trebuie să merg la bal? scânci Danni.

– Da. Tatăl tău a reușit chiar să mă convingă să te însoțesc. Încă o dovadă că trebuie să ieși din casă.

Danni făcu o grimasă. Tatăl ei era cel mai bun negociator pe care îl întâlnise vreodată. De când fugise împreună cu Hu, Annabel evitase cu obstinație înalta societate, fiindcă bătrânele doamne se arătau vădit dezgustate de cineva care îndrăznise să se mărite cu un bărbat din popor.

Annabel trase de frânghia clopoțelului, chemând o servitoare, și începu să scotocească prin dulapul lui Danni.

– N-am nimic care să mi se potrivească, spuse ea. Pot să împrumut ceva de la tine?

Danni ridică din umeri, strângând în pumni cearcafurile, căutând încă un pretext ca să nu meargă.

– Ah, Danni, nu am mai văzut rochia asta până acum.

Danni știa exact la care rochie se referă Annabel. Sări din pat într-o clipă și luă înapoi rochia de muselină din mâinile prietenei ei, ținând-o cu grijă.

– Marcus mi-a dat asta, spuse ea, iar ochii i se umplură de lacrimi.

– Chiar așa? întrebă Annabel, clipind surprinsă. N-am mai auzit ca un bărbat să-i cumpere rochii unei domnișoare.

Danni zâmbi ușor, atingând unul din trandafirii brodați cu fir roșu.

– M-am plâns că nu mă simțeam bine fiindcă nu eram îmbrăcată cum se cuvenea. Aveam nevoie de un șal mare sau de o peleură cu care să mă acopăr. Marcus a plecat în dimineața următoare și mi-a adus asta. Nu-i așa că a fost foarte drăguț?

Annabel oftă, cu ochii înlăcrimați.

– Ce bine ar fi dacă Hu s-ar arăta la fel de romantic. Cel mai drăguț lucru pe care l-am primit de la el a fost o panglică pe care i-o ceream de luni de zile.

Danni răsă, mângâind dantela delicată de sub guler și de sub bust. Își aminti cât de stânjenit fusese Marcus văzându-i recunoștința. Înghiți în sec, simțind din nou că o usturau ochii. Îi era dor de el. Tare dor.

– Ar trebui să o porți în seara asta.

– Ce? replică mirată Danni. N-aș putea. Îmi amintește prea mult de el.

Annabel împinse rochia spre ea cu un zâmbet secret.

– Îmbrac-o. Poate îți poartă noroc.

Privind fix rochia, Danni încuviință încet. Poate așa avea să se simtă mai aproape de el.

Brusc, ușa se deschise, și camerista ei intră grăbită. În curând, încăperea se umplu de foșnet de mătăsuri și pălăvrăgeli vesele. Poate că seara asta urma să nu fie chiar atât de îngrozitoare până la urmă.

– Ai auzit de moștenitoarea laptelui?

– Da! exclamă o femeie, fluturând un evantai ornat. A fugit cu un francez din Hamburg.

– Am auzit că e însărcinată cu el!

Danni își dădu ochii peste cap. Hamburg era în Germania, nu în Franța.

Uitase cât de mult ura înalta societate. Cu câțiva ani în urmă i se păruse extraordinar să ia parte la baluri și să flirteze cu burlici de viță nobilă. Acum însă, toate aceste lucruri i se păreau frivole și prostești.

Îi aruncă o privire ucigătoare tatălui său, care stătea în celălalt capăt al sălii de bal cu prietenii lui din parlament, prefăcându-se că n-o urmărește îndeaproape. Scrâșnind din dinți, Danni numără până la zece. Făcea asta destul de des în ultima vreme. Fie când era furioasă, fie când se gândea la *el*.

Danni clipi rapid, simțind că Annabel o trăgea de braț. Era extrem de recunoscătoare că prietena ei o însoțea în seara asta. Compania acesteia făcea ca balul să fie cel puțin tolerabil. Danni nu s-ar fi putut confrunța de una singură cu așa ceva. Deja trebuise să refuze câteva invitații la dans și să evadeze într-un colț izolat ca să scape de pețitori.

– Heeeeeeee! E cineva acolo?

Danni clipi din nou, ferindu-se de mâna care îi flutura în fața ochilor.

– Ce e?

– În sfârșit! Te strig de o sută de ani, spuse Annabel, cu o expresie iritată.

Danni ridică dintr-o sprânceană.

– Sunt sigură că nu e adevărat.

– Ba da. Iar acum, că ți-am atras atenția, uită-te acolo.

Danni cercetă capetele mulțimii, încercând să vadă prin marea de turbanuri și pene.

– Ce cauți?

– La naiba, blestemă Annabel. Nu-l mai văd. Unde s-a dus?

Câteva doamne din preajmă scoaseră suspine dezaprobatore auzind acel cuvânt care nu se cuvenea să fie rostit de o doamnă. În fond, era vina lor fiindcă trăgeau cu urechea.

– Cine? întrebă Danni.

Annabel zâmbi. Danni n-ar fi fost deranjată de mister dacă nu i-ar fi văzut sclipirea diabolică din ochii ei căprui. Annabel o luă de mână și o conduse spre marginea sălii, ignorând dansatorii și pâlcurile de debutante, strecurându-se prin golurile care apăreau în mulțime.

Annabel se opri în spatele unui ghiveci cu un palmier, lângă ușile care duceau spre balcon. Dacă Danni n-ar fi fost atentă, s-ar fi lovit de ea și ar fi trântit palmierul la podea. Prietena ei o împinse în umbră. Danni văzu încruntată că Annabel se apleacă înainte, cu capul lăsat într-o parte.

– Ce facem?

– Sst! sâsâi Annabel, făcându-i semn să tacă.

Oftând, Danni își coborî vocea.

– Ce naiba faci?

– Spionez.

Danni deschise gura ca să răspundă, apoi se răzgândi. Închizându-și gura cu zgomot, se aplecă și ea în față ca să asculte printre frunzele palmierului.

O voce necunoscută de femeie le ajunse la urechi:

– Credeam că ai jurat că nu vei mai veni la nici un bal după ce ți-a făcut domnișoara Newport. Sau te-ai răzgândit după ce ai fost la închisoare?

– Lasă vorbăria, Caroline.

Danni se încordă. Marcus n-ar fi trebuit să vină. Ura asemenea evenimente. Brusc, insistența prietenei ei și manipularile tatălui său căpătară sens. Plănuiseră ca Danni și Marcus să se întâlnească aici. Stomacul ei se strânse de furie. Marcus nu luase legătura cu ea de zile întregi, deși Danni făcuse tot posibilul să-l scoată din închisoare și își donase averea ca să-i ajute sora. Nu fusese în stare să o viziteze acasă, dar la bal putea să vină? Fu dintr-odată cuprinsă de furie. Dar trebuia să-l vadă, așa cum avea nevoie de aer ca să respire.

– Știam eu că e *el*. Îi e greu să se piardă în mulțime, șopti Annabel, cu o expresie jucăușă.

Înima lui Danni se frânse. Vai, nu.

Înainte ca Danni să poată evada, Annabel o prinse de braț și o împinse afară, pe balcon.

Danni îngheță. Marcus și însoțitoarea lui se întoarseră spre ea. Încercă să-și stăpânească roșeața ce-i colora obrajii.

– B...bună, Marcus.

Marcus arăta bine, deși avea încă urme de vânătăi pe barbă. Părea să-și fi revenit după majoritatea rănilor suferite. Danni îl cercetă

cu privirea, observându-i în treacăt haina verde și vesta cu dungi argintii. Privirea ei cobori mai jos o clipă, înfierbântându-se, apoi îi privi chipul. Brusc, se simți mândră. Forța lui o uimea.

Marcus stătea drept, cu umerii trași în spate. Din expresia lui se vedea clar că detesta să se afle aici. Oricine altcineva l-ar fi crezut arogant, agresiv, înfricoșător. Însă Danni îi vedea prin armură acum, știa că doar voința lui extraordinară îl ținea aici. Oricine altcineva l-ar fi crezut dur și crud văzându-i privirea umbrită, însă Danni îi simțea nesiguranța. Oricine altcineva l-ar fi crezut o bestie înfiorătoare, cu cicatrici atât de urâte, că-ți venea greu să-l privești, însă Danni știa că acele cicatrici erau o parte din el. Pentru ea, Marcus era cel mai chipeș bărbat pe care îl văzuse vreodată. Și îi fusese atât de dor de el.

Și Marcus o cercetă cu aceeași insistență. Făcu ochii mari. Danni începu să se joace cu mânușile de dantelă, stânjenită, simțindu-i privirea oprindu-se o clipă în locurile ei cele mai intime, ascunse de muselină și de trandafiri. Spera că și inima lui bătea la fel de repede ca a ei. Spera că Marcus simțea că i se tăia răsufarea, asemenea ei. Dar, mai important decât orice, spera că și lui îi fusese dor de ea.

Marcus își dresе glasul, plecându-și capul ca să-și ascundă cicatricile, așa cum făcea tot timpul când se simțea stânjenit.

– Arăți... Marcus strânse pumnii și o privi în ochi. Arăți minunat, domnișoară Strafford.

Danni simți fluturi în stomac. Nu-i plăcea tonul lui formal, dar cel puțin îi vorbise.

– Mulțumesc. Și tu arăți bine.

Ochii lui verzi se măriră, apoi Marcus își întoarse din nou capul. Danni îi simțea bravada. Brusc, furia ei dispăru. Știa de ce Marcus nu venise să o caute. Zâmbi blând. Ce bărbat prostuț.

Însoțitoarea lui Marcus își dresе delicat glasul. Danni privi de la el la ea, care era, fără îndoială, sora lui, Caroline. Semănau atât de mult. Caroline era înaltă, slabă și purta o rochie modernă de culoarea piersicii. Părul ei blond-deschis era coafat elegant și îi încadra chipul delicat, iar o șuviță împletită îi atârna peste umăr. Danni nu mai văzuse niciodată o femeie cu părul atât de lung.

Caroline îi privi pe rând, încruntându-se ușor.

– Marcus, te rog să ne prezinți, îi ceru ea.

Fratele ei se foi neliniștit. Evitând să o privească, murmură:

– Lady Caroline Bradley, dă-mi voie să ți-o prezint pe domnișoara Danielle Strafford, fica baronului de Seaton.

Danni făcu o reverență.

– Îmi face plăcere să te cunosc.

– Și mie. De unde îl știi pe fratele meu?

Danni îl privi pe Marcus în ochi o clipă, neștiind cât îi spusese el surorii sale. Se hotărî să zică simplu:

– Ne-am întâlnit de curând, într-o excursie la țară.

– Ah, spuse Caroline, descumpănită; apoi însă tresări. Ah! Ești de la Gretna Green.

– Da, of, mormăi Marcus, privind împrejurimile.

Danni îl privi intens, dorindu-și ca el să se uite la ea. Își stăpâni iritarea văzând cât de hotărât era să o evite.

– Cred că ar fi mai bine să plec, anunță brusc Caroline.

Danni încuviință, refuzând să-și mute privirea. Dacă Marcus putea sta cu ochii țintă la un balcon toată seara, atunci Danni putea să se uite fix la el. Privirea ei nu se dezlipa de la chipul lui.

Trecură câteva clipe, apoi Marcus oftă.

– De ce nu m-ai căutat, Marcus? întrebă Danni, încrucișându-și brațele. Am așteptat toată săptămâna. Dacă tata nu mi-ar fi spus că ai fost eliberat din închisoare, încă aș încerca să găsesc o modalitate de a te scoate de acolo.

Trupul lui Marcus se încordă, iar expresia i se înăsprî. Oare Danni văzuse și tristețe preț de o clipă?

– Nu știu, chiar nu știu, spuse el.

Danni scrâșni din dinți. Doar nu era încă supărat că îl mințise, nu-i așa? Trebuie să fi înțeles de ce o făcuse.

– Bine, se răsti ea, iar furia îi reveni într-o clipă. Ai primit darul meu?

– Adică ceul pe care mi l-ai trimis? pufni Marcus.

– Deci l-ai primit! Banii sunt tot acolo. De ce nu i-ai folosit?

Expresia lui se întunecă periculos, și Danni își dădu seama că îi rănise mândria. Se temuse că așa avea să se întâmple dacă îi trimitea ceul, dar crezuse că Marcus avea să înțeleagă totuși că Danni nu voia decât să-i ajute pe el și pe Caro.

- A fost singura soluție care mi-a venit în minte după... după acea noapte la hanul Jacket.

Marcus își strânse pumnii așa tare, că încheieturile i se albiră.

- Chiar credeai că o să accept mila ta? Mai ales că e vorba despre o sumă atât de mare. Ce-ai făcut, mi-ai trimis toți banii tăi?

- Doar ce mi-a lăsat mama.

Ochii lui verzi se măriră. Capul lui se întoarse puțin în direcția ei. Era surprins. Se întoarse însă repede la poziția dinainte. Danni începea să-și piardă răbdarea. Ce situație prostescă.

- Chiar ai atâtia bani?

- Am chiar mai mulți, de fapt, răspunse Danni, ridicând din umeri.

- Dar asta e obscen.

- De acord. Danni își mușcă buza de jos, rugându-se cerurilor să-i dea curajul de a face ce trebuia făcut. Trebuia să-l convingă să-i accepte ajutorul, chiar dacă Marcus refuza să o mai vadă vreodată. Există vreo cale de a te face să păstrezi banii? întrebă ea. Pentru Caro? Poate ca pe un împrumut?

Marcus rămase nemișcat o clipă, cu o expresie împietrită.

- Dacă nu primești banii de la mine, atunci primește-i ca pe un împrumut de la tatăl meu, continuă Danni, sperând să-l facă să asculte. Vom face actele în așa fel încât să știi exact când și cât vei avea de plătit. Banii sunt pentru Caro, nu pentru tine. Ar fi acceptabil așa?

Marcus își întoarse și mai mult capul; acum, Danni nu-i mai vedea decât urechile și ceafa. De ce nu voia să o privească? Se simți cuprinsă de disperare. Poate se înșelase. Poate că într-adevăr Marcus nu mai voia să o vadă niciodată.

- Mi-ai spus că nu vrei să-i distrugi reputația lui Caroline și să-ți faci oamenii de pe moșie să sufere din cauza unei logodne rupte, spuse ea, străduindu-se să fie rezonabilă.

Deja respira tremurat. Făcând un efort, încercă să-și liniștească vocea, deși simțea o gheară în piept.

- Vei avea nevoie de timp ca să găsești o femeie suficient de bogată care să se mărite cu tine, continuă ea. Nu ai acest timp. Logodnicul lui Caroline, naiba să-l ia, se poate întoarce oricând în Londra.

Danni își coborî privirea, ascunzându-și lacrimile. Ura să și-l închipuie alături de o altă femeie. N-ar fi suportat să-l vadă atingând, iubind sau răsând împreună cu o altă femeie. Însă voia să-l știe fericit. Dacă, împrumutându-i banii și apoi lăsându-l în pace pentru totdeauna, îi oferea șansa să găsească o altă femeie pe care să o iubească, atunci Danni avea să facă asta bucurată. Deși i-ar frânge inima.

- Doar... te rog. Ia banii. Oricum vrei.

- Pari destul de nerăbdătoare să mă vezi însurat, șopti el. Chiar atât de tare îți dorești să scapi de mine?

Danni pufni, ștergându-și nerăbdătoare dărele subțiri de lacrimi de pe obraji.

- Bineînțeles că nu. Vreau doar să te știu fericit.

Ochii lui scăpătară. În rest, rămase nemișcat.

Danni respiră adânc și se hotărî să riște.

- Eu... nu mai sunt logodită.

- Știi. Tatăl tău mi-a spus când am fost eliberat.

Danni își simți inima frângându-se încă o dată. Ultima ei speranță dispăruse. Ah, cât își dorea ca lucrurile să fie din nou ca înainte, să rădă și să glumească împreună, să se privească pasional, să facă dragoste. Își dorea să-l convingă că puteau fi din nou așa.

- La naiba, Marcus! De ce nu te uiți la mine?

Aerul se umplu cu o nesiguranță apăsătoare. În sfârșit, neputându-i suporta răspunsul, Danni își coborî privirea.

Brusc, căldura lui o învălui, și îi simți respirația grea pe creștet și în jos pe ceafă. Uimită, își ridică privirea și văzu că Marcus o privea îndeaproape și se apropiase mult, foarte mult, dominând-o cu statura lui impunătoare. Danni își dădu capul pe spate, refuzând să se lase intimidată. Expresia lui era imposibil de descifrat, dar în privirea lui citea și dorință, și durere.

- Fiindcă, dacă văd cât de frumoasă ești în acea rochie, nu voi putea spune ce am de spus.

Danni simți că i se taie răsufierea. Marcus își ridică mâna spre obrazul ei, aproape fără să-și dea seama. Inima ei bătea cu putere. Dar brațul lui căzu înainte să o atingă. Danni își stăpâni un scâncet dezamăgit.

– Nu te merit, Danni. Tatăl tău vrea să-i demonstrez că te merit, însă nu e adevărat și amândoi știm asta. Și el știe asta. Tu ești ca soarele, iar eu ca o lună nouă, nici măcar nu merit să-ți reflect lumina. Meriți un bărbat ca Hemsworth. Un bărbat care să n-aibă trecutul pătat. Hemsworth nu e bântuit de amintiri. Este un om bun și îți poate oferi căsnicia și copiii pe care ți-i dorești. În plus, îl poate ajuta și pe tatăl tău în parlament.

Marcus respiră tremurat și, pentru prima oară, privirea i se îmblânzi. O cercetă atent, iar Danni își simți obrajii înroșindu-se. Deschise gura să vorbească, însă Marcus i-o luă înainte:

– Mă bucur că te-am văzut pentru ultima oară. Că porți rochia de la mine. Zâmbi încet, blând, dându-și la iveală gropița. Te iubesc, micuțo, însă nu putem fi împreună.

Apoi se întoarse și se grăbi să dispară în mulțime, să se piardă printre râsete și bârfe, printre dansatorii din mijlocul sălii cu podeaua pavată în alb și negru. Din când în când, Danni îi zări spatele strecurându-se printre doi oaspeți.

Rămasă în pragul sălii, Danni întâlnește două priviri șocate care se furișau din spatele palmierului. O pereche de ochi căprui, ai lui Annabel, și una de ochi verzi, ai lui Caroline. Cele două trăseseră cu urechea la ce discutase cu Marcus. Desigur.

Danni își privi încă o dată alesul cum dispărea pentru totdeauna. Marcus ajunsese la jumătatea sălii înainte ca Danni să îi înțeleagă pe deplin vorbele.

Atunci se înfurie de-a binelea. Își strânse pumnii, cuprinsă de o furie cum nu mai simțise niciodată. Ah, cât de mult și-ar fi dorit să-i dea un picior, așa cum făcuse și Ginny. În schimb, se mulțumi să strige:

– Idiot nenorocit!

Capetele începură să se întoarcă înspre ea. Privirile uimite ale oaspeților îi descoperiră chipul înroșit. Muzica discretă se opri brusc și dansatorii rămaseră nemișcați. Marcus îngheță la mijlocul pasului, întorcându-se spre ea, cu ochii mari, plini de uimire.

Danni ignoră conversațiile animate din jurul ei, pornind spre el. Mulțimea se desfăcu în fața ei ca Marea Roșie. Văzând-o apropiindu-se, Marcus făcu ochii și mai mari și se trase înapoi. Danni se opri în fața lui și nu-i lăsă timp să vorbească.

– Chiar trebuie să-mi pui răbdarea la încercare? izbucni ea. Serios, uneori habar n-am ce-ți poate trece prin minte.

Gura lui se deschise, însă nu se auzi nici un cuvânt. Privi neliniștit în jur. Danni știa că înalta societate abia aștepta să vadă ce potențial scandal stătea să izbucnească. Doamne, cât le mai plăcea bârfa. Dar ei nu-i păsa. Fiindcă avea ceva de spus.

Îi luă mâna într-a ei.

Marcus tresări surprins.

– Credeam că iubirea trebuie să fie așa cum s-au iubit părinții mei, spuse ea. Credeam că nu poți fi îndrăgostită dacă nu ești fericită zi de zi. Credeam că iubirea și căsnicia sunt ca o poveste și nu mi-am dat seama că e nevoie de multă, multă muncă. Mi-am spus că o căsnicie adevărată nu poate fi decât între un bărbat și o femeie care se iubesc atât de mult, încât totul e perfect în viața lor. Acum îmi dau seama că am făcut-o doar ca să-mi înăbuș durerea după ce mi-am pierdut amândoi părinții. Acum înțeleg că iubirea nu înseamnă să nu fii niciodată furioasă pe cel pe care îl iubești. Căsnicia poate fi la fel de frumoasă chiar dacă partenerii nu sunt perfecți, atâta timp cât se străduiesc împreună să-și construiască un cămin.

Privirea lui o țintuia, întunecată, vulnerabilă. Încă nu spunea nimic. Danni inspiră adânc și își continuă monologul:

– Amintirile tale sunt îngrozitoare. Ai fost marcat mai profund decât aș îndrăzni să-mi imaginez vreodată. Când te-am întâlnit pentru prima oară, te-am considerat un om înfiorător. M-ai manipulat, m-ai insultat. Apoi am început să te cunosc, să-ți cunosc trecutul, să-ți descopăr bunătatea și iubirea pe care le țineai ascunse în inima ta. Recunosc, problemele tale m-au speriat. Eram convinsă că nu-mi vei putea oferi niciodată ceea ce vreau. Că n-aș putea avea niciodată o căsnicie perfectă alături de tine. Dar greșeam.

Chipul lui se umbri de confuzie, și înghiți în sec. Spuse încet, privind neliniștit în jur:

– Nu înțeleg.

Strângându-i mâna, Danni îi zâmbi.

– Nu ești perfect, Marcus Bradley, dar nici eu nu sunt. Ești încă pățânat, impulsiv, insuportabil și refuzi să vezi binele din tine.

Marcus pufni neîncrezător:

- La ce bun, Danielle?

Danni îi atinse degetele cu buzele. În jurul lor se auziră suspine, apoi foșnet de fuste: Mamele își scoteau în grabă fetele din sală.

Lui Danni nu-i păsa. Voia ca lumea să înțeleagă cât de minunat era bărbatul din fața ei.

- Poate crezi că nu mă meriți, dar să știi că, în fiecare zi, eu mă întreb ce mai pot face ca să te merit *pe tine* - un bărbat atât de tandru, atât de loial, atât de iubitor.

Marcus rămăsese fără cuvinte, înghețat locului.

Danni zâmbi amuzată și se opri o clipă ca să-și întipărească în minte chipul lui frumos, în ciuda tuturor cicatricilor.

- Poate că nu suntem perfecți, dar iubirea noastră e perfectă pentru mine, Marcus. Te iubesc. Dacă aș putea să te am alături pentru tot restul vieții, m-aș crede cea mai norocoasă și cea mai fericită femeie din lume. Vreau să ne scriem propria noastră poveste de dragoste, Marcus.

Apoi, Danni îl sărută. Îl sărută cu toată dragostea de care era în stare. Cu toată pasiunea, în numele viitorului pe care și-l dorea cu atâta ardoare alături de el.

Marcus nu răspunse. Trupul lui era încordat, tare ca piatra. Danni simți un firicel de teamă. Oare Marcus avea să o respingă? Oare nu voia să își bată capul cu așa ceva?

Apoi însă brațele lui o cuprinseseră, trăgând-o aproape, și Marcus o sărută profund, fără pic de reținere. Danni oftă fericită când în sfârșit se despărțiră. Marcus zâmbea larg.

- Te iubesc, Danni.

- Și eu te iubesc, bestia mea.

Marcus îi mângâie obrajii aprinși.

- Știi cum să faci un bărbat să asculte, micuțo, spuse el, privind în jur, cu ochii licărindu-i amuzați. Într-un fel spectaculos, chiar.

Danni cercetă publicul din jur, observând câteva femei care leșinaseră cu zgomot și acum miroseau săruri ca să-și revină. Simți cum se înroșește din cap până-n picioare.

- Chiar știi, nu-i așa?

- Am doar o singură întrebare...

- Orice.

- Asta a fost o cerere în căsătorie?

Danni ridică din umeri.

- Dacă asta vrei să fi fost. Improvizez, să știi.

Marcus scoase un geamăt, prefăcându-se îngrozit.

- Va fi un miracol dacă ajungem până la altar. Ultima dată când ai improvisat, era să mor.

- Din câte țin minte, toată nebunia a fost din vina ta.

- A mea? șopti el furios. Tu ești cea care se ocupă cu așa ceva.

- Nu pentru mult timp. Tata mi-a cerut să-mi închid afacerea.

O tuse discretă le întrerupse discuția. Amândoi se întoarseră în același timp și ajunseră față în față cu baronul, care îi privea dezaprobat. Inima lui Danni se opri o clipă, temându-se că tatăl ei avea să îl respingă public pe Marcus și să facă o scenă. Apoi îi văzu fericirea din ochi. Privirea ei era arzătoare. Pentru prima oară de când mama ei murise, tatăl ei arăta din nou ca el însuși.

- Se pare că am crescut o domnișoară cât se poate de excentrică, declamă el în fața mulțimii adunate.

Marcus chicoti încet, iar Danni îi aruncă tatălui ei o privire uci-gașă. „Când te gândești că aveam un moment sentimental aici.”

Baronul sorbi puțin din paharul cu șampanie, un gest ciudat de la locul lui, de parcă ar fi încercat să șteargă scandalul pe care scena lui Danni tocmai îl stârnise, fără îndoială.

Danni încuviință politicos, simțind mai mult ca niciodată privirile ațintite asupra lor.

Baronul îl privi pe Marcus, cercetându-l din cap până-n picioare. După o clipă, se întoarse din nou spre Danni.

- Ești absolut sigură, Danielle?

- Da, răspunse ea fără nici cea mai mică ezitare.

Baronul de Seaton oftă și murmură încet:

- Atunci ar fi bine să profităm de moment cât se poate. Întorcându-se spre mulțimea scandalizată, baronul își ridică din nou paharul. Se pare că am un anunț de făcut. Să toastăm pentru fiica mea, onorabila domnișoară Danielle Strafford, care tocmai s-a logodit cu Marcus Bradley, marchiz de Fleetwood.

Mulțimea rămase tăcută, iar baronul luă o înghițitură sănătoasă de șampanie.

Aristocrații din jur rămaseră nemișcați, fără cuvinte. Baronul zâmbi șters.

– Cred că o să mă obișnuiesc până la urmă cu gândul că ginerele meu e o bestie.

Epilog

Sunetele vesele ale recepției de nuntă se auzeau prin ușa deschisă a biroului, însă Caroline Bradley nu le dădea atenție. Nu-și auzea decât bătăile inimii, tare, tot mai tare, pe măsură ce furia i se întetea.

– De ce nu mi-ai spus nimic până acum? șuieră ea, încercând să nu vorbească prea tare, temându-se că oaspeții de afară o vor auzi; apoi își aranjă neliniștită mânușile de dantelă, încercând să-și vină în fire. Știam că-mi ascunzi ceva când mi-ai povestit cum ai ajuns în temniță, dar așa ceva...!

Urișul cu chipul plin de cicatrici care stătea la biroul gigantic ce fusese al tatălui lor părea să se facă tot mai mic.

– Voiam să te protejez, Caro.

Femeia își frecă tâmpilele. Greutatea buclelor ei aurii, cofate cu multă măiestrie în creștetul capului, începea să-i dea o migrenă. De ce toată lumea credea că voia să fie protejată? Tatăl ei fusese un nemernic – deși n-ar fi spus *niodată* asta cu glas tare – și, da, făcuse lucruri la care un tată nici măcar n-ar fi trebuit să se gândească, dar asta n-o transformase într-o floare ofilită. De fapt, se gândi Caroline, punându-și la loc mânușa, copilăria ei o făcuse mai puternică, nu mai slabă.

Și, pentru numele lui Dumnezeu, locuise la familia St. Leon! Membrii ei erau drăguți, dar excentrici. Caroline avusese parte de mai multe momente dramatice acolo decât oriunde altundeva. Dacă reușise să-și petreacă mai mult de zece minute cu copiii familiei fără să înnebunească, atunci se putea descurca fără nici o problemă și cu complicațiile neașteptate și neplăcute din propria ei familie.

Nu avea de gând să cedeze psihic acum fiindcă aflase de logodnicul ei necunoscut. Se putea controla mai bine de atât.

Era chiar jginită la gândul că cineva s-ar fi așteptat să o vadă prăbușindu-se pe covorul persan și izbucnind în istericale. Îndreptându-și spatele, afișă o expresie liniștită și își adună gândurile.

Nu, Lady Caroline Bradley nu avea să renunțe.

Caroline Bradley avea să facă neapărat ceva în privința asta.

– Marcus..., începu ea și oftă, simțind pe umeri greutatea întregii lumi. Apreciez tot ce-ai făcut pentru mine până acum – nu cred că aș putea vreodată să mă revanșez întru totul, chiar dacă aș trăi o sută de ani –, dar sunt o femeie în toată firea acum. Sunt perfect capabilă să mă descurc cu situația.

Fratele ei oftă și el.

– Ai trecut prin atât de multe necazuri... Nu pot...

– Și tu nu? se răsti ea.

– Caroline...

Inspirând adânc încă o dată, ca să se liniștească, îndreptându-și perfect spatele într-o postură pentru care era deja bine-cunoscută, Caroline arătă spre ușa dinspre care se auzeau voci.

– Fericirea te așteaptă de cealaltă parte a ușii. Ai făcut destul pentru mine găsind banii de care avem nevoie ca să rupem logodna. Din câte am înțeles, tot ce a mai rămas de făcut este să obținem acordul ducelui și semnătura lui. Corect?

– Da. Sper că va fi o chestiune simplă.

– Ei bine, atunci te rog să-mi permiți mie să mă ocup de asta.

– Dar...

Caro își ridică mâna.

– Nu. Soția ta te așteaptă, Marcus. Refuz să-ți permit să-ți întârzie luna de miere ca să-l cauți pe duce. Nimeni nu l-a mai văzut de ani de zile! Mă îndoiesc că va reapărea în următoarele cinci minute.

Privirea lui ca de jad se aspri o clipă, cercetând, măsurând. Caro rămase neclintită, cu picioarele înfipite bine în podea și cu umerii drepți. Era limpede că Marcus se îndoia că putea rezolva problema de una singură, iar Caroline era hotărâtă să-i arate că se înșela.

Chiar dacă n-avea nici cea mai vagă idee cum să procedeze. Avocații nu puteau face nimic. Nenorocitul de duce dispăruse imediat după ce își omorâse tatăl.

Caroline înghiți în sec și își aranjă din nou mânușile, ca să-și facă curaj.

Marcus sparse într-un final tăcerea încordată cu un mormăit. Lăsându-se pe spate, cu o privire ceva mai blândă, spuse:

– Dacă insiști...

– Da. Foarte mult, chiar.

Marcus zâmbi ușor, iar expresia îl făcu să pară mai tânăr, aproape ștergându-i cicatricile.

– Bine, atunci. Te las pe tine să obții semnătura lui Harwood. Sincer, mă îndoiesc că se va întâmpla ceva cât timp eu și Danni suntem plecați, iar, dacă *da*, atunci Llewellyn se va ocupa de asta până mă întorc.

Caroline oftă încet, frustrată. Aparent, fratele cel mai mare al prietenei ei fusese ales să aibă grijă de ea cât timp Marcus lipsea. Serios, bine că Marcus fusese de acord să o lase pe ea să se ocupe de duce, doar ca în următoarea propoziție să pomenească despre un bărbat care avea „să se ocupe de asta“ în locul ei. Încă o dată, Marcus îi numise un protector. Caro își mușcă buzele ca să nu-i dea o replică grosolană.

Lăsând asta la o parte, Caroline se hotărî să profite de ocazie, fiindcă acum avea șansa să-i demonstreze fratelui ei că nu mai avea nevoie de nici o protecție. Și, odată ce ducele de Harwood semna nenorocitele de hârtii și primea în schimb banii pe care îi ceruse, Caroline urma să fie în sfârșit...

„Liberă.“

– Mulțumesc, Marcus.

Danni își îndreptă spatele din nou și zâmbi placid. Până una-alta, era o zi foarte fericită. Marcus găsisse în sfârșit pe cineva care să-l iubească și cu care să-și împartă tot restul vieții. După ce trecuse prin atâtea momente de groază din cauza tatălui lor, Marcus merita fiecare clipă de fericire ce-l aștepta de-acum înainte.

– Vrei să ne întoarcem la recepție?

Marcus făcu o grimasă.

- Indiferent de ce mi-ar spune Danni, tot nu mi-e ușor să iau parte la petreceri sau să apar în public.

- Nu te cred, pufni Caroline. Cred că te folosești de asta ca pretext să stai cât mai aproape de soția ta.

- Poate, spuse Marcus cu o licărire jucăușă în ochi, ridicându-se și el.

Stăpânindu-se să nu-și dea ochii peste cap, fiindcă o doamnă nu făcea asemenea gesturi, Caroline își urmă fratele afară din birou.

În astfel de momente, când stăteau unul lângă altul, Caroline era recunoscătoare că era atât de înaltă. Ura când cineva o privea de sus, probabil fiindcă așa o intimidase și tatăl ei. Era foarte bine că îi putea privi în ochi pe majoritatea bărbaților cu care stătea de vorbă. O făcea să se simtă ca și când le-ar fi fost egală, ca și când ea ar fi deținut controlul asupra situației. Ceea ce era adevărat, într-o oarecare măsură. Caroline îi intimida cu ușurință pe majoritatea bărbaților, motiv pentru care era convinsă că avea să moară fată bătrână.

Ceea ce era perfect în regulă.

Cei doi rămaseră în prag, studiind mulțimea care venise de la ceremonia de dimineață la conacul familiei Fleetwood pentru micul dejun. Marcus și Danni încercaseră să păstreze numărul de invitați cât mai redus, știind bine că mulți aveau să vină doar ca să se holbeze la Bestie în costumul de mire. Nu fuseseră invitați decât cei mai buni prieteni ai lor și, fiindcă tată ei avea atâtea conexiuni politice, câțiva dintre cei mai influenți membri ai parlamentului. Și totuși, salonul principal era plin.

- Văd că a venit și contele, spuse Caroline, descoperindu-l pe contele de Hemsworth, pe care Danielle îl părăsise recent.

- Ce bine ar fi fost să nu vină, murmură Marcus cu o urmă de gelozie în glas.

Caroline își stăpâni un zâmbet, spunând:

- El pare mulțumit de cum s-au rezolvat lucrurile.

Marcus mormăi, arătând cu bărbia spre micul grup de femei care îl înconjurau pe conte.

- Sunt sigur că da, spuse el. Se pare că femeile adoră să-i aline inima frântă.

Caroline își stăpâni un hohot de râs auzindu-i sarcasmul din voce. Era și ea de acord. Nu înțelegea de ce atâtea domnișoare erau atrase de Îngerul înaltei societăți. Se spunea despre el că era blând și galant, dar părea groaznic de plictisitor.

- Și cum de ai reușit să le faci pe câteva dintre surorile Foley-Foster să vină? întrebă ea, întorcându-și privirea spre celălalt capăt al camerei.

Patru roșcate chicoteau, vorbind ceva între ele. Caroline zâmbi cald văzând-o pe cea de-a treia, domnișoara Ginny „Netoata” Foley-Foster. Ea se asigurase că Marcus scăpase cu bine după marea lor aventură, deși nu avusese nici un motiv să facă asta. Dacă Ginny nu l-ar fi iertat și nu l-ar fi înțeles, fratele netot al lui Caro ar fi încă în închisoare.

- Danni mi-a spus că Ginny a amenințat că se mărită cu primul bărbat care îi cere mâna și nu mai vine niciodată acasă dacă amiralul nu le lasă pe surorile ei să participe.

- Ah! exclamă Caro amuzată. Este atât de naivă pe cât se zvonește?

- E cam grea de cap, dar nu voi putea niciodată să mă revanșez cum se cuvine față de ea.

Fata cea mai mică din grupul celor patru, care nu părea să aibă mai mult de patru ani, se întoarse brusc, simțindu-se privită. Își încrucișă furioasă brațele și îi aruncă o privire „ucigătoare” lui Marcus.

Marcus se întoarse să studieze tapetul din spatele lui, evitând-o, și îi șopti lui Caroline:

- Dar cred că sora ei va omori pe cineva când va mai crește.

Caroline își stăpâni un hohot de râs, care nu s-ar fi cuvenit în asemenea circumstanțe.

- Marcus, dar e îngrozitor!

Marcus ridică dintr-un umăr, privindu-și noua soție, care stătea în mijlocul sălii. Caroline zâmbi urmărindu-i privirea. Danni, noua ei cumnată, își lua rămas-bun de la oaspeți. Strălucea în rochia ei roz, decorată cu trandafiri roșii, brodați. În păr avea

împlețiți trandafiri proaspăt culeși, roșii. Lângă ea stătea baronul de Seaton, tatăl ei.

– Danielle arată adorabil, murmură Caro peste capetele mulțimii.

– Așa e, șopti Marcus, apoi zâmbi brusc. Și este însărcinată cu fiul meu.

Caroline se încordă, privindu-și fratele cu ochi mari. Marcus avea o expresie amuzată.

– Milord, a venit timpul să plecăm, îi întrerupse Weller, făcându-și apariția pe neașteptate lângă Marcus și zâmbindu-i cald lui Caroline.

Caroline abia dacă îl auzi, căci mintea îi era preocupată de veștile pe care tocmai le primise.

Marcus se întoarse spre ea.

– Ne întoarcem într-o săptămână. Weller știe unde să ne găsească, dacă e nevoie.

Apoi, Marcus se strecură prin mulțime până ajunse lângă Danni, cu valetul pe urme.

– Oare fratele tău tocmai a...

Auzind asta, Caroline se întoarse spre prietena ei cea mai bună, Althea St. Leon, care părea la fel de șocată. Desigur, Althea auzise ce discutaseră. Știa cum să fie în locul potrivit la momentul potrivit, ca să prindă toate bârfele din înalta societate.

– Cred că da, răspunse Caro în cele din urmă, cercetând talia subțire a lui Danni.

În curând, fratele ei avea să fie tată... iar ea – mătușă!

– Vai, vai, murmură Thea, deschizându-și evantaiul colorat ca să-și facă vânt.

– De acord.

– Ei bine, spuse încet blonda, cu o expresie atotștiutoare, știam eu că se va întâmpla și asta.

– Și de unde știai? Întrebă Caro, stăpânindu-și un pufnit.

– Cel de-al șaselea simț. Toți cei din familia mea îl au.

Caro chiar își dădu ochii peste cap de data asta. Era singurul răspuns potrivit când era pusă față în față cu ideile năstrușnice

ale prietenei ei. Dacă încerca să-i vorbească logic, ar fi luat-o razna.

– Fratele tău arată foarte bine. Sunt fericită pentru amândoi, spuse Thea, fluturându-și evantaiul și urmărindu-l pe Marcus în vreme ce-și scotea mireasa în brațe din sală.

Caroline încuviință:

– Da. Și noi doi ne înțelegem foarte bine în ultima vreme. Nu pot decât să-i mulțumesc lui Danielle pentru asta.

– Deci te vei muta înapoi aici? Întrebă prietena ei, cu vocea cuprinsă de panică.

Caroline zâmbi din tot sufletul, simțind o căldură în piept. Louise cu familia St. Leon de când ea și Thea se împrieteniseră la școală. Era recunoscătoare că se putuse refugia acolo în timpul vacanțelor, ca să-și evite tatăl. Îi iubea de parcă ar fi fost rude de sânge. Și era atât de minunat că nici ei nu doreau să o lase să plece...

– Bineînțeles că nu, spuse ea. Castelul Llewellyn e casa mea.

Althea răsufflă ușurată, umerii i se relaxară și mișcările evantaiului încetiniră.

– Bine, răspunse ea, cu o expresie fericită. Așa e cel mai bine și pentru noi. Trecură câteva momente de tăcere, apoi Althea oftă dintr-odată. Acum că s-a terminat și cu nunta, Londra va fi tare plictisitoare. Cât de mult aș vrea o mare aventură.

Caro o ignoră. Nu era pentru prima oară când o auzea spunând asta. Prietena ei se gândea mereu la următoarea ei năzbâtie cu care să rădă de lumea bună. Problema era că de multe ori lucrurile scăpau de sub control. De-asta Caroline ezita să-i spună lui Thea despre ceea ce discutasese mai devreme cu fratele ei. Probabil că Thea ar fi venit cu cine știe ce plan nebunesc care i-ar fi făcut praf reputația lui Caroline, de care fata avusese atâta grijă până acum.

Un murmur venit de nicăieri le atrase atenția amândurora. Se întoarseră spre mijlocul sălii, iar Thea întrebă:

– Ce s-a întâmplat?

Thea încercă să privească peste capetele oaspeților fără să lase să se vadă acest lucru. Buclele ei perfecte, de culoarea mierii,

săltau cu fiecare efortare a ei de a vedea ceva. Caroline deveni și ea curioasă după ce o văzu pe femeia de lângă ea pălind de moarte.

Mușcându-și buza de jos, Caroline o imită pe Thea, ridicându-se pe vârfuri cât de mult putea. Văzu un cap cu păr brunet strecurându-se hotărât printre oaspeți, care se retrăgeau grăbiți din fața lui, nerăbdători să se îndepărteze cât mai mult de străin.

– Cineva a întârziat.

Era limpede că cele două nu puteau vedea cine era străinul care stărnise asemenea agitație. Nu aveau decât să aștepte ca bărfele să ajungă la ele. Caroline o trase pe Thea într-o poziție cât de cât civilizată, spunându-i:

– Ai răbdare. Vom afla în curând.

Thea își trase nasul, deși se văzu nevoită să fie de acord. Apoi se răsuci pe călcăie și o trase pe Caro spre masa cu gustări de lângă ferestrele înalte.

Oprindu-se la bolul cu punch, Thea îi întinse un pahar de cristal lui Caro și alese unul și pentru ea.

– Nu știi ce-ar putea fi atât de interesant, zise ea cu un zâmbet larg. Cel mai fascinant lucru care s-a întâmplat în ultimii ani a fost când peruca lui Sir Arthur a căzut în bolul cu punch la balul dat de Lady Fairchild.

– Îmi amintesc că te-ai împiedicat fix la momentul potrivit ca să-i dai jos peruca.

– Nu m-aș fi împiedicat dacă o anumită prietenă de-a mea nu m-ar fi pus să văd dacă peruca e bine fixată, spuse Thea, aruncându-i o privire periculoasă.

– Cred că e mai sigur să admit că nu, răspunse Caro amuzată.

Brusc, un trup masiv își aruncă umbra peste masă. Zâmbetul lui Thea se transformă într-o mască temătoare. Caro clipi văzându-i schimbarea bruscă.

– Lady Caroline Bradley?

Caroline se întoarse auzind vocea groasă și înlemni, simțind un fior înghețat pe șira spinării. În fața ei era Lucifer însuși. Îmbrăcat în negru din cap până-n picioare, era mai înalt decât toți ceilalți oaspeți, aproape la fel de înalt ca Marcus. Fratele ei era lat în umeri, spre deosebire de nou-venit, care era slab și părea la fel

de agil ca o panteră. Mutându-și privirea de la barba lui generoasă, Caroline îi întâlni ochii ca de oțel. Începu să tremure. Nou-venitul își plecă ușor capul într-un salut. Caroline simți că se sufocă.

– Deci tu ești logodnica mea.

Caroline nu se mai putea stăpâni.

Leșină.